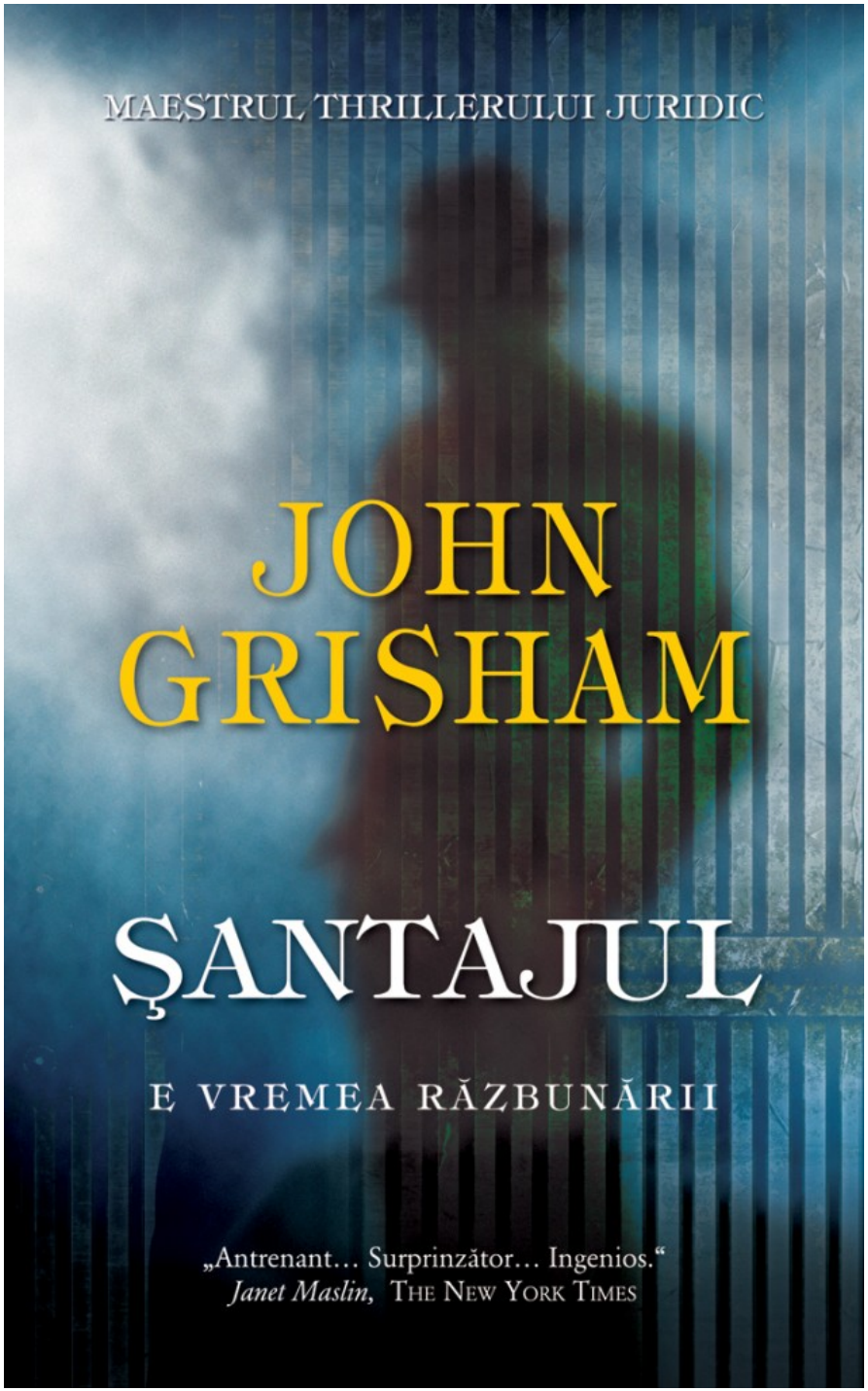
MAESTRUL THRILLERULUI JURIDIC
JOHN GRISHAM
ȘANTAJUL
E VREMEA RĂZBUNĂRII
„Antrenant… Surprinzător… Ingenios.“
Janet Maslin, THE NEW YORK TIMES

JOHN GRISHAM

Șantajul

The Racketeer, 2012

Traducere din limba engleză
BOGDAN OLTEANU

www.raobooks.com
www.rao.ro

JOHN GRISHAM
The Racketeer
Copyright © 2012 by Belfry Holdings, Inc.
Toate drepturile rezervate
Publicat în SUA de Doubleday, o divizie a
Random House, Inc., New York,
și în Canada de Random House of Canada Limited, Toronto
© Editura RAO, 2013
pentru versiunea în limba română

2013

ISBN 978-606-609-440-5

| CAPITOLUL 1 |

SUNT AVOCAT ȘI SUNT la închisoare. E o poveste lungă.

Am 43 de ani și mai am de ispășit jumătate din sentința de zece ani pronunțată de un judecător federal slab și ipocrit din Washington, D.C. Mi-am epuizat toate căile de recurs și nu a mai rămas nicio procedură, mecanism, statut obscur, detaliu tehnic, portiță legislativă sau rugăciune în arsenalul meu golit. Nu mai am nimic. Deoarece știu bine legile, aș putea face ca alți deținuți care aglomerează instanțele cu teancuri de moțiuni, înscrisuri și alte documente fără rost, însă nimic din toate astea nu mi-ar fi de folos. Nimic nu m-ar ajuta. Adevărul este că nu am nicio șansă să ies de aici în următorii cinci ani, asta dacă nu pun la socoteală cele câteva săptămâni scurtate la sfârșit pentru bună purtare, iar purtarea mea a fost exemplară.

Nu ar trebui să mai spun că sunt avocat, deoarece din punct de vedere tehnic nu mai sunt. Baroul statului Virginia s-a autosesizat și mi-a ridicat licența de practică la scurt timp după ce am fost condamnat. Este scris cât se poate de clar, negru pe alb – o condamnare pentru săvârșirea unei infracțiuni atrage după sine excluderea din barou. Mi s-a retras licența de practică și problemele mele disciplinare au fost consemnate cu conștiinciozitate în Registrul Avocaților din Virginia. Au fost trei excluderi din barou în acea lună, ceea ce se încadrează în media obișnuită.

Totuși, în cercul meu restrâns sunt cunoscut drept avocat de închisoare, astfel încât îmi petrec câteva ceasuri bune pe zi ajutându-i pe ceilalți deținuți cu problemele lor juridice. Le studiez cererile de apel și le înaintez moțiunile în instanță. Întocmesc testamente simple și, din când în când, câte un act de proprietate. Studiez contractele unora dintre evazioniști. Am dat chiar și statul în judecată pentru niște plângeri întemeiate, însă niciodată pentru cele pe care le consider neserioase. Și mai sunt și o grămadă de divorțuri.

La opt luni și șase zile de la începutul detenției, am primit un plic gros. Deținuții tânjesc după scrisori, dar acesta era un pachet de care aș fi putut să mă lipsesc cu dragă inimă. Era din partea unei firme de avocatură din Fairfax, Virginia, reprezentând-o pe soția mea, care, în mod surprinzător, îmi intenta divorț. În decursul a doar câteva săptămâni, Dionne se transformase dintr-o soție grijulie, alături de mine la bine și la rău, într-o

victimă descurajată care voia să scape din această căsnicie. Nu-mi venea să cred. Am citit documentele într-o stare de șoc absolut, simțind cum îmi tremură genunchii și cum mi se umezesc ochii, și când mi-am dat seama că o să mă podidească plânsul, m-am retras în celulă, unde nu mă vedea nimeni. Sunt multe lacrimi într-o închisoare, însă întotdeauna ascunse.

Când am plecat de acasă, Bo avea doar șase ani. Era singurul nostru copil, dar plănuiam să mai avem și alții. Calculele sunt simple, și le-am repetat de un milion de ori. El va avea șaisprezece ani când voi ieși eu de aici, va fi un adolescent în toată puterea cuvântului, iar eu voi fi ratat zece dintre cei mai importanți ani pe care îi pot avea împreună un tată și un fiu. Până pe la doisprezece ani, băieții își venerează tații și cred că aceștia nu pot greși niciodată. L-am antrenat pe Bo la baseball și la fotbal, iar el se ținea după mine ca un cățeluș. Mergeam la pescuit și în excursii, iar uneori venea cu mine la birou sâmbătă dimineața, după un mic dejun luat împreună. El era toată lumea mea, și momentul în care am încercat să îi explic că voi fi plecat pentru multă vreme ne-a frânt inimile amândurora. După ce am ajuns în spatele gratiilor, am refuzat să-l las să mă viziteze. Oricât de mult mi-aș fi dorit să îl strâng în brațe, nu puteam îndura gândul ca băiețelul meu să-și vadă tatăl întemnițat.

Este practic imposibil să te împotrivești unui divorț când te afli la închisoare și nu poți ieși prea curând. Averea noastră, care și-așa nu fusese niciodată prea mare, s-a dus pe apa sâmbetei după ce guvernul federal a tocat-o în mod repetat vreme de optsprezece luni. Am pierdut totul în afară de copil și de loialitatea dintre noi. Copilul a rămas tare ca o stâncă; loialitatea a pierit. Dionne mi-a făcut niște promisiuni frumoase despre cum va rezista și va îndura, dar după ce am plecat, a dat cu ochii de realitatea dură. Se simțea singură și izolată în orășelul nostru. „Oamenii mă văd și șușotesc între ei“, mi-a scris într-una dintre primele ei scrisori. „Sunt atât de singură“, mi s-a plâns apoi în alta. Nu după multă vreme, scrisorile au început să fie mai scurte și tot mai rare. La fel și vizitele.

Dionne a crescut în Philadelphia și nu s-a acomodat niciodată cu viața la țară. Când un unchi de-al ei i-a oferit o slujbă, s-a grăbit să se întoarcă acasă. S-a recăsătorit acum doi ani, iar Bo, care are acum unsprezece ani, este antrenat de un alt tată. Ultimele douăzeci de scrisori pe care i le-am trimis fiului meu au rămas fără răspuns. Sunt sigur că nici măcar nu le-a văzut.

Mă întreb adesea dacă îl voi mai vedea vreodată. Cred că voi încerca să o fac, deși încă ezit în această privință. Cum dai ochii cu un copil pe care îl iubești la nebunie, dar care nici măcar nu te mai recunoaște? Nu vom mai trăi niciodată împreună ca tată și fiu. Ar fi oare corect față de Bo să se trezească deodată că tatăl său de mult pierdut se întoarce pe nepusă masă

și insistă să facă parte din viața lui?

Am mult prea mult timp la dispoziție ca să mă gândesc la asta.

Sunt deținutul cu numărul 44861-127 din lagărul federal de lângă Frostburg, Maryland. Un „lagăr“ este o instituție cu securitate redusă pentru cei considerați nonviolenți și condamnați la maximum zece ani de închisoare. Din motive pe care nu le-am înțeles niciodată, mi-am petrecut primele douăzeci și două de luni de închisoare într-un penitenciar cu securitate medie din apropiere de Louisville, Kentucky. În nesfârșitele hățișuri ale limbajului birocratic, acesta este cunoscut sub numele de IFC – instituție federală corecțională – și a fost un loc cu totul și cu totul diferit de lagărul de la Frostburg. IFC-urile sunt pentru persoane violente, condamnate la mai mult de zece ani. Viața de acolo era mult mai dură, deși am reușit să scap nevătămat. M-a ajutat enorm și faptul că am fost pușcaș marin la viața mea.

În comparație cu alte închisori, un lagăr este ca o stațiune. Nu există ziduri, garduri, sârmă ghimpată sau turnuri de pază, și doar câțiva gardieni sunt înarmați. Frostburg este destul de nou, iar clădirile sale arată mai bine decât majoritatea liceelor de stat. Nici nu-i de mirare: în Statele Unite se cheltuiesc 40 000 de dolari pe an pentru încarcerarea unui deținut și numai 8 000 de dolari pentru educația unui elev de școală elementară. Avem aici consilieri, manageri, asistenți sociali, infirmiere, secretare, tot felul de funcționari și zeci de administratori, care ar avea multă bătaie de cap să explice în mod sincer cum își petrec cele opt ore de muncă pe zi. La urma urmei, e vorba de guvernul federal. Parcarea angajaților, plasată în apropierea intrării principale, este ticsită cu mașini și camionete care mai de care.

Sunt șase sute de deținuți la Frostburg și, cu câteva excepții, formăm un grup de oameni bine-crescuți. Cei cu un trecut violent și-au învățat lecția și sunt recunoscători pentru mediul civilizat. Cei care și-au petrecut întreaga viață prin închisori și-au găsit în sfârșit cea mai bună casă. Mulți dintre acești băieți de carieră nici nu vor să plece. S-au integrat atât de bine aici, încât nu se mai pot obișnui cu lumea de afară. Un pat cald, trei mese pe zi, îngrijire medicală – cum ar putea să o ducă mai bine de-atât odată ajunși pe stradă?

Nu vreau să se înțeleagă că ar fi un loc plăcut. Nu este. Sunt mulți oameni ca mine, care nici nu au visat măcar că pot ajunge cândva atât de rău. Oameni cu profesii, cariere, afaceri; oameni cu bani, familii și membri de club. În Gașca mea Albă se află Carl, un oftalmolog care și-a cam făcut de cap cu facturile de la asigurarea medicală; Kermit, un speculant de terenuri care a pus ca garanție aceleași proprietăți la mai multe bănci; Wesley, un fost senator al statului Pennsylvania care a luat mită; și Mark,

un cămătar de ipoteci care a încălcat niște reguli.

Carl, Kermit, Wesley și Mark. Toți albi, cu o medie de vârstă de 51 de ani. Toți își recunosc vinovăția.

Și-apoi sunt eu. Malcolm Bannister, negru, 43 de ani, condamnat pentru o infracțiune pe care nu știu să o fi comis.

În acest moment sunt singurul negru de la Frostburg care ispășește o pedeapsă pentru fraudă fiscală. Halal distincție!

În Gașca mea Neagră, membrii nu sunt la fel de bine definiți. Cei mai mulți sunt puști de pe străzile din D.C. și Baltimore, arestați pentru infracțiuni legate de droguri, și care, odată puși în libertate, se vor întoarce pe străzi, cu numai 20 la sută șanse de a evita o nouă condamnare. Cum ar putea să răzbată în viață fără educație, fără o calificare oarecare și cu cazier?

În realitate, într-un lagăr federal nu există nici găști, nici violență. Dacă te bați cu cineva sau dacă îl amenințI, te scot pur și simplu de aici și te trimit într-un loc mult mai rău. Sunt multe ciondăneli, mai ales în privința televizorului, dar nu am văzut încă pe cineva să dea cu pumnul. Unii dintre indivizii de aici au trecut și prin penitenciarele de stat, iar poveștile pe care le spun sunt înfiorătoare. Nimeni nu vrea să schimbe locul ăsta cu un altul.

Așa că ne purtăm frumos, în timp ce numărăm zilele. Pentru deținuții vinovați de infracțiuni de natură financiară, pedeapsa constă în umilire și în pierderea statutului social, a reputației profesionale și a stilului de viață. Pentru cei de culoare, viața într-un lagăr este mai sigură decât cea din care vin sau decât cea către care se îndreaptă. Pedeapsa lor constă într-o nouă însemnare în cazier, un alt pas spre o carieră de infractor.

Iată de ce mă simt mai degrabă alb decât negru.

Mai sunt încă doi foști avocați la Frostburg. Ron Napoli a fost ani buni avocat de drept penal flamboaiant în Philadelphia, până ce l-a nenorocit cocaina. S-a specializat în narcotice și i-a reprezentat pe mulți dintre cei mai importanți traficanți și vânzători ilegali de droguri din regiunea central-atlantică, din New Jersey până în cele două Caroline. Prefera să fie plătit în bani gheață și în cocaină, ceea ce l-a făcut să piardă totul în cele din urmă. Fiscul l-a prins pentru neplata taxelor, și acum se află la jumătatea executării unei pedepse de nouă ani. Ron nu o duce prea bine în prezent. Pare deprimat și nu vrea, sub nicio formă, să facă exerciții fizice și să încerce să-și poarte de grijă. Este tot mai gras, greoi, țâfnos și bolnav. Obișnuia să spună povești fascinante despre clienții lui și aventurile lor în traficul de droguri, însă acum stă pur și simplu în curte, cu privirea pierdută și mâncând întruna chipsuri. Cineva îi trimite bani, iar el îi cheltuiește în mare parte pe mâncare nesănătoasă.

Cel de-al treilea fost avocat este un rechin din Washington, pe nume Amos Kapp, un șmecher care știe toate dedesubturile și care și-a petrecut cariera dând târcoale tuturor scandalurilor politice majore. Eu și Kapp am fost judecați împreună și condamnați la zece ani de închisoare fiecare, de către același judecător. Au fost opt inculpați – șapte din Washington și eu. Kapp a fost mereu vinovat de câte ceva, și în mod sigur a fost vinovat în ochii juraților. Însă Kapp știa și atunci, așa cum știe și acum, că eu nu am avut nimic de a face cu conspirația, însă a fost prea laș și prea ticălos ca să spună ceva. Violența este strict interzisă la Frostburg, dar dacă aș rămâne fie și numai cinci minute singur cu Amos Kapp, i-aș suci gâtul. Știe asta și cred că i-a spus directorului închisorii de la bun început. Îl țin în aripa de vest, cât mai departe de celula mea.

Dintre cei trei avocați, eu sunt singurul dispus să-i ajute pe ceilalți deținuți cu problemele lor juridice. Îmi place munca asta. E o provocare și mă ține ocupat. De asemenea, îmi păstrează abilitățile juridice intacte, deși mă îndoiesc că voi mai avea vreun viitor ca avocat. Pot cere să fiu primit din nou în barou după ce ies, dar procedura este destul de complicată. Adevărul e că nu am făcut niciodată cine știe ce bani din această profesie. Eram un avocat de provincie, negru pe deasupra, și doar câțiva clienți îmi puteau oferi un onorariu decent. Pe Braddock Street mai erau câteva zeci de avocați care se băteau pe aceiași clienți; competiția era dură. Nu sunt sigur ce voi face după ce scap de aici, dar mă îndoiesc foarte tare că mă voi întoarce la cariera mea juridică.

Voi avea 48 de ani, voi fi singur și, sper eu, sănătos.

Cinci ani sunt o veșnicie. În fiecare zi mă plimb de unul singur pe o pistă de alergare de la marginea lagărului, care urmează hotarul, sau „linia“, cum i se mai spune. Dacă treci de linie, se consideră că ai evadat. Deși este locul unei închisori, zona este frumoasă, iar priveliștea este spectaculoasă. Când mă plimb și admir dealurile unduite din zare, trebuie să îmi înăbuș impulsul de a merge mai departe, de a păși dincolo de linie. Nu este niciun gard care să mă oprească, niciun gardian care să-mi strige numele. Aș putea să mă fac nevăzut în codrul des, și-apoi să dispar pentru totdeauna.

Mi-aș fi dorit să existe un zid, unul de trei metri înălțime, făcut din cărămizi, cu rotocoale de sârmă ghimpată deasupra, unul care să mă împiedice să admir dealurile și să visez la libertate. Este o închisoare, la naiba! Nu putem pleca. Puneți un zid și nu ne mai ispitiți!

Ispita este mereu acolo și, oricât de mult m-aș împotrivi, jur că devine tot mai puternică pe zi ce trece.

| CAPITOLUL 2 |

FROSTBURG SE AFLĂ LA câțiva kilometri vest de orașul Cumberland din Maryland, în mijlocul unei fâșii de pământ mărginite de Pennsylvania la nord și de Virginia de Vest la vest și la sud. Dacă te uiți pe hartă, îți este limpede că această parte exilată a statului este rezultatul unei greșeli de cadastru și nu ar trebui să aparțină Marylandului, deși nu este clar unde ar trebui inclusă. Eu lucrez în bibliotecă, iar pe peretele de deasupra micului meu birou se află o hartă mare a Americii. Îmi petrec mult timp privind-o, visând cu ochii deschiși și întrebându-mă cum de-am ajuns să fiu un deținut federal într-o parte atât de îndepărtată din vestul Marylandului.

La vreo sută de kilometri spre sud se găsește orașul Winchester din Virginia, cu o populație de 25 000 de locuitori, locul unde m-am născut, am copilărit, am mers la școală, mi-am clădit o carieră și, într-un final, m-am prăbușit. Mi se zice că nu s-au schimbat prea multe de când am plecat. Firma de avocatură Copeland & Reed își continuă afacerile în același birou cu vedere la stradă în care am lucrat și eu cândva. Aceasta se află pe Braddock Street, în centrul vechi, lângă un restaurant. Numele, trecut cu vopsea neagră pe fereastră, a fost cândva Copeland, Reed & Bannister, iar firma era singura cu personal integral de culoare pe o rază de peste 160 de kilometri. Mi s-a spus că domnii Copeland și Reed se descurcă bine, fără să prospere sau să se îmbogățească, având însă suficient de lucru ca să poată plăti cele două secretare și chiria. Cam la asta se rezuma totul și când eram eu partener acolo – trăiam de pe o zi pe alta. Când a venit „Căderea", începusem să am serioase îndoieli cu privire la șansele mele de supraviețuire într-un orășel atât de mic.

Sunt informat că domnul Copeland și domnul Reed refuză să vorbească despre mine și despre problemele mele. Au fost cât pe ce să fie puși și ei sub acuzare, iar reputația le-a fost pătată. Procurorul federal care m-a condamnat pe mine îi viza chiar și pe cei cu cea mai mică legătură cu marea lui conspirație, ceea ce a fost cât pe ce să distrugă întreaga firmă. Infracțiunea mea a fost că mi-am ales clientul nepotrivit. Foștii mei parteneri nu comiseseră niciodată vreo infracțiune. Regret ceea ce s-a întâmplat din atâtea motive, însă pătarea numelor lor încă mă ține treaz noaptea. Sunt amândoi trecuți binișor de șaizeci de ani, iar pe vremea când erau tineri avocați nu au avut de înfruntat doar provocarea menținerii unei

firme de avocatură într-un orășel de provincie, ci au fost nevoiți să poarte și ultimele bătălii din epoca Jim Crow a segregației rasiale. Judecătorii îi ignorau uneori la tribunal, dându-le câștig de cauză adversarilor fără vreun temei legal. Ceilalți avocați îi tratau urât și fără profesionalism. Nu primiseră invitație de înscriere în barou. Grefierii le pierdeau uneori dosarele. Juriile formate numai din albi nu îi credeau. Și, mai rău decât orice altceva, clienții nu prea apelau la serviciile lor. Clienții de culoare. Nici un client alb nu angaja un avocat negru în anii 1970 în Sud, și lucrurile nu s-au schimbat prea mult de atunci. Însă Copeland & Reed au fost cât pe ce să dea faliment din față, deoarece persoanele de culoare credeau că avocații albi sunt mai buni. Doar printr-o muncă asiduă și prin profesionalism au reușit să schimbe asta, cu mare greutate.

Winchester nu a fost prima mea alegere când s-a pus problema să îmi încep cariera. Am făcut Dreptul la George Mason, în suburbiile D.C.-ului din nordul Virginiei. În vara de după anul II, am avut norocul să prind un post de asistent la o firmă foarte mare de pe Pennsylvania Avenue, aproape de Capitol Hill. Era una dintre firmele acelea cu o mie de avocați, cu filiale prin toată lumea, cu foști senatori pe antet, clienți de prim rang și cu un ritm îndrăcit, care îmi plăcea la culme. Cel mai important moment a fost reprezentat de rolul de comisionar în procesul unui fost congresman (clientul nostru) acuzat că ar fi conspirat împreună cu infractorul de frate-său să primească mită de la un furnizor al Ministerului Apărării. Procesul a fost un adevărat circ, și eu am fost încântat să fiu atât de aproape de ring.

Unsprezece ani mai târziu, am intrat în aceeași sală de judecată din Tribunalul Federal E. Barrett Prettyman, în centrul Washingtonului, și am pătimit la rândul meu într-un proces.

Am fost unul dintre cei șaptesprezece asistenți în acea vară. Ceilalți șaisprezece, toți de la primele zece facultăți de Drept din țară, au primit oferte de lucru. Cum eu mizasem totul pe o singură carte, mi-am petrecut anul III de facultate încercând să-mi găsesc ceva în D.C., bătând la uși, fără a da peste vreuna deschisă. Există în permanență câteva mii de avocați șomeri pe străzile din D.C., și nu e greu să cazi pradă disperării. Am ajuns în cele din urmă prin suburbii, unde firmele sunt mult mai mici, iar slujbele și mai rare.

Într-un final, m-am întors înfrânt acasă. Visele mele de mărire fuseseră făcute praf. Domnul Copeland și domnul Reed nu aveau o afacere prea înfloritoare și în niciun caz nu își permiteau un nou asociat, însă li s-a făcut milă de mine și mi-au eliberat o cămăruță la etaj. Am muncit din greu, deși adeseori era o provocare să rămân peste program, dat fiind numărul redus de clienți. Ne-am înțeles de minune, și după cinci ani mi-au adăugat numele la parteneriat, din mărinimie. Venitul meu de-abia dacă a

crescut.

În timpul procesului, a fost dureros să le văd numele târâte prin noroi, cu atât mai mult cu cât era ceva absurd. După ce m-a îndesat bine în corzi, agentul FBI care conducea investigația m-a informat că domnii Copeland și Reed aveau să fie puși sub acuzare dacă nu pledam vinovat și nu cooperam cu procurorul federal. Am crezut că este o cacealma, dar nu aveam cum să bag mâna în foc. I-am zis să se ducă dracului.

Din fericire, chiar era o cacealma.

Le-am trimis scrisori lungi și lacrimogene în care mi-am cerut scuze, însă nu mi-au răspuns. Le-am cerut să mă viziteze ca să putem vorbi față în față, dar tot nu mi-au răspuns. Deși orașul meu natal este la doar o sută de kilometri depărtare, am un singur vizitator constant.

Tatăl meu a fost unul dintre primii polițiști de culoare angajați de statul Virginia. Vreme de treizeci de ani, Henry a patrulat drumurile și autostrăzile din împrejurimile Winchesterului, făcându-și cu drag și cu sârguință meseria. Îi plăcea slujba sa, sentimentul de autoritate, puterea de a aplica legea și compasiunea pentru cei aflați la ananghie. Îi plăcea la nebunie uniforma, mașina de patrulă, totul, în afară de pistolul de la centură. A fost silit să îl scoată din toc de câteva ori, dar nu a tras niciodată cu el. Se aștepta ca albii să-l antipatizeze, iar negrii să îi ceară tratament preferențial, însă era hotărât să fie complet echidistant. Era un polițist dur, care nu vedea nuanțele de gri din lege. Dacă o faptă nu era legală, atunci era cu siguranță ilegală, fără loc de întors și fără timp pierdut cu chichițe avocățești.

Din clipa în care am fost pus sub acuzare, tatăl meu a fost sigur că sunt vinovat de ceva. Ce prezumție de nevinovăție? Degeaba insistam că sunt nevinovat. După o carieră întreagă petrecută în branșă, era complet spălat pe creier după atâtea urmăriri ale celor care încălcaseră legea, și dacă FBI-ul, cu toate resursele lor și în marea lor înțelepciune, socoteau că merit o acuzare întinsă pe o sută de pagini, însemna că dreptatea era de partea lor. Sunt convins că îi era milă de mine și că se ruga să ies cumva din această belea, dar nu a izbutit defel să îmi transmită și mie aceste sentimente. Se simțea umilit, și mi-a zis-o verde în față. Cum a putut fiul său avocat să se încurce cu niște ticăloși atât de mârșavi?

Mi-am pus și eu aceeași întrebare de o mie de ori. Nu am găsit niciun răspuns satisfăcător.

Henry Bannister de-abia reușise să termine liceul și, după câteva mici probleme cu legea, a intrat în rândurile pușcașilor marini la nouăsprezece

ani. Puşcaşii l-au făcut bărbat, un soldat care tânjea după disciplină şi care se mândrea cu uniforma sa. A servit în trei rânduri în Războiul din Vietnam, unde a fost împuşcat, ars şi chiar capturat pentru scurtă vreme. Medaliile sale se află pe peretele din biroul său, în căsuţa în care am crescut. Locuieşte singur acolo. Mama a fost omorâtă de un şofer beat cu doi ani înainte să fiu pus sub acuzare.

Henry vine la Frostburg o dată pe lună pentru o vizită de o oră. S-a pensionat şi nu prea are multe de făcut, aşa că ar putea să mă viziteze şi o dată pe săptămână dacă ar vrea. Dar nu vrea.

Sunt atâtea răsturnări dureroase într-o detenţie pe termen lung. Una dintre ele este senzaţia că, încet-încet, eşti uitat de lume şi de cei pe care îi iubeşti şi de care ai nevoie. Poşta, care venea în vrafuri întregi în primele luni, s-a redus treptat la una, două scrisori pe săptămână. Prietenii şi rudele care păreau cândva nerăbdătoare să mă viziteze nu au mai venit de ani buni. Fratele meu mai mare, Marcus, trece de două ori pe an ca să-şi mai omoare timpul, punându-mă la curent cu ultimele sale probleme. Are trei copii, toţi adolescenţi, şi toţi în diverse stadii ale delincvenţei juvenile, plus o nevastă nebună. Se pare că eu nu am deloc probleme. În ciuda vieţii sale haotice, îmi plac vizitele lui. Marcus l-a imitat întotdeauna pe Richard Pryor, şi orice cuvânt rosteşte sună haios. De obicei râdem întruna în timp ce-şi ocărăşte copiii. Sora mea mai mică, Ruby, locuieşte pe Coasta de Vest, şi o văd o dată pe an. Îmi scrie o dată pe săptămână, cu conştiinciozitate, iar eu îi preţuiesc nespus scrisorile. Am un văr îndepărtat, care a ispăşit o pedeapsă de şapte ani pentru jaf armat – eu am fost avocatul său – şi vine să mă vadă de două ori pe an, deoarece şi eu l-am vizitat când era la închisoare.

După trei ani petrecuţi aici, se mai întâmplă să treacă luni bune până să am vreun vizitator, în afară de tatăl meu. Departamentul Penitenciarelor încearcă să plaseze deţinuţii într-un perimetru de maximum 800 de kilometri de casă. Am noroc că Winchester este atât de aproape, dar ar putea la fel de bine să fie la 1 600 de kilometri distanţă. Sunt câţiva prieteni din copilărie care nu au venit niciodată să mă vadă şi alţi câţiva de care nu am mai auzit nimic de vreo doi ani. Cei mai mulţi dintre foştii mei colegi avocaţi sunt prea ocupaţi. Amicul meu de la Drept îmi scrie o dată la două luni, dar nu îşi poate face timp să mă viziteze. Locuieşte în Washington, la nici 250 de kilometri est, unde susţine că lucrează şapte zile pe săptămână pentru o firmă mare de avocatură. Cel mai bun tovarăş pe care mi l-am făcut în Marină locuieşte în Pittsburgh, la două ore distanţă, şi a venit la

Frostburg o singură dată.

Presupun că ar trebui să fiu recunoscător că tatăl meu își mai bate capul să vină.

Ca întotdeauna, stă singur în micuța cameră a vizitatorilor, cu o pungă de hârtie pe masa din fața lui. Sunt fursecuri sau negrese de la mătușa Racine, sora lui. Dăm mâna, dar nu ne îmbrățișăm – Henry Bannister nu a îmbrățișat în viața lui vreun bărbat. Mă scrutează cu privirea ca să se asigure că nu m-am îngrășat și, ca de obicei, mă interoghează în privința rutinei mele zilnice. El nu a mai pus nici măcar un kilogram în plus în ultimii patruzeci de ani și încă îl încape uniforma de pușcaș marin. E convins că, dacă mănânci mai puțin, trăiești mai mult, și se teme ca nu cumva să moară tânăr. Tatăl și bunicul său au murit înainte să împlinească șaizeci de ani. Merge pe jos opt kilometri pe zi și crede că ar trebui să fac și eu la fel. M-am împăcat deja cu gândul că nu va înceta niciodată să îmi spună cum să îmi trăiesc viața, fie în pușcărie, fie în afara acesteia.

Face semn către punga de hârtie și zice:

— Racine ți-a trimis astea.

— Mulțumește-i din partea mea, te rog, răspund eu.

„Dacă tot își face atâtea griji pentru silueta mea, de ce îmi aduce câte o pungă cu dulciuri de fiecare dată când mă vizitează? Voi mânca două, trei și pe celelalte le voi da altcuiva."

— Ai vorbit cu Marcus în ultima vreme? mă întreabă el.

— Nu, n-am mai vorbit cu el de vreo lună. De ce?

— Belea mare. Delmon a lăsat o fată însărcinată. El are 15 ani, iar ea 14.

Clatină din cap și se încruntă. Delmon a fost o pușlama încă de la 10 ani, și toți cei din familie s-au așteptat dintotdeauna ca el să o apuce pe o cale greșită.

— Primul tău strănepot, rostesc eu, încercând să fiu amuzant.

— Și ce mândru mai sunt! O puștoaică albă de 14 ani lăsată gravidă de un idiot de 15 ani care se nimerește să poarte numele de Bannister.

Cugetăm amândoi la asta o vreme. Vizitele noastre sunt adeseori definite nu atât de ceea ce spunem, cât de ceea ce ținem în noi. Tatăl meu are 69 de ani acum și, în loc să se bucure de vârsta de aur, își petrece cea mai mare parte din timp lingându-și rănile și plângându-și de milă. Nu că nu i-aș da dreptate. Mult iubita sa soție, cu care a trăit vreme de patruzeci și doi de ani, i-a fost răpită într-o fracțiune de secundă. În timp ce jelea, a aflat că FBI-ul mă urmărește, iar ancheta agenților federali s-a pornit imediat ca o avalanșă. Procesul meu a durat trei săptămâni și tata a fost prezent în sala de judecată în fiecare zi. Știu că l-a durut inima să mă vadă în fața judecătorului, condamnat la zece ani de închisoare. Apoi l-am pierdut amândoi pe Bo. Acum copiii lui Marcus sunt destul de mari ca să își

rănească părinții și celelalte rude.

Familia noastră ar merita și un pic de noroc, dar nu se întrevede nici un semn de așa ceva.

— Am vorbit cu Ruby aseară, zice el. E bine, îți transmite salutări și spune că ultima ta scrisoare a distrat-o.

— Spune-i, te rog, că scrisorile ei înseamnă enorm pentru mine. Nu a sărit nicio săptămână în toți acești cinci ani.

Ruby este o adevărată oază de lumină în familia noastră destrămată. Este consilieră matrimonială, iar soțul ei este medic pediatru. Au trei copii perfecți, care sunt ținuți departe de unchiul lor Mal, cel cu reputația pătată.

După o lungă pauză, rostesc:

— Mulțumesc pentru cec, ca de obicei.

El ridică din umeri și zice:

— Mă bucur că pot fi de ajutor.

Îmi trimite 100 de dolari pe lună, care sunt bine-veniți. Banii intră în contul meu și îmi permit să îmi cumpăr cele de trebuință – pixuri, carnețele de notițe, cărți de buzunar și mâncare mai de Doamne-ajută. Majoritatea celor din Gașca mea Albă primesc cecuri de acasă și aproape nimeni din Gașca mea Neagră nu primește vreun ban. La închisoare știi mereu cine primește bani.

— Ai ajuns aproape la jumătate, observă el.

— Mai am două săptămâni și fac cinci ani, încuviințez eu.

— Așa zboară timpul, bănuiesc.

— Poate în lumea de afară. Te asigur că de partea asta a zidurilor ceasurile merg mult mai încet.

— Totuși, e greu de crezut că ești aici de cinci ani.

Într-adevăr, e greu de crezut. Cum supraviețuiești ani de zile în închisoare? Nu te mai gândești la ani, la luni sau la săptămâni. Te gândești doar la ziua de azi – cum să treci și de ea, cum să supraviețuiești. Când te trezești a doua zi, ai mai lăsat o zi în urmă. Și uite-așa se adună zilele; așa se strâng săptămânile; iar lunile devin ani. Îți dai seama cât de rezistent ești, cum poți să te descurci și să supraviețuiești fiindcă nu ai de ales.

— Te-ai gândit ce-o să faci? mă întreabă.

Aud această întrebare de fiecare dată, de parcă eliberarea mea ar fi o chestiune de zile. „Răbdare, îmi spun în gând. E tatăl meu. Și este aici! Iar asta contează foarte mult."

— Nu prea. Mai e mult până ies.

— Dacă aș fi în locul tău, aș începe să mă gândesc la asta, îmi zice, convins că el ar ști exact ce are de făcut dacă ar fi în locul meu.

— Tocmai am terminat al treilea nivel de spaniolă, îi spun cu oarecare

mândrie. În Gașca mea Maro am un prieten bun, Marco, un excelent profesor de limbi străine. Prins cu droguri.

— Cred că o să vorbim toți spaniolă în curând. Ne-au invadat.

Henry nu are prea multă răbdare cu imigranții, cu oricine are cât de cât accent, cu oamenii din New York și New Jersey, cu asistații social, cu șomerii, și crede că persoanele fără adăpost ar trebui adunate și băgate în lagăre mai dure decât cel de la Guantánamo.

Am avut câteva schimburi de replici mai tăioase acum câțiva ani și m-a amenințat că nu va mai veni în vizită. Ar fi o pierdere de timp să mă ciondănesc cu el. Oricum nu o să-l schimb. E destul de drăguț că vine până aici, așa că pot și eu să mă port măcar frumos. Eu sunt infractorul condamnat, nu el. El a câștigat, eu am pierdut. Asta pare să conteze mult pentru Henry, deși nu știu sigur de ce. Poate pentru că eu am mers la colegiu și la Facultatea de Drept, ceva la care el nici măcar nu a visat.

— Probabil voi pleca din țară, îi zic. O să mă duc undeva unde pot folosi spaniola, prin Panama sau Costa Rica. Climă blândă, plaje, oameni mai închiși la culoare. Pe-acolo nu le pasă de caziere sau de cine a fost la închisoare.

— Iarba e mereu mai verde în altă parte, nu?

— Da, tată, când ești la închisoare, iarba este mai verde oriunde altundeva. Ce-aș putea să fac? Să mă întorc acasă, să ajung asistent juridic fără licență, făcând muncă de birou pe la vreo firmă măruntă care nu mă poate plăti? Sau să mă fac agent de cauțiuni? Poate chiar detectiv particular? Nu am prea multe opțiuni.

Tata dă din cap. Am purtat conversația asta de cel puțin zece ori.

— Și urăști guvernul, rostește el.

— O, da! Urăsc guvernul federal, FBI-ul, procurorii federali, judecătorii federali, tâmpiții care se ocupă de penitenciare. Urăsc atât de multe lucruri... Sunt aici și fac zece ani de pușcărie pentru ceva ce nici măcar nu-i infracțiune, fiindcă un mare mahăr de procuror federal a avut nevoie de un om în plus ca să-și facă norma. Și dacă guvernul m-a putut băga la pușcărie pe zece ani fără nicio probă, gândește-te numai la toate oportunitățile care mi se arată, acum că am cuvintele „infractor condamnat“ tatuate pe frunte. Nu, tată, plec de-aici imediat ce ies de la închisoare.

Tata dă din cap și zâmbește. „Sigur, Mal.“

| CAPITOLUL 3 |

DACĂ NE GÂNDIM LA importanța a ceea ce fac, la controversele din jurul lor și la persoanele violente cu care se confruntă câteodată, este remarcabil faptul că în istoria acestei țări numai patru judecători federali au fost asasinați când încă erau activi.

Onorabilul Raymond Fawcett tocmai a devenit al cincilea.

Cadavrul său a fost descoperit în subsolul cabanei pe care și-o construise pe malul lacului și pe care o folosea în weekenduri, în mod frecvent. Când nu a apărut la procesul pe care trebuia să îl judece luni dimineață, grefierii săi au intrat în panică și au chemat FBI-ul. Agenții au descoperit în timp util locul crimei. Cabana se afla într-o zonă împădurită din sud-vestul Virginiei, pe un versant muntos, pe țărmul unui mic lac cu apă cristalină, cunoscut prin preajmă drept lacul Higgins. Pe majoritatea hărților lacul nici nu apare.

Nu existau semne de pătrundere prin efracție, de luptă sau de încăierare, nimic în afara celor două cadavre, ambele cu urme de gloanțe în cap, și un seif de metal gol la subsol. Judecătorul Fawcett fusese găsit lângă seif, împușcat de două ori în ceafă, fără îndoială executat în stil mafiot, și cu o baltă mare de sânge închegat în jurul său. Primul expert sosit la fața locului concluzionă că judecătorul era mort de cel puțin două zile. Plecase de la birou pe la ora trei după-amiază, vineri, conform unuia dintre grefierii săi, plănuind să se ducă direct la cabană și să își petreacă weekendul acolo, muncind din greu.

Celălalt cadavru era cel al lui Naomi Clary, o femeie divorțată în vârstă de 34 de ani, mamă a doi copii, recent angajată de judecătorul Fawcett pe post de secretară. Judecătorul, un bărbat de 66 de ani, tată a cinci copii, toți adulți în prezent, nu era divorțat. Domnul și doamna Fawcett erau despărțiți de mai mulți ani, deși încă apăreau împreună prin Roanoke atunci când împrejurările o cereau. Toată lumea știa că erau despărțiți, și, dat fiind statutul său în oraș, acesta era un subiect de bârfă. Amândoi le mărturisiseră copiilor și prietenilor că pur și simplu nu se simțeau în stare să divorțeze. Doamna Fawcett venea cu banii, judecătorul Fawcett cu statutul social. Păreau amândoi destul de mulțumiți și promiseseră că nu vor avea escapade amoroase. Înțelegerea era să recurgă la divorț dacă și când unul din ei ar fi întâlnit pe altcineva.

Era clar că judecătorul găsise pe cineva care îi era pe plac. La scurt timp după ce domnișoara Clary fusese trecută pe statul de plată, prin tribunal începuse să se zvonească subit cum că judecătorul călca din nou strâmb. Câțiva dintre angajații săi știau că el nu reușise niciodată să își înfrâneze dorințele.

Cadavrul lui Naomi fusese găsit pe o canapea de lângă locul în care fusese ucis judecătorul. Era goală, cu gleznele legate strâns cu bandă izolantă argintie. Era întinsă pe spate, cu încheieturile legate la spate. Fusese împușcată de două ori în frunte. Cadavrul ei era presărat cu mici arsuri. După câteva ore de discuții și de analize, anchetatorii căzură de acord că fusese torturată, cel mai probabil pentru ca Fawcett să fie obligat să deschidă seiful. Metoda se pare că funcționase. Seiful era gol, cu ușa deschisă, fără absolut nimic înăuntru. Hoțul îl curățase, apoi își executase victimele.

Tatăl judecătorului Fawcett fusese antreprenor, așa că în copilăria sa, acesta se ținuse mereu după el cu un ciocan în mână. Nu se oprise niciodată din construit – fie că era vorba de o nouă verandă, de o terasă sau de o magazie. Pe vremea când copiii săi erau mici și căsnicia fericită, reclădise din temelii o casă impunătoare din centrul orașului Roanoke, acționând ca antreprenor general și petrecându-și toate weekendurile cocoțat pe o scară. Peste ani, a renovat un apartament de mansardă pe care l-a transformat în cuibușorul său de nebunii, apoi în locuința sa. Pentru el, truda cu ciocanul și fierăstrăul funcționa pe post de terapie, o evadare psihologică și fizică dintr-o slujbă cât se poate de stresantă. El concepuse planul cabanei de pe malul lacului și, vreme de patru ani, o construise aproape de unul singur. În subsolul în care murise se afla un perete cu rafturi elegante din lemn de cedru, toate ticsite cu cărți groase de drept. Însă în centru era o ușă ascunsă. Un rând de rafturi se dădea la o parte și acolo, complet ascuns, se găsea seiful. La locul crimei, seiful fusese tras cam un metru din perete și apoi golit.

Seiful era o casă de bani din metal și plumb, montată pe patru roți de 12 centimetri. Fusese fabricat de Vulcan Safe Company din Kenosha, Wisconsin, și cumpărat online de judecătorul Fawcett. Conform specificațiilor sale, avea 117 cm înălțime, 91 cm lățime și 102 cm grosime; cântărea 231 kg; costa 2 100 de dolari bucata; și, când era sigilat corespunzător, era rezistent la foc, apă și, teoretic, la hoți. Pe ușă era montat un mic panou cu taste pe care trebuia introdus codul de șase cifre.

De ce îi trebuia pentru bunurile sale de valoare un asemenea container sigur și ascuns unui judecător federal care câștiga 174 000 de dolari pe an? Iată un mister cu care cei de la FBI se văzură confruntați de la bun început. La momentul decesului, judecătorul Fawcett avea 15 000 de dolari într-un

cont curent personal, 60 000 de dolari în certificate de depozit cu o dobândă mai mică de 1% pe an, 31 000 într-un fond de investiții și 47 000 de dolari într-un fond mutual care mergea prost de vreo zece ani. Pe deasupra, mai avea o pensie privată și avantajele obișnuite pe care le au oficialii federali de rang înalt. Fără să aibă aproape nicio datorie, situația sa financiară era solidă, dar nu impresionantă. Adevărata sa siguranță îi era oferită de slujbă. Cum Constituția îi permitea să rămână în funcție până la moarte, salariul avea să continue să-i vină pentru tot restul vieții.

Familia doamnei Fawcett deținea o grămadă de acțiuni bancare, însă judecătorul nu reușise niciodată să se apropie de acestea. Și, de când cu despărțirea, chiar că-și luase gândul de la ele. Prin urmare, judecătorul avea o situație decentă, dar departe de a fi bogat, deci, în mod normal nu ar fi avut nevoie de un seif ascuns pentru a-și proteja bunurile de valoare.

Ce era în seif? Sau, mai bine zis, ce a dus la uciderea lui? Rudele și prietenii săi au mărturisit la anchetă că nu avea obiceiuri costisitoare, nu colecționa monede de aur, diamante rare sau orice altceva ar fi necesitat asemenea măsuri de protecție. În afara unei impresionante colecții de cartonașe cu jucători de baseball, pe care o avea încă din tinerețe, nu exista nici o dovadă că judecătorul ar fi fost interesat să colecționeze ceva.

Clădirea era ascunsă atât de bine printre dealuri, încât era aproape imposibil de găsit. De jur împrejurul cabanei era o verandă, și oriunde te-ai fi poziționat, nu ai fi putut zări vreo altă persoană, mașină, cabană, casă, baracă sau barcă. O izolare deplină. Judecătorul avea un caiac și o canoe la subsol, și era bine știut că îi plăcea să petreacă ore întregi pe lac, pescuind, meditând și fumând trabucuri. Era un om liniștit, nu singuratic și nici timid, doar rațional și serios.

Cei de la FBI înțeleseră cât se poate de clar că nu aveau să găsească martori, deoarece pe o distanță de kilometri buni în jurul casei nu era nici țipenie de om. Cabana era locul perfect ca să omori pe cineva și să ajungi foarte departe, înainte ca fapta să fie descoperită. Din clipa în care sosiră acolo, anchetatorii își dădură seama că erau mult în urma criminalului în acest caz. Și lucrurile se înrăutățiră pentru ei. Nu existau amprente, urme de tălpi, bucăți de fibre, fire de păr sau urme de cauciucuri pe care să le poată folosi ca indicii. Cabana nu avea sistem de alarmă și nici camere de supraveghere. De ce și-ar fi bătut cineva capul cu așa ceva? Cel mai apropiat polițist se afla la o distanță de jumătate de oră, și, chiar presupunând că ar fi găsit locul, ce ar mai fi putut face odată ajuns acolo? Orice hoț, oricât de prost, ar fi dispărut de mult.

Vreme de trei zile, anchetatorii inspectară fiecare centimetru din cabană și vreo trei pogoane în jurul ei, însă nu găsiră nimic. Iar faptul că asasinul fusese atât de atent și de meticulos nu îmbunătăți deloc starea de spirit a

membrilor echipei. Aveau de-a face cu un adevărat talent aici, un ucigaş iscusit care nu lăsase niciun indiciu. Şi-atunci, de unde să înceapă?

Departamentul de Justiţie din Washington făcea deja presiuni. Directorul FBI-ului constituise un grup operativ, un soi de unitate de forţe speciale care să descindă în Roanoke şi să rezolve crima.

Aşa cum era de aşteptat, uciderea violentă a unui judecător adulter şi a tinerei sale amante fură mană cerească pentru mass media şi tabloide. La înmormântarea lui Naomi Clary, trei zile după descoperirea cadavrului său, poliţia din Roanoke folosi baricade ca să ţină reporterii şi curioşii departe de cimitir. Ziua următoare, când Raymond Fawcett fu comemorat într-o biserică episcopală plină până la refuz, un elicopter zbură pe deasupra clădirii, deranjând ceremonia religioasă. Şeful poliţiei, prieten vechi de-al judecătorului, fu nevoit să trimită elicopterul din dotare ca să îl alunge pe celălalt. Doamna Fawcett rămase neclintită în primul rând, printre copii şi nepoţi, fără să verse vreo lacrimă sau să arunce vreo privire sicriului. Se rostiră multe vorbe bune despre judecător, însă unii oameni, în special bărbaţii, se gândeau: „Cum a reuşit moşul ăsta să pună mâna pe o amantă atât de tânără?“

După ce fură îngropaţi amândoi, atenţia tuturor reveni la anchetă. FBI-ul nu voia să facă nicio declaraţie publică, în primul rând pentru că nu avea ce să declare. La o săptămână de la descoperirea cadavrelor, singura lor probă era reprezentată de rezultatele raportului balistic. Patru gloanţe explozive trase dintr-o armă de mână de calibru 38, una dintr-un milion pe străzile Americii şi care acum se afla probabil pe fundul vreunui lac din munţii Virginiei de Vest.

Începură să fie luate în calcul şi alte motive. În 1979, judecătorul John Wood a fost împuşcat în faţa casei sale din San Antonio. Ucigaşul era un asasin plătit, angajat de un puternic traficant de droguri care urma să fie condamnat de judecătorul Wood, care ura traficul de droguri şi pe cei implicaţi în el. Cu o poreclă ca John Maximum, motivul era evident. În Roanoke, echipele de agenţi FBI cercetară toate cazurile de pe agenda judecătorului Fawcett, fie ele penale sau civile, şi întocmiră o listă scurtă de posibili suspecţi, aproape toţi implicaţi în traficul de narcotice.

În 1988, judecătorul Richard Daronco a fost împuşcat şi ucis în timp ce trebăluia prin curtea casei sale din Pelham, New York. Criminalul era tatăl furios al unei femei care tocmai pierduse un proces prezidat de judecătorul respectiv. Tatăl îl împuşcase pe judecător, apoi se sinucisese. În Roanoke, FBI-ul scotoci prin dosarele judecătorului Fawcett şi îi interogă pe grefierii

săi. Mereu găseai țicniți care aglomerau curțile federale cu tot soiul de prostii și care aveau pretenții scandaloase, așa că, încet-încet, se întocmi o listă cu asemenea persoane. Nume, dar nu suspecți cu adevărat.

În 1989, judecătorul Robert Smith Vance a fost ucis în casa sa din Mountain Brook, Alabama, când a deschis un pachet-capcană ce conținea o bombă. Criminalul a fost descoperit și condamnat la moarte în cele din urmă, însă motivul său nu a fost elucidat niciodată cu adevărat. Procurorii au speculat că omul fusese înfuriat de o decizie recentă a judecătorului Vance. În Roanoke, FBI-ul a interogat sute de avocați ale căror cazuri compăruseră în fața judecătorului Fawcett în ultima perioadă. Orice avocat are clienții suficient de nebuni sau de înrăiți ca să vrea să se răzbune, și câțiva dintre aceștia trecuseră și prin sala judecătorului Fawcett. Persoanele fură depistate, interogate și eliminate de pe listă.

În ianuarie 2011, cu o lună înainte de asasinarea lui Fawcett, judecătorul John Roll fusese împușcat în apropiere de Tucson, în atentatul în care fusese rănită membra Congresului, Gabrielle Giffords. Judecătorul Roll se aflase la locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, nefiind ținta atacului. Moartea sa nu oferea FBI-ului nici un indiciu în cazul din Roanoke.

Cu fiecare zi care trecea, șansele de a i se lua urma asasinului scădeau tot mai mult. Fără martori, fără probe de la locul crimei, fără greșeli din partea criminalului, cu numai câteva indicii nefolositoare și cu foarte puțini suspecți din dosarele judecătorului, ancheta se împotmolea la fiecare cotitură.

Anunțul că se oferea o recompensă de 100 000 de dolari nu înroși prea tare firele telefoanelor de urgență ale FBI-ului.

| CAPITOLUL 4 |

DEOARECE FROSTBURG ESTE UN lagăr cu securitate redusă, avem parte de mai multe contacte cu lumea exterioară decât majoritatea deținuților. Corespondența noastră poate fi deschisă și citită oricând, dar acest lucru se întâmplă arareori. Avem acces limitat la e-mail, însă nu și la internet. Sunt zeci de telefoane și destule reguli care le condiționează utilizarea, însă în general putem face oricâte apeluri cu taxă inversă dorim. Telefoanele mobile sunt strict interzise. Avem voie să ne abonăm la zeci de reviste aflate pe o listă aprobată în prealabil. În fiecare dimineață ne vin câteva ziare care sunt mereu disponibile într-un colț al cantinei, cunoscută și sub numele de „cofetăria".

Așa se face că, într-o dimineață, văd titlul din *Washington Post:* „Judecător federal asasinat lângă Roanoke".

Nu-mi pot înăbuși un zâmbet. Acesta este momentul pe care l-am așteptat.

De trei ani încoace sunt obsedat de Raymond Fawcett. Nu l-am întâlnit niciodată, nu am intrat niciodată în sala lui de judecată, nu am avut nici un proces pe „domeniul său" – districtul sudic al Virginiei. Cazurile mele au fost judecate, aproape în întregime, în tribunalele statale. Rareori m-am aventurat în arena federală, și când am făcut-o, m-am limitat mereu la districtul nordic al Virginiei, care include tot ce se găsește la nord de Richmond. Districtul sudic cuprinde Roanoke, Lynchburg și întinsa arie metropolitană Virginia Beach-Norfolk. Înainte de decesul lui Fawcett, erau doisprezece judecători federali în districtul de sud și treisprezece în cel de nord.

Am întâlnit mai mulți deținuți la Frostburg care au fost condamnați de Fawcett, și, fără să par prea curios, i-am descusut în privința lui. Am făcut asta pretinzând că îl cunosc pe judecător și că am avut cazuri judecate de el. Fără nicio excepție, toți deținuții îl urau pe om și considerau că exagerase cu sentințele lor. Părea să obțină o satisfacție deosebită din morala pe care le-o făcea infractorilor din clasa de mijloc (așa-numitele „gulere albe") în momentul rostirii sentinței. Ședințele în care se anunța verdictul atrăgeau și mai abitir presa, iar Fawcett avea un ego uriaș.

A făcut colegiul la Duke și Dreptul la Columbia, apoi a lucrat câțiva ani la o firmă de pe Wall Street. Soția sa și banii ei erau din Roanoke, așa că s-

au stabilit acolo la puțin timp după ce el a împlinit 30 de ani. S-a angajat la cea mai mare firmă de avocatură din oraș și și-a croit repede drum către vârf. Socrul său era un sponsor cu tradiție al Partidului Democrat, și în 1993 președintele Clinton l-a numit pe Fawcett într-o funcție pe viață la Curtea Federală a districtului de sud al Virginiei.

În lumea juridică americană, o asemenea numire îți aduce un prestigiu uriaș, dar nu prea mulți bani. La vremea respectivă, noul său salariu era de 125 000 de dolari pe an, o reducere de vreo 300 000 de dolari față de banii câștigați ca asociat conștiincios într-o firmă de avocatură prosperă. La 48 de ani, a devenit astfel unul dintre cei mai tineri judecători federali din țară, însă, din cauza celor cinci copii ai săi, și unul dintre cei mai săraci. Socrul său a început în curând să îi suplimenteze venitul, iar presiunea a mai scăzut.

Omul a descris cândva primii săi ani ca judecător, într-un lung interviu acordat unuia dintre acele periodice juridice pe care puțini oameni le citesc. Am dat întâmplător peste el în biblioteca închisorii, într-un teanc de reviste care urmau să fie aruncate la coș. Nu sunt prea multe cărți și reviste care să scape de privirea mea curioasă. Adeseori citesc câte cinci sau șase ore pe zi. Calculatoarele de aici sunt desktopuri, expirate de câțiva ani, și suprasolicitarea le face să meargă prost. Totuși, cum eu sunt bibliotecarul și calculatoarele sunt în subordinea mea, am acces la ele berechet. Suntem abonați la două site-uri juridice și am apelat la acestea pentru a citi toate opiniile publicate vreodată de răposatul judecător Raymond Fawcett.

Ceva s-a întâmplat cu el pe la începutul secolului, prin anul 2000. În timpul primilor șapte ani ca judecător, omul a arătat o tendință vizibilă spre stânga, fiind un protector al drepturilor individuale, îndurător cu cei săraci și necăjiți, gata să dea peste mâna oamenilor legii, sceptic în privința marilor corporații și dispus să pedepsească aspru un litigant amator cu un condei extrem de ascuțit. În mai puțin de un an însă, ceva s-a schimbat. Motivațiile sale au devenit tot mai scurte, nu prea bine argumentate, uneori chiar răutăcioase, și cu o înclinație tot mai accentuată spre dreapta.

În 2000 a fost nominalizat de președintele Clinton pentru ocuparea unui post vacant în cel de-al Patrulea Circuit al Curților de Apel din Richmond. O asemenea mutare reprezintă o promovare logică pentru un judecător talentat de curte districtuală, sau pentru unul cu relațiile potrivite. În cel de-al Patrulea Circuit, el ar fi fost unul dintre cei cincisprezece judecători care se ocupă numai de apeluri. Singura poziție mai înaltă care-i rămânea era cea de judecător la Curtea Supremă a Statelor Unite, și nu este limpede dacă Fawcett nutrea această ambiție. Majoritatea judecătorilor federali o nutresc, la un moment sau altul. Însă Bill Clinton tocmai își încheia

mandatul, și nu în cel mai plăcut mod cu putință. Nominalizările sale au fost blocate în Senat, iar când George W. Bush a fost ales, viitorul lui Fawcett a rămas în Roanoke.

Avea 55 de ani. Copiii săi erau deja majori sau pe punctul de a părăsi casa părintească. Poate că a trecut printr-o criză a vârstei mijlocii sau ceva asemănător. Poate că avea deja căsnicia pe butuci. Socrul său murise și nu îl trecuse în testament. Foștii săi asociați se îmbogățeau, în vreme ce el se spetea pe un salariu oarecum modest. Oricare ar fi fost motivul, judecătorul Fawcett a devenit un om cu totul și cu totul diferit. În cazurile penale, verdictele sale au început să fie tot mai ciudate și tot mai puțin îndurătoare. În cazurile civile, a început să arate tot mai puțină înțelegere pentru oamenii simpli și să ia din ce în ce mai des partea celor puternici. Judecătorii se schimbă adesea odată cu vârsta, însă puțini se transformă atât de mult ca Raymond Fawcett.

Cel mai mare caz din cariera sa a fost un conflict legat de exploatarea uraniului, început în 2003. Eram încă avocat pe atunci, și eram la curent cu disputa și detaliile esențiale. Nici nu se putea altfel; în presă apăreau articole aproape zilnic.

Un bogat zăcământ de uraniu trece prin centrul și sudul Virginiei. Cum exploatarea uraniului este un coșmar din punct de vedere ecologic, statul a dat o lege prin care a interzis-o. Firește, proprietarii, arendașii și companiile miniere care controlau depozitele își doreau de mult să înceapă exploatarea, cheltuind milioane de dolari ca să îi determine pe membrii legislativului să ridice interdicția. Însă parlamentul statului Virginia nu a cedat presiunilor. În 2003, o companie canadiană, numită Armanna Mines, a intentat un proces în districtul de sud al Virginiei, atacând interdicția pe motiv că ar fi fost neconstituțională. A fost un asalt frontal, fără nici o reținere, finanțat din plin, condus de unii dintre cei mai talentați și costisitori avocați pe care i-ai putea cumpăra.

După cum aveam să aflăm, Armanna Mines era un consorțiu de companii miniere din SUA, Australia, Rusia și Canada. Valoarea potențială a depozitelor a fost estimată undeva între 15 și 20 de miliarde de dolari numai în Virginia.

Prin procedura de alegere aleatorie practicată la momentul respectiv, cazul i-a fost atribuit unui oarecare judecător McKay din Lynchburg, în vârstă de 84 de ani și suferind de demență. Invocând motive de sănătate, acesta a refuzat cazul. Următorul la rând a fost Raymond Fawcett, care nu avea niciun motiv întemeiat să se recuze. Pârâtul era statul Virginia, însă în curând s-au alăturat și alții. Printre aceștia se numărau orașe, orășele și districte situate deasupra depozitelor, cât și câțiva proprietari de pământ care nu voiau să ia parte la distragerea preconizată. Procesul a devenit unul

uriaș, cuprinzând litigiu peste litigiu, cu peste o sută de avocați implicați. Judecătorul Fawcett nu a acceptat moțiunea inițială de respingere a acuzațiilor, solicitând ca procedurile să avanseze. În scurtă vreme, procesul îi ocupa nouăzeci la sută din timp.

În 2004, FBI-ul a intrat în viața mea, așa că mi-am pierdut interesul în cazul de exploatare minieră. Deodată mă trezisem cu chestiuni mult mai presante pe cap. Procesul meu a început în octombrie 2005, în D.C. La acel moment, cazul Armanna Mines se judeca deja de o lună într-o sală de judecată arhiplină din Roanoke. Pe atunci, nu îmi păsa nici cât negru sub unghie de ce avea să se întâmple cu uraniul.

După un proces de trei săptămâni, am fost condamnat la zece ani de închisoare. După un proces de zece săptămâni, judecătorul Fawcett a decis în favoarea celor de la Armanna Mines. Nu exista nicio legătură între cele două cazuri sau cel puțin așa credeam eu când am intrat la închisoare.

Cu toate acestea, aveam să-l cunosc curând pe omul care urma să îl omoare pe judecătorul Fawcett. Știu identitatea criminalului, și îi știu și motivul.

Motivul a rămas încă o necunoscută pentru cei de la FBI. În săptămânile de după crimă, grupul operativ s-a concentrat pe cazul Armanna Mines, interogând zeci de oameni legați de acel proces. Câteva grupuri ecologiste radicale apăruseră și operaseră în zonele marginale ale litigiului. Acestea fuseseră monitorizate îndeaproape de FBI la vremea respectivă. Fawcett primise amenințări cu moartea, și pe durata procesului fusese pus sub protecție. Amenințările fuseseră anchetate în amănunțime și se dovediseră a fi necredibile, însă gărzile de corp rămăseseră pe lângă el.

Intimidarea este un motiv improbabil. Fawcett luase decizia și, deși numele său era hulit printre ecologiști, răul fusese făcut deja. Decizia lui a fost confirmată în 2009 de către cel de-al Patrulea Circuit, iar cazul se îndreaptă acum spre Curtea Supremă a Statelor Unite. Pe durata apelului și a recursului, nimeni nu s-a atins de uraniu.

Răzbunarea constituie și ea un motiv, deși FBI-ul nu suflă o vorbă despre asta. Cuvintele „asasinat la comandă“ sunt folosite de unii reporteri, care se pare că își bazează această ipoteză doar pe profesionalismul cu care au fost comise crimele.

Ținând cont de locul crimei și de seiful golit care fusese atât de bine ascuns, jaful pare a fi cel mai plauzibil motiv.

Eu am însă un plan, unul la care lucrez de ani buni. Este singura mea portiță de scăpare.

| CAPITOLUL 5 |

TOȚI DEȚINUȚII FEDERALI APȚI din punct de vedere fizic sunt obligați să aibă o slujbă, iar Departamentul Penitenciarelor controlează grila de salarizare. De doi ani încoace sunt bibliotecar și primesc 30 de cenți pe oră pentru munca mea. Cam jumătate din acești bani, împreună cu cecurile primite de la tatăl meu, intră în Programul de Responsabilitate Financiară a Deținuților. Departamentul Penitenciarelor ia banii și îi distribuie către plata amenzilor și a restituirilor impuse infractorilor. Pe lângă condamnarea de zece ani, mi s-a mai impus și plata a 120 000 de dolari drept penalități. La 30 de cenți pe oră, îmi va lua tot restul secolului și încă puțin pe deasupra ca să achit întreaga sumă.

Alte slujbe oferite aici sunt cele de bucătar, spălător de vase, debarasator, om de serviciu, instalator, electrician, tâmplar, funcționar, infirmier, lucrător la spălătorie, zugrav, grădinar și profesor. Mă consider norocos. Am una dintre cele mai bune slujbe, care nu mă obligă să curăț după alții. Din când în când mai predau și un curs de istorie pentru deținuții care doresc să obțină echivalentul diplomei de bacalaureat. Predatul se plătește cu 35 de cenți pe oră, însă salariul mai mare nu mă tentează. Mi se pare o slujbă deprimantă, din cauza nivelului scăzut de alfabetizare din rândul deținuților. Negri, albi, măslinii nu contează. Sunt atât de mulți inși aici care nu știu să scrie și să citească, încât mă întreb ce se întâmplă cu sistemul nostru educațional.

Însă eu nu sunt aici ca să găsesc o soluție pentru sistemul educațional, nici pentru cel legal, judiciar sau penitenciar. Sunt aici ca să supraviețuiesc de pe o zi pe alta, păstrându-mi pe cât posibil respectul de sine și demnitatea în timp ce fac asta. Suntem niște lepădături, niște nimeni, infractori de drept comun izolați de societate, și nimeni nu pregetă să ne amintească acest lucru în permanență. Gardienilor li se spune ofițeri corecționali, sau OC mai pe scurt. Să te ferească Dumnezeu să-i zici vreunuia gardian! Nu, domnule!

Să fii OC este mai mult decât atât; este ca un titlu nobiliar. Cei mai mulți dintre OC sunt foști polițiști, ajutori de șerif sau militari care nu s-au descurcat prea grozav în acele meserii și care au ajuns acum să lucreze în închisori. Sunt și câțiva oameni cumsecade printre ei, dar majoritatea sunt niște rataţi prea proști ca să își dea seama că sunt rataţi. Și cine suntem noi

ca să le spunem asta? Ei ne sunt net superiori, indiferent de prostia lor, și le place să ne amintească asta tot timpul.

OC sunt schimbați mereu ca să nu se apropie prea mult de vreun deținut. Bănuiesc că se poate întâmpla și așa ceva, însă una dintre regulile de bază ale supraviețuirii în închisoare este să îți eviți pe cât posibil OC-ul. Îl tratezi cu respect; faci exact ce-ți spune; nu îi creezi probleme; dar, mai presus de orice, încerci să îl eviți.

OC-ul meu de acum nu este unul dintre cei cumsecade. Îl cheamă Darrel Marvin și este un alb burtos și pieptos de vreo 30 de ani care face pe grozavul, dar e prea gras. Darrel este un rasist ignorant care nu mă înghite pentru că sunt negru și am două diplome de licență, cu două mai mult decât el. De fiecare dată când trebuie să mă dau bine pe lângă ticălosul ăsta, simt cum se poartă o bătălie cruntă în sinea mea, însă nu am de ales. Acum am nevoie de el.

— Bună dimineața, domnule ofițer Marvin, zic eu cu un zâmbet fals, oprindu-l în fața cantinei.

— Ce este, Bannister? mormăie el.

Îi dau o foaie de hârtie, o cerere oficială. O ia și se preface că o citește. Sunt tentat să-l ajut cu cuvintele mai lungi, dar îmi țin gura.

— Trebuie să vorbesc cu directorul, spun eu, politicos.

— De ce vrei să vorbești cu directorul? mă întreabă el, încercând încă să citească cererea relativ simplă.

Nu sunt obligat să-i spun OC-ului sau oricui altcuiva ce treabă am eu cu directorul, dar dacă i-aș aminti asta lui Darrel nu aș face decât să-l stârnesc.

— Bunica mea este pe moarte și aș vrea să merg la înmormântare. E la numai 100 de kilometri de-aici.

— Când crezi că o să moară? mă întreabă el, făcând pe deșteptul.

— În curând. Vă rog, domnule ofițer Marvin, nu am mai văzut-o de ani buni.

— Directorul nu aprobă rahaturi de-astea, Bannister. Ar trebui să știi asta până acum.

— Știu, dar directorul îmi este dator cu o favoare. I-am oferit niște sfaturi juridice acum câteva luni. Vă rog, doar dați-i cererea.

Împăturește foaia și o bagă în buzunar.

— Bine, dar e o pierdere de timp.

— Mulțumesc.

Ambele mele bunici sunt moarte de ani de zile.

Nimic din închisoare nu este făcut pentru confortul deținutului. Aprobarea sau respingerea unei simple cereri ar trebui să dureze doar câteva ore, însă ar fi prea ușor așa. Abia după patru zile Darrel mă informează că trebuie să mă prezint în biroul directorului a doua zi, 18 februarie, la ora 10 dimineața. Zâmbesc din nou fals și spun:

— Mulțumesc.

Directorul este regele acestui mic imperiu, cu un ego pe măsura cuiva care conduce prin edicte sau crede că este îndreptățit să o facă. Tipii ăștia vin și pleacă și este imposibil să înțelegi rostul tuturor acestor transferuri. Repet, nu este treaba mea să reformez sistemul nostru penitenciar, așa că nu îmi bat capul cu ce se întâmplă în clădirea administrației.

În momentul de față, director este domnul Robert Earl Wade, un profesionist care a făcut carieră în sistemul corecțional. Tocmai ce a divorțat pentru a doua oară, iar eu chiar i-am explicat unele principii fundamentale cu privire la pensia alimentară în statul Maryland. Intru în biroul său; nu se ridică, nu îmi întinde mâna și nici nu face vreun gest care ar putea trăda vreo urmă de respect. Îmi zice „Salut, Bannister", făcându-mi semn spre un scaun liber.

— Să trăiți, domnule director Wade. Ce mai faceți? îl întreb, așezându-mă pe scaun.

— Sunt un om liber, Bannister. Am scăpat și de cea de-a doua nevastă și nu mai am de gând să mă însor vreodată.

— Mă bucur să aud asta și că v-am putut ajuta.

După această scurtă încălzire, directorul împinge un carnețel și zice:

— Nu pot să vă las să mergeți acasă la fiecare înmormântare, Bannister, trebuie să înțelegi asta.

— Nu-i vorba de nicio înmormântare, replic eu. Nu mai am bunici.

— Ce naiba?

— Sunteți la curent cu ancheta din cazul asasinării judecătorului Fawcett din Roanoke?

El se încruntă și își dă capul pe spate, insultat. Mă aflu aici sub niște pretexte false, și, rătăcită pe undeva printr-unul dintre nenumăratele manuale federale, trebuie să fie o regulă pe care am încălcat-o. Încercând să reacționeze, clatină din cap și repetă:

— Ce naiba?

— Asasinarea judecătorului federal. Vuiește toată presa.

E greu de crezut că ar fi putut să nu audă de crimă, dar nu este exclus. Doar pentru că eu citesc mai multe ziare pe zi nu înseamnă că toată lumea face la fel.

— Judecătorul federal? întreabă el.

— Exact. L-au găsit într-o cabană din sud-vestul Virginiei, împreună cu

amanta lui, amândoi împușcați...

— Da, da, sigur. Am văzut știrile. Dar ce-are asta de-a face cu tine?

E nervos pentru că l-am mințit și încearcă să găsească o pedeapsă pe măsură. Un om puternic și suveran ca directorul nu poate accepta să fie folosit astfel de un deținut. Ochii lui Robert Earl fug de colo, colo în timp ce se gândește la felul în care să reacționeze la înșelătoria mea.

Trebuie ca tonul meu să fie cât mai dramatic cu putință, deoarece Wade va izbucni probabil în râs când îi voi răspunde la întrebare. Deținuții au mult prea mult timp liber la dispoziție, astfel încât vin cu tot soiul de explicații elaborate prin care își susțin nevinovăția, sau născocesc teorii conspiraționiste în cazul crimelor nerezolvate, sau află secrete care ar putea fi folosite la schimb cu o eliberare condiționată. Pe scurt, deținuții caută mereu căi de a scăpa, și sunt sigur că Robert Earl a văzut și a auzit de toate.

— Știu cine l-a omorât pe judecător, spun pe un ton cât se poate de serios.

Spre ușurarea mea, nici măcar nu zâmbește. Se leagănă pe spate, ținându-se de bărbie, și dă din cap.

— Și cum ai aflat această informație? mă întreabă.

— L-am întâlnit pe criminal.

— Aici sau afară?

— Nu vă pot spune, domnule director. Dar nu vă mint. Din ce-am citit în presă, ancheta FBI-ului nu merge prea grozav. Și nici nu dă semne că va merge mai bine.

Din punct de vedere disciplinar, sunt ireproșabil. Nu i-am adresat niciun cuvânt nepotrivit vreunui funcționar de la închisoare. Nu m-am plâns niciodată. Nu s-au găsit niciodată produse de contrabandă în celula mea, nici măcar un pachet de zahăr în plus șterpelit de la cantină. Nu fac pariuri, nici nu împrumut bani. Am ajutat zeci de deținuți, dar și câțiva civili, inclusiv pe director, cu problemele lor legale. Îmi păstrez biblioteca în perfectă ordine. Mai pe scurt: pentru un deținut, am credibilitate.

Se apleacă în față sprijinindu-se pe coate, expunându-și dinții îngălbeniți. Are cearcăne vineții sub ochii mereu umezi. Ochi de om care bea.

— Lasă-mă să ghicesc, Bannister: vrei să împărtășești această informație cu cei de la FBI, să faci o înțelegere cu ei și să ieși din pușcărie. Corect?

— Întocmai, domnule. Acesta este planul meu.

Finalmente, râsul. Un chicotit pițigăiat și prelung care ar putea constitui el însuși un motiv de râs. Când se oprește din râs, îmi zice:

— Când ți se termină pedeapsa?

— Peste cinci ani.

— O, păi asta-i ditamai înțelegerea, nu crezi? Le dai un nume și pleci de-aici cu cinci ani înainte de termen, nu?

— Nimic nu-i atât de simplu.

— Ce vrei să fac, Bannister? se răstește el, pierindu-i orice urmă de umor. Să sun la FBI și să le spun că am un tip care îl știe pe criminal și care-i gata să cadă la înțelegere? Probabil că primesc o sută de telefoane pe zi, cele mai multe din partea unor țicniți care râvnesc la recompensă. De ce mi-aș risca eu credibilitatea, făcându-ți jocul?

— Fiindcă eu știu adevărul, iar dumneavoastră știți că nu sunt nici țicnit, nici mincinos.

— De ce nu le scrii chiar tu, fără să mă mai bagi și pe mine în toată tărășenia asta?

— Așa voi face, dacă asta doriți. Dar tot veți fi implicat la un moment dat, pentru că vă jur că îi voi convinge pe cei de la FBI. Vom cădea la învoială și voi fi liber. Iar dumneavoastră veți rămâne aici ca să-mi semnați documentele de eliberare.

Se prăbușește în scaun de parcă ar fi copleșit de presiunea funcției sale. Se scobește în nas cu degetul mare.

— Știi, Bannister, începând de azi-dimineață am 602 oameni aici, la Frostburg, și tu ești ultimul pe care l-aș fi crezut în stare să se furișeze în biroul meu cu o asemenea idee trăsnită. Ultimul.

— Vă mulțumesc.

— N-ai pentru ce.

Mă aplec în față și îl privesc drept în ochi.

— Uitați ce este, domnule director, eu știu despre ce vorbesc. Înțeleg că nu puteți avea încredere într-un deținut, dar ascultați-mă până la capăt. Am niște informații extrem de valoroase, iar cei de la FBI vor dori cu disperare să le afle. Vă rog să îi sunați.

— Nu știu ce să zic, Bannister. O să picăm amândoi de proști.

— Vă rog.

— S-ar putea să mă mai gândesc. Acum întinde-o și spune-i ofițerului Marvin că ți-am respins cererea de participare la înmormântare.

— Da, domnule, am înțeles. Și... mulțumesc.

Am o bănuială că directorul nu va putea rezista prilejului de a avea parte de puțină acțiune. E o slujbă plictisitoare să conduci un lagăr cu securitate redusă, plin cu deținuți liniștiți. De ce să nu te implici și tu în cea mai mediatizată anchetă criminalistică din țară?

Ies din clădirea administrației și traversez curtea, zona centrală din

lagărul nostru. În aripa de vest se află două dormitoare de câte 150 de oameni fiecare, și alte două se găsesc și în aripa de est. Campusul de est și campusul de vest, de parcă te-ai plimba prin curtea unui colegiu mic și drăguț.

Ofițerii corecționali au o cameră de odihnă în apropierea cantinei, și acolo îl găsesc pe dragul de Marvin. Dacă aș pune piciorul în camera de relaxare aș sfârși probabil prin a fi împușcat sau spânzurat. Însă ușa de metal este deschisă, așa că pot vedea înăuntru. Marvin stă tolănit pe un scaun pliant, cu ceașca de cafea într-o mână și cu un foietaj mare în cealaltă. Râde împreună cu alți doi OC. Dacă i-ai fi luat de gât și i-ai fi agățat laolaltă de cârligul unui cântar de abator, cei trei ar fi atins lejer 450 de kilograme.

— Ce vrei, Bannister? bombăne Darrel când mă vede.

— Voiam doar să vă mulțumesc, domnule ofițer. Domnul director a refuzat, dar vă mulțumesc oricum.

— Sigur, Bannister. Condoleanțe pentru bunică-ta.

Acestea fiind zise, unul dintre gardieni îmi trântește ușa în nas. Metalul scrâșnește și vibrează, și, pentru o fracțiune de secundă, mă zguduie până în adâncul sufletului. Am mai auzit acel sunet înainte.

Momentul arestării mele. Clubul Civic din centru se întrunea în fiecare miercuri la prânz la istoricul hotel George Washington, la cinci minute de mers pe jos de biroul meu. Erau cam 75 de membri, și numai trei dintre aceștia nu erau albi. În ziua aceea s-a nimerit să fiu singurul negru prezent, nu că asta ar fi avut vreo importanță aparte. Stăteam la o masă lungă, străduindu-mă să înghit porția obișnuită de pui „de cauciuc“ și mazăre rece, flecărind cu primarul și cu un agent de la o fermă de stat. Discutaserăm deja subiectele obișnuite vremea și fotbalul american – și atinseserăm precauți unele teme politice. Era un prânz tipic pentru Clubul Civic – treizeci de minute pentru mâncare, urmate de treizeci de minute rezervate unui vorbitor care nu era prea antrenant de obicei. Totuși, în această zi memorabilă nu aveam să mai aud discursul.

La ușa sălii de banchete se auzi hărmălaie și apoi, deodată, o trupă de agenți federali înarmați până în dinți se năpusti în încăpere de parcă ar fi vrut să ne omoare pe toți. Erau membrii unei echipe de intervenție SWAT, îmbrăcați ca niște ninja – uniforme negre, veste groase, arme de foc letale și acele caschete germane de luptă făcute celebre de trupele lui Hitler. Unul dintre ei urlă: „Malcolm Bannister!“ Din instinct, m-am ridicat și am bălmăjit: „Ce naiba?“ Instantaneu, cel puțin cinci puști automate se

îndreptară în direcţia mea. „Mâinile sus“, răcni şeful neînfricat, iar eu mi le-am ridicat. În câteva secunde, mâinile mele au fost smucite, aduse la spate şi, pentru prima oară în viaţa mea, am simţit strânsoarea indescriptibilă a cătuşelor grele la încheieturi. Este o senzaţie oribilă şi de neuitat. Am fost împins pe culoarul îngust dintre mese şi scos din încăpere. Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost strigătul primarului: „Este revoltător!“

Inutil să mai spun că această descindere spectaculoasă le-a stricat cheful tuturor celorlalţi de la întrunirea Clubului Civic.

Cu gorilele astea paramilitare roind în jurul meu, am fost dus prin holul hotelului şi scos pe uşa din faţă. Cineva scăpase cu „amabilitate“ informaţia către postul local de televiziune, aşa că o echipă de cameramani mă filmă în timp ce eram aruncat pe bancheta din spate a unui Chevrolet Tahoe negru, prins între doi haidamaci. Pe drumul spre închisoarea oraşului, am zis:

— Chiar este necesar tot circul ăsta?

Şeful, aflat pe scaunul din dreapta şoferului, cu puşca în braţe, îmi azvârli un „Taci din gură!“, fără să se întoarcă măcar.

— Chiar nu sunt obligat să tac din gură, am replicat eu. Puteţi să mă arestaţi, dar nu puteţi să mă faceţi să tac. Sper că vă daţi seama de asta, nu?

— Taci din gură!

„Goriloiul“ din dreapta mea îşi fixă ţeava puştii pe genunchiul meu.

— Te rog să dai arma aia mai încolo, dacă se poate, am zis eu, dar arma nu se mişcă.

Am mers mai departe. Le-am spus:

— Aşa vă distraţi voi, băieţi? Cred că-i al naibii de palpitant să vă fâţâiţi de colo-colo ca nişte tipi cu adevărat duri, terorizând oameni nevinovaţi cam cum făcea Gestapoul.

— Ţi-am zis să taci.

— Iar eu am zis că n-o să tac. Aveţi mandat pentru arestarea mea?

— Da.

— Vreau să-l văd.

— O să ţi-l arăt când ajungem la închisoare. Acum taci din gură.

— De ce nu taci *tu?*

Puteam să-i văd o parte din ceafă ieşind de sub cascheta germană, şi am observat cum se înroşeşte de nervi. Am tras adânc aer în piept şi am încercat să mă calmez.

Cascheta. Am purtat şi eu una asemănătoare în cei patru ani petrecuţi în Marină, patru ani de serviciu activ, inclusiv în primul Război din Golf, unde mi-am primit botezul focului. Regimentul 2, Batalionul 8, Divizia a

II-a, Corpul de Pușcași Marini ai Statelor Unite. Am fost primele trupe americane care au intrat în luptă împotriva irakienilor în Kuweit. Nu a fost cine știe ce luptă, dar am văzut destui morți și răniți de ambele părți.

Acum eram înconjurat de niște soldăței de jucărie care nu au auzit în viața lor un foc tras cu mânie și care nu puteau alerga 1 500 de metri fără să cedeze fizic. Și ăștia erau băieții buni.

Când am ajuns la închisoare, era acolo un fotograf de la ziarul local. Haidamacii m-au condus încet înăuntru, asigurându-se că eram bine fotografiat. Varianta lor de covor roșu.

În curând aveam să aflu că o altă trupă de golani de-ai guvernului luase cu asalt biroul firmei Copeland, Reed & Bannister pe când eu eram la masă cu ceilalți membri din Clubul Civic. Dând dovadă de o previziune strălucitoare și de o planificare meticuloasă, cealaltă trupă de intervenție așteptase până la ora prânzului, când singura persoană din birou era biata doamnă Henderson. Aceasta a povestit mai apoi cum au dat buzna pe ușa din față, cu armele scoase, răcnind, înjurând și amenințând. I-au împins un mandat de percheziție sub nas, au pus-o să stea pe un scaun la fereastră, au jurat că o vor aresta dacă îndrăznea să schițeze cea mai mică mișcare și apoi au început să răscolească prin birourile noastre modeste. Au luat cu ei toate calculatoarele, imprimantele și câteva zeci de cutii cu dosare. La un moment dat, domnul Copeland s-a întors de la prânz. Când a protestat, i-a fost fluturată o armă pe sub nas și a fost așezat lângă doamna Henderson, care plângea.

Arestarea mea a venit ca o surpriză, cu siguranță. Trecuse mai bine de un an de când aveam de-a face cu FBI-ul. Îmi angajasem un avocat și făcusem tot posibilul să cooperăm. Trecusem cu brio două testări cu detectorul de minciuni, realizate chiar de experții FBI-ului. Predasem toată hârțogăraia pe care eu, ca avocat, puteam să o arăt cuiva fără să îmi încalc etica profesională. Îi ascunsesem lui Dionne o mare parte din aceste lucruri, însă ea știa că eram îngrijorat de moarte. M-am luptat cu insomnia. M-am chinuit să mănânc când nu aveam deloc poftă de mâncare. În cele din urmă, după aproape douăsprezece luni de trăit cu teama că voi auzi o bătaie la ușă, cei de la FBI l-au informat pe avocatul meu că guvernul federal nu mai are nicio treabă cu mine.

Guvernul a mințit, nu pentru prima, și nici pentru ultima oară.

La închisoare, un loc pe care îl vizitasem de cel puțin două ori pe săptămână, se afla o altă echipă de agenți. Aceștia purtau hanorace bleumarin pe spatele cărora scria cu litere groase și galbene „FBI“, și roiau dintr-o parte în alta cât se poate de hotărâți, deși nu mi-am putut da seama cu exactitate ce făceau. Polițiștii locali, pe care îi știam bine în mare parte, se traseră îndărăt și mă priviră cu confuzie și milă.

Chiar fusese nevoie să se trimită două duzini de agenți federali ca să mă aresteze și să îmi confiște dosarele? De-abia plecasem de la birou spre Hotelul George Washington. Orice polițist amărât aflat în pauza de masă ar fi putut să mă oprească și să mă aresteze. Însă asta ar fi însemnat să le ia pâinea și să-i priveze de-o bucurie pe acești oameni nespus de importanți.

Am fost condus într-o încăpere mică și așezat la o masă, apoi mi s-au scos cătușele și mi s-a spus să aștept. Câteva minute mai târziu, un bărbat într-un costum închis la culoare a intrat în cameră și a zis:

— Sunt agentul special Don Connor, de la FBI.

— Încântat, am replicat eu.

El mi-a trântit niște hârtii în față, pe masă, și mi-a spus:

— Iată mandatul pentru arestarea ta. Apoi a trântit un teanc gros de foi capsate. Iar acesta este rechizitoriul. Te las câteva minute ca să îl citești.

După aceea, s-a întors și a ieșit din cameră, trântind cu putere ușa în urma sa. Era o ușă solidă de metal, care scrâșni și vibră, făcând toată camera să zăngăne câteva secunde.

Un sunet pe care nu îl voi uita niciodată.

| CAPITOLUL 6 |

LA TREI ZILE DE LA prima mea întrevedere cu directorul Wade, sunt convocat din nou în biroul său. Când intru, îl găsesc singur, vorbind la telefon, prins într-o conversație importantă. Aștept în picioare lângă ușă, ușor stingher. Când termină ce are de spus, trântește un „Destul“ grosolan, se ridică în picioare și îmi spune: „Vino cu mine“. Trecem printr-o ușă laterală și intrăm într-o sală de conferințe vopsită în verdele șters caracteristic clădirilor guvernamentale și echipată cu mult mai multe scaune de metal decât ar putea fi folosite vreodată.

Un control financiar efectuat anul trecut a dezvăluit că Departamentul Penitenciarelor a achiziționat pentru „uz administrativ“ patru mii de scaune la 800 de dolari bucata. Același producător vindea aceleași scaune en gros cu 79 de dolari bucata. Nu ar trebui să-mi mai pese, dar atunci când lucrezi pentru 30 de cenți pe oră capeți o perspectivă diferită când vine vorba de folosirea banilor.

— Ia loc, îmi zice el, iar eu mă așez pe unul dintre scaunele urâte cumpărate la suprapreț.

Își trage și el un scaun de cealaltă parte a mesei, deoarece trebuie să existe în permanență o barieră între noi. Arunc o privire în jur și număr douăzeci și două de scaune. „Of, las-o baltă“, îmi zic.

— Am sunat la Washington după ce ai plecat de la mine, rostește el cu gravitate, de parcă s-ar consulta cu Casa Albă în mod constant. Cei de la FBI mi-au spus că modul în care aleg să acționez rămâne la latitudinea mea. Am întors situația pe toate părțile câteva ore, apoi am luat legătura cu agenții aflați în Roanoke. Au trimis doi oameni aici; așteaptă în capătul holului.

Păstrez o mină inexpresivă, deși sunt încântat să aud asta.

El își îndreaptă un deget spre mine și zice:

— Bannister, te avertizez. Dacă treaba asta se dovedește a fi o înșelătorie, și mă face pe mine să pic prost, voi face tot posibilul să-ți transform viața într-un iad.

— Nu este o înșelătorie, domnule director, vă jur.

— Nu știu de ce te cred.

— N-o să vă pară rău.

Își scoate ochelarii din buzunar, și-i pune pe nas și se uită la o bucată de

hârtie.

— Am vorbit cu directorul adjunct Victor Westlake, omul care conduce ancheta. A trimis doi oameni să discute cu tine, agenții Hanski și Erardi. Nu le-am spus numele tău, așa că nu știu nimic.

— Vă mulțumesc, domnule director.

— Stai aici.

Bate ușor în masă, se ridică în picioare și iese din cameră. În timp ce aștept, ciulindu-mi urechea ca să aud pași apropiindu-se, simt o durere ascuțită în stomac. Dacă n-o să meargă, voi rămâne încă cinci ani aici, la care se va mai adăuga ce mi-or mai pune în cârcă.

Agentul special Chris Hanski este tipul mai în vârstă, cam de-o seamă cu mine și cu părul cărunt. Partenerul său mai tânăr este agentul Alan Erardi. Un articol de ziar menționa că la cazul Fawcett lucrează patruzeci de agenți și bănuiesc că tipii ăștia sunt destul de jos pe scara ierarhică. Prima întâlnire va fi importantă, așa cum vor fi și celelalte, însă este limpede că au trimis niște pifani ca să mă verifice.

Directorul nu este în cameră. Cred că se află în biroul său, cu urechea lipită de ușă.

Încep fără să scoată pixul și carnețelul, un semn clar că au venit aici să se distreze un pic. Nimic serios. Presupun că nu sunt destul de isteți ca să-și dea seama că mi-am petrecut ore în șir vorbind cu agenți FBI.

— Deci vrei să faci o înțelegere cu noi, începe Hanski.

— Știu cine l-a omorât pe judecătorul Fawcett, și știu și de ce. Dacă informația asta are cât de cât valoare pentru FBI, atunci da, cred că putem face o înțelegere.

— Presupui că noi nu știm deja, continuă Hanski.

— Sunt sigur că nu știți. Dacă ați ști, de ce-ați mai fi venit aici?

— Ni s-a spus să venim pentru că verificăm toate pistele posibile, dar avem îndoieli serioase că vom ajunge undeva urmând-o pe a ta.

— Încercați-mă.

Își aruncară priviri încrezute. Joacă și distracție.

— Deci, tu ne dai numele, și ce primești în schimb?

— Ies de la închisoare și sunt pus sub protecție.

— Așa simplu?

— Nu, de fapt este foarte complicat. Tipul ăsta este un individ foarte periculos și are prieteni care sunt și mai periculoși. În plus, nu am de gând să aștept doi ani până este condamnat. Dacă vă dau numele, ies de-aici acum. Imediat.

— Și dacă nu este condamnat?

— Asta-i problema voastră. Dacă o dați în bară cu acuzarea, nu dați vina pe mine.

În acest moment, Erardi își scoate carnețelul, scoate capacul unui pix ieftin și își notează ceva. Le-am captat atenția. Încă se străduiesc din greu să pară nepăsători, dar se vede că sunt presați. Micul lor grup operativ muncește în gol, fiindcă nu au piste credibile, conform ziarelor. Hanski continuă:

— Și dacă ne dai numele greșit? Să zicem că începem să urmărim suspectul greșit; între timp, tu ești un om liber.

— Nu voi mai fi niciodată un om liber.

— Vei ieși din închisoare.

— Da, și voi privi peste umăr tot restul vieții.

— Nu am pierdut niciodată un informator inclus în programul de protecție a martorilor. E vorba de peste opt mii de persoane.

— Așa vă faceți voi reclamă. Să fiu sincer, nu mă interesează prea mult palmaresul vostru sau ce nu s-a întâmplat cu ceilalți. Mă tem pentru pielea mea.

Urmează o pauză în care Erardi se oprește din scris și se hotărăște să vorbească.

— Tipul ăsta pare să fie într-o bandă, poate e vreun traficant de droguri. Ce altceva ne poți spune?

— Nimic, și nici nu v-am spus nimic. N-aveți decât să vă dați cu presupusul cât poftiți.

Hanski zâmbește, deși nu este nimic de râs.

— Mă îndoiesc că șeful nostru o să fie foarte impresionat de planul ăsta al tău de-a ieși din închisoare. Până astăzi, mai sunt cel puțin alți doi deținuți care ne-au contactat și care susțin că dețin informații prețioase. Bineînțeles, și ei vor să iasă din închisoare. Nu-i ceva neobișnuit.

Nu am de unde să știu dacă-i adevărat sau nu, dar sună plauzibil. Încă mai simt nodul care mi s-a pus în stomac. Ridic din umeri, zâmbesc și mă străduiesc să îmi păstrez cumpătul.

— Depinde numai de voi cum vreți să vă jucați cartea. Decizia este a voastră, bineînțeles. Puteți să vă dați cu capul de perete în continuare. Puteți să vă pierdeți timpul cu acești deținuți. Ține doar de voi. Însă când vă plictisiți și vreți să aflați numele persoanei care l-a omorât pe judecătorul Fawcett, eu vi-l pot da.

— E cineva pe care l-ai cunoscut la închisoare? întreabă Erardi.

— Sau poate în afara închisorii. Nu veți afla până nu facem târgul.

Urmează o pauză lungă, în care ne privim. În cele din urmă, Erardi își închide carnețelul și își pune pixul la loc în buzunar. Hanski zice:

— Bine. O să-i spunem șefului.
— Știți unde să mă găsiți.

De câteva ori pe săptămână, mă întâlnesc cu Gașca mea Albă pe pistă, unde dăm ture în jurul unui teren de fotbal. Carl, oftalmologul, va ieși peste câteva luni. Kermit, speculantul de terenuri, mai are doi ani. Wesley, senatorul statal, ar trebui să iasă cam odată cu mine. Mark este singurul al cărui caz se mai judecă încă la apel. Este aici de optsprezece luni și spune că avocatul său e optimist în privința șanselor, deși recunoaște de bunăvoie că a falsificat niște documente ipotecare.

Nu vorbim prea mult despre infracțiunile comise, ceea ce reprezintă aproape o regulă în închisoare. Cine ai fost sau ce ai făcut afară nu mai este important, fiind și mult prea dureros ca să te mai gândești la asta.

Soția lui Wesley i-a intentat divorț și el nu a primit deloc bine vestea. Cum eu și Kermit am trecut prin asta, îi oferim sfaturi și încercăm să-l înveselim. Mi-ar plăcea nespus să le povestesc amănuntele vizitei agenților FBI, însă trebuie să trec totul sub tăcere. Dacă planul meu funcționează, mă vor scoate la plimbare într-o zi și mă voi face nevăzut, transferat brusc în altă parte din motive pe care ei nu le vor afla niciodată.

| CAPITOLUL 7 |

FBI-UL ÎȘI STABILISE CARTIERUL general temporar al grupului operativ din cazul Fawcett într-un depozit aflat într-un parc industrial din apropierea Aeroportului Regional Roanoke. Înainte, spațiul respectiv fusese închiriat de o companie ce importa creveți din America Centrală și îi congela vreme de mai mulți ani. Aproape imediat locul căpătase porecla de „Frigider". Oferea suficient spațiu, izolare și refugiu față de presă. Tâmplarii ridicaseră în grabă pereți, împărțind spațiul în camere, birouri, holuri și săli pentru întruniri. Tehnicienii de la Washington lucraseră zi și noapte ca să instaleze cele mai recente și sofisticate echipamente și dispozitive de comunicație, date și securitate. Camioane pline cu mobilă și echipament închiriat făcură un du-te-vino continuu până când CC-ul – centrul de comandă fu mobilat cu mai multe birouri și mese decât aveau să fie folosite vreodată. O grămadă de SUV-uri închiriate umplură parcarea. O firmă de catering fu angajată ca să aducă trei mese pe zi pentru echipă, care ajunse în curând să numere aproape șaptezeci de persoane – vreo patruzeci de agenți plus personalul auxiliar. Nu exista un buget fix și nimeni nu își punea problema cheltuielilor. La urma urmei, victima era un judecător federal.

Contractul de închiriere fusese semnat pe șase luni, însă după trei săptămâni de progres modest, agenții federali începură să creadă tot mai serios că vor fi nevoiți să rămână mai mult. În afara unei liste scurte de suspecți aleși la întâmplare, toți cu antecedente violente și care compăruseră în fața lui Fawcett în ultimii optsprezece ani, nu existau piste veritabile. Un tip pe nume Stacks îi trimisese judecătorului o scrisoare de amenințare în 2002, din închisoare. Stacks fu găsit lucrând într-un magazin de băuturi alcoolice din Panama City Beach, Florida, și avea un alibi pentru weekendul în care fuseseră omorâți judecătorul și domnișoara Clary. Stacks nu mai călcase în Virginia de mai bine de cinci ani. Un traficant de narcotice, pe nume Ruiz, îl înjurase pe judecător în spaniolă când primise o pedeapsă de douăzeci de ani în 1999. Ruiz se afla încă într-o închisoare de securitate medie, însă după câteva zile de săpături, FBI-ul ajunse la concluzia că toți traficanții care lucraseră pentru el erau fie morți, fie în închisoare.

O echipă luă la rând toate cazurile pe care le judecase Fawcett în ultimii

optsprezece ani. Fusese unul dintre oamenii care duc greul într-un colectiv, judecând 300 de cazuri pe an, civile și penale, în condițiile în care media unui judecător federal este de 225. Judecătorul Fawcett condamnase la închisoare aproximativ 3 100 de bărbați și femei. Pornind de la premisa că asasinul putea fi unul dintre aceștia, o echipă pierduse sute de ore adăugând nume la lista posibililor suspecți și apoi ștergându-le. O altă echipă studiase cazurile, atât pe cele civile, cât și pe cele penale, pe care judecătorul le avea pe agendă la momentul crimei. Iar o altă echipă se concentrase pe procesul Armanna Mines, acordând o atenție specială unor ecologiști extremiști mai bizari, care nu îl prea simpatizau pe Fawcett.

Din clipa în care fu organizat, Frigiderul se transformă într-un stup agitat, cu ședințe urgente, nervi întinși la maximum, impasuri în fiecare oră, cariere în joc și cu cineva de la Washington răstindu-se mereu la ei. Presa suna întruna. Bloggerii puneau paie pe foc venind cu tot soiul de zvonuri false, care mai de care mai ingenioase.

Și-apoi apăru în peisaj un deținut pe nume Malcolm Bannister.

Grupul operativ era condus de Victor Westlake, un agent cu o vechime de treizeci de ani și cu biroul cochet în Clădirea Hoover de pe Pennsylvania Avenue, în Washington. Însă de vreo trei săptămâni era înghesuit într-o cameră proaspăt văruită și fără ferestre, în chiar centrul CC-ului. Nu era în niciun caz prima sa excursie. Westlake își făcuse cu ani în urmă un renume de organizator excepțional, gata să vină la locul crimei, să strângă rândurile, să se ocupe de o mie de amănunte, să întocmească planul de atac și să rezolve cazul. Petrecuse odată un an întreg la un motel din apropiere de Buffalo, urmărind un geniu care se distra trimițând pachete-capcană cu bombe inspectorilor alimentari federali. S-a dovedit a fi persoana greșită, însă Westlake nu a comis greșeala de a-și aresta prada. Doi ani mai târziu a prins și făptașul.

Westlake se afla în biroul său, stând în picioare, ca de obicei, când intrară agenții Hanski și Erardi. Urmară și ei exemplul șefului lor și nu se așezară. El era de părere că era nesănătos, chiar fatal, să stai ore în șir pe scaun.

— În regulă, vă ascult, se răsti el, trosnindu-și degetele.

Hanski spuse repede:

— Pe tip îl cheamă Malcolm Bannister, este un bărbat de culoare în vârstă de 43 de ani, cu o condamnare de zece ani pentru încălcarea Legii OICE[11] The Racketeer Influenced and Corrupt Organizations Act (RICO) (în lb. engleză în orig.) – Legea împotriva Organizațiilor Influențate și Corupte de Escroci (OICE), primită

de la Curtea Federală din D.C., fost avocat din Winchester, Virginia. Zice că ne poate da numele criminalului, cât și motivul crimei, dar vrea să iasă din închisoare, bineînțeles.

Erardi adăugă:

— Vrea să iasă imediat și să fie pus sub protecție.

— Ce surpriză! Un escroc vrea să iasă din pușcărie. Este credibil?

Hanski ridică din umeri.

— Cred că da, pentru un escroc. Directorul zice că tipul nu vorbește aiurea, are un dosar cât se poate de curat și că ar trebui să-l ascultăm.

— Ce v-a spus?

— Absolut nimic. Pe tip îl duce mintea. S-ar putea chiar să știe ceva, și dacă știe, atunci ăsta ar putea fi singurul prilej să iasă de-acolo.

Westlake începu să se plimbe de colo-colo în spatele biroului, pe podeaua lunecoasă de beton, până la un perete cu rumeguș împrăștiat la bază. Se întoarse la birou.

— Ce fel de avocat era? De drept penal? De traficanți de droguri?

Hanski replică:

— Avocat de oraș mic, de provincie, chestii generale, un pic de experiență în dreptul penal, însă nu prea mare tangență cu tribunalul. Fost pușcaș marin.

Fiind el însuși fost pușcaș marin, Westlake aprecie asta.

— Dosarul său militar?

— Patru ani, lăsat la vatră, a luptat în primul Război din Golf. Și taică-său a fost pușcaș marin, iar apoi a fost polițist în Virginia.

— Ce l-a doborât?

— N-o să-ți vină să crezi. Barry Șpagă.

Westlake se încruntă și zâmbi în același timp.

— Fugi de-aici!

— Nu glumesc. S-a ocupat de niște tranzacții imobiliare pentru Barry și a fost prins la mijloc. Așa cum cred că îți amintești, juriul i-a înfundat pe baza unor acuzații de conspirație și a Legii OICE. Mi se pare că au fost opt judecați în același timp. Bannister a fost un pește mic prins într-o plasă mare.

— Are vreo legătură cu Fawcett?

— Nu știm încă. I-am aflat numele abia acum trei ore.

— Ai vreun plan?

— Oarecum, făcu Hanski. Dacă presupunem că Bannister știe cine este criminalul, atunci n-ar fi deplasat să presupunem că s-au întâlnit în închisoare. Nu prea cred că l-a întâlnit pe tip pe străzile liniștite din Winchester; e mult mai probabil ca drumurile să li se fi intersectat în închisoare. Bannister este închis de cinci ani, cu primele 22 de luni

petrecute în Louisville, Kentucky, un penitenciar de securitate medie, cu 2 000 de deținuți. După aceea a fost transferat la Frostburg, un lagăr cu 600 de deținuți.

— Asta înseamnă o grămadă de oameni; unde mai pui că vin și pleacă, replică Westlake.

— Așa este, deci ar trebui să o luăm metodic și logic. Hai să obținem dosarul său de la închisoare, numele colegilor lui de celulă, poate și ale celor din dormitoarele comune. Ne ducem la cele două închisori, vorbim cu directorii, cu administratorii unităților, cu ofițerii corecționali, vorbim cu toți cei care ar putea ști ceva despre Bannister și despre amicii săi. Începem să strângem nume și vedem câți dintre ei și-au intersectat drumurile cu Fawcett.

Erardi adăugă:

— El susține că asasinul are niște prieteni periculoși, de unde și dorința sa de a fi pus sub protecție. Pare a fi vorba de o bandă sau ceva de genul ăsta. După ce începem să strângem nume, ne concentrăm pe cei care au legături cu vreo bandă.

După o pauză, Westlake rosti cu îndoială în glas:

— Asta-i tot?

— E tot ce putem face pe moment.

Westlake bătu din călcâie, își îndreptă spatele, își strânse mâinile deasupra capului și trase adânc aer în piept. Se întinse, expiră, se întinse din nou și spuse:

— În regulă. Faceți rost de dosarul de la închisoare și apucați-vă de treabă. De câți oameni aveți nevoie?

— Vă puteți lipsi de doi oameni?

— Nu, dar puteți să-i luați. Plecați. Apucați-vă de treabă.

Barry Șpagă. Clientul pe care nu l-am întâlnit până în momentul în care am fost aduși într-un tribunal federal într-o dimineață cenușie și ni s-a citit întregul rechizitoriu.

Într-un cabinet mic de avocatură înveți principiile fundamentale ale multor sarcini juridice cotidiene, dar este greu să te specializezi. Am încercat să evit cazurile de divorț și de faliment, iar imobiliarele nu mi-au plăcut niciodată, însă ca să supraviețuiesc am fost obligat adesea să-i accept pe toți cei care-mi băteau la ușă. În mod ciudat, tocmai imobiliarele mi-au adus Căderea.

Recomandarea a venit din partea unui amic de la Drept care lucra pentru o firmă măricică din D.C. Firma avea un client care dorea să cumpere o

cabană de vânătoare în Districtul Shenandoah, la poalele munţilor Allegheny, cam la o oră sud-vest de Winchester. Clientul voia să se păstreze secretul şi dorea să rămână anonim, iar ăsta ar fi trebuit să fie primul semnal de alarmă. Preţul achiziţiei era de patru milioane de dolari şi, după o scurtă tocmeală, am negociat un onorariu net de 100 000 de dolari pentru Copeland, Reed & Bannister ca să ne ocupăm de tranzacţie. Nici eu, nici partenerii mei nu mai văzuserăm vreodată un asemenea onorariu şi la început am fost entuziasmaţi. Am lăsat deoparte celelalte dosare şi m-am dus să verific cartea funciară din Districtul Shenandoah.

Cabana fusese construită cu vreo douăzeci de ani în urmă de nişte doctori pasionaţi de vânătoarea de potârnichi, însă aşa cum se întâmplă cu multe astfel de iniţiative, partenerii au ajuns să se certe. A fost o ceartă serioasă, cu avocaţi şi procese, ba chiar şi cu câteva falimente. Însă după două săptămâni, am reuşit să lămuresc lucrurile şi nu avea să fie nicio problemă să-i ofer clientului meu încă anonim o opinie clară. S-a stabilit un termen final, iar eu am pregătit toate contractele şi actele necesare. A fost multă muncă de birou, dar ştiam că ne aştepta un onorariu destul de gras.

Termenul final a fost amânat cu o lună, iar eu i-am cerut amicului meu de la Drept 50 000 de dolari, adică jumătate din onorariul nostru. Nu era ceva neobişnuit şi, cum investisem o sută de ore până la acel moment, voiam să fiu plătit. Fostul coleg m-a sunat şi mi-a spus că clientul nu este de acord. Nicio problemă, mi-am zis eu. Într-o tranzacţie imobiliară normală, avocaţii nu sunt plătiţi decât la termenul final. Am fost informat că clientul meu, o corporaţie, şi-a schimbat numele. Am refăcut documentele şi am aşteptat. Termenul final a fost din nou amânat, iar vânzătorii au început să ameninţe că renunţă la afacere.

În tot acest timp, auzisem câte ceva de numele şi reputaţia agentului Barry Rafko sau, aşa cum era mai bine ştiut, Barry Şpagă. Tipul avea în jur de cincizeci de ani şi în cea mai mare parte a vieţii sale dăduse târcoale prin D.C. căutând o modalitate uşoară de a face bani. Fusese consultant, strateg, analist, colector de fonduri şi purtător de cuvânt, lucrând la nivelurile inferioare ale câtorva campanii electorale de congresmeni şi senatori, atât democraţi, cât şi republicani. Pentru Barry nu conta. Dacă era plătit, putea să facă strategii şi analize şi de-o parte, şi de cealaltă. Însă marea lovitură a dat-o când a deschis un local lângă Capitoliu împreună cu un partener. Barry a angajat câteva prostituate care să se ocupe de bar îmbrăcate în fuste scurte, şi locul a devenit aproape peste noapte o piaţă de trafic de carne vie pentru cohortele de angajaţi care mişună pe Colină. Congresmeni mai puţin importanţi şi funcţionari cât de cât cunoscuţi au descoperit locul, şi astfel Barry a ajuns în centrul atenţiei. Cu buzunarele

pline de bani, următorul său proiect a fost un restaurant de lux aflat la vreo două străzi de localul său. Le servea masa agenților de lobby, oferind fripturi și vinuri nemaipomenite la prețuri rezonabile, astfel încât în scurt timp senatorii își rezervau deja mese acolo. Lui Barry îi plăcea sportul și cumpăra o grămadă de bilete – la Redskins, Capitals, Wizards, Georgetown Hoyas – pe care le dăruia prietenilor săi. La acest moment își fondase propria firmă de „relații guvernamentale", care se dezvolta vertiginos. Barry se certă cu partenerul său și îi cumpără partea lui de acțiuni. Singur, bogat și îmboldit de ambiție, Barry puse ochii pe ceea ce avea să reprezinte apogeul carierei sale. Neconstrâns de considerații de ordin etic, deveni unul dintre cei mai agresivi furnizori de influență din Washington. Dacă un client bogat voia o nouă portiță de scăpare în codul fiscal, Barry angaja pe cineva să o redacteze, o insera, își convingea prietenii să o sprijine și apoi făcea o treabă nemaipomenită în a-și acoperi urmele. Dacă un client bogat avea nevoie să își extindă o întreprindere la el în oraș, Barry putea aranja o învoială prin care congresmanul să asigure adjudecarea, trimitea banii către întreprindere și băga în buzunar un cec măricel pentru campania sa electorală. Toată lumea era mulțumită.

Primele sale probleme cu legea au apărat când a fost acuzat că l-a mituit pe consilierul-șef al unui senator american. Acuzațiile nu au putut fi dovedite, dar i-a rămas porecla: Barry Șpagă.

Deoarece opera în zona murdară a unei afaceri adeseori murdare, Barry era conștient de puterea banilor și a sexului. Iahtul său de pe Potomac ajunsese faimos, mai ales pentru petrecerile dezmățate și pentru abundența de femei tinere. Tipul deținea un teren de golf în Carolina de Sud unde îi ducea pe membrii Congresului să petreacă weekenduri prelungite, de obicei fără soții.

Barry însă, cu cât devenea mai puternic, cu atât tindea să își asume riscuri mai mari. Prietenii vechi îl părăsiră, înspăimântați de necazurile ce păreau inevitabile. Numele său a fost menționat într-o anchetă de etică declanșată în Camera Reprezentanților. *Washington Post* i-a luat urma, iar Barry Rafko, un om care dorise mereu să fie în centrul atenției, a început să primească mai multă atenție decât și-ar fi dorit.

Nu știam, și nici nu aveam cum să știu că printre proiectele sale se număra și cabana de vânătoare.

Numele corporației s-a schimbat din nou; actele au fost refăcute. Un alt termen final a fost amânat, apoi a sosit o nouă propunere: clientul meu voia să închirieze cabana pe un an, cu 200 000 de dolari pe lună, iar chiriile să fie deduse din prețul de cumpărare. Asta a dus la o săptămână de ciondăneli aprinse, însă în cele din urmă s-a ajuns la o înțelegere. Am refăcut încă o dată contractele și am insistat ca firma mea să primească

jumătate din onorariul datorat. Am obținut banii spre ușurarea domnilor Copeland și Reed.

Când contractele au fost semnate într-un final, clientul meu era o companie offshore ce opera pe micuța insulă St. Kitts, iar eu încă nu știam cine se află în spatele ei. Contractele au fost semnate de un reprezentant nevăzut al corporației din Caraibe și expediate peste noapte la firma noastră. Conform înțelegerii, clientul urma să transfere în contul fiduciar al firmei noastre suma de 450 000 de dolari plus ceva mărunțiș, suficient ca să acopere plata chiriei pe primele două luni, plus restul onorariului nostru și alte diverse cheltuieli. La rândul meu, eu trebuia să scriu un cec de 200 000 de dolari pe numele vânzătorilor pentru fiecare din cele două luni, apoi clientul meu avea să realimenteze contul. După douăsprezece luni, închirierea urma să se transforme în vânzare, iar firma noastră avea să încaseze un nou onorariu consistent.

Când fondurile transferate au ajuns la banca noastră, managerul de acolo a sunat ca să mă informeze că în cont intraseră 4,5 milioane în loc de 450 000 de dolari. Am crezut că a greșit cineva numărul zerourilor; în plus, sunt chestii și mai rele decât să ai prea mulți bani în bancă. Însă ceva nu se lega. Am încercat să contactez societatea fictivă din St. Kitts care era clientul meu, tehnic vorbind, însă am primit un răspuns evaziv. Am luat legătura cu amicul de la Drept care îmi pasase cazul, iar el mi-a promis că se va interesa. Am direcționat chiria pe prima lună și onorariul avocaților către firma noastră și am așteptat instrucțiunile ca să trimit înapoi restul banilor. Au trecut câteva zile, apoi câteva săptămâni. Peste o lună, managerul de la bancă a sunat să-mi spună că în contul nostru intraseră alte 3 milioane de dolari.

Domnii Reed și Copeland erau foarte neliniștiți la acest moment. I-am spus managerului să scape de bani – să îi trimită înapoi la sursa din care fuseseră expediați, și să o facă fără întârziere. El s-a străduit să facă asta vreme de două zile, doar ca să afle că acel cont din St. Kitts fusese închis. Într-un final, amicul meu de la Drept mi-a trimis instrucțiuni prin e-mail, explicându-mi că trebuie să expediez jumătate din bani într-un cont din Grand Cayman și cealaltă jumătate într-un cont din Panama.

Ca avocat mărunt ce eram, nu aveam niciun fel de experiență în a expedia bani în conturi numerotate, însă după câteva momente de căutare pe Google mi-am dat seama că mă plimbam orbește prin câteva dintre cele mai renumite paradisuri fiscale din lume. Mi-aș fi dorit să nu fi acceptat niciodată să lucrez pentru un client anonim, în ciuda banilor câștigați.

Suma expediată în Panama mi-a fost returnată – aproximativ 3,5 milioane de dolari. M-am răstit la amicul meu de la Drept, iar el s-a răstit la altcineva de pe fir. Banii au rămas neatinși vreme de două luni, iar

dobânda s-a strâns, deşi etica profesională ne împiedica să păstrăm vreun cent din ei. Tot etica îmi cerea să iau toate măsurile necesare ca să protejez banii nedoriţi. Nu erau ai mei şi în niciun caz nu aveam vreo pretenţie asupra lor, însă, chiar şi aşa, trebuia să îi păzesc.

Din naivitate sau poate din prostie, permisesem ca banii murdari ai lui Barry Şpagă să rămână sub controlul firmei Copeland, Reed & Bannister.

După ce a intrat în posesia cabanei de vânătoare, Barry a renovat-o rapid, a aranjat-o un pic, a construit un spa şi un eliport. A închiriat un elicopter Sikorsky S-76, şi în douăzeci de minute şi-a adus la cabană zece prieteni din D.C. Într-o după-amiază obişnuită de vineri, s-au făcut câteva transporturi şi a început petrecerea. La acest moment din cariera lui, renunţase la majoritatea birocraţilor şi agenţilor de lobby, concentrându-se în special pe congresmeni şi pe consilierii lor şefi. La cabană se găseau de toate: mâncare şi vinuri rafinate, havane, droguri, whisky vechi de treizeci de ani şi femei de douăzeci. Din când în când se mai organiza şi câte o vânătoare de potârnichi, dar oaspeţii erau ocupaţi mai degrabă cu ameţitoarea colecţie de blonde înalte aflate la dispoziţia lor.

Fata era din Ucraina. La proces – la procesul meu – agentul ei a zis, într-o engleză cu un puternic accent străin, că fusese plătit cu 100 000 de dolari bani gheaţă pentru fată, care fusese dusă la cabana de vânătoare, unde i se dăduse o cameră. Banii fuseseră înmânaţi de un bătăuş care mărturisise, pentru acuzare, că fusese unul dintre numeroşii colectori de bani ai lui Barry.

Fata a murit. Autopsia a dezvăluit cauza morţii ca fiind o supradoză de droguri după o noapte petrecută cu Barry şi prietenii lui din Washington. Circulau zvonuri cum că ea nu s-ar mai fi trezit într-o dimineaţă în timp ce era în patul unui congresman, dar nu s-a putut dovedi nimic. Barry şterse urmele cu mult înainte ca autorităţile să sosească la faţa locului. Nimeni nu avea să mai afle cu cine se culcase fata în ultima ei noapte pe această lume. O furtună mediatică a izbucnit în jurul lui Barry, a afacerilor sale, a prietenilor săi, a avioanelor, iahturilor, elicopterelor, restaurantelor şi staţiunilor sale, cât şi a puterii şi magnitudinii influenţei sale nefaste. Când presa s-a năpustit asupra lui Barry, clienţii şi prietenii săi apropiaţi îşi luară tălpăşiţa. Membri ai Congresului, revoltaţi de suspiciunile care planau asupra lor, alungau reporterii şi solicitau audieri şi anchete.

Povestea a luat o turnură şi mai nefericită în momentul în care a fost găsită mama fetei, care locuia în Kiev. Femeia a prezentat certificatul de naştere al fiicei sale, care arăta că aceasta avea doar şaisprezece ani. O

sclavă sexuală de șaisprezece ani petrecând cu membri ai Congresului la o cabană de vânătoare din munții Allegheny, la doar două ore distanță de Capitoliu.

Rechizitoriul inițial se întindea pe o sută de pagini și acuza paisprezece inculpați de o varietate uluitoare de infracțiuni. Eu mă număram printre cei paisprezece, iar presupusa mea infracțiune era spălarea de bani. Pentru că îi îngăduisem uneia dintre corporațiile nevăzute ale lui Barry Rafko să depună bani în contul firmei mele, se presupunea că îl ajutasem să ia banii murdari șterpeliți de la clienți, să îi curețe puțin în afara țării și apoi să îi preschimbe într-un bun imobiliar valoros – cabana de vânătoare. De asemenea, eram acuzat că l-am ajutat pe Barry să ascundă bani de FBI, de Fisc și de alte instituții ale statului.

Manevrele de dinainte de proces i-au eliminat pe o parte dintre inculpați; unora li se permise să scape, fie cooperând cu guvernul, fie intentându-li-se proces separat. Eu și avocatul meu am înaintat 22 de moțiuni din ziua în care am fost pus sub acuzare și până în cea în care am intrat în proces, însă numai una dintre acestea a fost aprobată. Și a fost o victorie fără folos.

Departamentul de Justiție, prin FBI și Biroul Procuraturii din D.C., a pus toate tunurile pe Barry Rafko și pe complicii săi, printre care se număra un congresman și unul dintre asistenții săi. Nu a mai contat că unii dintre noi ar fi putut fi nevinovați, nici că versiunea noastră era denaturată de guvern.

Așa că iată-mă îngrămădit într-o sală de judecată împreună cu alți șapte inculpați, inclusiv cel mai abject consilier politic pe care îl scosese Washingtonul la iveală în ultimele decenii. Da, eram vinovat. Vinovat de prostie pentru că nimerisem într-un asemenea scandal.

După ce a fost ales juriul, procurorul mi-a oferit un ultim târg: să pledez pentru încălcarea unui articol al Legii OICE, să plătesc o amendă de 10 000 de dolari și să fac doi ani de închisoare.

Încă o dată, i-am zis să se ducă dracului. Eram nevinovat.

| CAPITOLUL 8 |

Domnului Victor Westlake
Director adjunct, FBI
Hoover Building
A SE EXPEDIA
935 Pennsylvania Avenue
Washington, D.C. 20535

Stimate domnule Westlake,

Numele meu este Malcolm Bannister și sunt deținut în lagărul federal din Frostburg, Maryland. Luni, 21 februarie 2011, m-am întâlnit cu doi dintre agenții dumneavoastră care anchetează asasinarea judecătorului Fawcett – agenții Hanski și Erardi. Niște tipi cumsecade, de altfel, dar am rămas cu senzația că nu au fost prea impresionați de mine și de povestea mea.

Conform știrilor de azi-dimineață din *Washington Post, New York Times, Wall Street Journal* și *Roanoke Times,* dumneavoastră și echipa dvs. încă vă învârtiți în jurul cozii, fără să aveți vreo idee cu privire la rezolvarea crimei. Nu am de unde să știu dacă aveți o listă cu suspecți plauzibili, dar vă pot garanta că adevăratul criminal nu se află pe nici una dintre listele întocmite de dvs. și de echipa dvs.

Așa cum le-am explicat lui Hanski și lui Erardi, eu cunosc identitatea criminalului, și mai știu și motivul crimei.

În caz că Hanski și Erardi au încurcat detaliile – și trebuie să vă spun că felul în care își luau notițe nu m-a impresionat deloc –, iată care cred eu că ar trebui să fie termenii învoielii: eu vă dezvălui criminalul, iar dvs. (Guvernul) acceptați eliberarea mea din închisoare. Nu voi lua în considerare o suspendare condiționată a sentinței mele și nici eliberarea condiționată. Pur și simplu ies de-aici un om liber, cu o nouă identitate și cu protecție din partea oamenilor voștri.

Evident, o asemenea învoială va necesita implicarea Departamentului de Justiție și a Birourilor Procuraturii din ambele districte (de nord și de sud) ale Virginiei.

De asemenea, vreau să primesc recompensa, la care sunt îndreptățit. Conform numărului din această dimineață al cotidianului *Roanoke Times,* ea ar fi ajuns la 150 000 de dolari.

Din partea mea, puteți să continuați să vă învârtiți în jurul cozii.

Fiind amândoi foști pușcași marini, chiar ar trebui să discutăm.

Știți unde să mă găsiți.

Al dvs., Malcolm Bannister #44861-127

COLEGUL MEU DE CELULĂ este un puști de culoare din Baltimore, de 19 ani, condamnat la opt ani de închisoare pentru trafic cu cocaină. Gerard este la fel ca miile de tipi pe care i-am văzut în ultimii cinci ani, un negru tânăr din cartierul sărac al vreunui oraș american, a cărui mamă îl născuse în adolescență și al cărui tată își luase de mult tălpășița. S-a lăsat de școală în clasa a X-a și și-a găsit de lucru ca spălător de vase. Când mama lui a intrat la închisoare, el s-a mutat la bunica sa, care mai creștea o droaie de nepoți. A început să consume cocaină, apoi să o și vândă. În ciuda faptului că și-a petrecut viața pe străzi, Gerard are un suflet bun, fără pic de răutate în el. Nu are antecedente violente și nu ar trebui să își irosească viața în pușcărie. Este unul dintre cei aproximativ un milion de negri tineri puși la păstrare de contribuabili. Sunt aproape 2,5 milioane de deținuți în această țară, de departe cea mai mare rată de încarcerare dintre națiunile cât de cât civilizate.

Nu e ceva neobișnuit să te trezești cu un coleg de celulă pe care să nu-l placi. Am avut și eu parte de unul care nu avea nevoie de prea mult somn și asculta muzică la iPod toată noaptea. E drept că avea căști, așa cum cer regulile după ora 10 seara, însă volumul era dat atât de tare, încât auzeam și eu muzica. Mi-au trebuit trei luni ca să obțin un transfer. Gerard, în schimb, înțelege regulile. Mi-a zis că a dormit odată într-o mașină abandonată săptămâni întregi, fiind cât pe ce să înghețe de frig. Pentru el, orice este mai bine decât asta.

Eu și cu Gerard ne începem ziua la ora 6 dimineața, când ne trezește alarma de la ceas. Ne îmbrăcăm repede în hainele de lucru ale închisorii, având grijă să ne acordăm cât de mult spațiu putem într-o celulă de trei metri pe trei metri și jumătate. Ne facem paturile. El stă în patul de deasupra, iar eu, fiind mai vechi aici și mai în vârstă, stau în cel de dedesubt. La 6.30, ne grăbim spre cantină pentru micul dejun.

La cantină există bariere nevăzute care dictează locul în care se așază cineva ca să mănânce. O secțiune este pentru negri, una pentru albi și alta pentru tuciurii. Amestecul nu este încurajat și se întâmplă arareori. Chiar dacă Frostburg este un lagăr, rămâne totuși o închisoare, cu o doză mare de stres. Una dintre cele mai importante reguli de comportament este să respecți spațiul celuilalt. Să nu te bagi în față la coadă. Să nu te întinzi după ceva. Dacă vrei sare și piper, rogi frumos pe cineva să ți le dea. În Louisville, unde am fost înainte, luptele în cantină erau ceva obișnuit, fiind iscate de obicei de vreun dobitoc cu coate ascuțite care se băga în sufletul altcuiva.

Aici, în schimb, mâncăm pe îndelete, cu maniere ce pot părea surprinzătoare pentru niște infractori condamnați. Odată ieșiți din celulele noastre înghesuite, ne bucurăm de spațiile mai largi ale cantinei. Sunt multe tachinări, glume deocheate și discuții despre femei. Am cunoscut oameni care au stat la carceră, sau la izolare, și cel mai rău aspect al acesteia este lipsa interacțiunii sociale. Unii rezistă destul de bine, dar cei mai mulți încep să cedeze nervos după câteva zile. Chiar și cei mai înrăiți singuratici, și sunt o grămadă prin închisoare, au nevoie de oameni în jurul lor.

După micul dejun, Gerard se prezintă la lucru; e om de serviciu și spală podelele. Eu am o oră liberă până să mă prezint la bibliotecă și profit de ea ca să mă duc în camera de recreere și să citesc ziarele.

Și astăzi e la fel: nu par să se fi înregistrat progrese în ancheta din cazul Fawcett. În mod interesant însă, fiul său cel mare s-a plâns unui reporter de la *Washington Post* că FBI-ul nu ține deloc la curent familia. Din partea FBI-ului nu a venit nicio replică.

Cu fiecare zi care trece, presiunea e tot mai mare.

Ieri un reporter a scris că FBI-ul se interesează de fostul soț al lui Naomi Clary. Avuseseră parte de un divorț complicat în urmă cu trei ani, ambele părți acuzându-se de adulter. Conform reporterului, sursele îi dezvăluiseră că FBI-ul îl interogase pe fostul soț de cel puțin două ori.

Biblioteca este într-o anexă care mai găzduiește și o micuță capelă și o secție de infirmiere. Ea are exact doisprezece metri lungime și nouă lățime, cu patru „cubicule“ pentru mai multă intimitate, cinci calculatoare de birou și trei mese lungi la care deținuții au voie să citească, să scrie și să studieze. Mai sunt și zece rafturi în care sunt stivuite cam 1 500 de cărți, majoritatea cu coperți cartonate. La Frostburg, ni se îngăduie să păstrăm zece volume broșate în celulă, deși cam toată lumea are mai multe. Un deținut poate vizita biblioteca în timpul său liber, iar regulile sunt destul de flexibile. Pot fi împrumutate două cărți pe săptămână, iar eu îmi petrec jumătate din timp păstrând evidența celor care depășesc termenul.

Îmi petrec un sfert din timp ca avocat de închisoare, și astăzi am un nou client. Roman provine dintr-un orășel din Carolina de Nord, acolo unde deținea o casă de amanet specializată în vânzarea de bunuri furate, în special arme. Furnizorii săi erau niște găști de idioți drogați care jefuiau case dichisite ziua în amiaza mare. Fără nici cea mai mică umbră de sofisticare, hoții au fost prinși în flagrant și în câteva minute au început să se dea în gât unul pe celălalt. Roman a fost implicat și el în scurt timp și acuzat de încălcarea a tot soiul de norme federale. Omul a pledat nevinovat, susținând că nu era la curent cu nimic din toate acestea, însă a avut ghinion de un avocat din oficiu mai bătut în cap decât oricine

altcineva din acea sală de judecată.

Nu pretind că aș fi vreun expert în dreptul penal, dar orice student din primul an ar putea înșira greșelile făcute de avocatul lui Roman în timpul procesului. Roman a fost condamnat la șapte ani de închisoare, iar cazul său se judecă acum la apel. Își aduce „actele și documentele", același teanc pe care orice deținut are dreptul să îl păstreze în celulă, și trecem prin ele în micul meu birou, un „cubicul" în care sunt împrăștiate lucrurile mele personale și unde nu au voie să intre ceilalți deținuți. Roman turuie întruna despre cât de prost a fost avocatul său, și nu îmi trebuie mult ca să îi dau dreptate. AJI[22] Ineffective Assistance of Counsel (IAC) (în lb. engleză, în orig.) – asistență juridică ineficientă (AJI) reprezintă o plângere comună pentru acești condamnați la proces, însă constituie doar rareori un temei pentru o anulare la apel a verdictului inițial în cazurile în care acesta nu este pedeapsa capitală.

Sunt încântat de posibilitatea de a ataca prestația jalnică a unui avocat pledant care încă își câștigă traiul din asta, pretinzând că ar fi mai bun decât este în realitate. Îmi petrec o oră cu Roman și stabilim următoarea întâlnire.

Unul dintre primii mei clienți mi-a zis de judecătorul Fawcett. Omul încerca cu disperare să iasă din închisoare și credea că eu pot face minuni. Știa exact ce se afla în seiful din subsolul cabanei și era obsedat să pună mâna pe acel ceva înainte să dispară de acolo.

| CAPITOLUL 9 |

IATĂ-MĂ DIN NOU ÎN biroul directorului; s-a întâmplat ceva. El poartă un costum închis la culoare, o cămașă albă, proaspăt apretată, o cravată colorată, cu model, iar cizmele lui de cowboy lucesc de lustruite ce sunt. E la fel de îngâmfat ca de obicei, dar și un pic agitat.

— Nu știu ce le-ai zis, Bannister, începe el, dar le-a plăcut povestea ta. Nu aș vrea să mă repet, dar dacă asta este ideea ta de glumă proastă, o să plătești scump.

— Nu-i o glumă proastă, domnule. Bănuiesc că directorul a tras cu urechea la prima discuție și știe exact ce le-am spus.

— Au trimis patru agenți aici, acum două zile, au iscodit într-o parte și-n alta, au vrut să afle cu cine ți-ai petrecut timpul, cui ai oferit consultanță juridică, cu cine ai jucat dame, unde ai lucrat, cu cine ai mâncat, cu cine ai făcut duș, cu cine ai stat în celulă, și tot așa.

— Fac duș de unul singur.

— Cred că încearcă să-și dea seama cine-ți sunt amicii, nu?

— Nu știu, domnule, dar nu mă surprinde. M-am gândit și eu că o să facă asta. Știam că FBI-ul iscodea prin Frostburg, deși nu i-am văzut cu ochii mei pe agenți. Secretele sunt foarte greu de păstrat în închisoare, mai ales când apar străini și încep să pună întrebări. După părerea mea, și bazându-mă pe oarecare experiență, asta este o metodă neîndemânatică de a săpa în trecutul meu.

— Ei bine, s-au întors, zice el. O să ajungă aici la ora 10 și mi-au spus că o să stea o vreme.

Este zece fără cinci. Simt aceeași durere ascuțită în măruntaie, și încerc să respir adânc fără să ies în evidență. Ridic din umeri, de parcă nu-i mare lucru.

— Cine vine? întreb.

— Întreabă-mă să te-ntreb.

Câteva secunde mai târziu, telefonul lui sună și secretara îi transmise un mesaj.

Suntem în aceeași cameră de lângă biroul directorului. El nu este de față,

bineînțeles. Agenții Hanski și Erardi au revenit, împreună cu un tânăr aprig, pe nume Dunleavy, un procuror adjunct din districtul sudic al Virginiei, de la biroul din Roanoke.

Am început să-mi iau avânt, mi-am câștigat credibilitatea și le-am suscitat curiozitatea. Micul grup de anchetatori pare ceva mai impresionant.

Deși Dunleavy este cel mai tânăr dintre cei trei, este procuror federal, iar ceilalți doi sunt simpli polițiști federali. De aceea, Dunleavy este șeful în acest moment și pare foarte plin de el, ceea ce nu-i deloc neobișnuit pentru un om aflat într-o asemenea poziție. Cred că a terminat Dreptul acum cel mult cinci ani și bănuiesc că el va vorbi cel mai mult.

— Așa cum este evident, domnule Bannister, începe el cu un ton condescendent și nesuferit, nu ne-am afla aici dacă nu am fi cât de cât interesați de povestioara dumneavoastră.

Povestioară. Ce imbecil!

— Pot să-ți spun Malcolm? întreabă el.

— Haideți să rămânem la domnul Bannister și domnul Dunleavy, măcar pentru moment, îi răspund. Sunt deținut și nu mi s-a mai spus domnul Bannister de ani buni. Îmi place cum sună.

— În regulă, rostește el, apoi bagă mâna într-un buzunar. Scoate de acolo un reportofon subțire și îl așază pe masă, la jumătatea distanței dintre mine și ei. Aș vrea să înregistrez conversația, dacă nu vă supărați.

Acestea fiind spuse, cauza mea tocmai a înregistrat un progres uriaș. Acum o săptămână, lui Hanski și lui Erardi mai că nu le venea să-și scoată pixurile ca să-și ia câteva notițe. Acum guvernul vrea să îmi înregistreze fiecare cuvânt. Ridic din umeri și zic:

— Cum doriți.

El apasă un buton și începe:

— Susțineți că știți cine l-a ucis pe domnul judecător Fawcett, și că vreți să ne oferiți această informație la schimb cu un bilet de ieșire de-aici. Iar apoi, odată ieșit, vreți să vă punem sub protecție. Am prins structura aranjamentului, în mare?

— V-ați prins, zic eu, repetându-i cuvintele de mai devreme.

— Și de ce ar trebui să vă credem?

— Deoarece eu știu adevărul, iar voi nu sunteți nici măcar pe-aproape.

— Cum puteți fi sigur de asta?

— Pur și simplu sunt. Dacă ați fi avut un suspect principal, nu ați fi aici ca să vorbiți cu mine.

— Păstrați legătura cu criminalul?

— Nu răspund la această întrebare.

— Trebuie să ne dați ceva, domnule Bannister, ceva care să ne facă să

privim cu ochi mai buni acest mic târg pe care ni-l propuneți.

— Eu nu i-aș zice mic.

— Atunci o să-i zicem cum vreți dumneavoastră. De ce nu ni-l explicați mai bine? Cum vedeți desfășurându-se acest mare târg?

— În regulă. Trebuie să rămână secret, să se desfășoare în mare taină. Facem o înțelegere scrisă, aprobată de ambele birouri ale procuraturii, atât de către cel din districtul de nord, unde am fost judecat și condamnat, cât și de cel din sud, unde se desfășoară această anchetă. Judecătorul Slater, care m-a condamnat, va trebui să semneze și el această înțelegere. După ce facem asta, eu vă dau numele criminalului. Voi îl săltați, îl anchetați și, când marele juriu îl pune sub acuzare pentru crimă, eu sunt transferat brusc în altă închisoare. Atâta doar că nu voi mai ispăși nicio zi din pedeapsă. Plec de aici ca și cum aș fi transferat, însă de fapt intru în programul vostru de protecție a martorilor. Sentința mea este comutată, cazierul meu radiat, numele schimbat și, probabil, voi avea nevoie și de puțină chirurgie plastică să îmi modific înfățișarea. Voi primi acte noi, o înfățișare nouă, o slujbă federală decentă pe undeva și, pe deasupra, voi primi banii de recompensă.

Trei chipuri împietrite se holbează la mine. Dunleavy rostește într-un sfârșit:

— Asta-i tot?

— Asta-i tot. Și nu este negociabil.

— Uau, bălmăjește Dunleavy, un pic șocat. Bag de seamă că v-ați gândit mult timp la toată treaba asta.

— Mult mai mult decât dumneavoastră.

— Și dacă vă înșelați? Dacă săltăm omul care nu trebuie, reușim să-l punem sub acuzare, dumneavoastră scăpați și noi nu îi putem dovedi vinovăția?

— Asta este problema voastră. Dacă o dați în bară cu acuzarea, este doar vina voastră.

— În regulă, dar după ce vom pune mâna pe omul nostru, câte probe vom putea găsi?

— Aveți tot guvernul federal la dispoziția voastră. Sunt sigur că puteți găsi suficiente probe după ce puneți mâna pe criminal. Nu pot face eu totul pentru voi.

Pentru un plus de dramatism, Dunleavy se ridică în picioare, se întinde și se duce într-un colț al camerei, ca și cum ar fi cufundat în gânduri, prins într-o dilemă chinuitoare. Apoi se întoarce, se așază și se încruntă la mine.

— Cred că ne pierdem timpul aici, rostește el, într-o încercare nereușită executată jalnic de un puști care nu ar trebui nici măcar să fie în cameră.

Hanski, veteranul, își lasă privirea în pământ și clipește. Parcă nu-i vine

nici lui să creadă cât de nepriceput e tipul ăsta. Erardi nu-și ia nicio clipă ochii de la mine, și îi pot simți disperarea. Totodată, pot simți și tensiunea dintre FBI și biroul procuraturii, ceea ce nu este deloc neobișnuit.

Mă ridic încet în picioare și zic:

— Aveți dreptate. Ne pierdem timpul. Nu mă mai întâlnesc cu voi până când nu trimiteți pe cineva fără caș la gură. Eu v-am prezentat oferta mea, și data viitoare vreau să discut cu domnul Victor Westlake și cu unul dintre șefii dumneavoastră, domnule Dunleavy. Și dacă vă mai văd în cameră, eu plec.

Acestea fiind spuse, ies. Arunc o privire îndărăt când închid ușa și îl văd pe Hanski masându-și tâmplele.

Se vor întoarce.

Întrevederea ar fi putut fi programată să aibă loc în clădirea Hoover de pe Pennsylvania Avenue, în Washington. Victor Westlake s-ar fi întors bucuros acasă, chiar și pentru scurt timp, ca să se vadă cu șeful său, să își verifice subalternii, să ia o cină plăcută cu familia și așa mai departe. Însă directorul dorise să facă o mică excursie. Voia să plece de la sediu câteva ore, așa că își luase alaiul cu el într-un avion particular zvelt, unul dintre cele patru de care dispunea FBI-ul, și pornise spre Roanoke, într-un zbor de patruzeci de minute.

Numele directorului era George McTavey, în vârstă de 61 de ani, un om de carieră, nu o persoană numită politic, deși preferințele sale politice îl băgaseră în bucluc cu actualul președinte. Conform bârfelor neîncetate ale establishmentului washingtonian, McTavey abia dacă se mai ținea de scaun. Președintele voia un nou director la FBI. După paisprezece ani în funcție, McTavey trebuia să plece. Moralul era la pământ în clădirea Hoover sau cel puțin așa se zvonea. În ultimele câteva luni, se întâmpla foarte rar ca McTavey să refuze un prilej de a pleca din Washington, fie și numai pentru câteva ore.

Și era aproape înviorător să te concentrezi asupra unei infracțiuni atât de demodate precum crima. Trecuseră zece ani de când lupta împotriva terorismului, și nu exista încă niciun indiciu că moartea lui Fawcett ar fi fost legată de al-Qaeda sau de celule teroriste locale. Duse erau vremurile de glorie din trecut când se lupta împotriva crimei organizate și se vânau falsificatori.

În Roanoke, un SUV negru aștepta la baza scărilor avionului, iar McTavey și echipa lui porniră în trombă, de parcă ar fi fost în cătarea unor lunetiști. Un minut mai târziu opriră în fața Frigiderului și se buluciră

înăuntru.

Vizita pe teren a directorului avea două scopuri. Primul era să ridice moralul grupului operativ și să le dea de înțeles agenților din acesta că, în ciuda slabelor progrese înregistrate, activitatea lor avea prioritate. Cel de-al doilea era să pună și mai multă presiune. După un tur rapid al facilităților improvizate și o rundă de strângeri de mână ce ar fi impresionat chiar și un politician, directorul McTavey fu condus în cea mai mare sală de conferințe pentru a i se da raportul.

Se așeză lângă Victor Westlake, vechiul său prieten, înfulecând amândoi niște gogoși în timp ce unul dintre anchetatorii-șefi prezenta un rezumat lipsit de substanță al celor mai recente progrese, foarte firave, de altfel. McTavey nu avea nevoie să fie informat în persoană. De la începutul anchetei, vorbea cu Westlake de cel puțin două ori pe zi.

— Hai să vorbim de tipul ăsta, Bannister, rosti McTavey după o jumătate de oră de relatare plictisitoare care nu ducea nicăieri. Un alt raport trecu din mână în mână.

— Acestea sunt ultimele informații, zise Westlake. Am început cu colegii de clasă din liceu, apoi am trecut la colegiu și la facultatea de drept, și nu am dat peste suspecți plauzibili. Nu există nici o consemnare despre vreun prieten sau cunoștință apropiată, despre nimeni care să se fi intersectat cu judecătorul Fawcett. Nici membri de găști, traficanți de droguri sau infractori mai periculoși. Apoi am încercat să dăm de cât mai mulți dintre foștii săi clienți, deși asta a fost destul de dificil, deoarece nu putem obține accesul la o mare parte dintre dosarele lui mai vechi. Din nou, nimeni care să prezinte interes. A fost avocat de orășel de provincie vreo zece ani, împreună cu alți doi avocați afro-americani mai în vârstă, și activitatea lui a fost cât se poate de curată.

— A avut treabă în tribunalul judecătorului Fawcett? întrebă McTavey.

— Nu este consemnat nicăieri că ar fi avut vreun caz judecat acolo. Nu a lucrat prea mult în domeniul federal și, oricum, el era în districtul de nord al Virginiei. Nu-i greșit dacă spunem că domnul Bannister nu era un avocat pledant prea căutat.

— Deci credeți că persoana care l-a omorât pe Fawcett este cineva pe care domnul Bannister l-a cunoscut în închisoare, presupunând, desigur, că noi credem că el știe adevărul.

— Corect. Primele 22 de luni din sentință le-a ispășit în Louisville, Kentucky, o instituție de securitate medie cu două mii de deținuți. A avut trei colegi de celulă și a lucrat la spălătorie și în bucătărie. De asemenea, și-

a folosit cunoștințele de avocat în închisoare, ajutând cel puțin cinci deținuți să iasă din pușcărie. Avem o listă de vreo cincizeci de oameni pe care i-a cunoscut destul de bine, probabil, dar trebuie să recunosc că e imposibil să-i aflăm pe absolut toți cei cu care a intrat în contact în Louisville. Același lucru este valabil și la Frostburg. Este acolo de trei ani și și-a ispășit această perioadă din pedeapsă alături de alți o mie de oameni.

— Cât de lungă este lista ta? întrebă McTavey.

— Sunt cam 110 nume, dar nu suntem prea încrezători în privința celor mai mulți dintre indivizii ăștia.

— Câți au fost condamnați de Fawcett?

— Șase.

— Deci nu există un suspect clar în anturajul de la închisoare al lui Bannister?

— Nu încă, dar mai căutăm. Vă rog să țineți cont că aceasta este a doua noastră teorie, cea care presupune că persoana care l-a ucis pe judecător îi purta pică din pricina unui caz încheiat prost în instanță. Prima noastră teorie este că avem de-a face cu un caz clasic de crimă și jaf.

— Aveți și o a treia teorie? întrebă McTavey.

— Fostul soț gelos al secretarei ucise, replică Westlake.

— Asta nu e prea credibilă, nu-i așa?

— Așa este.

— Aveți și o a patra teorie?

— În acest moment, nu.

Directorul McTavey sorbi din cafea și zise:

— Cafeaua asta e foarte proastă.

Doi lachei din celălalt capăt al încăperii săriră imediat din loc și plecară să caute ceva mai bun.

— Îmi cer scuze, rosti Westlake.

Era bine știut faptul că directorul era un cafegiu înrăit și oferirea unei băuturi care nu se ridica la înălțimea așteptărilor sale reprezenta un moment jenant.

— Și trecutul lui Bannister? întrebă el.

— Zece ani pentru OICE, a fost prins în scandalul cu Barry Rafko de acum câțiva ani, deși el nu a fost printre peștii mari. Se ocupase de niște afaceri cu terenuri pentru Barry și s-a trezit condamnat.

— Deci nu s-a culcat cu fete de 16 ani?

— Nu, doar congresmenii au făcut asta. Bannister pare a fi un tip cumsecade, fost pușcaș marin, doar că a ales clientul care nu trebuia.

— Bine, bine, dar a fost vinovat?

— Juriul așa a considerat. La fel și judecătorul. Nu primești zece ani decât dacă ai dat-o în bară pe undeva.

O altă ceaşcă de cafea fu aşezată în faţa directorului, care o mirosi, apoi sorbi încet, timp în care toată lumea îşi ţinu răsuflarea. Urmă o altă sorbitură, şi toţi cei prezenţi respirară uşuraţi.

— De ce îl credem pe Bannister? întrebă McTavey.

Westlake pasă rapid răspunderea.

— Hanski.

Agentul Chris Hanski atât aştepta. Îşi drese glasul şi începu:

— Ei bine, nu ştiu dacă îl credem încă pe Bannister, dar tipul lasă o impresie bună. L-am intervievat de două ori, l-am urmărit cu atenţie şi nu am observat niciun semn că ar minţi. Este deştept, perspicace şi nu are nimic de câştigat dacă ne minte. După cinci ani în închisoare, este foarte posibil să fi dat peste cineva care voia să-i vină de hac judecătorului Fawcett sau să îl jefuiască.

— Şi chiar nu avem nici cea mai vagă idee cu privire la identitatea acestei persoane, nu-i aşa?

Hanski se uită la Victor Westlake, care rosti:

— Momentan, aşa este. Dar încă verificăm.

— Nu îmi place să ştiu că şansele noastre de a descoperi identitatea criminalului se bazează pe cei peste care domnul Bannister ar fi putut da în închisoare, spuse McTavey, cât se poate de logic. Am putea urmări cai verzi pe pereţi vreo zece ani de-acum înainte. Care-i dezavantajul în a cădea la învoială cu Bannister? Uitaţi cum văd eu lucrurile: tipul este un escroc mărunt care şi-a ispăşit deja jumătate din sentinţa primită pentru o activitate infracţională care pare relativ neînsemnată în raport cu altele. Nu-i aşa, Vic?

Vic încuviinţă, sobru.

McTavey continuă:

— Bun, deci tipul iese din închisoare. Nu-i ca şi cum am lăsa în libertate un criminal în serie sau un violator. Dacă tipul are dreptate, cazul e rezolvat şi putem pleca acasă. Iar dacă ne păcăleşte, care-i problema?

În acel moment, nimeni de la masă nu putea vedea vreo problemă.

— Cine va avea ceva de obiectat? întrebă McTavey.

— Biroul Procuraturii nu este încântat de idee, răspunse Westlake.

— Nicio surpriză, în această privinţă, replică McTavey. Mă întâlnesc mâine după-amiază cu procurorul general. Mă ocup eu de asta. Altceva?

Hanski îşi drese din nou glasul.

— Ei bine, domnule director, domnul Bannister ne-a transmis că nu ne va da numele până când un judecător federal nu va semna un ordin de comutare a pedepsei. Nu sunt sigur cum va funcţiona treaba asta, dar comutarea sentinţei sale va intra automat în vigoare în clipa în care marele juriu îl va pune sub acuzare pe omul nostru misterios.

McTavey făcu un gest a lehamite.

— Avem avocați care să se ocupe de asta. Bannister are avocat?

— Din câte știu eu, nu.

— Are nevoie de unul?

— Îl voi întreba, sigur, răspunse Hanski.

— Haideți să facem târgul ăsta odată, bine? rosti McTavey, nerăbdător. Există o parte foarte plină a paharului și doar o mică parte goală. Date fiind „progresele“ înregistrate până acum, e cazul să mai treacă și șansa de partea noastră.

| CAPITOLUL 10 |

A TRECUT O LUNĂ DE LA asasinarea judecătorului Fawcett și a lui Naomi Clary. Articolele dedicate anchetei au devenit tot mai scurte și mai rare. FBI-ul nu a avut nimic de declarat la început, și după o lună de muncă asiduă, însă fără rezultate, grupul operativ pare să fi dispărut din peisaj. În ultima lună, un cutremur din Bolivia, un incident armat dintr-o școală din Kansas, supradoza unui rapper celebru și dezintoxicarea altuia au conlucrat pentru a ne devia atenția către chestiuni mai importante.

Iar asta nu poate decât să mă bucure. Chiar dacă ancheta pare liniștită la suprafață, știu că în interior presiunea crește. Cea mai mare temere a mea este să găsesc dimineață în vreun ziar un titlu cu litere de-o șchioapă anunțând arestarea cuiva, însă această posibilitate pare tot mai puțin probabilă. Zilele trec și eu aștept răbdător.

Mă întâlnesc cu clienții mei doar pe bază de programare. Întâlnirile se desfășoară în „cămăruța" mea din bibliotecă. Ei își aduc documentele juridice, un teanc de pledoarii, hotărâri, moțiuni și decizii pe care, ca deținuți, avem dreptul să le păstrăm în celulele noastre. Ofițerii corecționali nu se pot atinge de documentele noastre juridice.

În cele mai multe cazuri, două întrevederi sunt suficiente ca să îmi conving clienții că nu-i nimic de făcut în cazul lor. În timpul primei întrevederi, trecem prin miezul chestiunii, iar eu mă uit peste documentele lor. După aceea, îmi petrec câteva ore efectuând niște cercetări. În decursul celei de-a doua întrevederi, de obicei le dau vestea proastă, anunțându-i că nu au noroc și că nu există nici o portiță de scăpare.

În cinci ani, am ajutat șase deținuți să iasă mai repede din închisoare. Nu cred că mai e cazul să spun că acest lucru contribuie enorm la consolidarea reputației mele de avocat de închisoare iscusit, însă îmi avertizez fiecare nou client că pornește la drum cu șanse infime.

Asta îi explic și lui Otis Carter, un tânăr de 23 de ani, tată a doi copii, care își va petrece următoarele paisprezece luni aici, la Frostburg, pentru o infracțiune care nu ar fi trebuit să fie infracțiune. Otis este un băiat de la țară, un baptist cu convingeri puternice, un electrician cu o căsnicie

fericită, căruia încă nu-i vine să creadă că a ajuns într-o închisoare federală. El și bunicul său au fost inculpați pentru încălcarea Legii de Conservare a Câmpurilor de Bătălie și a Artefactelor din Războiul Civil, promulgată în 1979 (și revizuită în 1983, 1989, 1997, 2002, 2008 și 2010). Bunicul său, în vârstă de 74 de ani și suferind de emfizem pulmonar, se află într-un centru medical federal din Tennessee, ispășind tot o condamnare de paisprezece luni. Dată fiind starea sănătății sale, îngrijirea lui îi va costa pe contribuabili cam 25 000 de dolari pe lună.

Cei doi Carter căutau artefacte pe proprietatea lor de două sute de pogoane aflată chiar lângă Parcul istoric de stat al câmpului de bătălie de la New Market, în Valea Shenandoah, la mai puțin de o oră distanță de orașul meu natal, Winchester. Ferma se afla în proprietatea familiei de mai bine de o sută de ani și, de când se știa, Otis îșI însoțea bunicul când acesta săpa după relicve și suvenire din Războiul Civil. De-a lungul anilor, familia lui izbutise să întocmească o colecție impresionantă de cartușe, ghiulele, gamele, nasturi de alamă, bucăți din uniforme, două stindarde de luptă și câteva zeci de arme, de toate soiurile. Făcuseră asta în mod legal. Este ilegal să sustragi artefacte și relicve dintr-un loc aflat în Patrimoniul Istoric Național, care este proprietate a statului federal, iar cei din familia Carter știau foarte bine de această lege. Micul lor muzeu particular, încropit într-un fost hambar, era plin cu obiecte găsite pe proprietatea lor.

Însă în 2010, Legea de Conservare a Câmpurilor de Bătălie și a Artefactelor din Războiul Civil a fost din nou revizuită. Ca răspuns la eforturile conservaționiștilor de a limita noile construcții din preajma câmpurilor de bătălie, au fost adăugate în ultimul moment niște paragrafe la un amendament de o sută de pagini. Astfel, a devenit ilegal să sapi după relicve pe o suprafață de trei kilometri distanță de hotarele unui loc aflat în Patrimoniul Istoric Național, indiferent de identitatea proprietarului zonei respective. Cei doi Carter nu au fost puși la curent cu noile reglementări; de fapt, paragrafele erau ascunse atât de bine în textul amendamentului, încât nu știa aproape nimeni de ele.

De-a lungul anilor, agenții federalii îl hărțuiseră pe bunicul lui Otis, acuzându-l că sapă pe o suprafață protejată prin lege. Treceau din când în când pe la el pe-acasă, cerându-i să le arate muzeul. După modificarea legii, au așteptat cu răbdare până ce i-au prins pe Otis și pe bunicul lui scotocind cu detectoare de metal o zonă împădurită de pe proprietatea familiei. Cei doi Carter au angajat un avocat care i-a sfătuit să pledeze vinovat. Multe infracțiuni federale nu mai iau în considerare lipsa intenției. Iar necunoștința de cauză nu mai reprezintă o metodă de apărare.

Ca victimă a Legii împotriva Organizațiilor Influențate și Corupte de Escroci (OICE), o lege federală adeseori nechibzuită și extrem de flexibilă,

sunt deosebit de interesat de extinderea codului penal federal, ajuns acum la 27 000 de pagini. Constituția stipulează doar trei ofense la adresa statului federal: trădarea, pirateria și falsificarea de bani. Astăzi există peste 4 500 de infracțiuni federale, iar numărul lor continuă să crească pe măsură ce Congresul își înăspreşte atitudinea față de infractori și procurorii federali devin tot mai creativi în a găsi modalități de aplicare a noilor legi.

Otis ar putea ataca constituționalitatea legii revizuite. Aceasta ar însemna câțiva ani de proces și ar continua mult după ce el va fi eliberat condiționat și va reveni în sânul familiei. Când îi explic asta la cea de-a doua întrevedere, pare să își piardă interesul. Dacă nu poate ieși chiar acum, de ce să-și mai bată capul? Însă cazul mă intrigă. Hotărâm să îl discutăm mai târziu.

Dacă marele meu plan dă greș, aș putea să iau cazul lui Otis și să mă duc cu el până la Curtea Supremă. Așa mi-aș ocupa și eu următorii cinci ani.

Curtea Supremă a refuzat în două rânduri să-mi ia în considerare cazul. Deși nu am reușit să o dovedim, am rămas cu senzația că apelurile mele au fost tratate în grabă din cauza entuziasmului guvernului în a-i băga la răcoare pe Barry Rafko și pe fârtații lui, incluzându-mă aici și pe mine.

Am fost declarat vinovat în noiembrie 2005 și mi-am primit sentința de zece ani două luni mai târziu. Când a fost pronunțată sentința, am fost „reținut", adică am fost luat în custodie. Câțiva infractori federali au dreptul să se predea de bunăvoie sau să rămână în libertate până primesc ordin de a se prezenta la penitenciar. Au timp astfel să se pregătească, însă majoritatea nu beneficiază de acest lux.

Avocatul meu a crezut că voi primi cinci, șase ani. Barry Șpagă, inculpatul principal, ținta, răufăcătorul pitoresc pe care toată lumea îl detesta cu ardoare, primise doisprezece ani. Cu siguranță, meritam mai puțin de jumătate din sentința acelui ticălos! Dionne, soția mea frumoasă, iubitoare și curajoasă, era în sala de judecată, rezistând cu vitejie lângă tatăl meu umilit. Am fost unul dintre cei opt condamnați în acea zi și, stând în fața judecătorului Slater, cu avocatul în dreapta, simțeam că nu mai pot respira. Nu mi se poate întâmpla una ca asta, îmi repetam în gând, în vreme ce receptam imaginile încețoșate din jurul meu. Nu merit una ca asta. Pot explica. Nu sunt vinovat. Slater ne-a mustrat cu asprime, ne-a făcut morală și și-a jucat rolul în fața presei, iar eu mă simțeam ca un boxer de categorie grea bătucit în ultima rundă, înghesuit în corzi, acoperindu-mi fața și așteptând următoarea lovitură. Genunchii mi se înmuiaseră și

transpiram abundent.

Când judecătorul Slater a rostit „zece ani“, am auzit un icnet în spatele meu și pe Dionne izbucnind în lacrimi. În timp ce mă scoteau din sală, am aruncat o ultimă privire în urmă. Am mai văzut asta de o sută de ori în filme, emisiuni TV și în reportajele în direct de la tribunal: ultima privire hăituită a condamnatului când își ia rămas-bun. Ce-ți trece prin minte când pleci din sala de judecată știind că nu te mai duci acasă? Adevărul este că nimic nu-i clar. Sunt mult prea multe gânduri amestecate, prea multă teamă, mânie și emoție în stare pură ca să mai înțelegi ce ți se întâmplă.

Dionne își dusese mâinile la gură, fiind în stare de șoc și plângând în neștire. Tatăl meu o luase pe după umeri, încercând să o consoleze. Acesta a fost ultimul lucru pe care l-am văzut: frumoasa mea soție, înnebunită de durere și devastată.

Și acum e căsătorită cu altul.

Mulțumită guvernului federal.

Jurații mei proveneau din district. Câțiva dintre ei păreau inteligenți și educați, dar majoritatea nu erau, să zicem, prea sofisticați. După trei zile de deliberări, îl anunțară pe judecător că lucrurile avansează destul de greu. Și cine i-ar fi putut învinovăți? Apelând la o bucată considerabilă din codul federal, procurorii adoptaseră o veche strategie: azvârli cât mai mult noroi posibil pe perete și speri că o să se prindă ceva de el. Acest procedeu exagerat a transformat un proces, altminteri simplu împotriva lui Barry Rafko și a congresmanului, într-o încurcătură juridică de necrezut. Îmi petrecusem nenumărate ceasuri lucrând la propria-mi apărare și tot nu puteam înțelege toate teoriile procuraturii. De la bun început, avocatul meu a prevăzut că vom avea un juriu cu păreri împărțite.

După patru zile de deliberări, judecătorul Slater a produs ceea ce în cercul tribunalelor este cunoscut sub numele de „încărcătură explozivă“. Mai exact, aceasta este solicitarea ca jurații să ajungă la un consens cu orice preț. Nu te mai duci acasă până nu dai un verdict! O asemenea încărcătură funcționează doar în cazuri rare, însă eu nu am avut noroc. O oră mai târziu, jurații, epuizați din punct de vedere fizic și psihic, s-au întors cu verdicte în unanimitate împotriva tuturor inculpaților, la toate capetele de acuzare. A fost evident, atât pentru mine, cât și pentru mulți alții, că oamenii nu pricepeau cele mai multe dintre paragrafele codului și teoriile complicate propuse de procuratură. Unul dintre jurați a fost citat mai târziu declarând: „Pur și simplu am presupus că erau vinovați, căci altfel nu ar fi fost puși sub acuzare“. Am folosit acest citat la apel și la recurs, dar se pare că nimeni nu l-a băgat în seamă.

I-am urmărit cu atenție pe jurați pe parcursul procesului, și am observat

că erau copleșiți încă de la pledoariile de deschidere. Și cum ar fi putut fi altfel? Nouă avocați le prezentau nouă versiuni diferite asupra a ceea ce se petrecuse. Sala de judecată a trebuit să fie lărgită și renovată ca să încapă toți inculpații și avocații lor.

Procesul a fost o mascaradă, o farsă, un mod ridicol de a găsi adevărul. Dar, așa cum am aflat apoi, adevărul nu era important. Poate că într-o altă epocă, procesul constituise un exercițiu în prezentarea faptelor, în căutarea adevărului și găsirea dreptății. Acum procesul este o întrecere în care o parte va câștiga, iar cealaltă va pierde. Fiecare parte se așteaptă ca adversarul să încalce regulile, așa că nimeni nu joacă cinstit. Adevărul se pierde în confruntare.

Două luni mai târziu m-am întors în sala de judecată pentru sentință. Avocatul meu solicitase să mi se permită să mă predau singur, de bunăvoie, însă judecătorul Slater nu fusese impresionat de solicitarea noastră. După ce mi-a dat să ispășesc zece ani de închisoare, a ordonat să fiu luat în custodie.

Este de-a dreptul remarcabil faptul că nu sunt împușcați mai mulți judecători federali. Săptămâni bune după aceea, mi-am închipuit tot soiul de modalități prin care să îi provoc o moarte înceată și chinuitoare lui Slater.

Am fost dus în sala de judecată de către șerifi federali și condus apoi într-o celulă din incinta tribunalului, apoi într-o închisoare din D.C., unde am fost dezbrăcat, percheziționat și unde mi s-a dat un combinezon portocaliu, după care am fost băgat într-o celulă împreună cu alți șase deținuți. Acolo erau doar patru paturi. Prima noapte mi-am petrecut-o pe podeaua de beton, doar eu și pătura mea subțire și găurită. Închisoarea era gălăgioasă ca o grădină zoologică, aglomerată și cu personal insuficient, așa că era imposibil să dormi. Eram prea înspăimântat și prea uluit ca să îmi închid ochii, așa că m-am retras într-un colț și am ascultat zbierătele, răcnetele și amenințările proferate până s-a crăpat de ziuă. Am stat acolo o săptămână, mâncând și dormind pe apucate, urinând într-o toaletă deschisă, jegoasă și stricată, aflată la doar trei metri de colegii mei de celulă. La un moment dat am fost chiar zece oameni în celulă. Nu am făcut niciun duș. Tranzitul intestinal m-a obligat să cer de urgență o vizită la „buda“ din capătul holului.

Transportul deținuților federali este asigurat de către șerifii federali, și este un adevărat coșmar. Deținuții sunt îngrămădiți laolaltă, fără a se ține seama de infracțiunile comise sau de riscul pe care l-ar putea constitui pentru ceilalți. De aceea am fost cu toții tratați ca niște criminali feroce. Oriunde mergeam, mi se puneau cătușe la mâini, lanțuri la picioare și eram legat de deținutul din fața mea și de cel din spatele meu. Atmosfera

era deplorabilă. Șerifii federali au o singură sarcină: să transporte deținuții în siguranță, fără ca vreunul să evadeze. Deținuții, mulți dintre ei începători ca și mine, sunt înspăimântați, frustrați și uluiți.

Paisprezece dintre noi am plecat din D.C. cu un autobuz, o mașină fără însemne folosită cu zeci de ani în urmă pentru transportul elevilor, și ne-am îndreptat spre sud. Nu ne-au fost scoase cătușele și lanțurile. Pe scaunul din față stătea un șerif federal cu o pușcă. După patru ore, ne-am oprit la un penitenciar districtual din Carolina de Nord. Ni s-a dat câte un sandvici rece și ni s-a permis să urinăm în spatele autobuzului, tot în cătușe și în lanțuri. Acestea nu ne-au fost scoase nici măcar pentru o clipă. După două ore de așteptare, ni s-au mai alăturat trei deținuți și am pornit spre vest. În următoarele șase zile ne-am oprit în penitenciare districtuale din Carolina de Nord, Tennessee și Alabama, ridicând deținuți, lăsând vreunul într-un loc sau altul și dormind în altă celulă în fiecare noapte.

Penitenciarele districtuale au fost cele mai rele: celule minuscule și aglomerate, fără încălzire, aer condiționat, lumină naturală sau salubritate corespunzătoare; cu o mâncare de care nu s-ar atinge nici câinii; cu puțină apă; cu țărănoi albi pe post de gardieni; cu un risc mult mai mare ca lucrurile să degenereze în violență; cu deținuți locali care urau să fie deranjați de deținuții federali. Nu îmi venea să cred că pot exista condiții atât de deplorabile în această țară, dar asta pentru că eram naiv. Pe măsură ce călătoria continua, iar starea noastră de spirit se înrăutățea, crescu simțitor nivelul văicărelilor din autobuz. Însă asta încetă în momentul în care un deținut cu mai multă experiență ne explică noțiunea de „terapie diesel“. Dacă te plângi sau faci necazuri, șerifii federali te țin în autobuz săptămâni întregi, plimbându-te prin zeci de penitenciare districtuale.

Nu era nicio grabă. Șerifii federali pot transporta deținuții numai în timpul zilei; astfel, distanțele sunt relativ scurte. Nu îi interesa absolut deloc confortul sau intimitatea noastră.

Am ajuns într-un sfârșit la un centru de distribuție din Atlanta, un loc cu notorietate foarte proastă unde am fost ținut în izolare 23 de ore pe zi în timp ce documentele mele se târau cu greu spre vreun birou din Washington. După trei săptămâni, începusem să-mi pierd mințile. Fără nimic de citit, fără nimeni cu care să schimb o vorbă, cu o mâncare execrabilă și gardieni pe măsură. În cele din urmă, am fost puși din nou în lanțuri și conduși la aeroportul din Atlanta unde am urcat la bordul unui avion de marfă fără însemne. Legați de o bancă din plastic dur, genunchi lângă genunchi, am zburat spre Miami, deși pe atunci nu aveam nici cea mai mică idee cu privire la destinație. Unul dintre șerifii federali a binevoit să ne spună și nouă. În Miami am mai culeș câțiva, apoi am zburat spre New Orleans, unde am stat într-o umiditate sufocantă vreme de o oră până

când șerifii federali au mai încărcat câțiva deținuți.

În avion ni s-a permis să vorbim între noi, ceea ce a reprezentat o schimbare reconfortantă. Cei mai mulți dintre noi se aflaseră în izolare zile în șir, așa că ne-am cufundat în conversație. Pentru unii dintre tipi asta nu era prima călătorie, așa că ne-au relatat și alte povești privind transportul în lanțuri organizat de guvernul federal. Am început să aud primele descrieri ale vieții din închisoare.

Am ajuns în Oklahoma City pe înserat, și aici am fost urcați într-un autobuz și duși într-un alt centru de distribuție. Locul nu era chiar atât de rău ca în Atlanta, dar deja începusem să mă gândesc la sinucidere. După cinci zile de izolare, am fost puși din nou în lanțuri și duși înapoi la aeroport. Am pornit spre Texas, capitala mondială a injecției letale, și am început să visez cu ochii deschiși acul ce îmi intra în venă și senzația de plutire care urma. Opt tipi duri, toți hispanici, au urcat în Avionul Condamnaților în Dallas, și am zburat către Little Rock, apoi către Memphis, și-apoi către Cincinnati, unde zilele mele de călătorie cu avionul au luat sfârșit. Am petrecut șase nopți într-o închisoare dură de oraș înainte ca doi șerifi federali să mă transporte cu mașina la penitenciarul din Louisville, Kentucky.

Louisville se află la opt sute de kilometri de orașul meu natal Winchester, Virginia. Dacă mi s-ar fi îngăduit să mă predau de bunăvoie, aș fi făcut acest drum alături de tatăl meu în vreo opt ore. M-ar fi lăsat la poarta penitenciarului și și-ar fi luat rămas-bun.

44 de zile, dintre care 26 petrecute în izolare, și prea multe opriri ca să le mai țin minte pe toate. Nu există nicio logică în acest sistem și nimănui nu-i pasă. Nimeni nu-i dă atenție.

Adevărata tragedie a sistemului penal federal nu rezidă în absurdităţile inerente, ci în viețile distruse și irosite. Congresul solicită sentințe lungi și aspre, un lucru cât se poate de firesc pentru răufăcătorii violenți. Infractorii inveterați sunt închiși în penitenciarele federale, niște fortărețe în care găștile fac legea și crimele sunt la ordinea zilei. Însă majoritatea deținuților federali sunt pașnici, mulți dintre ei fiind condamnați pentru infracțiuni care implică un grad scăzut de activitate infracțională.

Voi fi privit ca un infractor pentru tot restul vieții, și refuz să mă împac cu această situație. Voi avea o viață, liber de trecutul meu și departe de tentaculele guvernului federal.

| CAPITOLUL 11 |

REGULA 35 DIN REGULILE Federale ale Codului de Procedură Penală oferă singurul mecanism prin care se poate comuta o sentință de închisoare cu executare. Logica sa este impecabilă și se potrivește de minune cu situația mea. Dacă un deținut poate rezolva o altă infracțiune, una de care să fie interesate autoritățile federale, atunci sentința deținutului poate fi redusă. Desigur, pentru asta e nevoie de cooperarea autorităților care colaborează în cadrul anchetei – FBI, DEA, CIA, ATF și așa mai departe – și a instanței care a pronunțat sentința deținutului respectiv.

Dacă totul merge conform planului, voi putea în curând să dau ochii cu onorabilul domn judecător Slater, de data asta în condițiile stabilite de mine.

Iar federalii s-au întors.

Directorul este mult mai drăguț cu mine acum. Și-a dat seama că are un trofeu la care râvnesc persoane sus-puse și vrea să fie în miezul lucrurilor. Iau loc la biroul lui și el mă întreabă dacă doresc cafea. Această ofertă este aproape prea suprarealistă ca să o înțeleg – atotputernicul director de închisoare oferindu-i cafea unui simplu deținut.

— Da, sigur, replic eu. Neagră.

Apasă un buton și transmite comanda secretarei. Observ că poartă butoni la mânșete azi, ceea ce este un semn bun.

— Azi ne vin în vizită oameni de vază, Mal, mă informează plin de sine, de parcă el ar fi cel care coordonează toate eforturile de a-l găsi pe criminal.

De vreme ce suntem prieteni la cataramă acum, mă tutuiește. Până acum nu mă scotea din Bannister.

— Cine? întreb eu.

— Directorul grupului operativ, Victor Westlake, de la Washington, și niște avocați. Aș zice că le-ai atras atenția.

Pentru o clipă, nu îmi pot înăbuși un zâmbet.

— Tipul ăsta care l-a omorât pe judecătorul Fawcett... a fost vreodată aici, la Frostburg? mă întreabă directorul.

— Îmi pare rău, domnule director, dar nu vă pot răspunde.

— Fie aici, fie în Louisville, să înțeleg.

— Poate, sau poate că l-am cunoscut înainte să intru la închisoare.

Se încruntă și își freacă bărbia, gânditor.

— Înțeleg, mormăie în barbă.

Vine cafeaua, pe o tavă, și pentru prima oară în ultimii ani beau dintr-un recipient care nu-i făcut din plastic sau carton. Ne omorâm vremea vorbind despre nimicuri. La 11.05, secretara îl anunță prin interfonul de pe biroul său: „Au sosit". Îl urmez în aceeași sală de conferințe.

Cinci bărbați în aceleași costume închise la culoare, aceleași cămăși albe închise până la ultimul nasture, aceleași cravate șterse. Dacă i-aș fi văzut de la un kilometru într-o mulțime, aș fi putut zice cu mâna pe inimă: „Da, sunt agenți federali".

Trecem prin obișnuitele prezentări protocolare, iar directorul pleacă, fără prea mare tragere de inimă. Mă așez într-o parte a mesei, iar noii mei amici se așază de cealaltă parte. Victor Westlake stă în mijloc, având-i în dreapta pe agentul Hanski și pe un tip nou, agentul Sasswater. Nici unul din cei doi nu va scoate un cuvânt. În stânga lui Westlake se află doi procurori federali adjuncți – Mangrum, din districtul de sud al Virginiei și Craddock, din cel de nord. Ageamiul de Dunleavy a rămas de căruță.

O furtună puternică trecuse prin zonă după miezul nopții, așa că Westlake începe spunând:

— Ditamai furtuna azi-noapte, nu?

Eu mijesc ochii și îl țintuiesc cu privirea.

— Pe bune? Chiar vreți să vorbim despre starea vremii?

Replica mea îl scoate din sărite, dar omul e un profesionist. Zâmbește, bombăne, și apoi continuă:

— Nu, domnule Bannister, nu am venit aici ca să vorbim despre starea vremii. Șeful meu crede că ar trebui să cădem la învoială cu dumneavoastră, de aceea am venit până aici.

— Minunat! Și, într-adevăr, a fost ditamai furtuna.

— Am dori să auzim condițiile dumneavoastră.

— Cred că le știți deja. Ne folosim de Regula 35. Semnăm cu toții o înțelegere prin care eu vă ofer numele persoanei care l-a ucis pe judecătorul Fawcett. Voi îl săltați, îl anchetați, vă faceți treaba și, când un mare juriu federal îl pune sub acuzare, eu sunt pus în libertate. Sunt transferat de la Frostburg și mă fac nevăzut în programul de protecție a martorilor. În aceeași zi. Nu mai fac închisoare; mi se șterge cazierul; iar Malcolm Bannister încetează să mai existe. Târgul rămâne confidențial, încuiat sub cheie, îngropat și semnat de procurorul general.

— De procurorul general?

— Da, domnule. Nu am încredere nici în dumneavoastră, nici în celelalte persoane din această încăpere. Nu am încredere în domnul judecător Slater sau în alt judecător, procuror, procuror adjunct federal, agent FBI sau în oricine altcineva aflat în slujba guvernului federal. Actele trebuie întocmite ireproșabil; târgul de nedesfăcut. Când criminalul va fi pus sub acuzare, eu devin un om liber. Punct.

— Veți apela la un avocat?

— Nu, domnule. Mă pot descurca și singur.

— În regulă.

Mangrum scoate deodată la iveală un dosar și extrage din el câteva copii ale unui document. Împinge una pe masă, și aceasta se oprește în fața mea, în poziția perfectă. Arunc o privire pe ea și simt cum începe să-mi bubuie inima în piept. Titlul este același ca al tuturor moțiunilor și hotărârilor din cazul meu: „În cazul Curții Districtuale a Statelor Unite din Washington, D.C.; Statele Unite ale Americii versus Malcolm W. Bannister". În mijlocul paginii, scris cu majuscule, tronează cuvintele „MOȚIUNE DE REGULĂ 35".

— Aceasta este hotărârea judecătorească propusă, zice Mangrum.

Este doar un punct de plecare, dar am cumpătat ceva vreme asupra ei.

Două zile mai târziu, sunt urcat pe bancheta din spate a unui SUV Ford și dus din Frostburg, prima mea ieșire din lagăr din ziua în care am sosit aici, cu trei ani în urmă. Nu mi se pun lanțuri la picioare, ci doar cătușe la mâini. Însoțitorii mei sunt șerifi federali care nu își dau numele, dar se poartă destul de frumos. După ce discutăm puțin despre starea vremii, unul din ei mă întreabă dacă am auzit bancuri bune în ultimul timp. Închide șase sute de bărbați laolaltă și dă-le suficient timp liber, și bancurile o să curgă în valuri.

— Decente sau deocheate? întreb eu, deși sunt puține bancuri decente în pușcărie.

— A, deocheate, bineînțeles! spune șoferul.

Le zic câteva și îi fac să râdă sănătos în timp ce parcurgem kilometru după kilometru. Suntem pe autostrada interstatală 68, gonind prin Hagerstown, și senzația de libertate este nemaipomenită. În ciuda cătușelor de la mâini, aproape că pot simți gustul vieții din exterior. Urmăresc traficul și visez să am o mașină și să conduc din nou, să mă duc oriunde poftesc. Văd fast-fooduri și salivez la gândul unui burger și al cartofilor prăjiți. Văd un cuplu mergând la magazin mână în mână și aproape că pot simți atingerea cărnii ei. O reclamă la bere din geamul unui

bar îmi stârnește setea. Un panou publicitar care face reclamă la excursii în Caraibe mă transportă într-o altă lume. Mă simt de parcă aș fi fost închis un secol întreg.

Cotim spre sud pe Autostrada Interstatală 70 și ajungem în curând în aglomerația urbană dintre Washington și Baltimore. La trei ore după ce am plecat din Frostburg, sosim în subsolul unui tribunal federal din centrul D.C.-ului. Odată ajunși în clădire, mi se scot cătușele de la mâini; unul dintre șerifii federali trece în fața mea, celălalt în spate.

Întrevederea are loc în biroul judecătorului Slater, care este nesuferit ca de obicei și pare să fi îmbătrânit cu douăzeci de ani în ultimii cinci. Mă consideră un infractor și de-abia dacă mă bagă în seamă. Nu că mi-ar păsa. E clar că au existat nenumărate discuții între biroul lui, Biroul Procuraturii Federale, FBI și procurorul general al Statelor Unite. La un moment dat, număr unsprezece persoane în jurul mesei. Moțiunea de Regulă 35, cu înțelegerea de rigoare atașată, a crescut în volum și a ajuns să se întindă pe 22 de pagini. Am citit fiecare cuvânt de cinci ori. Ba chiar am cerut să se introducă anumite paragrafe.

Mai pe scurt, înțelegerea îmi asigură tot ce mi-am dorit. Libertate, o nouă identitate, protecția guvernului și recompensa de 150 000 de dolari.

După ce își drege glasul, așa cum obișnuiește, judecătorul Slater preia controlul discuției.

— Vom trece de acum la procesul-verbal, rostește el, iar grefiera începe să stenografieze. Chiar dacă aceasta este o chestiune confidențială și hotărârea instanței va fi pusă sub sigiliu, vreau să se păstreze o consemnare a acestei audieri. Urmează o pauză în care trece prin documente. Aceasta este o moțiune a statului american pentru eliberare pe baza Regulii 35. Bannister, ai citit în întregime moțiunea, înțelegerea și hotărârea propusă?

— Da, onorată instanță.

— Din câte știu, ești avocat, sau, mă rog, ai fost avocat.

— Așa este, onorată instanță.

— Ești de acord cu termenii stipulați în moțiune, înțelegere și hotărâre?

Oho, bătrâne, și încă cum!

— Da, domnule.

El repetă aceleași întrebări pentru toți cei prezenți la masă. Este o simplă formalitate, deoarece toată lumea a căzut deja de acord. Și, cel mai important, procurorul general a semnat înțelegerea.

Slater se uită la mine și zice:

— Domnule Bannister, cred că înțelegeți că dacă numele pe care îl veți

oferi nu va duce la o inculpare, atunci înțelegerea va deveni nulă și lipsită de valoare după douăsprezece luni, sentința dumneavoastră nu va mai fi comutată și veți ispăși integral restul pedepsei?

— Da, domnule.

— Și că, până în momentul în care se va obține o inculpare, veți rămâne în custodia Direcției Penitenciarelor?

— Da, domnule.

După o nouă discuție privind termenii înțelegerii, judecătorul Slater semnează hotărârea și audierea se încheie. El nu își ia rămas-bun, iar eu nu îl înjur cum mi-aș fi dorit. Încă o dată, mi se pare un adevărat miracol că nu li se face felul mai multor judecători federali.

Sunt înconjurat de un adevărat alai și dus jos pe scări într-o încăpere unde așteaptă alți tipi în costume închise la culoare. A fost pregătită o cameră video pentru mine și domnul Victor Westlake măsoară camera în lung și-n lat. Mi se cere să mă așez în capul mesei și să mă întorc cu fața spre cameră, apoi mi se oferă ceva de băut. Toată lumea e agitată, așteptând cu înfrigurare să rostesc numele.

| CAPITOLUL 12 |

NUMELE SĂU ESTE QUINN Rucker, bărbat de culoare, în vârstă de 38 de ani, din zona de sud-vest a Washingtonului, inculpat acum doi ani pentru distribuirea de narcotice și condamnat la șapte ani de închisoare. L-am întâlnit la Frostburg. A evadat acum vreo trei luni și nu a mai fost văzut de atunci. Provine dintr-o familie mare de traficanți de droguri care sunt activi și prosperi de ani buni. Nu vorbim de traficanți mărunți, de colțul străzii. Sunt oameni de afaceri cu legături de-a lungul întregii Coaste de Est. Încearcă pe cât posibil să nu recurgă la violență, dar nu se tem să o folosească atunci când e cazul. Sunt disciplinați, duri și ingenioși. Unii dintre ei au ajuns la închisoare. Alții au fost uciși. Ei văd asta ca fiind parte inerentă a afacerii.

Mă opresc și îmi trag răsuflarea. Încăperea s-a cufundat în tăcere.

Cel puțin cinci dintre tipii în costume închise la culoare își iau notițe. Unul are un laptop și a accesat deja dosarul lui Quinn Rucker, care se făcuse remarcat în branșă și ajunsese pe lista de 50 de suspecți a FBI-ului, în special din cauza perioadei petrecute împreună cu mine la Frostburg și a evadării sale de aici.

— Așa cum ziceam, l-am cunoscut pe Quinn la Frostburg, și ne-am împrietenit. La fel ca mulți alți deținuți, era convins că eu pot înainta o moțiune fermecată cu care să-l scot de la pușcărie, dar în cazul lui nu era posibil. Nu o ducea prea bine în închisoare deoarece Frostburg era primul său loc de detenție. Se mai întâmplă unora dintre tipii noi care nu au văzut și alte închisori. Nu apreciază atmosfera de lagăr. În fine, cu cât trecea timpul, cu atât devenea mai agitat. Nu își putea închipui cum avea să mai reziste încă cinci ani închis. Avea o soție, doi copii, bani de primit din afacerea familiei și foarte multe temeri. Era convins că unii dintre verii lui încercau să-i ia locul și să-i fure partea. L-am ascultat perorând mult despre asta, dar nu am crezut tot ce mi-a zis. Tipii ăștia din găști vorbesc numai tâmpenii și le place să exagereze când povestesc ceva, mai ales când vine vorba de bani și de violență. Însă îmi plăcea de Quinn. A fost probabil cel mai bun prieten pe care mi l-am făcut în închisoare. Nu am împărțit niciodată aceeași celulă, dar eram apropiați.

— Știți de ce a fugit din închisoare? întrebă Victor Westlake.

— Cred că da. Quinn vindea „iarbă“ și îi mergea bine. O mai și fuma, în

cantități destul de mari. Așa cum știți, cea mai rapidă cale de a fi transferat dintr-un lagăr federal este să fii prins cu droguri sau cu alcool. Strict interzis. Quinn a prins de veste de la un turnător că ofițerii corecționali știau despre afacerea lui și erau pe punctul de a-l prinde în fapt. Fiind extrem de inteligent și de practic, nu își ținea niciodată drogurile în celula lui. La fel ca majoritatea tipilor care vând pe piața neagră, își ascundea proviziile în spațiile comune. Gardienii erau pe urmele lui și el știa că dacă va fi prins, îl vor trimite într-un loc mai dur. Așa că a întins-o. Sunt sigur că nu a avut mult de mers pe jos. Probabil că îl aștepta cineva prin preajmă.

— Știi unde se află acum?

Dau din cap, îmi măsor cuvintele, apoi spun:

— Are un văr, nu îi știu numele, dar tipul deține niște cluburi de striptease prin Norfolk, Virginia, în apropierea bazei navale. Dacă-l găsiți pe văr, îl găsiți și pe Quinn.

— Sub ce nume?

— Nu știu, dar în niciun caz Quinn Rucker.

— Cum de știți asta?

— Să-mi fie cu iertare, dar asta nu-i treaba voastră.

În acest moment, Westlake îi face un semn unui agent de lângă ușă, iar acesta dispare. Începe căutarea.

— Hai să vorbim despre judecătorul Fawcett, rostește Westlake.

— Bine, replic eu.

Nici nu mai pot număra dățile în care m-am gândit la această clipă. Am repetat-o în bezna celulei mele când nu puteam dormi. Am povestit-o în scris, apoi am distrus hârtia. Am rostit cuvintele cu voce tare pe când mă plimbam singur pe la marginea Frostburgului. E greu de crezut că în sfârșit se întâmplă.

— O mare parte din afacerea găștii sale era reprezentată de transportul cocainei din Miami în orașele importante de pe Coasta de Est, îndeosebi în cele din ramura sudică – Atlanta, Charleston, Raleigh, Charlotte, Richmond și așa mai departe. Autostrada Interstatală 95 era ruta preferată deoarece traficul de acolo este intens, însă gașca folosea toate drumurile naționale și districtuale de pe hartă. De obicei apelau la cărăuși. Plăteau un șofer cu 5 000 de dolari ca să închirieze o mașină și să transporte un portbagaj plin de cocaină într-un centru de distribuție din... Și-aici completați voi orașul. Cărăușul efectua transportul, apoi se întorcea înapoi în sudul Floridei. Dacă e să mă iau după Quinn, 90% din cocaina consumată în Manhattan ajunge acolo într-o mașină închiriată de un cărăuș din Miami și condusă spre nord de parcă ar fi fost cu o treabă perfect legală. E aproape imposibil să îi depistezi. Când cărăușii sunt prinși, asta se întâmplă deoarece a ciripit careva. În orice caz, Quinn avea

un nepot care încerca să urce în ierarhia afacerii de familie. Puștiul era cărăuș și a fost tras pe dreapta pentru depășirea limitei de viteză pe Autostrada Interstatală 81, chiar în apropiere de Roanoke. Conducea o dubiță Avis închiriată și pretindea că transportă mobilă de anticariat la un magazin din Georgetown. Într-adevăr, în dubiță era mobilă, dar adevărata încărcătură era reprezentată de cocaină în valoare de 5 milioane de dolari. Polițistul a intrat la bănuieli și a chemat întăriri. Nepotul știa regulile și a refuzat să permită percheziția dubiței. Cel de-al doilea polițist era un novice, un tip cât se poate de zelos, și a început să-și bage nasul prin spatele dubiței. Nu avea mandat de percheziție, nici motive întemeiate de suspiciune și nici permisiunea de a întreprinde percheziția. Când a găsit cocaina, și-a pierdut cumpătul și totul s-a schimbat.

Mă opresc și iau o gură de apă. Agentul cu laptopul tastează de zor, fără îndoială trimițând ordine pe toată Coasta de Est.

— Cum se numește nepotul? întreabă Westlake.

— Nu știu, dar nu cred că numele de familie era Rucker. Sunt mai multe nume de familie în clan, plus destule nume false.

— Deci, cazul nepotului i-a fost repartizat judecătorului Fawcett? întreabă Westlake, îndemnându-mă să continui, deși nimeni nu pare să se grăbească.

Așteaptă cu nerăbdare fiecare cuvânt pe care îl rostesc și vor să-l prindă cât mai repede pe Quinn Rucker, însă vor să audă întreaga poveste.

— Da, iar Quinn a angajat un avocat mare din Roanoke, unul care l-a asigurat că percheziția a fost clar neconstituțională. Dacă Fawcett nu admitea percheziția, atunci nu erau admise nici probele. Fără probe, nu se mai ajungea la proces și nici la condamnare. Undeva pe parcurs, Quinn a aflat că judecătorul Fawcett ar putea trata într-un mod favorabil cazul nepotului său dacă primește niște bani. Mulți bani. După spusele lui Quinn, tranzacția a fost realizată de avocat. Și nu, nu știu numele avocatului.

— Despre ce sumă vorbim? întreabă Westlake.

— Jumătate de milion.

Cuvintele mele sunt întâmpinate cu mare scepticism, ceea ce nu mă surprinde deloc.

— Și mie mi-a venit greu să cred. Un judecător federal care să ia mită! Însă am fost la fel de șocat când am auzit de agentul FBI prins că spiona pentru ruși. Bănuiesc că, dacă împrejurările sunt de așa natură, oamenii sunt gata să facă absolut orice.

— Hai să nu deviem de la subiect, zice Westlake, iritat.

— De acord. Quinn și familia au plătit mita. Fawcett a luat-o. Cazul a continuat până în ziua în care s-a ajuns la audierea moțiunii nepotului de a

se respinge probele confiscate în timpul percheziției neregulamentare. Spre surprinderea tuturor, judecătorul a decis împotriva nepotului și în favoarea acuzării, ajungându-se astfel la proces. Rămas fără apărare, juriul l-a găsit pe puști vinovat, însă avocatul credea că au șanse bune la apel. Cazul încă se judecă la apel. Între timp, nepotul ispășește o pedeapsă de 18 ani în Alabama.

— E o poveste frumoasă, domnule Bannister, spune Westlake, însă cum de poți fi sigur că Quinn Rucker l-a omorât pe judecător?

— Fiindcă mi-a zis chiar el că o s-o facă, atât ca să se răzbune, cât și ca să-și recupereze banii. Mi-a vorbit în repetate rânduri despre asta. Știa exact unde locuia judecătorul și unde îi plăcea să-și petreacă weekendurile. Bănuia că banii erau ascunși undeva prin cabană, și era convins că nu fusese singurul tras în piept de Fawcett. Și deoarece mi-a zis, domnule Westlake, că o să mă ia și pe mine în vizor îndată ce va fi arestat. Chiar dacă ies din închisoare, o să mă uit peste umăr tot restul vieții. Oamenii ăștia sunt foarte deștepți – uitați-vă la ancheta dumneavoastră. Nimic. Niciun indiciu. Îți poartă pică și sunt foarte răbdători. Quinn a așteptat aproape trei ani ca să-l omoare pe judecător. O să aștepte și douăzeci ca să îmi vină de hac.

— Dacă este atât de deștept, de ce ți-ar fi zis ție toate astea? întrebă Westlake.

— E simplu. La fel ca mulți alți deținuți, Quinn credea că eu pot să înaintez o moțiune strălucită, să găsesc o portiță legislativă și să-l scot din închisoare. Mi-a spus că mă plătește; mi-a spus că voi primi jumătate din suma pe care o va găsi la judecătorul Fawcett. Am mai auzit asta și înainte, și după el. M-am uitat pe dosarul lui Quinn și i-am zis că nu-i nimic de făcut.

Trebuie să creadă că spun adevărul. Dacă Quinn Rucker nu este pus sub acuzare, atunci îmi voi petrece următorii cinci ani în pușcărie. Suntem încă în tabere adverse, dar încet, încet ne îndreptăm spre un țel comun.

| CAPITOLUL 13 |

ŞASE ORE MAI TÂRZIU, doi agenţi FBI de culoare plătiră taxa de intrare la Velvet Club, la trei străzi distanţă de baza navală Norfolk. Erau îmbrăcaţi ca nişte muncitori din construcţii şi se pierdură uşor în mulţime, care era formată pe jumătate din albi şi pe jumătate din negri, pe jumătate din marinari şi pe jumătate din civili. Dansatoarele erau şi ele jumătate şi jumătate, un exemplu evident de discriminare pozitivă. Două dube de supraveghere aşteptau în parcare, cu încă o duzină de agenţi în ele. Quinn Rucker fusese zărit, fotografiat şi identificat intrând în club la 17.30. Lucra ca barman şi, când se duse la toaletă pe la 20.45, fu urmărit. La toaletă, cei doi agenţi se identificară. După o discuţie scurtă, căzură de acord să iasă pe uşa din spate. Quinn înţelese situaţia şi nu făcu nicio mişcare bruscă. Nici nu părea surprins. Aşa cum se întâmplă cu mulţi evadaţi, sfârşitul fugii reprezintă o uşurare, în multe privinţe. Visele libertăţii se spulberă când se izbesc de provocările vieţii cotidiene. Întotdeauna e cineva acolo.

I se puseră cătuşele şi fu dus la biroul FBI din Norfolk. Într-o cameră de interogare, cei doi agenţi de culoare îi aduseră o cafea şi începură să discute cu el amical. Infracţiunea era o simplă evadare, şi el nu avea cum să se apere. Era cât se poate de vinovat şi urma să se întoarcă la puşcărie.

Îl întrebară pe Quinn dacă este dispus să răspundă la câteva întrebări simple legate de evadarea lui din urmă cu trei luni. El spuse: „Sigur, de ce nu?“ Recunoscu că se întâlnise cu un complice căruia nu îi dădu numele nu departe de lagărul de la Frostburg şi că fusese dus cu maşina înapoi în D.C. Rămăsese acolo câteva zile, dar prezenţa lui nu fu privită cu ochi buni. Evadaţii atrag atenţia asupra lor, iar prietenii lui nu erau deloc încântaţi de posibilitatea ca FBI-ul să îşi bage nasul în treburile lor în căutarea sa. Începu să transporte cocaină clandestin din Miami în Atlanta, însă lucrurile se mişcau greu. Era o povară şi „sindicatul“ său, cum îl numea, se ferea de el. Îşi văzu soţia şi copiii ocazional, dar era conştient de riscul de a se apropia prea mult de casă. Îşi petrecu o vreme cu o fostă iubită din Baltimore, însă nici ea nu era prea încântată să-l aibă în preajmă. Umblă de colo-colo, ridicând câte un transport de droguri din când în când, apoi avu norocul ca vărul său să îi dea o slujbă de barman la Velvet Club.

Alături, într-o cameră de interogare mai mare, doi dintre anchetatorii

veterani ai FBI-ului ascultau conversația. O altă echipă era la etaj, așteptând și ascultând. Dacă lucrurile se desfășurau conform planului, Quinn avea să aibă parte de o noapte lungă. Lucrurile trebuiau să meargă conform planului FBI. Fără vreo probă materială până acum, era absolut necesar să se obțină niște dovezi din interogatoriu. Însă cei de la FBI își făceau griji, deoarece aveau de-a face cu un om cu oarecare experiență. Era puțin probabil ca suspectul lor să poată fi intimidat și făcut să spună prea multe.

Imediat ce Quinn fu scos pe ușa din spate de la Velvet Club, agenții FBI îl încolțiră pe vărul său, cerându-i informații. Vărul știa cum merge treaba și nu le dezvălui mare lucru până nu fu amenințat că va fi acuzat de adăpostirea unui evadat. Omul avea un cazier impresionant și o nouă inculpare avea să-l trimită înapoi la răcoare, cel mai probabil. Cum prefera viața în libertate, începu să ciripească. Quinn locuia acolo și lucra sub numele de Jackie Todd, deși își primea salariul în bani gheață și nu era trecut pe statele de plată. Vărul îi duse pe agenții FBI într-un parc de rulote părăginit la nici un kilometru distanță și le arătă casa mobilă (și mobilată) pe care Quinn o închiria lună de lună. Parcat lângă rulotă, se afla un Hummer H3 din 2008, cu număr de înmatriculare din Carolina de Nord. Vărul le dezvălui că Quinn prefera să vină pe jos la serviciu și să țină ascunsă mașina, dacă vremea îi îngăduia.

În decurs de o oră, FBI-ul obținu un mandat de percheziție pentru rulotă și pentru Hummer, care fu remorcat până la o parcare de-a poliției din Norfolk, deschis și examinat. Ușa rulotei era încuiată, însă destul de fragilă. După o lovitură zdravănă de berbec, agenții intrară. Locul era remarcabil de curat și îngrijit. Lucrând cu hotărâre, șase agenți scotociră locul pe toate părțile, atât în lățime (trei metri și jumătate), cât și în lungime (cincisprezece metri). În singurul dormitor, între saltele și lada patului găsiră portofelul, telefonul mobil și cheile lui Quinn. Portofelul conținea vreo 500 de dolari, bani gheață, un permis de conducere fals din Carolina de Nord și două carduri Visa preplătite în valoare de 1 200 de dolari fiecare. Telefonul mobil era dintre cele cu cartelă reîncărcabilă, perfecte pentru cineva aflat pe fugă. Sub pat, agenții găsiră un revolver Smith & Wesson cu țeavă scurtă, de calibru 38, încărcat cu gloanțe vidia.

Mânuindu-l cu atenție, agenții presupuseră imediat că era aceeași armă cu care fuseseră uciși judecătorul Fawcett și Naomi Clary.

Pe lanțul de chei era și o cheie de la un minidepozit, aflat la vreo trei kilometri distanță. Într-un sertar din bucătărie, unul dintre agenți găsi

documentele lui Quinn – câteva dosare-plic cu foarte puţine acte în ele. Însă una dintre hârtii era un acord de închiriere pentru un spaţiu de la minidepozitele Macon's, semnat de Jackie Todd. Anchetatorul-şef sună la sediul din Roanoke, unde era de serviciu un magistrat federal, şi imediat fu expediat prin e-mail în Norfolk un mandat de percheziţie.

În dosar se mai găsea şi actul de proprietate pentru modelul Hummer H3 din 2008, înregistrat în Carolina de Nord pe numele lui Jackie Todd. Nu se menţiona nicio garanţie, astfel încât se putea presupune că domnul Todd plătise suma completă, pe loc, fie cu bani gheaţă, fie cu un cec. În sertar nu se găsi niciun carnet de cecuri sau extrase de cont de la bancă; nici nu se aşteptau să găsească. O chitanţă de vânzare pentru autoturism indică faptul că acesta fusese achiziţionat pe 9 februarie 2011, dintr-un parc de maşini uzate din Roanoke. 9 februarie era la două zile după ce fuseseră descoperite cadavrele.

Cu mandatul de percheziţie în mână, doi agenţi deschiseră micul spaţiu închiriat de Jackie Todd la minidepozitele Macon's, sub privirile atente şi bănuitoare ale domnului Macon însuşi. Podeaua de beton, zidurile nevăruite şi cenuşii, un singur bec atârnat de tavan. Cinci cutii de carton erau lipite de un perete. O privire rapidă dezvălui nişte haine vechi, o pereche de bocanci murdari de noroi, un pistol Glock de 9 milimetri cu seria ştearsă, şi, în cele din urmă, o cutie de metal plină cu bani. Agenţii luară toate cele cinci cutii de carton, îi mulţumiră domnului Macon pentru cooperare şi plecară în grabă.

În acest timp, numele Jackie R. Todd era verificat prin sistemul digital al Centrului de informaţii privind infracţiunile la nivel naţional. Singurul rezultat al căutării indică Roanoke, Virginia.

La miezul nopţii, Quinn fu mutat în încăperea alăturată şi prezentat agenţilor Pankovits şi Delocke. Aceştia începură prin a-i explica faptul că erau folosiţi de FBI ca să interogheze evadaţi. Aceasta era o simplă informare de rutină, o modalitate de a descoperi fapte care le plăceau, deoarece, nu-i aşa, cine n-ar vrea să discute cu un evadat şi să afle toate amănuntele? Era târziu, şi dacă Quinn voia să doarmă în închisoarea districtuală, ei erau dispuşi să înceapă la prima oră a dimineţii. El îi refuză, spunând că vrea să isprăvească odată cu asta. Fură aduse sandviciuri şi băuturi răcoritoare. Atmosfera era destinsă şi agenţii extrem de prietenoşi. Pankovits era alb, Delocke era negru, iar Quinn părea să se simtă bine în compania lor. Ciuguli dintr-un sandvici cu şuncă şi caşcaval în vreme ce ei îi povesteau de un deţinut care reuşise să se ascundă 21 de ani după ce

evadase. FBI-ul îi trimisese până în Thailanda ca să-l aducă îndărăt. Ce se mai distraseră!

Îl întrebară de evadare și despre acțiunile sale din zilele ce urmaseră, întrebări și răspunsuri prin care se trecuse deja o dată, la primul interogatoriu. Quinn refuză să dea numele complicelui sau ale oricui altcuiva îl ajutase pe parcurs. Era în regulă. Ei nu insistară, părând să nu țină cu tot dinadinsul să mai înfunde și pe altcineva. După o oră de conversație amicală, Pankovits își aminti că nu îi citiseră drepturile. Nu era niciun rău în asta, îi ziseră ei, deoarece infracțiunea lui era evidentă și el nu se implicase în altceva în afară de evadare. Nu era mare lucru, dar dacă voia să continue, trebuia să renunțe la drepturile sale. Ceea ce și făcu, semnând un formular. În momentul acela deja îi spuneau Quinn, Pankovits era Andy, iar Delocke – Jesse.

Reconstituiră cu grijă traseul său din ultimele trei luni, iar Quinn se descurcă de minune, amintindu-și în detaliu date, locuri și întâmplări. Agenții fură impresionați și îl lăudară pentru memoria excelentă. Acordară o atenție deosebită câștigurilor sale; toate fuseseră în bani gheață, desigur, dar cât primise pentru fiecare afacere?

— Deci, la al doilea drum din Miami în Charleston, zise Pankovits, zâmbind și uitându-se în notițele sale, cel făcut la o săptămână după Anul Nou... cât ai primit în bani gheață, Quinn?

— Parcă șase mii.

— Așa, așa.

Ambii agenți scriau de zor, de parcă ar fi crezut fiecare cuvânt rostit de omul din fața lor. Quinn recunoscu că locuia și muncea în Norfolk de la jumătatea lui februarie, adică de vreo lună. Stătea cu vărul său și cu vreo două iubite de-ale lui într-un apartament spațios, nu departe de Velvet Club. Era plătit în bani gheață, mâncare, băutură, sex și „iarbă".

— Deci, Quinn, rosti Delocke după ce făcu un calcul sumar, se pare că ai fi câștigat cam 46 000 de dolari de când ai fugit din Frostburg, toți bani gheață, deci neimpozitați. Nu-i rău deloc pentru trei luni.

— Da, presupun.

— Cât ai cheltuit din banii ăștia? întrebă Pankovits.

Quinn ridică din umeri ca și cum nici nu ar mai fi contat acum.

— Nu știu. Mare parte din ei. E nevoie de mulți bani ca să mergi de colo-colo.

— Când transportai drogurile din Miami și înapoi, cum închiriai mașini? întrebă Delocke.

— Nu le închiriam. Altcineva se ocupa de asta și îmi dădea apoi cheile. Treaba mea era să conduc atent, încet și să nu fiu oprit de poliție.

Avea sens, recunoscură cei doi agenți.

— Ai cumpărat vreun autoturism? întrebă Pankovits, fără să-şi ridice privirea din notiţe.

— Nu, spuse Quinn, surâzând. Ce întrebare prostească! „Nu poţi cumpăra o maşină când eşti urmărit şi nu ai acte.“

Sigur că nu.

În Frigiderul din Roanoke, Victor Westlake stătea în faţa unui ecran mare, îngheţat pe imaginea lui Quinn Rucker. O cameră ascunsă din sala de interogare trimitea imaginile în această încăpere improvizată, dotată cu cele mai noi aparaturi şi cu cea mai performantă tehnologie. Mai erau patru agenţi cu Westlake, toţi urmărindu-i privirea şi gesturile domnului Rucker.

— Nu se poate, îngăimă unul dintre cei patru. Tipul ăsta e prea deştept ca să cadă atât de uşor în plasă. Ştie că o să găsim rulota, portofelul, actele de identitate false şi Hummerul.

— Sau poate nu, mormăi altul. Momentan este un simplu evadat. Crede că nu ştim absolut nimic despre crimă. Nu-i nimic grav.

— Aşa cred şi eu, încuviinţă al treilea. Eu zic că riscă, îşi joacă şi el şansele. Crede că poate rezista la câteva întrebări, urmând ca apoi să fie dus înapoi la închisoare şi, după aceea, la penitenciar. Crede că la un moment dat îşi va putea suna vărul ca să îi spună să ascundă tot.

— Încă puţin şi vom vedea, zise Westlake. Hai să vedem cum reacţionează la prima bombă.

La ora două dimineaţa, Quinn spuse:

— Pot să mă duc la toaletă?

Delocke se ridică şi îl însoţi până în capătul holului. Un alt agent îşi pierdea vremea pe-acolo, într-o demonstraţie de forţă. Cinci minute mai târziu, Quinn se întoarse în încăpere.

Pankovits zise:

— S-a făcut cam târziu, Quinn. Nu vrei mai bine să mergi la închisoare ca să dormi puţin? Avem timp berechet.

— Prefer să stau aici decât la închisoare, rosti el cu tristeţe. Cât credeţi că o să-mi dea în plus? îi întrebă.

Delocke răspunse:

— Nu ştiu ce să zic, Quinn. Asta ţine de procuror. Partea proastă e că nu o să te trimită tot într-un lagăr. În niciun caz. E clar că o să ajungi într-o

pușcărie adevărată.

— Știi, Jesse, mi-e puțin dor de lagăr. Nu era chiar atât de rău, la urma urmei.

— De ce-ai fugit de-acolo?

— De prost ce-am fost, de ce altceva? Pentru că am putut. Pur și simplu am plecat și nimănui nu a părut să-i pese.

— Într-un an interogăm vreo 25 de tipi care evadează din lagărele federale. Cred că „prost" e cuvântul cel mai potrivit în cazul ăsta.

Pankovits frunzări niște foi și spuse:

— Și-acum, Quinn, cred că am reușit să stabilim o cronologie a evenimentelor. Date, locuri, mișcări, câștiguri în bani gheață. Toate astea vor fi incluse în raportul preliminar. Partea bună este că nu ai făcut nimic nemaipomenit de rău în ultimele trei luni. E drept că ai transportat niște droguri, ceea ce nu o să te ajute, evident, dar măcar nu ai rănit pe nimeni, nu-i așa?

— Așa este.

— Deci asta-i tot ce s-a întâmplat, corect? Nu ai omis nimic? Ne-ai spus totul?

— Da.

Cei doi agenți deveniră ceva mai rigizi și se încruntară. Pankovits rosti:

— Ce ne poți spune de Roanoke, Quinn? Ai stat o vreme în Roanoke?

Quinn se uită la tavan, se gândi puțin, apoi zise:

— Poate că am trecut pe-acolo o dată sau de două ori, dar nimic mai mult.

— Ești sigur?

— Da, sunt sigur.

Delocke deschise un dosar, studie o foaie de hârtie și îl întrebă:

— Cine este Jackie Todd?

Ochii lui Quinn se închiseră în timp ce gura îi rămase ușor întredeschisă. Scoase un sunet gutural, de undeva din adâncul ființei sale, ca și cum ar fi fost lovit sub centură. Umerii i se lăsară. Dacă ar fi fost alb, probabil că ar fi pălit.

— Nu știu, rosti el într-un final. Nu l-am întâlnit niciodată.

Delocke continuă:

— Serios? Ei bine, se pare că domnul Jackie R. Todd a fost arestat în noaptea de marți, 8 februarie, într-un bar din Roanoke. Consum de băuturi alcoolice în public, ultraj. Raportul poliției spune că s-ar fi încăierat cu alți beți și și-a petrecut noaptea în arest. A doua zi dimineață, a plătit o cauțiune de 800 de dolari și a fost eliberat.

— N-am fost eu.

— Ei, nu mai spune? Delocke împinse către Quinn o foaie de hârtie, iar

acesta o ridică încet. Era fotografia unei fețe, iar fața era în mod evident a lui.

— Nu prea e loc de îndoială, nu, Quinn?

Quinn lăsă foaia jos și zise:

— Bine, bine. Am folosit un nume fals. Ce era să fac? Să mă joc de-a v-ați ascunselea cu numele meu adevărat?

— Sigur că nu, Quinn, spuse Pankovits. Dar asta înseamnă că ne-ai mințit, nu?

— Nu sunteți primii polițiști pe care-i mint.

— Da, dar dacă minți FBI-ul te alegi cu încă cinci ani.

— Bine, am spus și eu niște minciuni copilărești.

— Nu-i de mirare, însă acum nu mai putem crede nimic din ce ne-ai zis. Cred că trebuie să o luăm de la capăt.

Delocke spuse:

— Pe 9 februarie, numitul Jackie Todd s-a dus într-un parc de autoturisme la mâna a doua din Roanoke și a plătit 24 000 de dolari în bani gheață pentru un model de Hummer H3 din 2008. Îți spune ceva asta, Quinn?

— Nu. N-am fost eu.

— Nici nu credeam asta. Delocke împinse o copie a facturii de vânzare. Bănuiesc că nu ai văzut nici asta până acum, nu-i așa?

Quinn se uită la foaie și zise:

— Nu.

Pankovits izbucni:

— Haide, Quinn! Nu suntem chiar atât de proști cum ne crezi tu. Ai fost în Roanoke pe 8 februarie, te-ai dus la bar, te-ai luat la bătaie, ai ieșit a doua zi pe cauțiune, te-ai întors la camera ta de motel de la Safe Lodge, cameră pentru care ai plătit cu bani gheață, ai mai luat niște bani și ți-ai cumpărat un Hummer.

— De când e o infracțiune să îți cumperi o mașină cu banii jos?

— A, nu-i nici o infracțiune, spuse Pankovits. Însă la acel moment nu ar fi trebuit să ai atât de mulți bani.

— Poate că am încurcat niște date și niște plăți. Nu îmi amintesc nici eu chiar totul.

— Îți amintești de unde ai cumpărat armele? întrebă Delocke.

— Ce arme?

— Revolverul Smith & Wesson de calibru 38 pe care l-am descoperit în rulota ta și Glock-ul de 9 milimetri pe care l-am găsit în depozitul tău, acum vreo două ore.

— Arme furate, adăugă Pankovits, îndatoritor. Altă infracțiune federală.

Quinn își prinse mâinile la ceafă, coborându-și privirea la genunchi.

Trecu un minut, apoi încă unul. Fără să clipească sau să mişte un muşchi, cei doi agenţi îl ţintuiră cu privirea. În cameră se lăsase o tăcere încordată. În cele din urmă, Pankovits frunzări prin nişte hârtii şi ridică una dintre ele. Spuse:

— Inventarul întocmit până acum indică prezenţa unui portofel cu 512 dolari în bani gheaţă, un permis de conducere fals, înregistrat în Carolina de Nord, două carduri Visa preplătite, un telefon celular cu cartelă reîncărcabilă, revolverul Smith & Wesson de calibru 38 menţionat mai devreme, un act de vânzare şi unul de proprietate pentru Hummer, un contract de închiriere pentru spaţiul de la minidepozit, un certificat de asigurare pentru autoturism, o cutie de gloanţe calibrul 38 şi alte câteva obiecte, toate luate din domiciliul tău mobil pe care îl închiriai cu 400 de dolari pe lună. În spaţiul de la minidepozit am inventariat nişte haine, pistolul Glock de 9 milimetri, o pereche de bocanci, alte câteva obiecte şi, cel mai important, o cutie de metal cu 41 000 de dolari în ea, bani gheaţă, numai bancnote de 100 de dolari.

Quinn îşi împreună mâinile la piept şi se uită la Delocke, care zise:

— Avem toată noaptea la dispoziţie, Quinn. Ce-ar fi să ne explici?

— Se pare că au fost mai multe transporturi decât ţineam eu minte. Au fost o grămadă de drumuri la Miami şi înapoi.

— De ce nu ne-ai spus de toate drumurile?

— Aşa cum v-am zis, nu mai ţin minte totul. Când eşti fugar, se mai întâmplă să uiţi lucruri.

— Îţi aminteşti să fi folosit vreunul din pistoale la un moment dat, Quinn? întrebă Delocke.

— Nu.

— Ai folosit pistoalele sau nu îţi mai aminteşti să le fi folosit?

— Nu am folosit pistoalele.

Pankovits găsi o altă foaie şi o examină cu seriozitate.

— Eşti sigur în privinţa asta, Quinn? Am aici raportul balistic preliminar.

Quinn împinse încet scaunul în spate şi se ridică în picioare. Se întinse şi făcu câţiva paşi spre un colţ.

— Poate că am nevoie de un avocat, la urma urmei.

| CAPITOLUL 14 |

NU EXISTA NICIUN RAPORT balistic. Revolverul Smith & Wesson de calibru 38 se afla în laboratorul de criminalistică din Quantico al FBI-ului și urma să fie analizat de îndată ce specialiștii ajungeau la serviciu, peste vreo cinci ore. Foaia de hârtie pe care Pankovits o ținea ca pe o armă era o copie după un banal memoriu.

El și Delocke aveau un întreg repertoriu de trucuri murdare, toate aprobate de Curtea Supremă. Totul depindea de cât de departe avea Quinn să lase lucrurile să meargă. Problema cea mai urgentă era constituită de comentariul cu privire la „avocat". Dacă Quinn ar fi spus, clar și fără echivoc, „Vreau un avocat!" sau „Nu mai răspund la nicio întrebare până nu am un avocat!" sau ceva de genul ăsta, ancheta s-ar fi încheiat în acel moment. Însă el răspunsese ambiguu, rostind cuvântul „poate".

De-acum înainte, sincronizarea era crucială. Pentru a-i distrage atenția de la chestiunea avocatului, agenții schimbară strategia. Delocke se ridică și zise:

— Trebuie să mă ușurez.

Pankovits spuse:

— Iar eu mai vreau niște cafea. Tu vrei ceva, Quinn?

— Nu.

Delocke trânti ușa când plecă. Pankovits se ridică și se dezmorți.

Era aproape trei dimineața.

Quinn avea doi frați și două surori, cu vârste cuprinse între 27 și 42 de ani, toți implicați la un moment sau altul în sindicatul de droguri al familiei. Una din surori se lăsase de trafic și de vânzare, dar era încă implicată în diverse operațiuni de spălare de bani. Cealaltă ieșise din afacere, mutându-se din regiune și încercând să evite familia pe cât posibil. Mezinul se numea Dee Ray Rucker, un tânăr liniștit care studiase Finanțe la Georgetown, știind cum să învârtă banii. Avea la activ o acuzație de deținere de armă, dar nimic prea grav. Dee Ray chiar nu era făcut pentru viața înfricoșătoare, plină de violență de pe străzi și încerca să se țină departe de ea. Locuia cu prietena lui într-un apartament modest de lângă

Union Station, și acolo îl găsi FBI-ul, puțin după miezul nopții: în pat, netulburat de mandate de percheziție iminente sau de anchete criminalistice în desfășurare, fără să aibă nici cea mai mică idee cu privire la cele ce i se întâmplau scumpului său frate Quinn, dormind tun un somn fără griji. A fost reținut fără să opună rezistență, dar i-a făcut cu ou și cu oțet pe oamenii legii. Agenții care l-au înhățat nu i-au explicat mai nimic. În clădirea FBI de pe Pennsylvania Avenue, a fost băgat într-o cameră, așezat pe un scaun și înconjurat de agenți, toți purtând hanorace cu „FBI" scris cu galben strălucitor pe spate. Scena a fost fotografiată din mai multe unghiuri. După o oră de așteptat în cătușe, fără să i se spună nimic, a fost scos din cameră, urcat înapoi în dubă și dus acasă. A fost lăsat la colțul străzii fără să i se mai spună altceva.

Prietena lui îi aduse niște pastile și el se liniști într-un sfârșit. Avea să-și sune avocatul dimineață și să facă scandal, dar întregul episod urma să fie uitat în curând.

Când ești băgat în afaceri cu droguri, nu ai cum să te aștepți la finaluri fericite.

Când Delocke se întoarse de la toaletă, lăsă ușa deschisă pentru câteva clipe. O secretară suplă și atrăgătoare intră cu o tavă de băuturi și fursecuri, pe care o așeză pe marginea mesei. Îi zâmbi lui Quinn, care încă stătea în colț, prea confuz ca să o remarce. După ce plecă secretara, Pankovits deschise o cutie de Red Bull și turnă conținutul peste gheața din pahar.

— Vrei un Red Bull, Quinn?

— Nu.

Le servea toată noaptea la bar, Red Bull și votcă, însă lui nu-i plăcea gustul. Pauza de acum îi oferea un moment să-și tragă răsuflarea și să încerce să-și pună ordine în gânduri. Oare să continue sau să păstreze tăcerea și să insiste pentru un avocat? Instinctul îi spunea să aleagă a doua variantă, dar era extrem de curios să afle cât de mult știa FBI-ul. Era bulversat de tot ceea ce descoperiseră ei deja, însă cât de departe puteau merge?

Delocke își pregăti și el un Red Bull cu gheață și mușcă dintr-un fursec.

— Ia loc, Quinn, zise el, făcându-i semn către masă. Quinn făcu vreo câțiva pași și se așeză. Pankovits își lua deja notițe. Fratele tău mai mare, parcă i se spune Lunganu'... mai este prin zona D.C.?

— Ce-are el de-a face cu toate astea?

— Umplem și noi niște goluri, Quinn. Atâta tot. Îmi place să am toate

detaliile sau măcar cât mai multe posibil. L-ai mai văzut pe Lunganu' în ultimele trei luni?

— Nu comentez.

— Bine. Fratele tău mai mic, Dee Ray... mai locuiește încă în zona D.C.?

— Nu știu unde este Dee Ray.

— L-ai mai văzut pe Dee Ray în ultimele trei luni?

— Nu comentez.

— Dee Ray era cu tine în Roanoke când ai fost arestat?

— Nu comentez.

— Era cineva cu tine când ai fost arestat în Roanoke?

— Eram singur.

Delocke pufni frustrat. Pankovits oftă de parcă ar fi fost o altă minciună a lui Quinn și ei știau asta.

— Vă jur că eram singur, zise Quinn.

— Ce făceai în Roanoke? întrebă Delocke.

— Afaceri.

— Trafic?

— Asta-i afacerea noastră. Roanoke face parte din teritoriul nostru. S-a ivit o problemă acolo și a trebuit să mă ocup de ea.

— Ce fel de problemă?

— Nu comentez.

Pankovits sorbi din Red Bull și zise:

— Știi, Quinn, problema pe care o avem noi acum este că nu putem să credem nicio vorbă din ce ne spui tu. Minți. Știm că minți. Ba chiar recunoști că minți. Noi îți punem o întrebare și tu ne minți.

— Nu ajungem nicăieri așa, Quinn, interveni Delocke. Ce făceai în Roanoke?

Quinn se întinse și luă un Oreo. Dădu biscuitele la o parte, linse crema, se uită la Delocke și spuse, într-un sfârșit:

— Aveam un cărăuș acolo pe care îl bănuiam că e informator. Am pierdut două transporturi în împrejurări ciudate și ne-am prins. M-am dus să-l văd.

— Și să-l omori?

— Nu, noi nu operăm așa. Nu l-am putut găsi. Se pare că a aflat între timp și și-a luat tălpășița. M-am dus într-un bar, am băut cam mult și m-am luat la bătaie... Una peste alta, o noapte proastă. A doua zi, un prieten mi-a spus că pot face o afacere bună cu Hummerul, așa că m-am dus să îl văd.

— Cum se numește prietenul ăsta?

— Nu comentez.

— Minți, spuse Delocke. Minți și noi știm că minți. Nici măcar nu știi să

minți convingător, Quinn.

— Mda, cum zici tu.

— De ce ți-ai înmatriculat Hummerul în Carolina de Nord? întrebă Pankovits.

— Fiindcă eram dat în urmărire, ți-amintești? Eram un evadat care încerca să nu lase urme. V-ați prins, băieți? Acte false. Adresă falsă. Totul fals.

— Cine este Jakeel Staley? întrebă Delocke.

Quinn ezită o clipă, încercă să își revină și răspunse cu nonșalanță:

— Nepotul meu.

— Și unde este el acum?

— Printr-un penitenciar federal, pe undeva. Sunt sigur că știți răspunsul la asta.

— În Alabama, ispășind o pedeapsă de optsprezece ani de închisoare, zise Pankovits. Jakeel a fost prins în apropiere de Roanoke cu o dubă plină cu cocaină, nu?

— Sunt sigur că aveți dosarul.

— Ai încercat să-l ajuți pe Jakeel?

— Când?

Agenții reacționară, simulând frustrarea. Luară câte o gură de Red Bull. Delocke se întinse după un alt biscuite Oreo. Mai erau vreo duzină rămași pe tavă, și un ibric plin cu cafea. La cum arătau lucrurile, aveau de gând să stea acolo toată noaptea.

Pankovits zise:

— Haide, Quinn, nu te mai juca cu noi! Am stabilit deja că Jakeel a fost prins în Roanoke, cu o grămadă de cocaină, urmând să petreacă ani buni în pușcărie, și întrebarea este dacă ai încercat să-l ajuți pe băiat sau nu.

— Sigur că da. Face parte din familie, din afacere, și a fost prins în timp ce-și făcea treaba. Familia intervine mereu în astfel de situații.

— I-ai angajat un avocat?

— Da.

— Câți bani i-ai dat avocatului?

Quinn se gândi o clipă, apoi spuse:

— Nu-mi mai aduc aminte. Oricum, a fost un sac de bani.

— L-ai plătit cu bani gheață?

— Da, așa cum v-am zis. Nu-i nimic în neregulă cu asta, din câte știu. Nu folosim conturi bancare și cărți de credit sau alte chestii pe care le poate depista FBI-ul. Doar bani gheață.

— Cine ți-a dat banii cu care l-ai angajat pe avocat?

— Nu comentez.

— I-ai primit de la Dee Ray?

— Nu comentez.

Pankovits întinse mâna după un dosar subțire și scoase din el o foaie de hârtie.

— Ei bine, Dee Ray spune că el ți-a dat banii de care ai avut nevoie în Roanoke.

Quinn clătină din cap, zâmbind a lehamite și vrând parcă să spună „Vezi să nu...“

Pankovits împinse spre el o copie color mărită a unei fotografii ce îl înfățișa pe Dee Ray înconjurat de agenți FBI, cu mâinile în cătușe, cu gura deschisă și cu o expresie mânioasă pe chip. Delocke explică:

— L-am săltat pe Dee Ray din D.C., cam la vreo oră după ce te-am reținut pe tine. Îi place să vorbească, să știi. De fapt, e mult mai slobod la gură decât tine.

Quinn se holbă la fotografie, amuțit.

Frigiderul. Ora patra dimineața. Victor Westlake se ridică din nou și începu să meargă prin cameră. Avea nevoie de mișcare ca să alunge somnul. Ceilalți patru agenți erau încă treji, îndopați cu amfetamine luate fără rețetă, Red Bull și cafea.

— La naiba, greu se mai mișcă tipii ăștia! răbufni unul.

— Sunt meticuloși, replică altul. Îl obosesc. Simplul fapt că încă mai vorbește după șapte ore este incredibil.

— Nu vrea să fie dus în închisoarea districtuală.

— Nu pot să zic că n-are dreptate în privința asta.

— Eu cred că încă e curios. E o joacă de-a șoarecele și pisica. Cât de mult știm noi cu adevărat?

— N-o să-l păcălească. E prea deștept ca să pice în plasă.

— Știu ei ce fac, zise Westlake.

Se așeză și își turnă încă o ceașcă de cafea.

În Norfolk, Pankovits își turnă și el o ceașcă de cafea și întrebă:

— Cine te-a dus cu mașina în Roanoke?

— Nimeni. M-am dus singur.

— Cu ce mașină?

— Nu-mi amintesc.

— Minți, Quinn. Cineva te-a dus cu mașina în Roanoke în săptămâna de dinainte de 7 februarie. Ați fost doi. Avem martori.

— Atunci martorii voştri mint. Şi voi minţiţi. Toată lumea minte.

— Ai cumpărat Hummerul pe 9 februarie, ai plătit cu bani gheaţă, şi nu există niciun act. Cum ai ajuns la parcul de maşini în ziua în care ai cumpărat Hummerul? Cine te-a dus?

— Nu-mi amintesc.

— Deci nu-ţi aminteşti cine te-a dus?

— Nu-mi mai amintesc nimic. Eram mahmur şi nu-mi revenisem încă din beţie.

— Haide, Quinn! făcu Delocke. Minciunile astea sunt deja ridicole. Ce ascunzi? Dacă nu ai ascunde ceva, nu ai minţi atât de mult.

— Ce vreţi să ştiţi, mai exact? întrebă Quinn, ridicându-şi mâinile în aer.

— De unde-ai avut banii ăia, Quinn?

— Sunt traficant de droguri. Am fost traficant de droguri cam toată viaţa. Am fost şi pe la închisoare din cauza asta. Noi ardem bani. Mâncăm bani. De ce nu pricepeţi?

Pankovits clătină din cap.

— Da, dar, conform poveştii tale, Quinn, nu ai lucrat prea mult pentru familie după ce-ai evadat. Se temeau de tine, nu? Am sau nu dreptate? întrebă el, uitându-se la Delocke, care confirmă imediat ceea ce spusese partenerul său.

Delocke zise:

— Familia se ferea de tine, aşa că ai început să faci drumuri în sud şi înapoi. Zici că ai câştigat cam 46 000 de dolari, ceea ce ştim că-i o minciună, de vreme ce ai cheltuit 24 000 pe Hummer şi noi am găsit încă 41 000 în depozitul tău.

Pankovits interveni:

— Ai dat peste nişte bani gheaţă, Quinn. Ce ne ascunzi?

— Nimic.

— Atunci de ce minţi?

— Toată lumea minte. Parcă ne înţeleseserăm în privinţa asta.

Delocke bătu uşor în masă şi spuse:

— Hai să ne întoarcem cu câţiva ani în urmă, Quinn. Nepotul tău, Jakeel Staley, se află la închisoarea din Roanoke, aşteptându-şi procesul. Tu i-ai dat avocatului o sumă în bani gheaţă pentru servicii juridice, aşa-i?

— Aşa este.

— Au mai fost şi alţi bani la mijloc? Un mic supliment ca să ungi un pic rotiţele sistemului? Poate o şpagă pentru ca instanţa să fie blândă cu puştiul? Ceva de genul ăsta, Quinn?

— Nu.

— Eşti sigur?

— Sigur că-s sigur.

— Haide, Quinn...

— Am plătit avocatul în bani gheață. Am presupus că a păstrat banii pentru onorariul său. Asta-i tot ce știu.

— Cine a fost judecătorul în acel caz?

— Nu-mi amintesc.

— Numele de Fawcett îți spune ceva?

Quinn ridică din umeri.

— Poate.

— Ai fost vreodată la procesul lui Jakeel?

— Am fost acolo când a primit optsprezece ani.

— Ai fost surprins când a primit optsprezece ani?

— Sincer să fiu, da.

— Ar fi trebuit să primească mult mai puțin, nu?

— Așa ne spusese avocatul lui.

— Și te-ai dus la proces ca să-l vezi mai de-aproape pe judecătorul Fawcett, nu?

— M-am dus la proces pentru nepotul meu. Atâta tot.

Cei doi agenți se opriră în același timp. Delocke sorbi din Red Bull. Pankovits zise:

— Trebuie să mă duc până la toaletă. Ești în regulă, Quinn?

Quinn se ciupea de frunte.

— Sigur, replică el.

— Îți aduc ceva de băut?

— Un Sprite, dacă se poate.

— S-a făcut.

Pankovits nu se grăbi. Quinn sorbi din băutura răcoritoare. La 4.30, interogatoriul fu reluat, când Delocke întrebă:

— Deci, Quinn, ai mai urmărit știrile în ultimele trei luni? Ai citit presa? Trebuie să fi fost curios în privința evadării tale și să fi vrut să vezi dacă a ajuns pe prima pagină sau nu?

Quinn spuse:

— Nu chiar.

— Ai auzit de judecătorul Fawcett?

— Nu. Ce-i cu el?

— Ucis, împușcat de două ori în ceafă.

Nicio reacție din partea lui Quinn. Nicio urmă de surpriză. Nicio urmă de milă. Nimic.

— Nu știai de asta, Quinn? întrebă Pankovits.

— Nu.

— Două gloanțe vidia, trase dintr-o armă de calibrul 38 identică cu cea pe care am găsit-o în rulota ta. Raportul balistic preliminar arată că sunt

90% șanse ca arma ta să fi fost folosită pentru uciderea judecătorului.

Quinn începu să zâmbească și să dea din cap.

— A, acum am înțeles... toată chestia asta e legată de un judecător mort. Voi credeți că eu l-am omorât pe judecătorul Fawcett, așa-i?

— Așa este.

— Minunat! Deci ne-am pierdut vreo șapte ore cu prostiile astea. Vă pierdeți timpul de pomană, și-mi irosiți și mie timpul, și lui Dee Ray, și-al tuturor. N-am omorât pe nimeni.

— Ai fost vreodată în Ripplemead, Virginia, localitate cu 500 de locuitori aflată în creierii munților de la vest de Roanoke?

— Nu.

— Este cel mai apropiat oraș de iazul lângă care a fost ucis judecătorul. În Ripplemead nu există niciun localnic de culoare, și când apare un negru pe-acolo, atrage imediat atenția. Cu o zi înainte de uciderea judecătorului, în oraș a apărut un negru cu semnalmentele tale, conform declarației proprietarului unei benzinării.

— Am fost identificat în mod sigur sau asta-i doar o presupunere hazardată?

— Ceva între. O să-i arătăm o fotografie mai bună de-a ta mâine.

— Sunt sigur de asta, și pot să pun pariu că o să-i reîmprospătați memoria în mod consistent.

— Așa se întâmplă de obicei, recunoscu Delocke. La vreo șase kilometri vest de Ripplemead dai de capătul lumii. Drumurile nu mai sunt asfaltate, iar drumeagurile cu pietriș dispar în munți. Acolo se află un magazin vechi de țară, Peacock's, iar domnul Peacock vede totul. Cu o zi înainte de crimă, el zice că un negru s-a oprit acolo și i-a cerut indicații. Domnul Peacock nici nu-și mai amintește când a văzut ultima oară un negru prin acele părți. Ne-a dat semnalmentele lui. Și se potrivesc foarte bine cu ale tale.

Quinn ridică din umeri și zise:

— Nu sunt chiar atât de prost.

— Serios? Atunci de ce ai păstrat revolverul Smith & Wesson? Când primim raportul balistic final, ești un om mort, Quinn.

— Pistolul e furat, bine? Pistoalele furate trec prin mai multe mâini. L-am cumpărat de la o casă de amanet din Lynchburg, acum două săptămâni. Probabil că a trecut prin vreo duzină de mâini în ultimul an.

Un argument rezonabil, pe care nu îl puteau contrazice, cel puțin până la încheierea testelor balistice. Însă dacă obțineau dovada necesară, niciun juriu din lume nu avea să creadă povestea lui Quinn cu pistolul furat.

Pankovits spuse:

— Am găsit o pereche de bocanci în depozitul tău. O pereche ieftină și contrafăcută din surplusul Armatei, pânză, camuflaj, tot tacâmul. Sunt

relativ noi și nu au fost folosiți prea mult. De ce îți trebuie bocanci, Quinn?

— Am gleznele sensibile.

— Ce drăguț! Cât de des îi porți?

— Nu prea des, de-aia și sunt în depozit. I-am încercat, mi-au făcut bătături, așa că i-am lăsat acolo. Care-i treaba?

— Ei bine, treaba e că bocancii ăștia se potrivesc cu o urmă de talpă pe care am găsit-o pe pământ, nu departe de cabana în care a fost ucis judecătorul Fawcett, spuse Pankovits, mințind în mod eficient. Se potrivesc, Quinn. Ceea ce demonstrează că ai fost la locul crimei.

Quinn își lăsă bărbia în piept și se frecă la ochi. Aceștia erau roșii și obosiți.

— Cât e ceasul?

— 4.50, replică Delocke.

— Trebuie să dorm puțin.

— Ei bine, s-ar putea să fie cam greu, Quinn. Am întrebat la închisoarea districtuală și celula ta este plină ochi. Opt oameni și patru paturi. O să zici mersi dacă mai prinzi un loc pe podea.

— Nu cred că-mi place închisoarea aia. Putem încerca în altă parte?

— Nu, îmi pare rău. Și stai să vezi cum e pe culoarul condamnaților la moarte, Quinn.

— Nu o să ajung acolo, pentru că nu am omorât pe nimeni.

Pankovits spuse:

— Uite care-i treaba, Quinn. Doi martori spun că erai prin zonă când s-a petrecut crima, iar zona nu este tocmai un colț aglomerat de stradă. Erai acolo, ai fost observat și ținut minte. Raportul balistic o să te înfunde. Urma de bocanc e doar cireașa de pe tort. Și asta numai la locul crimei. După crimă, devine și mai interesant (mă rog, din punctul nostru de vedere). Erai în Roanoke a doua zi după ce au fost descoperite cadavrele, marți, 8 februarie, așa cum ai recunoscut chiar tu, cât și conform arhivelor închisorii și ale tribunalului din oraș. Și brusc aveai un sac de bani. Ai plătit cauțiunea, apoi ai dat 24 000 de dolari pentru Hummer, ai mai cheltuit o grămadă și, când te-am prins în cele din urmă, am mai găsit o sumă frumușică în depozitul tău. Motivul crimei? Ditamai motivul! Te-ai înțeles cu judecătorul Fawcett să decidă în favoarea lui Jakeel Staley. L-ai mituit cu vreo 500 000 de dolari și, după ce a luat banii, a uitat de înțelegere. L-a pedepsit pe Jakeel cu vârf și îndesat, iar tu ai jurat să te răzbuni. În cele din urmă ai și ai făcut-o. Din păcate pentru ea, secretara lui a picat la mijloc.

Delocke zise:

— Un caz de pedeapsă capitală, Quinn. Caz închis. Pedeapsă capitală într-un caz federal.

Quinn își închise ochii, încovoindu-și umerii. Începu să respire sacadat, iar pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Trecu un minut, apoi altul. Durul de mai înainte dispăruse. Tipul care îi luase locul rosti cu glas firav:

— Nu ați prins omul care trebuie.

Pankovits pufni în râs, iar Delocke spuse, rânjind cu dispreț:

— Asta-i tot ce poți să zici?

— Nu ați prins omul care trebuie, repetă Quinn, cu și mai puțină convingere.

— Sună cam jalnic, Quinn, zise Delocke. Și o să sune și mai jalnic în sala de judecată.

Quinn își privi mâinile, lăsând să mai treacă un minut. Într-un final, rosti:

— Dacă știți atât de mult, ce mai vreți de la mine?

Pankovits replică:

— Sunt câteva lacune. Ai acționat pe cont propriu? Cum ai deschis seiful? De ce ai omorât-o pe secretară? Ce s-a întâmplat cu restul banilor?

— Nu vă pot ajuta. Nu știu nimic.

— Ba știi totul, Quinn, și nu te lăsăm până nu ne spui.

— Înseamnă că o să stăm multă vreme aici, rosti Quinn. Se aplecă în față, își puse capul pe masă și zise: O să trag un pui de somn.

Agenții se ridicară și își luară dosarele și carnețelele.

— O să luăm o pauză, Quinn. Ne întoarcem peste o jumătate de oră.

| CAPITOLUL 15 |

DEȘI MULȚUMIT DE FELUL în care decurgea interogatoriul, Victor Westlake era îngrijorat. Nu existau martori, nici vreun raport balistic care să lege pistolul de calibru 38 al lui Quinn de locul crimei, nicio urmă de bocanc și niciun interogatoriu în paralel al lui Dee Ray. Exista un motiv, dacă luau de bună povestea lui Malcolm Bannister cu privire la șpagă. Cea mai solidă probă de până acum era constituită de prezența lui Quinn Rucker în Roanoke în ziua de după găsirea cadavrelor, plus faptul că avea mulți bani gheață. Westlake și echipa sa erau epuizați după noaptea albă, iar afară era încă întuneric. Își făcură plinul cu cafea și se plimbară prin jurul Frigiderului. Din când în când, mai aruncau un ochi pe ecran ca să vadă ce făcea suspectul. Quinn stătea cu capul pe masă, dar nu dormea.

La ora 6 dimineața, Pankovits și Delocke se întoarseră în camera de interogatoriu. Fiecare din ei avea câte un pahar mare cu Red Bull și gheață. Quinn își săltă capul de pe masă și se lăsă pe spătarul scaunului, gata de o nouă rundă.

Pankovits începu.

— Doar ce-am vorbit cu procurorul federal, Quinn. L-am informat asupra discuției noastre cu tine, și el ne-a zis că marele juriu se va întruni mâine. Două capete de acuzare, ambele de crimă cu premeditare.

— Felicitări, replică Quinn. Bag de seamă că ar trebui să-mi găsesc un avocat.

— Sigur, dar s-ar putea să fie nevoie de mai mulți avocați. Nu știu cât de bine înțelegi legile federale împotriva escrocheriei, Quinn, dar sunt foarte dure. Procurorul federal va susține că uciderea judecătorului Fawcett și a secretarei acestuia a fost realizată de o gașcă interlopă bine cunoscută și bine organizată, cu tine pe post de ucigaș plătit, desigur. Rechizitoriul va cuprinde numeroase capete de acuzare pe lângă crimă cu premeditare, cum ar fi darea de mită. Și, cel mai important, în afară de tine vor mai fi puse sub acuzare și alte personaje infame, precum Lunganu', Dee Ray, una dintre surorile tale, vărul tău Antoine Beck și încă vreo douăzeci de rude de-ale tale.

Delocke adăugă:

— Cred că o să primiți o aripă specială în pavilionul condamnaților la moarte. Gașca Rucker-Beck, înșirați cu toții, celulă lângă celulă, în așteptarea injecției letale.

Delocke zâmbi, iar Pankovits chicoti. Unul mai comic decât altul, ce mai!

Quinn începu să se scarpine la tâmplă, vorbind cu privirea în podea.

— Mă întreb ce-ar zice avocatul meu despre toate astea, despre cum m-ați încuiat în camera asta întunecoasă, fără ferestre, o noapte întreagă, începând de aseară, de pe la vreo nouă și până la șase dimineața, nouă ore de tâmpenii din partea voastră, acuzându-mă că am mituit un judecător, apoi că l-am omorât, și amenințându-mă acum cu moartea, ba chiar amenințându-mi întreaga familie. Spuneți că aveți martori gata să confirme totul sub jurământ, un raport balistic de la o armă furată și o urmă de bocanc lăsată de vreun ticălos prin noroi, iar eu nu am de unde să știu dacă spuneți adevărul sau mințiți de îngheață apele, pentru că nu am avut și nu voi avea niciodată încredere în FBI. M-ați mințit prima oară când am fost arestat și băgat la pârnaie, și probabil că mă mințiți și în noaptea asta. Poate că am mințit și eu un pic, dar puteți să-mi ziceți cu mâna pe inimă că voi nu ați mințit deloc în noaptea asta? Puteți?

Pankovits și Delocke îl țintuiră cu privirea. Poate că vorbea teama sau vina din el. Poate că doar delira. Orice ar fi fost, Quinn chiar își dăduse drumul la gură.

— Noi spunem adevărul, izbuti să rostească Pankovits.

— Și iată o nouă minciună! Avocatul meu o să-i dea de cap. O să vă pună la punct la proces, o să vă dea în vileag pe voi și toate minciunile voastre. Arătați-mi analiza urmei de bocanc. Acum, vreau s-o văd.

— Nu avem voie să o arătăm nimănui, zise Pankovits.

— Ce convenabil! Quinn se aplecă în față, rezemându-și coatele de genunchi. Aproape că atinse marginea mesei cu fruntea și continuă să vorbească cu podeaua. Cum rămâne cu raportul balistic? Pot să-l văd?

— Nu avem voie...

— Ce surpriză! O să-l obțină avocatul meu, atunci când voi apuca să-mi văd avocatul. Am cerut unul toată noaptea, și voi mi-ați încălcat drepturile.

— Nu ai cerut un avocat, ripostă Delocke. Ai pomenit avocatul în termeni vagi, dar nu ai cerut unul. Și ai continuat să vorbești cu noi.

— De parcă aș fi avut de ales... Fie stăteam aici și vorbeam cu voi, fie mă duceam la mititica rapid, cu niște bețivani. Știți doar că am mai fost acolo și nu mi-e frică. Vine odată cu afacerea, mă-nțelegeți? Dacă o comiți, tre' să și plătești. Înveți regulile astea de când intri în branșă. Îți vezi toți prietenii și toate rudele băgate la pârnaie, însă știi că se întorc. Stai o vreme și apoi

ieşi.

— Sau evadezi, zise Delocke.

— Sau aşa. Ştiu că-i o prostie, dar trebuia să plec de-acolo.

— Deoarece aveai de plătit nişte polițe, nu, Quinn? Te-ai gândit la judecătorul Fawcett zi de zi, în cei doi ani petrecuți în spatele gratiilor. Ți-a luat banii şi apoi a încălcat învoiala. În branşa voastră, asta înseamnă că trebuia să dispară, nu-i aşa?

— Aşa este.

Quinn îşi masa tâmplele, uitându-se la podea, aproape bălmăjind. Agenții traseră adânc aer în piept şi îşi zâmbiră pe furiş. În sfârşit, primul semn de mărturisire.

Pankovits rearanjă nişte hârtii şi spuse:

— Bine, Quinn, hai să vedem unde am ajuns. Tocmai ai recunoscut că judecătorul Fawcett trebuia să dispară, nu-i aşa? Quinn?

Quinn stătea încă rezemat în coate, uitându-se la podea şi legănându-se de parcă ar fi intrat în transă. Nu dădu niciun răspuns.

Delocke citi dintr-un carneţel:

— Conform notițelor mele, Quinn, eu te-am întrebat – citez: „În branşa voastră, asta înseamnă că trebuia să dispară, nu-i aşa?“ şi tu ai replicat: „Aşa este“. Negi asta, Quinn?

— Îmi puneți vorbe în gură. Încetați.

Pankovits interveni:

— În regulă, Quinn, trebuie să te punem la curent cu ultimele noutăți. În urmă cu vreo două ore, Dee Ray a recunoscut în sfârşit că el ți-a dat banii pentru judecătorul Fawcett şi că el, Lunganu' şi alți câțiva complici te-au ajutat să plănuieşti crima. Dee Ray a mărturisit şi a făcut deja un târg cu procurorii – fără pedeapsa cu moartea şi fără acuzație de crimă cu premeditare. L-am săltat pe Lunganu' acum două ore şi acum o căutăm pe una din surorile tale. Situația e cam nasoală.

— Terminați! Ei nu ştiu nimic.

— Ba ştiu, cum să nu, şi vor fi inculpați împreună cu tine mâine.

— Nu puteți face asta, omule! Dați-o naibii! O s-o băgați pe maică-mea în mormânt! Biata femeie are şaptezeci de ani şi inima slabă. Nu puteți să vă jucați cu viața oamenilor aşa.

— Atunci asumă-ți responsabilitatea, Quinn! rosti Pankovits, cu voce tare. Ia-o asupra ta! Tu ai comis-o. Aşa cum îți place să spui, acum plătește. Nu are rost să tragi toată familia după tine.

— Să-mi asum responsabilitatea ca să ce?

— Ca să faci o învoială. Dă-ne toate amănuntele, şi noi intervenim pe lângă procurorul federal să-ți lase familia în pace, zise Pankovits.

— Şi mai e ceva, adăugă Delocke. Dacă facem învoiala cum trebuie, scapi

și de pedeapsa cu moartea. Primești doar închisoare pe viață, fără drept de eliberare condiționată. Se pare că familia Fawcett nu crede în pedeapsa capitală, și nici nu vrea să treacă printr-un proces lung și dureros. Vor doar să se închidă cazul, iar procurorul federal le va respecta dorința. Ne-a spus deja că o să ia în considerare un târg dacă pledezi vinovat, și târgul ăsta îți va salva viața.

— Și de ce v-aș crede?

— Nu trebuie să ne crezi pe noi, Quinn. Așteaptă doar câteva zile, până apare rechizitoriul. Ar putea fi numiți acolo vreo treizeci de oameni, acuzați de diverse infracțiuni.

Quinn Rucker se ridică încet și își întinse mâinile cât putu de sus. Făcu câțiva pași într-o parte, apoi în cealaltă, și începu să rostească:

— Bannister, Bannister, Bannister.

— Ce-ai zis, Quinn? replică Pankovits.

— Bannister, Bannister, Bannister!

— Cine-i Bannister? întrebă Delocke.

— Bannister este un turnător, zise Quinn, înverșunat. Un ticălos, un vechi prieten de la Frostburg, un escroc de avocat care pretinde că-i nevinovat. Un simplu turnător, nimic mai mult. Nu vă faceți că nu-l știți, pentru că nu ați fi aici, dacă nu m-ar fi turnat el.

— Nu l-am întâlnit niciodată, negă Pankovits. Delocke clătina și el din cap în semn că nu.

Quinn se așeză și se rezemă cu coatele pe masă. Era treaz de-a binelea acum, fixându-i mânios cu ochii mijiți pe cei doi agenți și frecându-și mâinile masive.

— Deci, care-i târgul? întrebă el.

— Nu noi facem târgurile, Quinn, dar putem să punem lucrurile în mișcare, spuse Pankovits. Pentru început, o să ne retragem trupele din D.C. și îți vom lăsa familia și gașca în pace, cel puțin pe moment. Procurorul federal este presat de cinci săptămâni, de când s-a produs crima, și este disperat să primească vești bune. Ne-a asigurat și, noi la rândul nostru, te putem asigura pe tine că nu va fi nicio acuzație care să implice pedeapsa capitală și că vei fi singurul inculpat. Numai tu, pentru cele două crime. Simplu și la obiect.

Delocke completă:

— Asta-i partea noastră de înțelegere. Partea ta este declarația ta video înregistrată, în care recunoști că ai comis crimele.

Quinn se luă cu mâinile de cap și închise ochii. Trecu un minut de luptă interioară.

— Chiar vreau să-mi văd avocatul, rosti el într-un final, printre dinții încleștați.

Delocke replică:

— Poți face și asta, Quinn, sigur că poți. Însă Dee Ray și Lunganu' sunt în arest acum, și ciripesc ca niște păsărele, iar lucrurile arată din ce în ce mai rău pentru tine. S-ar putea să dureze o zi sau două până să ajungă avocatul tău aici. Nu trebuie decât să zici un cuvânt, iar frații tăi vor fi eliberați și lăsați în pace.

Quinn izbucni deodată, răcnind:

— Bine!

— Bine ce?

— Bine, o fac!

— O clipă, Quinn, replică Pankovits. Trebuie să facem câteva chestii mai întâi. Hai să trecem lucrurile în revistă, să le punem în ordine, să pregătim scena și să ne asigurăm că suntem cu toții pe aceeași lungime de undă în ceea ce privește locul crimei. Trebuie să ne asigurăm că nu am omis niciun detaliu important.

— Bine, bine. Pot să mănânc și eu ceva la micul dejun?

— Sigur că da, Quinn, nicio problemă. Avem toată ziua la dispoziție.

| CAPITOLUL 16 |

UNA DINTRE PUȚINELE VIRTUȚI ale vieții la închisoare este creșterea treptată a răbdării. Nimic nu se mișcă într-un ritm rezonabil, și înveți să ignori ceasurile. Ziua de mâine o să vină oricum; o provocare mai mare este să treci de ziua de azi. După mica mea excursie la D.C., îmi trebuie câteva zile de umblat hai-hui prin Frostburg ca să-mi reamintesc că am devenit o persoană foarte răbdătoare, că FBI-ul se va mișca repede și că, oricum, nu mai am ce altceva să fac. Spre marea mea surprindere și ușurare, lucrurile se mișcă însă cu repeziciune.

Nu mă aștept ca FBI-ul să mă țină la curent, așa că nu am de unde să știu că l-au arestat pe Quinn Rucker și că el a mărturisit. Aflu această știre de pe prima pagină din *Washington Post* într-o sâmbătă, pe 19 martie, sub titlul: „Suspect arestat în cazul asasinării judecătorului federal". E și o fotografie alb-negru, mare, a lui Quinn, din dosarele poliției, iar eu mă uit în ochii lui, în timp ce mă așez pe un scaun din camera de recreere după micul dejun. Articolul este destul de sărăcăcios în privința faptelor, dar mustește de suspiciuni. Evident, toate noutățile sunt date de FBI cu țârâita, așa că nu sunt prea multe amănunte. Arestarea în Norfolk a unui deținut evadat, unul condamnat pentru trafic de droguri și cu un istoric de implicare în activitatea găștilor din zona D.C.-ului. Niciun cuvințel cu privire la motiv, niciun indiciu despre cauzele care au determinat FBI-ul să decidă că Quinn era omul pe care îl căutau, și o singură referire, în treacăt, la un raport balistic. Și, cel mai important lucru din articol: „După ce a renunțat la drepturile sale civile, suspectul s-a supus în mod voluntar unui interogatoriu îndelungat și a oferit FBI-ului o mărturisire video înregistrată".

L-am cunoscut pe Quinn Rucker acum doi ani, la scurt timp după ce a sosit la Frostburg. După ce s-a obișnuit cu locul, a venit la bibliotecă și m-a rugat să mă uit peste sentința dată în cazul lui. La închisoare înveți să-ți faci prieteni încet, cu mare băgare de seamă, deoarece foarte puțini deținuți sunt sinceri. Este și normal: locul colcăie de tâlhari, escroci și falsificatori, și toți își păzesc propria piele. Însă, în cazul lui Quinn, lucrurile au fost diferite. Mi-a plăcut imediat de el, și nu cred că am cunoscut o altă persoană atât de charismatică și de sinceră. Dar avea toane, și obișnuia să se închidă în sine și să sufere în „zilele lui negre", cum le

numea. Putea fi țâfnos, grosolan și dur, iar pornirea spre violență nu era îngropată prea adânc. Mânca singur și nu vorbea cu nimeni. După vreo două zile, îl vedeai că spune bancuri la micul dejun și îi provoacă pe jucătorii experimentați de poker la o partidă. Putea fi zgomotos și îngâmfat, iar apoi devenea tăcut și vulnerabil. După cum spuneam, la Frostburg nu există episoade de violență. Cea mai apropiată situație de o încăierare s-a produs când un țărănoi, poreclit Sconcsul, l-a provocat pe Quinn la o bătaie cu pumnii, ca să regleze o dispută iscată de pariuri. Sconcsul era cu cel puțin zece centimetri mai scund și paisprezece kilograme mai slab decât Quinn, însă lupta tot nu a avut loc. Quinn a dat îndărăt și a fost umilit. Peste vreo două zile mi-a arătat un cuțit artizanal (cunoscut și ca șiș), cumpărat de pe piața neagră. Plănuia să-l folosească pentru a-i tăia beregata Sconcsului.

L-am făcut să se răzgândească, deși nu sunt convins că vorbea serios. Am petrecut mult timp împreună cu Quinn și ne-am împrietenit. Era convins că puteam face minuni cu legea, că puteam să obțin eliberarea amândurora și că aveam să devenim parteneri, cumva. Se săturase de afacerea familiei și voia să intre în legalitate. Afară îl aștepta o comoară, și judecătorul Fawcett stătea pe ea.

Henry Bannister așteaptă la vorbitor, stând trist pe un scaun pliant, în timp ce o tânără mamă și cei trei copii ai ei se ceartă prin preajmă. Încăperea se va umple pe măsură ce ziua înaintează, iar Henry preferă să-și facă vizitele cât se poate de devreme. Regulile permit membrilor familiei să stea și să vorbească cu deținuții de la 7 dimineața până la 3 după-amiaza, în fiecare sâmbătă și duminică, însă lui Henry îi ajunge o oră. Și mie la fel.

Dacă lucrurile merg conform planului, și am motive să cred că așa se va întâmpla, atunci aceasta s-ar putea să fie ultima vizită pe care mi-o face tatăl meu. S-ar putea să nu-l mai văd ani buni, poate niciodată, dar nu pot vorbi despre asta. Iau punga maronie cu fursecuri de la mătușa Racine și ronțăi unul. Vorbim despre fratele meu, Marcus, și despre copiii lui răi, despre sora mea, Ruby, și despre copiii ei perfecți.

În Winchester are loc în medie cam o crimă pe an, și această rată a fost atinsă săptămâna trecută, când un soț a ajuns mai devreme acasă de la serviciu și a văzut o camionetă străină parcată pe aleea din fața casei. S-a strecurat înăuntru și și-a prins soția în pat cu unul dintre amicii lui, încălcând amândoi cu entuziasm jurămintele de fidelitate ale căsătoriei. Soțul și-a înșfăcat pușca și, când l-a văzut cotoiul făcând asta, a încercat să sară gol-goluț pe geamul închis al dormitorului. Nu a reușit și s-a lăsat cu

focuri de armă.

Henry crede că tipul ar putea să scape și se vede că îi face plăcere să spună povestea. Se pare că întregul oraș este împărțit în două tabere: cei care îl consideră vinovat și cei care găsesc crima justificată. Aproape că pot auzi bârfele neîncetate din cafenelele din centrul vechi, pe unde îmi făceam și eu veacul odinioară. Taică-meu insistă asupra poveștii o bună bucată de vreme, probabil pentru că nu vrea să discute despre problemele de familie.

Însă trebuie să ajungem și la ele. Schimbă subiectul și-mi zice:

— Se pare că fetișcana aia albă se gândește să facă avort. Poate că, la urma urmei, nu o să fiu străbunic.

— Delmon o s-o comită din nou, îi spun. Ne așteptăm întotdeauna la ce e mai rău din partea puștiului.

— Trebuie să-l sterilizăm. E prea prost ca să folosească prezervative.

— Cumpără-i totuși câteva. Știi că Marcus e lefter.

— Eu îl văd pe puști doar când vrea ceva de la mine. La naiba, probabil că tot eu o să trebuiască să plătesc și avortul. Cred că fata aia e o stricată.

Dacă tot am ajuns cu discuția la bani, nu mă pot abține să nu mă gândesc la recompensa din cazul Fawcett. 150 000 de dolari, bani gheață. Nu am văzut niciodată atâția bani. Înainte să se nască Bo, eu și Dionne am realizat într-o zi că am pus deoparte 6 000 de dolari. Am depus jumătate din sumă într-un cont comun și am plecat într-o croazieră cu restul banilor. În curând am dat uitării obiceiurile noastre cumpătate și nu am mai strâns niciodată o asemenea sumă. Chiar înainte să fiu inculpat, am ipotecat casa pentru a stoarce și ultimul strop de capital. Banii s-au dus pe taxe și cheltuieli legale.

Voi fi bogat și pe fugă. Îmi reamintesc să nu mă entuziasmez, dar e imposibil.

Henry are nevoie de un genunchi stâng nou, și vorbim despre asta o vreme. Mereu i-a luat în tărbacă pe bătrânii care se plâng de beteșugurile lor, însă a ajuns și el la fel de rău. După o oră, se plictisește și se pregătește de plecare. Îl conduc până la ușă și ne strângem mâna, destul de formal. Îl privesc cum pleacă și mă întreb dacă îl voi mai vedea vreodată.

Duminică. Niciun semn din partea FBI-ului sau a altcuiva. Am citit patru ziare după micul dejun și nu am aflat aproape nimic nou cu privire la Quinn Rucker și arestarea sa. Totuși, există o noutate semnificativă. Conform *Washington Post,* procurorul federal din districtul sudic al Virginiei va prezenta cazul în fața marelui juriu mâine. Luni. Dacă marele

juriu acceptă inculparea, atunci, în teorie și conform înțelegerii, ar trebui să devin un om liber.

Religia organizată se întâlnește într-o proporție surprinzător de mare în închisori. Fiind oameni năpăstuiți, căutăm alinare, pace, confort și îndrumare. Am fost umiliți, înjosiți, despuiați de orice urmă de demnitate, de familie și de bunuri și nu am mai rămas cu nimic. Azvârliți în iad, ne ridicăm privirile, căutând o cale de scăpare. Sunt câțiva musulmani care se roagă de cinci ori pe zi și sunt strâns uniți. Avem și un călugăr budist cu câțiva ucenici. Nu există evrei sau mormoni, cel puțin din câte știu eu. Și mai suntem și noi, creștinii, iar aici lucrurile se complică. O dată la două săptămâni vine un preot catolic să țină slujba de duminică, la opt dimineața. De îndată ce catolicii eliberează capela, o slujbă generală este ținută pentru cei din bisericile principale – metodiști, baptiști, prezbiterieni și așa mai departe. Aici îmi găsesc și eu loc în majoritatea duminicilor. De la 10, penticostalii albi se strâng pentru o slujbă zgomotoasă, cu muzică dată tare și cu predica încă și mai tare, pe lângă tămăduiri miraculoase și vorbit în alte limbi. Slujba asta ar trebui să se termine la 11, însă adeseori se prelungește după cum coboară Duhul printre credincioși. Penticostalii negri primesc capela de la ora 11, dar uneori trebuie să aștepte până ce se liniștesc albii. Am auzit povești despre vorbele aspre pe care și le aruncă cele două grupuri, însă până acum nu au existat încăierări în capelă. După ce trec la amvon, penticostalii negri îl păstrează până după-amiază.

Ar fi greșit dacă lumea ar rămâne cu impresia că Frostburg este înțesat de habotnici. Nu-i așa. E totuși o închisoare, și majoritatea deținuților nu ar călca nici în ruptul capului pe la slujbă.

Când ies din capelă, după slujbă, un OC mă găsește și îmi zice:

— Te caută cei din clădirea administrativă.

| CAPITOLUL 17 |

AGENTUL HANSKI AȘTEAPTĂ ÎMPREUNĂ cu un nou personaj – Pat Surhoff, șerif federal. După prezentările de rigoare, ne așezăm la o măsuță din apropierea biroului directorului. Bineînțeles, acesta nu-i de găsit duminica, dar cine-l poate învinovăți?

Hanski scoate un document și îl împinge spre mine.

— Iată rechizitoriul, zice el. A ajuns vineri după-amiază în Roanoke și e încă secret, dar va fi dat publicității la prima oră a dimineții.

Îl iau ca pe un bulgăre de aur și îmi vine greu să mă concentrez asupra cuvintelor. „Statele Unite ale Americii versus Quinn Al Rucker." A fost ștampilat în colțul din dreapta sus, cu data de vineri scrisă cu cerneală albastră.

— *Washington Post* a spus că marele juriu se întrunește mâine-dimineață, izbutesc eu să îngaim, deși este evident ce s-a întâmplat deja.

— Am dus de nas presa, rostește Hanski, mândru.

Plin de el, dar un tip mult mai de treabă de data asta. Rolurile noastre s-au schimbat complet. La început eu nu eram decât un deținut alunecos, care căuta să facă un târg și probabil să înșele sistemul. Acum însă, sunt băiatul de aur pe punctul de a pleca de-aici, ba chiar cu niște bani gheață pe deasupra.

Clatin din cap și zic:

— Nu mai am cuvinte, oameni buni. Ajutați-mă un pic.

Hanski are replica pregătită.

— Iată la ce ne-am gândit noi, domnule Bannister.

— Puteți să-mi spuneți Mal de acum, îl corectez eu.

— Grozav! Eu sunt Chris, iar el e Pat.

— Am înțeles.

— Direcția Penitenciarelor tocmai te-a transferat într-o instituție cu securitate medie din Fort Wayne, Indiana. Dintr-un motiv necunoscut sau nespecificat. Vreo încălcare a regulilor care i-a supărat pe șefi. Fără vizitatori pentru șase luni. Ținut la izolare. Cei curioși te pot găsi pe internet, cu serviciul de localizare a deținuților, dar, la un moment dat, o să se izbească de un zid. După vreo două luni la Fort Wayne, vei fi transferat din nou. Scopul este să fii plimbat prin sistem și îngropat în el.

— Sunt sigur că asta o să fie floare la ureche pentru FBI, zic eu, și cei doi

râd. „Chiar că am schimbat taberele!“

— Peste câteva minute, o să-ți punem cătușele și lanțurile la picioare pentru ultima oară, și apoi vei pleca de-aici, ca și cum ar fi vorba de un simplu transfer. Vei urca într-o dubă nemarcată cu Pat și cu un alt șerif federal și veți porni spre vest, îndreptându-vă către Fort Wayne. Eu vă voi urma. După vreo sută de kilometri, la intrarea în Morgantown, ne vom opri la un motel, unde am rezervat deja niște camere. Vă veți schimba hainele, veți lua prânzul și vom vorbi despre planurile de viitor.

— Peste câteva minute? rostesc eu, șocat.

— Ăsta-i planul. Ai ceva în celulă de care nu te poți lipsi?

— Da. Am niște obiecte personale, acte și alte asemenea.

— Bine. Îi vom pune pe angajații închisorii să-ți împacheteze totul mâine și ți le-aducem noi. E mai bine să nu te întorci în celulă. Dacă te vede cineva împachetând, s-ar putea să-nceapă să pună întrebări. Nu vrem să știe nimeni de-aici că pleci până nu se întâmplă asta.

— Am înțeles.

— Fără rămas-bun și-alte rahaturi de-astea, bine?

— Bine.

Mă gândesc o clipă la prietenii mei de aici, dar alung repede gândul. Va veni ziua asta și pentru ei și, după ce ești pus în libertate, nu te mai uiți înapoi. Am mari îndoieli că prieteniile făcute în închisoare rezistă și afară. Iar în cazul meu, nu voi putea niciodată să mă întâlnesc cu vechii amici și să vorbim despre trecut. Sunt pe punctul de a deveni o altă persoană.

— Ai 78 de dolari în contul tău din închisoare. O să trimitem banii la Fort Wayne, și o să-i facem pierduți pe drum.

— Și uite cum mi-o trage din nou guvernul federal, zic eu, iar ei cred încă o dată că am haz.

— Ai întrebări? întreabă Hanski.

— Da, sigur. Cum l-ați făcut să mărturisească? E prea deștept pentru asta.

— Ca să fiu sincer, și noi am fost surprinși. Am folosit doi interogatori cu experiență, și oamenii au metodele lor. El a pomenit avocatul de câteva ori, dar nu a insistat. Voia să vorbească și părea copleșit că fusese prins, nu pentru evadare, ci pentru crimă. Voia să afle cât de mult știam, așa că a continuat să vorbească. Zece ore în șir. De cu seară și până dimineață. Nu voia să se ducă la închisoare, așa că a rămas în camera de interogatoriu. După ce s-a convins că știm destul, a cedat. Când am menționat posibilitatea ca întreaga sa familie să fie inculpată, alături de mare parte din bandă, a ales să facă un târg. În cele din urmă ne-a mărturisit totul.

— Ce vreți să spuneți prin „totul“?

— Povestea lui este practic ceea ce ne-ai zis tu. L-a mituit pe judecătorul

Fawcett cu 500 000 de dolari ca să-și scape nepotul, iar judecătorul l-a tras în piept. A luat banii și l-a înfundat pe pușți. În lumea lui Quinn, asta-i o crimă de neiertat și trebuie pedepsită. L-a urmărit pe judecătorul Fawcett până la cabană, a dat buzna peste el și peste secretară și s-a răzbunat.

— Câți bani mai rămăseseră?

— Cam jumătate. Quinn susține că a pătruns în apartamentul judecătorului din Roanoke, a scotocit peste tot și nu a găsit banii. A bănuit că îi ținea în altă parte, într-un loc mai sigur. De aceea l-a urmărit pe Fawcett până la cabană. L-a imobilizat pe judecător pe verandă și a intrat în casă. Nu era sigur că banii sunt acolo, dar era hotărât să afle. I-a făcut niște chestii nasoale secretarei și l-a convins pe Fawcett să-i spună unde se află banii. Așa se explică descoperirea seifului: În ceea ce îl privește pe Quinn, banii îi aparțineau lui.

— Și bănuiesc că a simțit că trebuie să-i omoare?

— A, da, sigur! Nu putea lăsa în urmă doi martori. Nu avea nicio urmă de remușcare, Mal. Judecătorul și-a căutat-o cu lumânarea; secretara s-a nimerit să fie la locul nepotrivit. Acum îl așteaptă două capete de acuzare, ambele pentru crimă cu premeditare.

— Deci este un caz de pedeapsă cu moartea?

— Cel mai probabil. Nu am executat pe nimeni până acum pentru uciderea unui judecător federal, și am vrea să facem din Quinn Rucker un prim exemplu.

— Mi-a pomenit numele? întreb eu, sigur de răspuns.

— Da. Este destul de convins că tu ești sursa noastră și probabil plănuiește să se răzbune. De aceea suntem aici, gata de plecare.

Vreau să plec, dar mai e ceva.

— Quinn știe de Regula 35; de fapt, toți deținuții federali știu multe despre regula asta. Dacă rezolvi o infracțiune din afara penitenciarului, ți se comută pedeapsa. În plus, el crede că eu sunt un avocat sclipitor. El și familia lui vor ști că sunt în libertate, nu la închisoare, nici în Fort Wayne, nici altundeva.

— Ai dreptate, dar hai să-i lăsăm să ghicească. De asemenea, este important ca familia și prietenii tăi să creadă că ești încă la închisoare.

— Vă faceți griji pentru familia mea? întreb eu.

E rândul lui Pat Surhoff să vorbească.

— Da, într-o oarecare măsură, și putem să le asigurăm protecția dacă dorești. Desigur, asta le va afecta viața.

— Nu vor fi de acord sub nicio formă, replic eu. Tatăl meu o să sară la bătaie dacă-i pomeniți așa ceva. Omul este un polițist pensionar convins că-și poate purta singur de grijă. Fiul meu are un nou tată și o nouă viață.

Nu vreau să mă gândesc cum ar decurge convorbirea cu Dionne după ce

aș informa-o că Bo ar putea fi în pericol din cauza a ceva ce am făcut eu în închisoare. Și-apoi, o parte din mine nu crede că Quinn Rucker ar face rău unui băiețel nevinovat.

— Putem discuta despre asta mai târziu, dacă vrei, zice Surhoff.

— Așa o să facem. Mă gândesc la prea multe acum.

Hanski spune:

— Te-așteaptă libertatea, Mal.

— Hai să plecăm de-aici.

Îi urmez pe un coridor, trecând într-o altă clădire unde așteaptă trei ofițeri corecționali și căpitanul. Mi se pun cătușele și lanțurile la picioare, apoi sunt escortat până la o dubă de pe trotuar. Un simplu trecător ar crede că sunt dus la execuție. La volan este un șerif federal pe nume Hitchcock. Surhoff închide ușa în spatele meu și urcă pe scaunul din dreapta. Apoi pornim.

Refuz să mă uit înapoi, ca să mai văd o dată Frostburgul. Am în minte suficiente imagini, cât să-mi ajungă ani buni de-acum înainte. Admir peisajul și nu pot să îmi înăbuș un surâs. Peste câteva minute, oprim în parcarea unui centru comercial. Surhoff sare din mașină, deschide ușa dubei, se apleacă înăuntru și îmi desface cătușele. Apoi îmi dezleagă și lanțurile de la picioare. „Felicitări", îmi spune el cu căldură, ceea ce mă face să îl plac și mai mult. Aud zăngănitul lanțurilor pentru ultima oară și îmi masez încheieturile.

În curând, accelerăm pe Autostrada Interstatală 68 și ne îndreptăm spre vest. Primăvara e pe cale să se instaleze, și dealurile din vestul îndepărtat al Marylandului dau primele semne de viață. Primele momente de libertate sunt copleșitoare. Vreme de cinci ani am visat la această zi, și senzația este nemaipomenită. Sunt atâtea gânduri care mi se învârtejesc în minte... De-abia aștept să-mi pot alege singur hainele, să-mi pun o pereche de jeanși. De-abia aștept să-mi iau o mașină și să mă duc unde vreau. Tânjesc să simt atingerea unei femei, gustul unei fripturi și al unei beri reci. Nu vreau să îmi fac griji cu privire la siguranța fiului și a tatălui meu. Nu vor păți nimic.

Șerifii federali au chef de vorbă, așa că îi ascult. Pat Surhoff zice:

— Și-acum, Mal, nu te mai afli în custodia nimănui. Dacă alegi să intri în Programul de Securitate a Martorilor, cunoscut și ca Protecția martorilor, noi, cei din Serviciul Șerifilor Federali, vom avea grijă de tine. Ne vom ocupa de securitatea, siguranța și sănătatea ta. Îți vom oferi o nouă identitate, cu acte autentice. Vei primi ajutor financiar pentru locuință, cheltuieli cotidiene și asistență medicală. Îți vom găsi o slujbă. După ce ești pe picioarele tale, nu îți vom monitoriza activitățile de zi cu zi, dar vom fi mereu prin preajmă, dacă vei avea nevoie de noi.

Vorbește de parcă ar citi dintr-o broșură, dar cuvintele sale sunt muzică

pentru urechile mele. Hitchcock intervine și adaugă:

— Am avut peste opt mii de martori în program, și niciunul dintre ei nu a pățit ceva vreodată.

Pun întrebarea cea mai presantă:

— Unde voi locui?

— Asta-i o țară mare, Mal, replică Hitchcock. Martorii noștri ajung să locuiască la o sută sau la peste trei mii de kilometri de fostul domiciliu. Distanța nu este atât de importantă, dar, în general, cu cât ești mai departe, cu atât mai bine. Îți place vremea caldă sau zăpada? Munții și lacurile sau soarele și plaja? Orașele mari sau cele mici? Orășelele ne ridică probleme, așa că recomandăm numai locuri cu o populație de cel puțin 100 000 de locuitori.

— E mai ușor să te pierzi în mulțime, adaugă Surhoff.

— Și alegerea este a mea? întreb eu.

— Da, câtă vreme este rezonabilă, spune Hitchcock.

— Lăsați-mă să mă gândesc puțin.

Ceea ce și fac vreo preț de câteva minute, deși nu este prima oară. Mi-am făcut deja o idee cam unde aș vrea să merg, și din ce motive. Arunc o privire în urmă și văd un autoturism familiar.

— Presupun că în mașina aia sunt cei de la FBI.

— Da, agentul Hanski și încă un tip, confirmă Surhoff.

— Cât timp o să se țină după noi?

— O să plece peste câteva zile, cred, zise Surhoff, schimbând priviri cu Hitchcock.

Nu au de unde să știe, iar eu nu am de gând să insist.

— FBI-ul obișnuiește să păstreze legătura cu martori ca mine?

Hitchcock răspunde:

— Depinde. De obicei, când un martor intră în programul de protecție, înseamnă că încă mai are niște treburi nerezolvate cu persoana sau persoanele pe care le-a dat în gât. Astfel încât martorul ar putea fi nevoit să depună mărturie la proces. În acest caz, FBI-ul vrea să păstreze legătura cu martorul, dar o face prin intermediul nostru. Numai și numai prin intermediul nostru. Însă cu timpul, pe măsură ce trec anii, FBI-ul cam uită de martori.

Pat schimbă subiectul.

— Unul dintre primele lucruri pe care trebuie să le faci este să îți schimbi numele, în mod legal, desigur. Noi apelăm la un judecător din districtul Fairfax, din Virginia de Nord, care ține dosarele sub lacăt. E o chestiune de rutină, dar trebuie să îți alegi un nume nou. E mai bine să îți păstrezi inițialele și să îți iei un nume simplu.

— Cum ar fi?

— Mike Barnes. Matt Booth. Mark Bridges. Mitch Baldwin.

— Ce nume! Parcă ar fi niște albi dintr-o frăție.

— Da, așa este. Dar și Malcolm Bannister sună la fel.

— Mersi.

Ne gândim la noul meu nume câțiva kilometri. Surhoff deschide laptopul, tastează ceva, după care spune:

— Care este cel mai comun nume de familie din țară care începe cu litera B?

— Baker, încearcă Hitchcock să ghicească.

— Ăsta-i al doilea.

— Bailey, încerc și eu.

— Ăsta-i al treilea. Bell este al patrulea. Brooks al cincilea. Iar răspunsul corect este Brown, cu un număr dublu față de locul doi.

— Unul dintre scriitorii mei afro-americani preferați este James Baldwin, zic eu. O să-l iau pe ăsta.

— Bine, spune Surhoff, tastând. Și prenumele?

— Ce ziceți de Max?

Hitchcock aprobă, iar Surhoff introduce numele Max.

— Îmi place, spune Hitchcock, de parcă ar mirosi un vin rafinat.

Surhoff își ridică privirea și zice:

— Sunt vreo 25 de Max Baldwin în Statele Unite, ceea ce e numai bine. Un nume bun și ca lumea, nu prea comun, dar nici prea exotic sau ciudat. Îmi place. Hai să-l mai prelucrăm un pic. Un al doilea nume? Ce crezi că ar merge aici, Max?

Nimic nu merge după Max. Apoi mă gândesc la domnii Reed și Copeland, foștii mei parteneri, și la „prăvălia“ lor de pe Braddock Street, din Winchester. Copeland & Reed, avocați și consilieri juridici. În onoarea lor, aleg Reed.

— Max Reed Baldwin, spune Surhoff. Merge. Și-acum, ce zici de un mic sufix în încheiere, Max? Junior, al III-lea, al IV-lea. Nu ar trebui să alegi ceva prea extravagant.

Hitchcock clatină din cap.

— Lasă-l așa, rostește el în șoaptă.

— Sunt de acord, spun eu. Nimic la sfârșit.

— Grozav! Deci avem un nume. Max R. Baldwin, da, Max?

— Cred că da. Lăsați-mă să mă gândesc vreo oră. Trebuie să mă obișnuiesc cu el.

— Bineînțeles.

Oricât de tulburător ar fi, alegerea unui nou nume pe care îl voi folosi tot restul vieții va fi una dintre cele mai ușoare decizii pe care va trebui să le iau. În curând mă voi confrunta cu alegeri mult mai dificile – ochi, nas,

buze, bărbie, casă, slujbă, trecut al familiei, și ce fel de copilărie fictivă am avut? Ce facultate am urmat și ce am studiat? De ce sunt celibatar și dacă am fost căsătorit? Am copii?

Simt cum mi se învârtește capul.

| CAPITOLUL 18 |

LA CÂȚIVA KILOMETRI EST de Morgantown, ieșim de pe autostradă și ne oprim în parcarea unui Best Western, unul dintre motelurile de modă veche unde poți parca direct în fața camerei. Acolo ne așteaptă niște oameni, presupun că de la FBI, și când ies din dubă, încântat de absența lanțurilor, Hanski se grăbește să-mi spună „Camera 38 este a ta". Unul dintre agenții necunoscuți descuie ușa și îmi dă cheia. Înăuntru sunt două paturi mari, și pe unul din ele sunt niște haine. Hanski și Surhoff închid ușa în urma noastră.

— Ți-am aflat mărimea de la închisoare, îmi zice Hanski, arătându-mi noua garderobă. Dacă nu-ți plac, nu-i nimic. Putem merge la cumpărături.

Pe pat sunt două cămăși albe și una albastră, cadrilată, toate cu guler cu nasturi; două perechi de pantaloni kaki și una de jeanși prespălați și șterși; o curea maro de piele; un vraf de chiloți boxeri, împăturiți cu grijă; două tricouri albe; câteva perechi de șosete, încă în ambalaj; o pereche de mocasini cafenii care arată chiar decent; și cea mai urâtă pereche de pantofi negri fără șireturi pe care i-am văzut în viața mea. Una peste alta, nu-i rău pentru început.

— Mulțumesc, zic eu.

Hanski continuă:

— Periuța și pasta de dinți, precum și toate chestiile pentru bărbierit, sunt în baie. O să găsești și-o geantă de sală acolo. Dacă mai ai nevoie de ceva, dăm o fugă până la magazin. Vrei să mănânci ceva de prânz?

— Nu acum. Vreau doar să rămân singur.

— Nicio problemă, Mal.

— Mă cheamă Max acum.

— Max Baldwin, adaugă Surhoff.

— Hm, v-ați mișcat repede.

Pleacă și eu încui ușa. Mă dezbrac încet de hainele din închisoare cămașa și pantalonii maro, șosetele albe, pantofii negri cu talpă groasă și cu șireturi, și chiloții boxeri vechi și roși. Îmi pun o pereche de boxeri noi și un tricou, apoi mă bag sub pătură și mă uit în tavan.

La prânz mergem la restaurantul cu fructe de mare de lângă motel, unde poți comanda câte picioare de crab vrei pentru doar 7,99 dolari. Suntem doar eu, Hanski și Surhoff și savurăm câte o porție copioasă de fructe de mare mediocre care sunt, totuși, delicioase. Acum că nu mai sunt sub presiune, au început să facă glume și comentarii răutăcioase pe seama hainelor mele. Le-o întorc repede, amintindu-le că nu sunt un alb din vreo frăție ca ei și că de-acum înainte îmi voi cumpăra singur hainele.

Mai pe după-amiază îmi spun că avem treabă. Trebuie luate mai multe decizii. Ne întoarcem la motel, în camera alăturată, unde unul din cele două paturi este acoperit cu dosare și hârtii. Vine și Hitchcock, așa că suntem patru inși în cameră, și se presupune că lucrăm împreună, deși eu sunt încă sceptic. Îmi tot repet că tipii ăștia sunt de partea mea acum, că guvernul îmi este prieten și mă protejează, dar nu pot accepta asta pe deplin. Poate că vor reuși să-mi câștige încrederea în timp, dar mă îndoiesc. Ultima oară când am petrecut ore în șir cu agenți federali mi s-a promis că nu voi fi pus sub acuzare.

M-am obișnuit deja cu noul nume, așa că am decis să-l păstrez. Hanski zice:

— Max, vom pleca de aici mâine-dimineață și trebuie să ne hotărâm încotro mergem. Asta depinde și de schimbările de înfățișare la care te-ai gândit. Ai lăsat de înțeles că vrei să-ți schimbi aspectul fizic, iar asta ridică unele probleme.

— Te referi la depoziția mea? întreb eu.

— Da. Procesul lui Rucker ar putea să aibă loc peste șase luni sau un an.

— Sau ar putea pleda vinovat și nu va mai fi niciun proces, spun eu.

— Sigur. Dar hai să presupunem că nu o să facă asta. Hai să presupunem că se ajunge la proces. Dacă faci operația estetică acum, noul tău chip va putea fi văzut când vei depune mărturie. Ar fi mai sigur dacă ai aștepta până se termină procesul.

— Ar fi mai sigur atunci, dar ce fac acum? întreb eu. Ce fac eu șase luni? Clanul Rucker o să vină după mine, știm bine asta. Se gândesc deja cum s-o facă, și cu cât o fac mai repede, cu atât mai bine pentru ei. Dacă ajung la mine până la proces, scapă de un martor important. Următoarele șase luni sunt cele mai periculoase, așa că vreau să fac operația acum. Imediat.

— În regulă. Cum rămâne cu procesul?

— Haide, Chris. Aveți și alte metode ca să mă ascundeți, știi bine. Pot depune mărturie din spatele unui paravan sau al unui văl. S-a mai făcut. Nu te uiți la televizor sau la filme?

Asta-i face să chicotească puțin, dar atmosfera e destul de serioasă. Mă îngrozește gândul că va trebui să depun mărturie împotriva lui Quinn Rucker, dar există metode prin care pot fi protejat.

— Am făcut așa ceva chiar anul trecut, zice Hitchcock. Un proces mare cu droguri din New Jersey. Informatorul își schimbase complet înfățișarea și am pus un paravan în fața martorului, astfel încât să-l poată vedea doar judecătorul și juriul. Am folosit un mecanism de modificare a vocii, iar inculpații nu au avut nici cea mai mică idee cu privire la identitatea martorului.

— Sunt sigur că o să știe cine sunt, spun eu. Doar că nu vreau să mă vadă.

— În regulă, rostește Hanski. E decizia ta.

— Da, și e decizia mea finală.

Hanski își scoate telefonul mobil și se îndreaptă spre ușă.

— Stai să dau niște telefoane.

După ce iese din cameră, Surhoff zice:

— Bine, cât timp face el asta, putem să discutăm despre o destinație? Trebuie să ne ajuți puțin la capitolul ăsta, ca să începem să-ți căutăm un loc.

— Florida, le spun eu. Cu excepția perioadei în marină, mi-am petrecut întreaga viață la deal și la munte. Vreau o schimbare de peisaj, cu plaje și vedere la ocean, și cu climă mai blândă. Turui ca și cum mi-aș fi petrecut ore întregi gândindu-mă la asta, ceea ce am și făcut de altfel. Nu în sudul Floridei, unde-i prea cald. Undeva prin Pensacola sau Jacksonville, mai înspre nord, unde e ceva mai răcoare.

Șerifii federali se gândesc puțin, și pot să văd cum caută soluții. Surhoff începe să tasteze la laptop, căutându-mi un nou loc sub soare. Mă relaxez într-un scaun, cu picioarele goale întinse pe pat, și nu pot să nu mă bucur de locul în care mă aflu. E aproape 4 după-amiaza. După-amiezele de duminică erau cele mai rele zile la Frostburg. La fel ca majoritatea deținuților, nu lucram în ziua Domnului, astfel încât mă plictiseam repede. Din când în când mai erau meciuri de baschet și alergări pe pista de jogging, orice numai să-mi ocup timpul. Orele de vizită se încheiau, și cei care își văzuseră familiile erau în general împăcați cu sine. O nouă săptămână era pe punctul să înceapă, una identică celei de dinainte.

Încet-încet, viața de închisoare rămâne în urmă. Știu că va fi imposibil de uitat, dar e momentul să las totul în urmă. Malcolm Bannister este încă deținut pe undeva, însă Max Baldwin e un om liber, cu locuri de vizitat și lucruri de văzut.

După lăsarea serii, mergem în Morgantown ca să căutăm un restaurant. Pe drum, trecem pe lângă un club de striptease. Nimeni nu zice nimic, dar

eu simt din plin ispita. Nu am mai văzut o femeie goală de cinci ani, deși am visat la ele. Însă nu știu dacă o să fie atât de satisfăcător să mă holbez la niște dansatoare. Găsim restaurantul care ne-a fost recomandat și ne așezăm la o masă: trei vechi amici luând o cină plăcută. Eu, Hanski și Surhoff comandăm cele mai mari fileuri din meniu, iar eu dau pe gât și trei halbe de bere. Ceilalți se mulțumesc cu ceai cu gheață, dar se vede că mă invidiază. Ne întoarcem înainte de 10, însă nu pot adormi. Mă uit la televizor o oră, ceva ce nu prea puteam să fac la Frostburg.

La miezul nopții, iau copia rechizitoriului lăsat de Hanski și îl citesc până la ultimul cuvânt. Nu există nicio mențiune cu privire la raportul balistic sau la martori. Există un pomelnic lung în care se descrie locul crimei, rănile, cauzele morții, semnele de arsură de pe corpul lui Naomi Clary și seiful gol, dar nicio vorbă despre probele materiale. Până acum, nu au decât confesiunea lui Quinn. Asta și suspiciunea din jurul banilor gheață găsiți în posesia lui. Rechizitoriile pot fi modificate de acuzare în orice moment, iar acesta chiar are nevoie de completări. Pare să fi fost încropit în grabă, pentru a mai slăbi presiunea.

Nu sunt cârcotaș; mie mi se pare un document superb.

| CAPITOLUL 19 |

PENTRU STANLEY MUMPHREY, PROCURORUL federal din districtul sudic, evenimentul avea să fie cel mai important moment din scurta sa carieră de până atunci. Aflat în funcţie de doi ani, numit de preşedinte, i se părea o slujbă destul de plictisitoare şi, deşi reprezenta o anexă excelentă la CV-ul său, era oarecum nesatisfăcătoare. Bineînţeles, asta până când judecătorul Fawcett şi domnişoara Clary fuseseră asasinaţi. Imediat, cariera lui Stanley căpătase un nou rost. Avea cel mai fierbinte caz din ţară şi, la fel ca mulţi alţi procurori federali, avea de gând să profite de asta din plin.

Întrunirea fusese prezentată drept conferinţă de presă, deşi nimeni din rândul autorităţilor nu plănuia să răspundă la vreo întrebare. Era un spectacol, nimic mai mult. O scenetă orchestrată cu atenţie pentru: (1) a satisface orgoliile unora şi (2) a aduce la cunoştinţa publicului, şi în special a potenţialilor juraţi, că guvernul federal pusese mâna pe făptaş, iar numele acestuia era Quinn Al Rucker.

La ora nouă dimineaţa, podiumul era înţesat cu microfoane, de la toate posturile de televiziune şi de radio. Sala de judecată era plină ochi cu reporteri de toate soiurile. Oameni cu camere video voluminoase se călcau între ei căutându-şi o poziţie cât mai bună, sub privirile vigilente ale asistenţilor judecătorului.

Nicăieri prin manualele şi deciziile care reglementează practica şi procedurile dreptului penal, atât la nivel statal, cât şi la nivel federal, nu se indică faptul că „anunţul“, „transmiterea“, „livrarea“ sau „emiterea“ unui rechizitoriu trebuie făcute publice. De fapt, asta nu se întâmplă aproape niciodată. Rechizitoriile sunt înregistrate în mod formal de grefier după ce marele juriu decide în privinţa lor şi în cele din urmă ajung la inculpat. Rechizitoriul este doar o parte a cazului partea acuzării. Nimic din cuprinsul său nu constituie probă; la proces, juriul nu îl vede niciodată. Marele juriu care aprobă un rechizitoriu nu aude decât varianta guvernului.

Totuşi, din când în când, un rechizitoriu este prea fierbinte, prea important, pur şi simplu prea apetisant ca să fie lăsat să treacă liniştit prin sistem. Trebuie făcut public de cei care au lucrat din greu ca să prindă un infractor şi să îl aducă în faţa justiţiei. Stanley Mumphrey nu făcuse nimic ca să-l prindă pe Quinn Rucker, însă el avea să fie omul care urma să-l

pună sub acuzare. În ierarhia federală, procurorul depășea cu mult un simplu agent FBI; de aceea, evenimentul îi aparținea lui Stanley. Așa cum se obișnuia, el avea să împartă lumina reflectoarelor (fără prea mare tragere de inimă) cu cei de la FBI.

La 9.10, o ușă de lângă podium se deschise și un pluton de bărbați duri, în costume negre năvăli pe ea. Se înghesuiră unul în altul, făcându-și loc, toți cu mâinile împreunate în față. Felul în care erau dispuși era esențial, deoarece cadrul era limitat. Pe podium se aflau, umăr la umăr, Stanley Mumphrey și Victor Westlake – procurorul și anchetatorul responsabil de caz. În spatele lor erau agenți FBI și procurori, îngrămădiți unul în altul și încercând care mai de care să se bage cât mai în față, în speranța că vor apărea în cadru. Cei mai norocoși aveau să-i asculte cu atenție pe domnii Mumphrey și Westlake, încruntându-se și prefăcându-se că n-au nici cea mai mică idee că ar exista vreo cameră de luat vederi pe o rază de câțiva kilometri. Era aceeași rutină jalnică pe care o practicau și membrii Congresului.

— În această dimineață avem un rechizitoriu în cazul uciderii domnului judecător Raymond Fawcett și a domnișoarei Naomi Clary, începu Mumphrey cu o voce nervoasă și mult mai ascuțită decât de obicei.

Omul nu se descurca prea grozav în sala de judecată, pierzând cazurile sigure pe care și le repartiza, și cea mai întâlnită critică la adresa sa era că părea nervos și nelalocul lui. Unii considerau că asta se întâmpla pentru că petrecuse mult prea puțin timp în sala de judecată în neimpresionanta sa carieră de zece ani.

Stanley luă rechizitoriul și îl ridică, ca și cum s-ar fi așteptat ca lumea prezentă acolo să îl poată citi.

— Acest rechizitoriu are două capete de acuzare, ambele pentru crimă cu premeditare. Inculpatul se numește Quinn Al Rucker. Și da, mă aștept să obținem pedeapsa cu moartea în acest caz.

Ultima propoziție ar fi trebuit să provoace valuri în mulțime, însă Stanley nu se sincronizase ca lumea. Agitația se produse totuși când un asistent proiectă o fotografie alb-negru mărită a lui Quinn pe ecran. În sfârșit lumea îl vedea pe omul care îi omorâse pe judecător și pe secretară. Vinovat!

Citindu-și notițele cu glas tremurat, Stanley prezentă trecutul lui Quinn și reuși să lase impresia că acesta evadase din închisoare doar ca să se răzbune pe judecător. La un moment dat, Victor Westlake, care stătea ca o santinelă lângă el, se încruntă și se uită prin propriile notițe. Însă Stanley continuă, fiind cât pe ce să izbucnească în plâns când povesti despre iubitul său prieten și mentor, Raymond Fawcett, despre cât de mult însemnase judecătorul pentru el și așa mai departe. Glasul îi tremură puțin

când încercă să explice cât de onorat era să poarte teribila responsabilitate de a face dreptate după aceste crime „înspăimântătoare“. În mod normal, citirea întregului rechizitoriu nu ar fi necesitat mai mult de două minute. Însă, cu un asemenea auditoriu, cu milioane de telespectatori care-l priveau, Stanley găsi de cuviință să bată câmpii și să țină un discurs despre justiție și războiul împotriva infracționalității. După câteva divagații dureroase, își reveni spre sfârșit, când sosi momentul să predea microfonul. Îl lăudă pe Westlake și întregul Birou Federal de Investigații pentru munca depusă, o muncă „supraomenească, neobosită și strălucitoare“.

Când, în sfârșit, tăcu din gură, Westlake îi mulțumi, deși nu era clar dacă îi mulțumea pentru că tăcuse sau pentru toate complimentele oferite. Westlake era mult mai experimentat decât tânărul Stanley când venea vorba de astfel de puneri în scenă, așa că vorbi vreo cinci minute fără să spună nimic. Le mulțumi oamenilor săi, spuse că era convins că se rezolvase cazul și transmise urări de bine procuraturii. Când termină și făcu un pas înapoi, un reporter îi aruncă o întrebare. Westlake i-o reteză scurt – „Nu comentez“ – și atrase atenția că era momentul să încheie. Însă Stanley nu era încă pregătit să plece din fața camerelor. Zâmbi prostește către mulțime câteva clipe, de parcă ar fi zis „Aici sunt“. Apoi Westlake îi șopti ceva la ureche.

— Vă mulțumesc, rosti Stanley și se retrase.

Evenimentul se încheiase.

Urmăresc conferința de presă în camera mea de motel. Cu Stanley la pupitru, Quinn chiar are șanse să scape, la urma urmei. Totuși, dacă se ajunge la proces, Stanley se va da la o parte și-și va lăsa unul dintre adjuncții mai experimentați să se ocupe de el. Nu am nicio îndoială că va continua să iasă în fața presei și să-și plănuiască avansarea către o funcție mai înaltă, însă greul procesului va fi dus de profesioniști. În funcție de cât se vor tergiversa lucrurile, s-ar putea ca Stanley să nici nu mai fie pe post. Are un mandat de patru ani, la fel ca președintele. Când se instalează o figură nouă la Casa Albă, toți procurorii federali sunt zburați din funcții.

După ce se încheie conferința de presă și analiștii de la CNN încep să pălăvrăgească, schimb canalul, dar nu găsesc nimic interesant. Înarmat cu telecomanda, am control complet asupra televizorului. Mă adaptez vieții în libertate cu o ușurință remarcabilă. Pot dormi cât vreau. Pot alege ce să port, deși până acum alegerea mi-a fost limitată. Și, cel mai important, nu mai am un coleg de celulă, nu mai am pe nimeni cu care să mă înghesui

într-un cub de trei metri pe trei metri și jumătate. Am măsurat camera de motel de două ori: are aproximativ cinci metri pe nouă, dacă includ și baia. Este un adevărat palat!

Pe la jumătatea dimineții suntem deja pe drum, îndreptându-ne spre sud pe Autostrada Interstatală 79. Trei ore mai târziu sosim la aeroportul din Charleston, Virginia de Vest, unde ne luăm rămas-bun de la agentul Chris Hanski. Îmi urează toate cele bune, iar eu îi mulțumesc. Eu și cu Pat Surhoff urcăm la bordul unei curse de navetiști către Charlotte, Carolina de Nord. Nu am acte, dar Serviciul Șerifilor Federali și linia aeriană vorbesc codificat. Eu doar mă țin după Pat și trebuie să recunosc că sunt entuziasmat când urc la bordul micului avion.

Aeroportul din Charlotte este un loc mare, deschis și modern, iar eu stau la mezanin vreo două ore, uitându-mă la oamenii care vin și pleacă. Sunt și eu unul dintre ei, un om liber, și în curând voi putea să mă duc singur la ghișeu și să-mi cumpăr un bilet către orice destinație voi dori.

La 6.10, urcăm la bordul unui zbor non-stop spre Denver. Ni s-au repartizat niște locuri mai bune, așa că eu și Pat stăm la clasa I, totul pe banii contribuabililor. Eu mi-am luat o bere, iar el o băutură răcoritoare cu ghimbir. La cină primim friptură de pui cu sos, și bănuiesc că majoritatea pasagerilor o mănâncă de foame. Pentru mine e o cină pe cinste. Beau un pahar de Pinot Noir, prima oară când pun gura pe vin după atâția ani.

După ce plecară de la conferința de presă, Victor Westlake și anturajul său conduseră până la vreo patru străzi distanță și se opriră în fața cabinetului de avocatură din centru al lui Jimmy Lee Arnold. Se prezentară la recepție, unde li se spuse că erau așteptați. Peste câteva minute, secretara îi conduse pe un hol îngust, într-o sală mare de conferințe, și le oferi cafea. Îi mulțumiră, dar o refuzară.

Jimmy Lee era o adevărată celebritate în baroul din Roanoke, un veteran de douăzeci de ani al războaielor împotriva drogurilor și a moravurilor ușoare. El îl apărase pe Jakeel Staley, nepotul lui Quinn Rucker, în urmă cu patru ani. La fel ca mulți alți singuratici ce trudesc la marginea lumii interlope, Jimmy Lee era o figură. Avea părul lung și cărunt, cizme de cowboy, inele pe degete și ochelari de citit cu rame roșii pe nas. Deși era suspicios în privința FBI-ului, îi primi politicos pe „domeniul" său. Nu erau primii agenți care îi călcau pragul; fuseseră o grămadă de-a lungul anilor.

— Deci ați obținut punerea sub acuzare, zise el de îndată ce se încheiară prezentările de rigoare.

Victor Westlake făcu un rezumat succint al cazului împotriva lui Quinn

Rucker.

— Dumneavoastră l-ați apărat pe nepotul său, Jakeel Staley, acum câțiva ani, nu?

— Într-adevăr, încuviință Jimmy Lee. Însă nu l-am întâlnit niciodată pe Quinn Rucker.

— Presupun că familia sau banda v-au angajat să-l apărați pe puști.

— Ceva de genul ăsta, da. A fost un contract particular, nu am fost desemnat de instanță.

— Cu cine ați avut de-a face din partea familiei?

Jimmy Lee se schimbă la față. Băgă mâna într-un buzunar al hainei și scoase un reportofon micuț din el.

— Ca să fim mai siguri, zise el, apăsând un buton. Hai să înregistrăm conversația. Voi sunteți trei, eu sunt singur. Vreau să mă asigur că nu ne înțelegem greșit. Aveți vreo problemă cu asta?

— Nu, replică Westlake.

— Bine. Deci mă întrebați cu cine am avut de-a face din partea familiei când am fost angajat să îl apăr pe Jakeel Staley, corect?

— Corect.

— Ei bine, nu cred că vă pot răspunde la această întrebare. Trebuie să respect confidențialitatea clienților. De ce nu-mi spuneți de ce vă interesează asta?

— Sigur. Quinn Rucker a mărturisit. A zis că l-a ucis pe judecătorul Fawcett deoarece acesta a luat mită și nu și-a ținut cuvântul; a zis că el și banda lui i-au dat lui Fawcett 500 000 de dolari în bani gheață ca să decidă în favoarea apărării în ceea ce privește moțiunea de respingere a percheziției care a dus la descoperirea dubei pline cu cocaină.

Westlake se opri, privindu-l cu atenție pe Jimmy Lee. Tipul rămase impasibil. În cele din urmă ridică din umeri și spuse:

— Așa, și?

— Și... ați știut de existența acestei mite?

— Dacă aș fi știut de ea, asta ar constitui o infracțiune, nu? Credeți că sunt atât de prost încât să recunosc că am comis o infracțiune? Mă jigniți.

— O, nu vă simțiți jignit, domnule Arnold! Nu vă acuz de nimic.

— M-a implicat Quinn Rucker în povestea asta cu mita?

— A fost vag până acum, a zis doar că un avocat a fost intermediarul.

— Sunt convins că gașca asta de bandiți are acces la o grămadă de avocați.

— Așa este. Ați fost surprins când judecătorul Fawcett a respins moțiunea?

Jimmy Lee zâmbi, dându-și ochii peste cap.

— Nimic nu mă mai surprinde. Dacă credeți în Constituție, atunci vă

dați seama că a fost o percheziție ilegală și că probele, cele 150 de kilograme de cocaină pură, nu ar fi trebuit admise la proces. Pentru asta ar fi fost însă nevoie de cineva cu coloană vertebrală, și nu prea mai întâlnești asemenea oameni, mai ales într-o captură importantă de droguri. Judecătorul, fie el statal sau federal, trebuie să aibă curaj ca să respingă asemenea probe grozave, indiferent de ce au făcut polițiștii pentru a le obține. Nu, nu am fost surprins.

— De cât timp practicați dreptul în jurisdicția judecătorului Fawcett?

— Din ziua în care a fost numit, acum douăzeci de ani. Îl știam bine.

— Credeți că ar fi fost în stare să ia mită?

— O mită în bani gheață ca să decidă în favoarea cuiva?

— Da, sau pentru o sentință mai blândă.

Jimmy Lee se puse picior peste picior, rezemându-și cizma din piele de struț pe genunchi, și își împreună mâinile sub burtă. Se gândi o clipă, apoi zise:

— Am mai văzut judecători luând decizii strigătoare la cer, dar de obicei asta se întâmplă din prostie sau din lene. Dar nu, domnule Westlake, nu cred că judecătorul Fawcett sau oricare alt judecător statal ori federal din statul Virginia ar lua mită, fie ea în bani gheață sau altfel. Am zis că nu mă mai surprinde nimic, dar m-am înșelat. O asemenea mită m-ar șoca.

— Ați spune că judecătorul Fawcett avea o reputație de om integru?

— Nu, nu aș spune asta. S-a descurcat bine în primii ani pe bancă, apoi s-a schimbat și a devenit un om fără suflet. Chiar dacă toți clienții mei sunt acuzați de infracțiuni, asta nu înseamnă că toți sunt infractori. Fawcett nu vedea lucrurile așa. Era foarte bucuros să trimită un om la pușcărie pentru douăzeci de ani. Lua mereu partea procurorilor și a polițiștilor, iar asta nu înseamnă integritate în ochii mei.

— Însă nu lua bani?

— Nu, din câte știu eu, nu.

— Iată care-i dilema noastră, domnule Arnold. Dacă Quinn Rucker spune adevărul, atunci cum a reușit să-i paseze banii lui Fawcett? Avem aici un puști dur de pe străzile D.C.-ului care nu l-a mai văzut niciodată pe Fawcett înainte. Trebuie să fi existat un intermediar undeva pe parcurs. Nu vreau să insinuez că ar fi vorba de dumneavoastră, și nu există nicio sugestie că ați fi fost implicat în această afacere. Dar știți cum funcționează sistemul. Cum au trecut cei 500 000 de dolari dintr-o parte în alta?

Jimmy Lee clătină din cap.

— Dacă sistemul implică mită, atunci eu nu știu cum funcționează, în regulă? Mă ofensează insinuarea dumneavoastră. V-ați ales greșit omul.

— Repet, nu insinuez și nu vă acuz de nimic.

— Poate, dar sunteți pe punctul de a o face. Jimmy Lee se ridică încet în

picioare și se întinse spre reportofon. Să zicem că mica noastră întâlnire a luat sfârșit.

— Nu-i nevoie, domnule Arnold.

Jimmy Lee luă reportofonul și îl puse la loc în buzunar.

— Mi-a făcut plăcere, rosti el, deschizând cu putere ușa și dispărând pe culoar.

Chiar peste drum de Church Street, Dee Ray Rucker intra într-un alt cabinet de avocatură, când Victor Westlake și agenții săi ieșeau de la Jimmy Lee.

Quinn fusese arestat miercurea precedentă și își petrecuse primele zece ore de detenție în camera de interogatoriu. După ce mărturisise în fața camerei de luat vederi, fusese dus la închisoarea din Norfolk City și băgat la izolare, unde dormise douăsprezece ore în șir. Nu avusese voie să folosească telefonul până sâmbătă dimineața, și îi luase aproape o zi întreagă să dea de un membru al familiei dispus să îl asculte. Sâmbătă seara devreme, Quinn fusese transportat din Norfolk în Roanoke, o călătorie de patru ore și jumătate.

După ce Dee Ray înțelese că fratele său mai mare era la închisoare pentru uciderea unui judecător federal, se grăbi să găsească un avocat care să preia cazul. Mai mulți avocați din D.C. și Virginia refuzară. Spre sfârșitul după-amiezii de duminică, un alt personaj din Roanoke, pe nume Dusty Shiver, acceptase să îl reprezinte pe Quinn în primele etape ale punerii sub acuzare, rezervându-și însă dreptul de a se retrage dacă procesul ar fi fost de neevitat. Din motive evidente, membrii baroului local erau mai mult decât reticenți să apere un om acuzat de asasinarea unui asemenea personaj important din sistemul judiciar.

Dusty Shiver practicase cândva dreptul împreună cu Jimmy Lee Arnold, și erau făcuți din același aluat. În avocatură, majoritatea parteneriatelor, mari sau mici, se sfârșesc prost, de obicei din cauza banilor. Jimmy Lee fusese tras în piept la un onorariu, dăduse vina pe parteneri și se mutase peste drum.

Dusty reușise să petreacă un ceas cu Quinn la închisoare, luni dimineață la prima oră, înainte de a fi făcut public rechizitoriul. A fost surprins să afle că clientul său își recunoscuse deja vinovăția. Quinn o ținea una și bună că fusese constrâns, păcălit, presat și amenințat, iar mărturisirea nu avea nicio valoare. Susținea că este nevinovat. După ce plecase de la închisoare, Dusty se oprise pe la biroul procurorului federal și luase o copie a rechizitoriului. Tocmai se uita peste el când secretara sa îl anunță că sosise domnul Dee

Ray Rucker.

Dintre cei doi, Dusty, cu părul lung și cărunt, blugii decolorați și vesta din piele roșie, părea mai degrabă a fi traficant de droguri, în vreme ce Dee Ray, într-un costum Zegna, aducea mai mult a avocat. Se salutară precauți în biroul dezordonat al lui Dusty. Prima problemă era onorariul, așa că Dee Ray își deschise diplomatul Prada și scoase din el 50 000 de dolari în bani gheață, pe care Dusty îi numără și îi băgă într-un sertar.

— Știți că a recunoscut deja? întrebă Dusty, în timp ce își punea banii bine.

— Ce-a făcut? replică Dee Ray, șocat.

— A recunoscut. Zice că a semnat o declarație scrisă prin care a recunoscut crimele, și se pare că există și o înregistrare video. Spune-mi, te rog, că-i prea deștept ca să facă așa ceva.

— E prea deștept ca să facă așa ceva. Noi nu vorbim niciodată cu polițiștii. Niciodată. Quinn nu ar mărturisi niciodată nimic de bunăvoie, chiar dacă ar fi limpede ca bună ziua că-i vinovat. Nu așa procedăm noi. Dacă apare vreun polițist, începem să ne sunăm avocații.

— El spune că interogatoriul a durat toată noaptea, că a renunțat la drepturile sale, că a cerut un avocat de mai multe ori, dar că agenții FBI au continuat să îl preseze. L-au încurcat, l-au amețit, și a început să halucineze. Nu s-a mai putut opri. I-au zis că îl așteaptă două capete de acuzare, ambele pentru crimă cu premeditare, și că întreaga familie va fi inculpată, deoarece crimele erau comandate de bandă. L-au mințit și i-au spus că îl pot ajuta dacă va coopera, că familia judecătorului Fawcett este împotriva pedepsei cu moartea și așa mai departe. După câteva ore, l-au făcut să cedeze și le-a dat ce voiau. Spune că nu-și mai amintește tot ce s-a întâmplat; era mult prea obosit. Când s-a trezit și a încercat să-și amintească ce s-a întâmplat, totul i s-a părut un vis, un coșmar. I-au trebuit câteva ore bune ca să realizeze ce făcuse, dar nici măcar acum nu își amintește tot.

Dee Ray ascultă, mult prea înmărmurit ca să poată vorbi.

Dusty continuă:

— Își amintește că agenții FBI i-au spus că au un raport balistic care confirmă că una din armele lui a fost folosită la înfăptuirea crimelor și că ar mai fi și o urmă de bocanc sau așa ceva. În plus, sunt martori care declară că era prin zonă la momentul crimelor. Din nou, multe detalii sunt vagi.

— Când poți vedea mărturisirea?

— Mă voi întâlni cu procurorul federal cât de curând, dar nu se va întâmpla nimic prea repede. S-ar putea să treacă săptămâni bune până voi vedea declarația scrisă sau înregistrarea video, cât și celelalte probe pe care

plănuiesc să le folosească.

— Dacă a cerut un avocat, de ce nu au oprit interogatoriul?

— Bună întrebare. De obicei însă, polițiștii jură că inculpatul a renunțat la drepturi și nu a cerut un avocat. Cuvântul lui împotriva cuvântului lor. Într-un caz atât de important, poți paria că agenții FBI vor jura până la Dumnezeu că Quinn nici măcar nu a pomenit ceva de un avocat. Așa cum vor jura că nu l-au amenințat, nu l-au mințit și nici nu i-au propus o învoială. Acum, că au obținut mărturisirea, încearcă să construiască un caz cu probe materiale. Dacă nu găsesc nimic, atunci declarația lui este tot ce au.

— Și e destul?

— O, da!

— Nu-mi vine să cred. Quinn nu e prost. Nu ar fi de acord nici în ruptul capului cu un interogatoriu.

— A mai omorât pe cineva până acum?

— Din câte știu eu, nu. Avem alți oameni care se ocupă de asta.

— De ce a fugit din închisoare?

— Ai fost vreodată la închisoare?

— Nu.

— Nici eu, dar știu o grămadă de tipi care au fost. Toți vor să scape cât mai repede.

— Da, probabil, rosti Shiver. Ai auzit vreodată de un individ pe nume Malcolm Bannister?

— Nu.

— Quinn zice că au fost închiși împreună la Frostburg și că ăsta-i tipul din spatele acuzațiilor; spune că el și Bannister erau prieteni și au vorbit pe îndelete despre judecătorul Fawcett și mârșăvia lui. E foarte pornit pe Bannister.

— Când îl pot vedea pe fratele meu?

— Nu mai devreme de sâmbătă, în orele de vizită obișnuite. O să mai trec pe la închisoare după-amiază cu o copie a rechizitoriului. Pot să îi transmit un mesaj, dacă vrei.

— Sigur, spune-i să-și țină gura.

— Mă tem că este prea târziu pentru asta.

| CAPITOLUL 20 |

DETALIILE SUNT VAGI ȘI e foarte puțin probabil să se clarifice. Pat Surhoff îmi dezvăluie totuși că această clinică e o secție a spitalului armatei americane de la Fort Carson, dar asta ar fi oricum greu de ascuns. Precaut, îmi spune că e specializată în MRI – modificarea radicală a înfățișării – și că este folosită de mai multe agenții ale guvernului federal. Chirurgii plasticieni de aici sunt printre cei mai buni din țară și au lucrat la multe fețe care ar fi fost spulberate dacă nu ar fi fost modificate în mod radical. Îl perpelesc doar ca să văd cum se foiește, dar nu îmi dezvăluie nimic altceva. După operație, voi rămâne în convalescență aici două luni înainte să plec mai departe.

Prima mea întrevedere este cu un fel de terapeută care vrea să se asigure că sunt pregătit pentru experiența cutremurătoare a schimbării numelui și a feței. Tipa este plăcută și cumsecade, și o conving repede că sunt nerăbdător să trec mai departe.

A doua întâlnire este cu doi doctori, ambii bărbați, și cu o asistentă. Aceasta are rolul de a ne oferi o perspectivă feminină asupra felului în care voi arăta după operație. Nu-mi trebuie mult timp ca să realizez că oamenii sunt foarte buni în meseria lor. Folosind un program sofisticat, reușesc să opereze aproape orice schimbare la fața mea. Ochii sunt esențiali, îmi tot repetă ei. Dacă-ți schimbi ochii, schimbi totul. Ascuți nasul un pic. Nu te atingi de buze. Niște Botox în obraji ar trebui să meargă la fix. Neapărat ras în cap și lăsat așa. Vreme de două ore ne jucăm cu noua față a lui Max Baldwin.

În mâinile unor chirurgi mai puțin experimentați, asta ar putea fi o experiență groaznică. În ultimii 25 de ani, în toată viața mea de adult, am arătat practic la fel, fața modelată de genetică, marcată de trecerea anilor și, din fericire, neafectată de răni sau cicatrice. Este o față plăcută, sănătoasă, care m-a servit bine, și nu-mi este deloc ușor să renunț la ea pentru totdeauna. Noii mei prieteni spun că nu este nevoie să schimb nimic, ci doar să îmbunătățesc câteva aspecte. O ciupitură aici, o retușare acolo, un pic de strângere și de îndreptare, și iată cum răsare o nouă versiune la fel de chipeșă și mult mai sigură. Îi asigur că sunt mult mai preocupat de securitatea mea decât de vanitate, iar ei îmi dau perfectă dreptate. Au mai auzit asta înainte. Nu pot să mă abțin să nu mă întreb la

câți informatori, turnători și spioni au lucrat până acum. Sute, judecând după felul în care lucrează ca echipă.

Pe măsură ce noua mea înfățișare apare pe monitor, începem să discutăm în mod serios despre accesorii, și cei trei par de-a dreptul încântați când punem pe fața lui Max o pereche de ochelari cu rame rotunde. „Asta-i!“ exclamă asistenta entuziasmată, și trebuie să recunosc că Max arată mult mai inteligent și mai de gașcă. După vreo jumătate de oră de discuții cu privire la oportunitatea unei mustăți, renunțăm la idee. În ceea ce privește barba, suntem 2 la 2, iar eu decid să aștept o vreme. Le promit să nu mă rad o săptămână ca să ne facem o idee mai bună.

Dată fiind importanța a ceea ce facem, mica echipă nu se grăbește deloc. Petrecem întreaga dimineață remodelându-l pe Max și, când toată lumea este mulțumită, ei scot la imprimantă o imagine de calitate a noii mele înfățișări. O iau cu mine în cameră și o prind de perete. O asistentă o privește și spune că îi place. Și mie îmi place de ea, dar este căsătorită și nu flirtează. Dacă ar ști ea...

Îmi petrec după-amiaza citind și plimbându-mă prin zonele nerestricționate ale bazei. Seamănă mult cu felul în care îmi omoram timpul la Frostburg, un loc aflat deja foarte departe, atât ca distanță, cât și ca amintire. Mă tot întorc în cameră și mă uit la fața de pe perete: un chip atrăgător, un nas ușor ascuțit, o bărbie puțin mărită, obraji mai supli, fără riduri și ochii unei alte persoane. Toate rotunjimile specifice vârstei mijlocii au dispărut. Pleoapele nu mai sunt la fel de mari. Cel mai important, Max mă privește printr-o pereche de ochelari rotunzi de firmă și arată al naibii de bine.

Presupun că este la fel de ușor ca doctorii ăștia să îmi ofere o față exact ca cea pe care o văd pe perete. Dar, chiar dacă nu reușesc în totalitate, tot voi fi mulțumit. Nimeni nu va mai recunoaște noua lor creație, și asta-i tot ce contează. Sunt mult prea subiectiv ca să pot spune dacă voi arăta mai bine decât înainte sau nu, dar adevărul este că voi arăta destul de bine. Siguranța este într-adevăr mult mai importantă decât vanitatea.

La ora 7 dimineața, sunt pregătit să intru în mica sală de operație. Anestezistul își face treaba, iar eu simt cum încep să plutesc, liniștit.

Operația durează cinci ore și este un mare succes, potrivit spuselor doctorilor. Nu au de unde să știe încă, deoarece fața mea este înfășată precum cea a unei mumii. De-abia după câteva săptămâni se va dezumfla și noile trăsături vor prinde contur.

La patru zile după ce fusese inculpat, Quinn Rucker a intrat la tribunal

pentru prima înfățișare. Pentru această ocazie, a fost adus în aceeași salopetă portocalie pe care o purta de când sosise la închisoarea din Roanoke. Avea cătușe la mâini, iar picioarele îi erau legate cu lanțuri. O vestă antiglonț îi acoperea umerii și bustul, și nu mai puțin de o duzină de gardienii și de agenți înarmați până în dinți îl scoseseră din închisoare și îl băgaseră într-un Chevrolet Suburban blindat. Chiar dacă nu existase nicio amenințare la adresa vieții lui și ruta spre tribunalul federal avea să fie una secretă, autoritățile nu voiau să rişte nimic.

În sala de judecată, reporterii și curioșii își ocupaseră locurile cu mult înainte de apariția lui Rucker, programată la ora 10 dimineața. Arestarea și inculparea lui reprezentau o știre mare, mai ales că între timp nu intervenise nicio crimă în masă sau despărțire a vreunor vedete care să-i ia fața. Înainte de intrarea în sala de judecată, vesta și lanțurile îi fură date jos, iar Quinn intră nelegat. Fiind singura persoană de acolo care purta o salopetă portocalie și practic singurul negru din sala de judecată, Quinn arăta cât se poate de vinovat. Se așeză la masă cu Dusty Shiver și cu unul dintre asociații acestuia. De partea cealaltă a sălii, Stanley Mumphrey și trupa lui de ajutoare frunzăreau prin dosare, dându-și aere de superioritate, de parcă s-ar fi pregătit să susțină un caz în fața Curții Supreme.

Din respect pentru colegul lor ucis, ceilalți unsprezece judecători din districtul sudic se recuzaseră în acest caz. Prima înfățișare avea să fie în fața lui Ken Konover, un magistrat federal, care avea să țină locul judecătorului. Konover își ocupă locul și anunță începutul ședinței. Trecu repede în revistă câteva formalități, după care întrebă dacă inculpatul a citit rechizitoriul.

— L-a citit, răspunde Dusty, și renunțăm la lectura formală.

— Vă mulțumesc, replică Konover.

În primul rând, așezat chiar în spatele mesei apărării, se afla Dee Ray, îmbrăcat la patru ace ca de obicei, și cât se poate de îngrijorat.

Konover zise:

— Inculpatul dorește să pledeze într-un anumit fel la acest moment?

Imediat, Dusty se ridică și îi făcu semn clientului său, care se ridică la rândul lui în picioare, ușor stingher, și spuse:

— Da, onorată instanță. Nevinovat.

— Foarte bine, s-a consemnat că inculpatul pledează nevinovat.

Dusty și Quinn se așezară la loc.

Konover continuă:

— Am aici o moțiune de stabilire a cauțiunii, domnule Shiver. Doriți să vă spuneți punctul de vedere în această privință? Tonul său nu lăsa loc de îndoială că nimic din ceea ce ar fi putut rosti Dusty nu ar fi convins

instanța să acorde o cauțiune rezonabilă.

Simțind inevitabilul și nedorind să se facă de râs, Dusty zise:

— Nu, onorată instanță, moțiunea vorbește de la sine.

— Domnule Mumphrey?

Stanley se ridică și se îndreptă spre podium. Își drese glasul și spuse:

— Onorată instanță, inculpatul a fost pus sub acuzare pentru uciderea unui judecător federal. Statul insistă ca el să fie reținut fără posibilitatea unei eliberări pe cauțiune.

— Sunt de acord, rosti Konover, rapid. Altceva, domnule Mumphrey?

— Nu, domnule, nimic pe moment.

— Domnule Shiver?

— Nu, onorată instanță.

— Inculpatul va fi predat în custodia Serviciului Șerifilor Federali. Konover bătu cu ciocănașul în masă, se ridică și plecă. Prima înfățișare durase mai puțin de zece minute.

Dee Ray se afla în Roanoke de trei zile și deja se plictisise de oraș. Apelă la Dusty Shiver, care apelă și el la un prieten de la închisoare, și obținu o scurtă întâlnire cu acuzatul. Cum vizitele membrilor de familie erau permise numai în weekend, aceasta avea să aibă loc neoficial, într-o cameră folosită pentru testarea alcoolemiei șoferilor beți la volan. Nu avea să fie consemnată nicăieri. Frații nu bănuiau că erau ascultați. FBI-ul le înregistra conversația, iar o parte din aceasta suna așa:

QUINN: Sunt aici din cauza lui Malcolm Bannister, Dee, înțelegi ce zic?

DEE RAY: Înțeleg, înțeleg, și o să mă ocup de asta mai târziu. Acum vreau să-mi spui ce s-a întâmplat.

QUINN: Nu s-a întâmplat nimic. Nu am omorât pe nimeni. M-au păcălit și m-au făcut să recunosc crima, cum ziceam. Vreau să faceți ceva cu Bannister.

DEE RAY: E la închisoare, nu?

QUINN: Probabil că nu mai e. Așa cum îl știu eu pe Bannister, probabil că a folosit Regula 35 ca să iasă.

DEE RAY: Regula 35?

QUINN: Toți deținuții știu de Regula 35. Oricum, n-are importanță acum. E afară și trebuie găsit.

Urmă o pauză lungă.

DEE RAY: Mult timp, mulți bani.

QUINN: Uite ce-i, frățioare, nu-mi vorbi mie de timp. Copoii nu mă au cu nimic la mână, cu absolut nimic. Asta nu înseamnă că nu mă pot înfunda.

Dacă ajung la proces peste un an, Bannister ar putea fi martorul lor principal, pricepi ce-ți spun?

DEE RAY: Și ce-o să declare?

QUINN: O să declare orice, lui nu-i pasă. A scăpat, omule, a făcut un târg cu ei. O să spună că am vorbit despre judecătorul Fawcett în închisoare. Asta o să declare.

DEE RAY: Și e-adevărat?

O nouă pauză lungă.

QUINN: Da, vorbeam de el întruna. Știam că ținea bani gheață.

O pauză.

QUINN: Trebuie să-l găsiți pe Bannister, Dee Ray. În regulă?

DEE RAY: În regulă. Stai să vorbesc cu Lunganu'.

| CAPITOLUL 21 |

AU TRECUT TREI SĂPTĂMÂNI de la operație și mie îmi vine să mă cațăr pe pereți. Bandajele mi-au fost date jos și mi s-au scos și copcile, dar pare să dureze o veșnicie până să-mi dispară umflăturile. Mă uit în oglindă de-o sută de ori pe zi, așteptând să observ o îmbunătățire, așteptând ca Max să răsară dintre vânătăi și umflături. Echipa mea de chirurgi trece pe la mine în mod constant ca să-mi spună ce bine arăt, dar eu m-am săturat de oamenii ăștia. Nu pot mesteca, nu pot înghiți, nu pot merge mai mult de cinci minute, astfel încât îmi petrec cea mai mare parte a timpului în scaunul cu rotile. Mișcările trebuie să fie încete și calculate; altfel risc să stric toată truda cu care s-a plămădit noua față a lui Max Reed Baldwin. Număr zilele și adeseori mă simt ca și cum aș fi înapoi la închisoare. Săptămânile trec, iar umflăturile și vânătăile încep să dispară treptat.

Oare e posibil să fii îndrăgostit de o femeie pe care nu ai atins-o niciodată? Am ajuns la concluzia că răspunsul este „da". Numele ei este Vanessa Young, și am cunoscut-o la vorbitorul de la Frostburg, într-o dimineață geroasă de iarnă. Nu ar trebui să spun că am cunoscut-o, dar am văzut-o pentru prima oară. Venise în vizită la fratele ei, un tip pe care îl știam și de care îmi plăcea. Ne-am întâlnit mai târziu, în timpul unei alte vizite, dar nu am putut să ne atingem. I-am trimis scrisori, iar ea mi-a răspuns la câteva, dar am înțeles cât se poate de clar, spre durerea mea, că pasiunea mea nebună pentru Vanessa nu era tocmai reciprocă.

Nici nu pot să socotesc câte ore am pierdut visând la această femeie.

În ultimii doi ani, viețile noastre s-au schimbat în mod radical, și acum am căpătat curajul necesar pentru a o contacta. Noul meu bun prieten, Pat Surhoff, m-a informat că nu pot trimite sau primi scrisori la Fort Carson, însă eu tot compun una. Lucrez la ea zile întregi, modificând-o, finisând-o și omorându-mi timpul. Îi spun Vanessei tot ce am pe suflet, implorând-o practic să se întâlnească cu mine.

O să găsesc eu o cale de a o expedia mai târziu.

Surhoff s-a întors să mă ia. Plecăm din Fort Carson în grabă, îndreptându-ne spre Denver, unde urcăm la bordul unei curse de noapte către Atlanta. Eu port o șapcă de baseball și ochelari mari de soare, și nu atrag nici măcar o privire suspicioasă. Mă plâng de locurile primite; suntem la economic, nu la clasa întâi. Pat zice că tăierile de buget decise de Congres afectează pe toată lumea. După un prânz sănătos cu stafide și Coca-Cola, trecem la lucrurile importante. El deschide un dosărel drăguț cu tot felul de bunătăți: un ordin judecătoresc din Virginia prin care mi se schimbă numele în Max Reed Baldwin; un nou card de asigurare socială pe același nume; un certificat de naștere care dovedește că m-am născut în Memphis din doi părinți de care nu am auzit în viața mea; și un permis de conducere din Florida cu o fotografie falsă obținută din imaginea digitală asupra căreia am convenit împreună cu doctorii înainte de operație. Arată atât de real, încât nici măcar eu nu-mi pot da seama că e falsă. Pat îmi spune că voi primi o nouă fotografie peste vreo lună, de îndată ce mi se vor stabiliza noile trăsături. Același lucru e valabil și în cazul pașaportului. Completăm niște formulare pentru carduri Visa și American Express. La sugestia lui, am exersat un nou scris de mână, o mâzgălitură care nu e cu nimic mai prejos de vechiul meu scris. Max semnează un contract de închiriere pe șase luni pentru un apartament cu două camere în Neptune Beach, la câțiva kilometri est de Jacksonville, după care face o cerere pentru deschiderea unui cont la SunCoast Bank. Pat îmi zice că există o sucursală la trei străzi de apartament. Banii de recompensă, 150 000 de dolari, vor fi transferați în cont imediat ce acesta va fi deschis și funcțional, iar din acel moment pot face ce vreau cu ei. Deoarece mă voi trezi peste noapte cu atâția bani gheață, autoritățile consideră că nu mai am nevoie de prea mult ajutor financiar din partea lor. N-am de ce să mă plâng. Îmi spune că fiscul mă va scuti de plata impozitului pe această sumă și îmi dă numele unui contabil care știe atât codul fiscului, cât și codul folosit de șerifii federali. Îmi dă un plic cu 3 000 de dolari, care ar trebui să-mi ajungă pentru început. Vorbim despre avantajele și dezavantajele închirierii unei mașini, în contrast cu achiziționarea uneia, și el îmi arată că închirierea este mai ușoară și mă va ajuta să îmi consolidez scorul de credit.

Îmi dă un rezumat de două pagini al vieții lui Max Baldwin, pe care îl citesc ca pe un necrolog. Părinți, frați și surori, educație, locurile în care am lucrat, și sunt surprins să aflu că mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții în Seattle și că am divorțat de două ori, fără să am copii. M-am mutat în Florida pentru a fi cât mai departe posibil de a doua soție. Este important să memorez această poveste și să mă țin de ea. Se pare că am lucrat numai în agențiile guvernamentale și am și un scor de credit.

În privința angajării, am două variante. Prima ar fi cea de responsabil cu achizițiile la Stația navală din Mayport, la vreo câțiva kilometri nord de Neptune Beach, cu un salariu inițial de 48 000 de dolari și o perioadă de training de două luni. Cea de-a doua variantă este cea de manager de cont pentru Administrația veteranilor, plătit tot cu 48 000 de dolari pe an. E mai bine să rămân angajat federal, măcar pentru câțiva ani. Totuși, Pat repetă pentru a zecea oară că viața mea e acum în mâinile mele, și pot face tot ceea ce vreau. Singurele limite sunt cele pe care mi le impune trecutul.

Chiar când încep să mă simt oarecum copleșit, Pat scotocește în diplomat și scoate jucăriile. Prima este un iPad, oferit de către guvern, și trecut deja pe numele lui Max. Ca bibliotecar, Malcolm avea acces la calculatoare (dar nu și la internet), iar eu am muncit din greu ca să rămân la curent cu noile tehnologii. Însă chestia asta mă dă pe spate. Petrecem o oră întreagă într-un seminar intensiv. Când încep să mă simt sleit de puteri, Pat scoate un iPhone. Nu este al meu, ci al lui, deoarece va trebui să-mi aleg o firmă de telefonie și să-mi cumpăr singur mobilul, dar îmi prezintă și acest aparat minunat. Zborul se încheie înainte să terminăm instruirea.

Găsesc un magazin de calculatoare în aeroportul din Atlanta și îmi pierd o oră uitându-mă la dispozitive. Tehnologia va fi cheia supraviețuirii mele, și sunt hotărât să mă pun la curent cu ultimele inovații. Înainte să plecăm din Atlanta, îi expediez scrisoarea Vanessei Young. Fără adresa expeditorului.

Aterizăm în Jacksonville pe înserat, închiriem o mașină și facem vreo treizeci de minute până la plajele din estul orașului. Atlantic Beach, Neptune Beach, Jacksonville Beach, nici nu-ți dai seama unde se termină una și unde începe alta. E o zonă grozavă, cu sute de căsuțe îngrijite, unele proprietate personală, altele închiriate, și cu mici hoteluri și apartamente moderne cu vedere la ocean. Stafidele de la prânz au rămas o simplă amintire, așa că ni s-a făcut foame. Găsim un local cu fructe de mare pe o stradă pietonală aflat la doi pași de apă și devorăm stridiile și creveții. La bar sunt mai mult tineri, multe fete frumușele cu picioarele bronzate, și nu mă pot abține să nu mă holbez la ele. Până acum, toți cei pe care i-am văzut sunt albi, și mă întreb dacă nu cumva voi ieși în evidență. Zona metropolitană din Jacksonville are o populație de un milion și 18 la sută dintre ei sunt negri, așa că Pat nu crede că pielea mea va reprezenta o problemă. Încerc să-i explic cum este să fii negru într-o lume a albilor, dar îmi dau seama că anumite lucruri nu pot fi discutate pe larg la cină.

Schimb subiectul și îi pun întrebări despre Programul de securitate a martorilor. Pat are domiciliul în Virginia și se va întoarce în curând acasă. Un alt șerif federal îi va lua locul, devenind persoana mea de contact, omul

meu de legătură, iar această persoană nu va încerca sub nicio formă să mă țină sub supraveghere. El (sau ea) va fi mereu pe-aproape în caz că apar probleme sau necazuri. De obicei, un om de legătură monitorizează mai multe „persoane". Dacă apare vreun semn că lucrurile merg prost, voi fi transferat în altă parte, dar, mă asigură Pat, asta se întâmplă foarte rar.

Ce-ar trebui să se întâmple ca băieții răi să mă găsească? Pat îmi zice că nu știe să se fi întâmplat așa ceva vreodată. Eu insist:

— Dar trebuie să fi fost nevoiți să transferați unii oameni.

— Eu nu am fost implicat niciodată într-un transfer, dar da, s-a întâmplat. Din câte știu eu, și mă ocup de informatori de zece ani, nu a existat nicio amenințare serioasă la adresa cuiva. Însă am auzit de vreo doi, trei care erau convinși că fuseseră descoperiți. Au vrut să se mute, așa că am intervenit și i-am făcut să dispară încă o dată.

Din motive evidente, nici secțiunea de drept, nici cea generală a bibliotecii de la Frostburg nu ofereau cărți cu privire la protecția martorilor, astfel încât cunoștințele mele sunt limitate. Însă știu că programul nu a fost perfect.

— Deci nu au existat niciun fel de probleme? Îmi vine greu să cred.

— Nu am zis că a fost perfect. Circulă o poveste grozavă, de-acum treizeci de ani, un soi de legendă în branșa noastră. Am avut un informator important în rândurile mafiei, care a turnat Familia și a doborât câțiva din șefii cei mari, într-unul dintre cele mai mari succese ale FBI-ului. Tipul avea o țintă pe el, încât l-ai fi putut nimeri și legat la ochi. L-am ascuns adânc, l-am îngropat practic, și au trecut câțiva ani. Acum era inspector poștal într-un orășel de cincizeci de mii, o acoperire perfectă, dar omul rămăsese tot un escroc, mă-nțelegi? Un tâlhar din naștere, căruia îi era imposibil să rămână pe calea cea dreaptă. A deschis un parc de mașini uzate, apoi încă unul. A urmat o casă de amanet, tipul a început să paseze marfa furată și în cele din urmă s-a apucat și de trafic cu marijuana. Noi știam cine era, însă cei de la FBI nu știau. Când a fost inculpat, și-a sunat omul de legătură să-l scoată din închisoare pe cauțiune. Acesta s-a panicat, la fel ca toți ceilalți de pe lanțul ierarhic, până la directorul FBI-ului. S-a iscat o adevărată tevatură pentru a-l scoate de la răcoare și a-l transfera la o altă adresă. Au fost oameni amenințați cu pierderea locului de muncă, s-au făcut tot felul de târguri, s-a negociat cu judecătorii, și, în cele din urmă, s-a obținut retragerea acuzațiilor. Dar totul a fost pe muchie de cuțit. Așa că nu te apuca să speli bani din nou.

I se pare că ultimul său comentariu a fost amuzant.

— Nu am spălat niciodată bani, ripostez eu, fără nicio urmă de zâmbet.

— Îmi cer scuze.

Terminăm desertul și ne îndreptăm spre noua mea locuință. Aceasta se

află la etajul șapte al unui bloc-turn, unul dintr-o serie de patru înșirate de-a lungul plajei, cu terenuri de tenis și piscine împrăștiate la bază. Pat îmi spune că majoritatea apartamentelor de acolo sunt închiriate, dar că există și câțiva locatari permanenți. Voi sta aici șase luni, după care voi fi pe cont propriu. Am un apartament mobilat, cu un dormitor și o combinație de bucătărie și living, canapea și scaune drăguțe, nici de lux, dar nici ieftine. După ce pleacă, ies pe balconaș și privesc luna de deasupra oceanului. Trag în piept aerul sărat și ascult cum se rostogolesc domol valurile spre țărm.

Libertatea îți dă un sentiment nemaipomenit și de nedescris.

Am uitat să trag perdelele și mă trezește lumina orbitoare a soarelui. Este prima mea dimineață de om liber și nesupravegheat, și de-abia aștept să simt nisipul sub tălpi. Mai sunt câteva persoane matinale pe plajă, și mă îndrept spre ele, cu fața ascunsă parțial sub șapcă și în spatele ochelarilor de soare. Nu mă bagă nimeni în seamă; nimănui nu-i pasă. Oamenii care cutreieră plajele în lung și-n lat, fără niciun scop, sunt pierduți în propria lor lume, și în curând mă pierd și eu într-a mea. Nu mai am familie, slujbă, responsabilități și trecut. Max începe o viață nouă.

Pat Surhoff mă recuperează pe la amiază și mâncăm un sandvici la prânz. Apoi mă conduce la Stația navală din Mayport, unde am o programare la un doctor care știe codul. Operația evoluează cum trebuie, fără niciun fel de complicații. Voi reveni peste două săptămâni pentru un nou control.

După aceea ne oprim la sucursala SunCoast Bank de lângă apartament și, în timp ce ne apropiem, Pat mă pregătește pentru ceea ce urmează. Nu mă va însoți înăuntru, deoarece este important ca eu să-mi deschid singur contul. Nimeni din bancă nu știe codul; totul se desfășoară la lumină. Pentru moment, Max Baldwin se află în expectativă, nu lucrează și se gândește să se mute aici. Vrea să-și deschidă un cont standard, fără zorzoane și alte cele, și va depozita 1 000 de dolari în bani gheață pentru început. După ce este deschis contul, Max se va întoarce la bancă să primească instrucțiunile de transfer bancar necesare. Înăuntru, sunt direcționat către atrăgătoarea Gretchen Hiler, o blondă oxigenată de vreo patruzeci și ceva de ani, care a stat mult prea mult la soare. Are un birou micuț și nu văd nicio verighetă. Nu are cum să știe că este prima femeie cu care sunt cu adevărat singur de mai bine de cinci ani. Oricât aș încerca, nu-mi pot înfrâna o grămadă de gânduri nărăvașe. Sau poate că sunt naturale. Gretchen este vorbăreață, și pe moment și eu sunt la fel. Trecem

repede prin acte, iar eu îmi dau cu mândrie adresa adevărată. Depozitez o mie de dolari. Ea îmi aduce niște cecuri temporare și promite să-mi trimită altele mai târziu, prin poștă. După ce terminăm de discutat afaceri, continuăm să vorbim. Îmi dă cartea ei de vizită și îmi spune că-i dispusă să mă ajute cu orice va fi nevoie. Îi promit să o sun după ce-mi voi lua un telefon mobil; banca are nevoie de un număr de contact.

Sunt cât pe ce să o invit la cină, în special pentru că sunt aproape convins că va accepta, dar prefer să amân momentul. Voi avea destul timp pentru asta mai târziu, după ce mă voi simți mai confortabil și îmi va veni mai ușor să mă privesc în oglindă.

Am cerut-o pe Dionne în căsătorie la vârsta de 24 de ani și din acea clipă până în ziua condamnării și a arestării mele nu i-am fost necredincios nici măcar o dată. Am avut un episod în care am fost cât pe ce să calc strâmb, cu soția unui cunoscut, dar ne-am dat amândoi seama că lucrurile s-ar fi sfârșit rău. Ca avocat de orășel de provincie, am văzut o grămadă de divorțuri, și am fost mereu uluit de cum își distrugeau bărbații viețile și familiile doar pentru că nu puteau rezista ispitei. Una mică, apoi o chestie ocazională, pe urmă ceva mai serios și în scurt timp ajungeau în instanță, unde își pierdeau și copiii și banii la partaj. Adevărul este că mi-am adorat soția și aveam parte de suficient sex acasă. La fel de adevărat este că nu m-am considerat niciodată vreun Don Juan.

Înainte de Dionne, am avut prietene și mi-am trăit zilele de burlac, dar nu am sărit niciodată orbește dintr-un pat în altul. Acum, la 43 de ani și singur, am o bănuială că sunt o grămadă de femei de vârsta mea care își caută un tovarăș de viață. Simt și eu dorința, dar sunt conștient că trebuie să-mi calculez toate mișcările.

Când ies din bancă mă încearcă un sentiment de împlinire. Tocmai am încheiat cu succes prima mea misiune din noua mea existență secretă. Pat mă așteaptă în mașină și, când ajung acolo, mă întreabă:

— Cum a fost?

— Nicio problemă.

— De ce-a durat atât?

— Funcționara era o tipă drăguță și s-a dat la mine.

— Ai avut mereu asemenea probleme?

— Nu le-aș zice probleme, dar da, femeile sunt atrase de mine. Mereu am fost nevoit să le țin la distanță.

— Nu te da bătut! Mulți bărbați și-au distrus viața așa.

— Deci, ești expert în femei?

— Da' de unde! Încotro mergem acum?

— La cumpărături. Vreau să-mi iau niște haine decente.

Găsim un magazin cu îmbrăcăminte pentru bărbați și cheltuiesc 800 de

dolari ca să îmi îmbunătățesc garderoba. Încă o dată, Pat mă așteaptă în mașină. Am căzut de acord că doi bărbați de 40 de ani, unul alb și unul negru, mergând la cumpărături împreună, ar putea să trezească suspiciuni. Scopul meu este să trezesc cât mai puține suspiciuni. După aceea, mă lasă la un magazin Florida Cellular, unde îmi deschid un cont și îmi cumpăr un iPhone. Cu el în buzunar, mă simt în sfârșit ca un american adevărat, și anume conectat la lume.

Ne petrecem următoarele două zile rezolvând diferite treburi și consolidându-i identitatea lui Max. Semnez primul meu cec către o agenție de închiriat mașini și plec de-acolo la volanul unui Audi A4 decapotabil, la mâna a doua, care îmi aparține în următorul an pentru o rată de 400 de dolari pe lună, incluzând aici și asigurarea. Acum că pot să mă deplasez singur, iar eu și cu Pat am început să ne călcăm pe nervi, el pomenește că a venit vremea să se retragă. Eu sunt gata să rămân pe picioarele mele, iar el e gata să se întoarcă acasă.

Îi mai fac o vizită lui Gretchen ca să verific instrucțiunile de transfer bancar și să-i explic că aștept să-mi intre în cont o sumă substanțială de bani. Pat lămurește lucrurile cu superiorii săi și banii de recompensă sunt transferați dintr-un cont secret către SunCoast. Presupun că toți cei implicați în transferul bancar apelează la precauțiile de rigoare.

Nu am cum să știu că transferul este urmărit.

| CAPITOLUL 22 |

MOȚIUNEA LUI DUSTY SHIVER de respingere a mărturisirii nu a fost o surpriză. Era lungă, bine redactată, bine argumentată și întărită de o declarație sub jurământ de treizeci de pagini, semnată de Quinn Rucker, în care își retracta complet mărturisirea. La trei zile după înaintarea moțiunii, Victor Westlake și doi dintre agenții săi se întâlniră cu Stanley Mumphrey și doi dintre adjuncții acestuia. Scopul lor era să disece moțiunea și să pregătească răspunsuri la argumentele din ea. Nici Mumphrey, nici altcineva din biroul său nu aveau habar de tacticile de interogare folosite de agenții Pankovits și Delocke, nici nu aveau cum să știe că Westlake și alți patru oameni de-ai lui urmăriseră pe un monitor video cu circuit închis maratonul de zece ore, pe care îl și înregistraseră. Această informație nu avea să-i fie dezvăluită niciodată procurorului federal; astfel, nu avea să ajungă la cunoștința apărării, a judecătorului sau a oricui altcuiva.

Stanley fusese informat pe larg de adjuncții săi și preluase controlul întâlnirii. Începu prin a spune:

— Prima și cea mai importantă chestiune pe care vreau să o discutăm este aserțiunea că inculpatul a vrut să vorbească atunci cu un avocat.

Westlake îi făcu semn unui agent care scoase niște hârtii. Westlake zise:

— Avem aici două declarații sub jurământ date de agenții Pankovits și Delocke, cei doi anchetatori ai noștri, în care răspund la aceste afirmații. După cum veți vedea, ei susțin că inculpatul a pomenit în treacăt avocatul de câteva ori, fără să ceară unul în mod specific. Nu a cerut în niciun moment oprirea interogatoriului. Voia să vorbească.

Stanley și oamenii săi se uitară peste declarațiile sub jurământ și după câteva minute, acesta spuse:

— În regulă. Punctul doi. Inculpatul pretinde că a fost amenințat în repetate rânduri cu pedeapsa capitală de către ambii agenți. Dacă se dovedește a fi adevărat, asta ar fi desigur cât se poate de neregulamentar și ar anula probabil mărturisirea.

Westlake replică, clătinând din cap:

— Uitați-vă la pagina șapte, jos, în ambele declarații. Agenții declară, sub jurământ, că nu au proferat niciun fel de amenințări. Oamenii ăștia sunt niște anchetatori experimentați, Stan, și cunosc regulile cât se poate

de bine.

Stanley și oamenii săi trecură la pagina șapte și citiră textul. Perfect. Orice ar fi pretins Quinn în declarația sa, existau doi agenți FBI gata să relateze ce se întâmplase de fapt. Stanley zise:

— Arată bine. Cel de-al treilea punct se referă la faptul că agenții i-au promis inculpatului că nu va fi condamnat la moarte.

— Pagina nouă, rosti Westlake. Agenții noștri știu că nu dispun de autoritatea necesară pentru a face înțelegeri. Numai procurorul federal poate face asta. Să fiu sincer, asemenea acuzații mi se par ridicole. Rucker este un infractor cu state vechi. Ar trebui să știe că procurorii fac înțelegeri, nu polițiștii.

— Sunt de acord, spuse Stanley repede. Următoarea acuzație este că agenții FBI au amenințat să pună sub acuzare și alți membri din familia lui Rucker.

— Nu așa spun ei mereu, Stan? Fac o mărturisire, de bunăvoie și nesiliți de nimeni, după care nu mai știu cum să o retracteze, pretinzând că au fost amenințați. Ai văzut asta de-atâtea ori.

Sigur că așa era, deși Stan chiar nu mai văzuse asta, de fapt.

Westlake continuă:

— Deși trebuie să recunosc că nu ar fi o idee rea să-i strângem pe toți cei din clanul Rucker și să le dăm injecția letală.

Oamenii lui Westlake pufniră în râs. Oamenii lui Stanley râseră și ei. Ce mai, o petrecere pe cinste!

— Cum rămâne cu afirmația că agenții au fost abuzivi și l-au dus pe suspect dincolo de capătul puterilor?

— Uite care-i treaba, Stan, replică Westlake. Agenții l-au întrebat în mod repetat pe Rucker dacă vrea să se oprească și să continue mai târziu. El a refuzat, pentru că nu voia să-și petreacă noaptea în închisoarea districtuală. Am verificat, și închisoarea era ticsită, aglomerată până peste poate. L-au informat pe Rucker despre asta, iar el nu a vrut să se ducă acolo.

Stanley consideră explicația perfect plauzibilă și spuse:

— Bine, trebuie să ne ocupăm acum de următoarele trei chestiuni, dar nu cred că vom insista prea mult pe ele în răspunsul nostru. Avem acuzația că agenții FBI au mințit cu privire la raportul balistic care ar fi legat crimele de revolverul Smith & Wesson confiscat de la inculpat. Din nefericire, după cum știm acum, raportul balistic a scos din calcul această armă.

— Minciuna este permisă, mai ales într-un interogatoriu de nivel înalt cum a fost acesta, Stanley, spuse Westlake, ca un profesor bătrân și înțelept.

— M-am prins, dar doar așa, ca să-mi satisfaci curiozitatea – au mințit agenții tăi în această privință?

— Sigur că nu. Nu, în niciun caz. Pagina a douăsprezecea din declarațiile lor.

— Nici nu credeam altfel. Cum rămâne cu următoarea acuzație cum că agenții tăi au mințit în legătură cu existența unei urme de bocanc la locul faptei, care s-ar fi potrivit cu niște bocanci confiscați de la inculpat?

— Nu-i adevărat, Stan. E doar închipuirea unui avocat disperat și a clientului său vinovat.

— Aveți o urmă de bocanc?

Westlake aruncă o privire către unul dintre agenți, ca și cum ar fi putut să existe o urmă de bocanc pe care el să o fi uitat cumva. Agentul clătină din cap.

— Nu, recunoscu Westlake. Nu există nicio urmă de bocanc.

— Apoi mai avem acuzația cum că agenții tăi au mințit că au doi martori oculari. Primul l-ar fi văzut, chipurile, pe inculpat în orașul Ripplemead aproape de momentul crimelor. E ceva adevărat în treaba asta?

Westlake se foi în scaun, zâmbind condescendent.

— Stan, uite ce-i, nu sunt sigur că realizezi prea bine de ce este nevoie ca să frângi voința unui suspect vinovat. Există trucuri, înțelegi, și...

— Înțeleg.

— Și trebuie să îi inspiri frică, pentru a-l face pe suspect să creadă că ai mult mai multe dovezi decât ai tu în realitate.

— Nu am văzut niciun raport de la un asemenea martor.

— Nici nu o să vezi. Nu există.

— Suntem în aceeași tabără, Vic. Trebuie doar să știu adevărul ca să pot răspunde la moțiunea de respingere, înțelegi?

— Înțeleg.

— Și cel de-al doilea martor, cel de la magazinul din apropierea cabanei... Nici el nu există, nu-i așa?

— Așa este.

— Agenții au mai apelat și la alte trucuri de care nu știu eu?

— Nu, răspunse Westlake, dar nimeni dintre cei prezenți nu îl crezu.

— Deci, ca să rezum cazul nostru împotriva lui Quinn Rucker, nu există martori oculari, raport balistic, urmă de bocanc, amprente și nici vreo altă probă materială, corect?

Westlake făcu semn că da, fără să scoată o vorbă.

— Avem un inculpat care se afla în zona Roanoke după producerea crimelor, dar nu avem dovezi că omul a fost acolo și înainte de ele, nu?

Un nou semn de încuviințare.

— Și inculpatul nostru a fost prins cu mai mulți bani gheață decât ar

purta cineva asupra sa în mod normal, chiar mult mai mulți, aș zice eu.

Westlake încuviință din nou.

— Însă, pe de altă parte, domnul Rucker este un cărăuș de droguri autodeclarat dintr-o familie renumită pentru traficul de stupefiante, așa că banii gheață nu ar fi o problemă. Stanley își împinse carnețelul la o parte, masându-și tâmplele. Domnilor, avem o mărturisire și nimic altceva. Dacă pierdem mărturisirea, domnul Rucker scapă basma curată și nu se mai ajunge la proces.

— Nu poți pierde mărturisirea, Stan, zise Westlake. E de neconceput.

— Nici nu am de gând să o pierd, dar nu-i exclus ca un judecător să privească totuși cu scepticism interogatoriul. Cel mai mult mă îngrijorează durata acestuia. Zece ore, pe timp de noapte. Un suspect în mod evident obosit, care pe deasupra mai e și un infractor uns cu toate alifiile și care probabil ar vrea să consulte un avocat. Doi anchetatori cu experiență care cunosc toate trucurile meseriei. S-ar putea să fie o decizie pe muchie de cuțit.

Westlake ascultă cu un zâmbet și rosti, după o pauză lungă:

— Să nu uităm de martorul nostru cheie, Stan. Malcolm Bannister va depune mărturie, declarând că Quinn Rucker a discutat în mod repetat despre asasinarea judecătorului Fawcett. Voia răzbunare și își voia banii înapoi.

— E adevărat, și cu mărturia lui și mărturisirea inculpatului vom obține o condamnare. Însă, luată separat, depoziția lui nu va fi de ajuns.

— Nu pari prea încrezător, Stan.

— Ba dimpotrivă. Avem de-a face cu asasinarea unui judecător federal. Nu îmi pot închipui vreun alt judecător federal arătându-i clemență lui Quinn Rucker. Vom avea mărturisirea și îl avem deja pe Malcolm Bannister. Vom obține o condamnare.

— Așa mai vii de-acasă.

— Apropo, ce se mai aude cu omul nostru, Bannister?

— E teafăr și nevătămat, ascuns bine de șerifii federali.

— Unde este?

— Îmi pare rău, Stan. Sunt unele lucruri despre care nu putem discuta. Dar nu-ți face griji. O să fie aici când vom avea nevoie de el.

| CAPITOLUL 23 |

DIANA TYLER ESTE ÎNLOCUITOAREA lui Pat Surhoff. M-am întâlnit cu ei la prânz, după o dimineaţă lungă petrecută la spital, unde am fost examinat şi unde mi s-a spus să mă întorc peste o lună. Domnişoara Tyler este o femeie înaltă şi drăguţă, de vreo 50 de ani, tunsă scurt, aproape nemachiată, îmbrăcată într-un sacou bleumarin şi fără verighetă la deget. Este o prezenţă destul de plăcută şi îşi ţine discursul când ajungem la salate. Locuieşte „prin zonă“ şi se mai ocupă şi de alţi oameni aflaţi în situaţia mea. Este disponibilă la orice moment al zilei şi ar prefera să discutăm la telefon cel puţin o dată pe săptămână. Înţelege prin ceea ce trec şi zice că-i firesc să mă tot uit în urma mea. Cu timpul însă, aceste temeri se vor estompa şi viaţa mea va reintra în normal. Dacă plec din oraş, iar ei insistă că acum pot face asta oricând doresc, ar vrea să ştie amănuntele călătoriei mele în avans. Vor să păstreze strâns legătura cu mine chiar şi după ce voi depune mărturie împotriva lui Quinn Rucker, şi îmi tot descriu un viitor sigur şi plăcut de care mă voi bucura într-o zi, după ce voi depăşi toate obstacolele iniţiale.

Când aduc vorba de cele două interviuri, eu mă eschivez, explicându-le că nu sunt încă pregătit să mă angajez. Cu banii gheaţă din bancă şi cu libertatea nelimitată, pur şi simplu nu sunt gata să încep o nouă carieră. Vreau să călătoresc mai întâi, să fac drumuri lungi cu maşina şi poate să fac o excursie în Europa. Călătoriile sunt un lucru bun, încuviinţează ei, dar acoperirea funcţionează mai bine dacă am o slujbă reală. Hotărâm să revenim la subiect mai târziu. Asta duce la o conversaţie despre paşaport şi un permis de conducere actualizat.

Încă o săptămână şi faţa mea ar trebui să poată fi fotografiată, iar Diana îmi promite să se ocupe de acte.

La cafea, îi dau lui Pat o scrisoare pentru tatăl meu. Am trecut la adresa expeditorului instituţia federală de corecţie din Fort Wayne, Indiana. El o va trimite închisorii de acolo, şi cineva i-o va expedia prin poştă lui Henry Bannister, în Winchester, Virginia. În scrisoare îi explic bătrânului Henry că am dat-o în bară la Frostburg şi că am fost transferat într-o închisoare obişnuită. Sunt ţinut la izolare şi nu am voie să primesc vizitatori în următoarele trei luni. Îl rog să le transmită asta şi surorii mele, Ruby, în California, şi fratelui meu, Marcus, în D.C. Îi spun să nu-şi facă griji; sunt

bine și voi face tot posibilul să revin la un moment dat la Frostburg.

Eu și Pat ne luăm rămas-bun. Îi mulțumesc pentru bunăvoința și profesionalismul de care a dat dovadă, iar el îmi urează toate cele bune. Mă asigură că noua mea viață va fi satisfăcătoare și sigură. Nu prea cred asta, deoarece încă mă mai uit peste umăr. Sunt aproape convins că FBI-ul mă va monitoriza o vreme, măcar până în ziua în care Quinn Rucker va fi condamnat și băgat la închisoare.

Adevărul este că nu îmi pot permite să am încredere în nimeni, nici măcar în Pat Surhoff, Diana Tyler, Serviciul Șerifilor Federali sau FBI. Sunt o grămadă de „umbre" pe-acolo, ca să nu mai pomenesc și de băieții răi. Dacă guvernul vrea să mă urmărească, nu prea am ce face. Statul poate obține ordine judecătorești ca să-și bage nasul prin contul meu, să-mi asculte convorbirile telefonice, să-mi monitorizeze activitatea de pe cartea de credit și să îmi supravegheze toate mișcările de pe internet. Mă aștept la toate astea, și provocarea din viitorul apropiat va fi să îi duc de nas fără să le dau de înțeles că îi duc de nas. Dacă aș accepta una din cele două slujbe nu aș face decât să le dau o oportunitate în plus de a mă spiona.

După-amiază îmi deschid un alt cont la Atlantic Trust și transfer 50 000 de dolari din contul de la SunCoast. Apoi fac același lucru la o a treia bancă, Jacksonville Savings. Peste o zi sau două, după ce cecurile vor fi verificate, voi începe să scot banii.

În timp ce dau raite prin cartier în micul meu Audi, petrec la fel de mult timp uitându-mă în oglinda retrovizoare pe cât sunt de atent la drum. E deja un obicei. Când mă plimb pe plajă, privesc cu atenție fiecare figură pe care o văd. Când intru într-un magazin, caut imediat adăpost și mă holbez la ușa pe care tocmai am intrat. Nu mănânc niciodată de două ori în același restaurant și caut mereu o masă cu vedere la parcare. Folosesc telefonul mobil doar pentru chestiuni de rutină și presupun că sunt interceptat. Cumpăr un laptop cu bani gheață, îmi fac trei conturi de Gmail și navighez online folosind serverele din cafenelele internet. Încep să experimentez cu cărți de credit plătite anticipat, cumpărate de la o farmacie Walgreens. Îmi instalez două camere ascunse în locuință, în caz că apare cineva pe-acolo când sunt eu plecat.

Paranoia este cheia. Am convingerea că sunt urmărit și ascultat în permanență și, pe măsură ce trec zilele, mă scufund tot mai adânc într-un univers al amăgirilor. O sun o dată la două zile pe Diana, dându-i ultimele vești din viața mea tot mai banală, iar ea nu lasă deloc de înțeles că ar bănui ceva. Și nici nu ar avea cum.

Avocatul se numește Murray Huggins și micul lui anunț din Pagini Aurii pretinde că omul e specializat în aproape orice: divorțuri, afaceri imobiliare, falimente, chestiuni de drept penal și așa mai departe, cam aceleași chestii pe care le făceam și noi la Copeland, Reed & Bannister. Cabinetul său se află destul de aproape de garsoniera mea, și îmi dau seama de la prima vedere că e vorba de biroul unei persoane relaxate care vine la serviciu la ora 9 și e deja pe terenul de golf la ora 15. În timpul primei noastre întrevederi, Murray își deapănă povestea vieții. A avut un succes extraordinar într-o mare firmă de avocatură din Tampa, dar s-a săturat pe la 50 de ani și a încercat să vadă cum e la pensie. S-a mutat în Atlantic Beach, a divorțat, s-a plictisit și a decis să-și deschidă propriul cabinet de avocatură. Acum are peste 60 de ani, e fericit în micul său birou, unde își face singur programul și își alege clienții cu grijă.

Trecem prin biografia mea, și eu mă țin, în mare parte, de scenariu. Vreo două foste soții prin Seattle și așa mai departe. Adaug de la mine faptul că aș fi un scenarist ageamiu care lucrează la primul său scenariu. Cu un pic de noroc pe ici pe colo, scenariul a fost cumpărat de o companie mică de producție care se ocupă de documentare. Din diverse motive de afaceri, trebuie să îmi stabilesc o mică firmă-paravan în Florida.

Pentru suma de 2 500 de dolari, Murray poate să ridice câteva ziduri de protecție. O să înființeze un SRL[33] LLC – Limited Liability Company (în lb. engleză, în orig.) – societate cu răspundere limitată (n.tr.) în Florida, avându-l pe M.R. Baldwin drept proprietar unic. SRL-ul va forma apoi o corporație în Delaware cu Murray drept unic constituent și cu mine drept proprietar unic. Adresa de înregistrare va fi cea de la biroul lui, iar numele meu nu va apărea în nici unul dintre documentele corporației. Îmi zice:

— Fac asta tot timpul. Florida atrage o mulțime de oameni care încearcă să o ia de la capăt.

„Dacă zici tu, Murray...“

Aș putea face singur asta, pe internet, dar este mai sigur să folosesc un avocat. Clauza de confidențialitate este importantă. Îl pot plăti pe Murray să facă lucruri pe care „umbrele“ nu le vor bănui niciodată și de urma cărora nu vor putea să dea în veci. Și astfel, sub îndrumarea lui experimentată, se naște Skelter Films.

La două luni și jumătate după arestarea lui Quinn Rucker și la două săptămâni de la mutarea mea în apartamentul cu vedere la plajă, Diana mă informează într-o dimineață la o cafea că agenții federali vor să ne întâlnim. Există mai multe motive pentru asta, cel mai important fiind

dorința lor de a mă pune la curent cu stadiul în care a ajuns cazul și de a discuta despre proces. Vor să punem la punct depoziția. Sunt sigur că vor să-l vadă mai îndeaproape pe Max Baldwin, care, că tot veni vorba, chiar arată mai bine decât Malcolm Bannister.

Umflăturile au dispărut. Nasul și bărbia sunt ceva mai ascuțite. Ochii par mult mai tineri, iar ochelarii roșii și rotunzi de firmă îmi dau aerul unui producător sau regizor de documentare destul de cerebral și de șic. Mă bărbieresc o dată pe săptămână, astfel încât nu am pielea perfect netedă niciodată, și ici și colo se văd niște fire cărunte. Trebuie să mă rad în cap o dată la două zile pentru a-l menține neted. Am obrajii mai supți, în special pentru că am mâncat puțin pe durata convalescenței și am pierdut din greutate. Am de gând să mă mențin așa. Una peste alta, nu mai arăt deloc ca înainte și, chiar dacă asta mă face să mă simt ciudat adeseori, mă și liniștește.

Mi se sugerează să mă întorc în Roanoke pentru a mă întâlni cu Stanley Mumphrey și trupa lui, dar refuz de cum aud. Diana mă asigură că FBI-ul și Biroul Procurorului Federal nu știu unde sunt ascuns, iar eu mă prefac că o cred. Nu vreau să mă întâlnesc cu ei în Florida. După o serie de negocieri, ne înțelegem să ne vedem într-un hotel din Charleston, Carolina de Sud. Diana se ocupă de rezervări și luăm o cursă din Jacksonville, dar stăm cât se poate de departe unul de celălalt.

Din clipa în care intrăm în holul hotelului, îmi dau seama că sunt urmărit și probabil fotografiat. Cei de la FBI de-abia așteaptă să vadă cum arăt. Surprind câteva priviri aruncate pe furiș, dar merg mai departe. După ce mănânc un sandvici în camera mea, mă întâlnesc cu Diana pe hol și urcăm într-un apartament aflat la două etaje deasupra noastră. Acesta este păzit cu strășnicie de doi indivizi masivi în costume negre care par gata să deschidă focul la cea mai mică provocare. Fiind un simplu șerif federal, Diana nu are niciun rol în proces; de aceea, ea rămâne afară cu cei doi dobermani, în timp ce eu intru să mă întâlnesc cu trupa.

Stanley Mumphrey și-a adus trei dintre adjuncți, dar nu le țin minte numele când se fac prezentările. E și amicul meu acolo, agentul Chris Hanski, fără îndoială ca să facă o comparație cu felul în care arătam înainte. Are și un partener, al cărui nume îl uit instantaneu. Când ne așezăm la mica masă de conferințe, nu pot să nu observ prin mormanul de hârtii două fotografii identice. E Malcolm Bannister, și tipii ăștia se uitau la el. Acum îl privesc lung pe Max. Transformarea i-a impresionat.

Cum Hanski este singurul care chiar m-a cunoscut înainte de schimbare, el este cel care începe.

— Trebuie să recunosc că arăți mai tânăr și mai în formă, Max, nu neapărat mult mai drăguț, dar una peste alta nu-i deloc o transformare rea.

Tipul e jovial și asta ar trebui să spargă gheața.

— Vai, nici nu știți cât înseamnă asta pentru mine, îi zic cu un zâmbet fals.

Stanley ține fotografia și spune:

— Nici pe departe, Max. Nimeni nu ar bănui că tu și Malcolm sunteți una și aceeași persoană. Remarcabil!

Suntem în aceeași tabără acum, așa că glumim ca niște vechi prieteni. Dar nu există nici o bază, așa că discuția trenează.

— S-a stabilit data procesului? întreb eu, și asta schimbă atmosfera.

— Da, răspunde Stanley. 10 octombrie, în Roanoke.

— Adică peste doar patru luni, replic eu. Pare destul de repede.

— Eh, noi ăștia din districtul sudic suntem mai eficienți de fel, rostește Stanley cu îngâmfare. Media este de opt luni între punerea sub acuzare și proces. Cazul ăsta are ceva mai multă presiune în spate.

— Cine-i judecător?

— Sam Stillwater, împrumutat din districtul nordic. Toți colegii lui Fawcett din districtul sudic s-au recuzat.

— Spuneți-mi de proces, îi îndemn eu.

Stanley se încruntă, la fel ca restul trupei.

— Nu prea sunt multe de spus, Max; nu avem prea mulți martori și nici probe. Vom stabili că Rucker se afla prin zonă la momentul crimelor. Vom dovedi că avea mulți bani gheață asupra sa când l-am prins. Vom discuta și despre inculparea nepotului său și despre verdictul judecătorului Fawcett, poate că a fost vorba și de răzbunare la mijloc.

Stanley face o pauză aici, iar eu nu rezist să nu-l împung.

— Da, impresionant, zic eu, făcând pe deșteptul.

— Fără îndoială. Apoi mai este și mărturisirea, pe care apărarea a atacat-o. Avem o audiere în fața judecătorului Stillwater săptămâna viitoare, și ne așteptăm să câștigăm și să se rețină mărturisirea ca probă. În afară de asta, Max, cred că tu vei fi martorul vedetă.

— V-am zis totul. Știți care-i depoziția mea.

— Da, da, dar vrem să o mai verificăm o dată. Acum că am mai umplut niște lacune, hai să o desăvârșim.

— Sigur. Ce mai face amicul meu Quinn?

— Quinn nu o duce prea bine pe moment. Nu îi plac mâncarea, gardienii, regulile și nici să stea la izolare. Zice că-i nevinovat – ce surpriză! Cred că simte lipsa vieții boeme din lagărul federal.

— Și eu cred la fel.

Replica mea stârnește câteva râsete.

— Avocatul lui l-a convins pe judecător că Rucker are nevoie de o evaluare psihiatrică. Doctorul a declarat că poate să apară în fața instanței,

dar că trebuie să ia niște antidepresive. Are toane și are perioade în care nu vorbește cu nimeni zile în șir.

— Da, sună ca tipul pe care-l știam și eu. M-a pomenit?

— O, da! Nu-i place nici de tine. Bănuiește că tu ești informatorul nostru și că vei depune mărturie împotriva lui la proces.

— Când trebuie să depuneți lista voastră de martori?

— Cu șaizeci de zile înainte de proces.

— I-ați zis avocatului lui Quinn că voi depune mărturie?

— Nu. Nu divulgăm nimic până nu suntem siliți să o facem.

— Mda, așa-mi aminteam și eu, rostesc eu.

Tipii ăștia uită că m-am aflat și eu cândva la capătul celălalt al unei inculpări federale, cu agenți FBI scotocindu-mi prin toate ungherele vieții și cu Biroul Procurorului Federal amenințând să-mi încarcereze și cei doi parteneri nevinovați pe lângă mine. Ei cred că suntem prieteni la cataramă acum, o echipă mare și fericită care se îndreaptă în pas de paradă spre un alt verdict just. Dacă ar fi după mine, i-aș înjunghia pe la spate și le-aș otrăvi cazul.

Ei, cei din guvernul federal, mi-au răpit cinci ani din viață, fiul, soția și cariera. Cum îndrăznesc să stea aici de parcă am fi parteneri de încredere?!

Ajungem în cele din urmă la depoziția mea și petrecem vreo două ore revizuind-o. Am mai trecut o dată prin asta și mi se pare plictisitor. Unul dintre oamenii lui Mumphrey are niște foi cu întrebări și răspunsuri pe care să le studiez, și trebuie să recunosc că sunt destul de bine formulate. Nu a fost omis nimic.

Încerc să-mi imaginez cadrul supranatural în care voi depune mărturie. Voi fi adus în sala de judecată purtând o mască. Voi sta în spatele unui paravan sau al unui soi de despărțitură care îi va împiedica pe avocați, pe inculpat și pe spectatori să-mi vadă chipul după ce-mi voi da jos masca. Eu voi privi către jurați. Avocații vor pune întrebări din cealaltă parte a despărțiturii, iar eu le voi răspunde cu vocea distorsionată. Quinn, familia lui și oamenii lor vor fi acolo, căutând să mă identifice cumva. Vor ști că eu sunt, desigur, dar nu mă vor vedea deloc la față.

Oricât de sigure par toate aceste lucruri, mă îndoiesc cât se poate de serios că se vor întâmpla vreodată.

| CAPITOLUL 24 |

DIANA MĂ SUNĂ SĂ mă anunțe că a intrat în posesia noului meu permis de conducere eliberat în Florida și a noului meu pașaport. Ne întâlnim la o cafea la un Waffle House și ea mi le înmânează. Îi ofer un itinerariu cu multe lacune.

— Faci o excursie, deci? zice ea, studiindu-l.

— Da, de-abia aștept să probez noul pașaport. Îmi voi petrece primele trei nopți în Miami, la South Beach, începând chiar de azi. Plec în sud de îndată ce-mi termin ceașca de cafea. De acolo, voi zbura în Jamaica pentru vreo săptămână, apoi în Antigua și poate și în Trinidad. Te voi suna la fiecare escală. Îmi voi lăsa mașina la aeroportul din Miami pentru ca FBI-ul să știe exact unde este. Și, dacă tot vorbești cu ei, roagă-i te rog să mă lase în pace cât hoinăresc prin Caraibe.

— Să te lase în pace? întreabă ea, prefăcându-se că nu știe nimic.

— M-ai auzit. Hai să încetăm cu jocurile astea, Diana. N-oi fi eu cel mai bine protejat martor din țară, dar probabil că sunt între primii trei. Cineva e mereu cu ochii pe mine. E un tip – eu îi zic Crew Cut[44] Crew cut – tip de tunsoare scurtă, militară (n.tr.) – pe care l-am văzut de cinci ori în ultimele două săptămâni. Nu-i prea bun, așa că poți să le transmiți și asta celor de la FBI când îți întocmești raportul. Are 1,80 metri, 82 de kilograme, ochelari de soare Ray-Ban, o țăcălie blondă, conduce un Cooper și e tuns periuță. Foarte, foarte neglijent. Sunt surprins.

Și ea este surprinsă. Rămâne cu privirea țintită pe itinerariu și nu găsește nicio replică. I-am prins!

Plătesc cafeaua și pornesc la drum, având de parcurs peste 550 de kilometri spre sud pe Autostrada Interstatală 95. Vremea este caniculară și umedă, traficul intens și greoi, iar eu savurez fiecare kilometru de drum. Mă opresc des ca să pun benzină, să mă dezmorțesc și să văd dacă vine ceva din urmă. Nu mă aștept să observ nimic. De vreme ce FBI-ul știe încotro mă îndrept, nu o să se obosească să se țină după mine. În plus, presupun că există un aparat de urmărire prin GPS dosit cu iscusință undeva în mașina mea. Peste șapte ore, mă opresc în fața hotelului Blue Moon, unul dintre numeroasele hoteluri de lux renovate din inima cartierului art déco din South Beach. Îmi iau valiza-diplomat și geanta din portbagaj, îi dau cheile de la mașină valetului și intru într-o scenă din

Miami Vice. Ventilatoarele din tavan se învârt încet, în timp ce turiștii sporovăiesc și beau, așezați în scaune albe de răchită.

— Vă cazați, domnule? mă întreabă recepționera drăguță.

— Da. Max Baldwin, răspund eu, și cumva, este un moment de mândrie pentru mine.

Eu, Mărețul Max, mă bucur de atâta libertate încât pe moment nici nu realizez acest lucru. Cu o groază de bani, cu acte noi și perfect legale, cu o decapotabilă care mă poate duce oriunde – e aproape prea mult. Dar îmi revin în simțiri când o brunetă înaltă și bronzată trece pe la recepție. Are un sutien minuscul care nu acoperă aproape nimic. Iar fusta ei scurtă acoperă și mai puțin.

Dau numărul unuia dintre cardurile Visa pentru cheltuieli. Aș putea folosi fie bani gheață, fie un card de credit plătit anticipat, dar cum FBI-ul știe unde stau, nu-i cazul să mă ascund. Sunt sigur că biroul din Miami a fost notificat și că probabil sunt supravegheat mai subtil. Dacă aș fi cu adevărat paranoic, aș putea crede că FBI-ul a fost deja în camera mea și a ascuns un microfon, două. Mă duc în cameră, nu găsesc niciun microfon sau vreun spion, fac un duș rapid și mă schimb în pantaloni scurți și sandale. Merg apoi la bar ca să mă uit la gagici. Mănânc de unul singur în cafeneaua hotelului și atrag atenția unei tipe la vreo 40 de ani care pare să cineze cu o prietenă. Mai târziu, când mă întorc la bar, o zăresc din nou și facem cunoștință. O cheamă Eva și e din Puerto Rico. Bem un pahar când se pornește muzica. Eva vrea să danseze și, deși au trecut ani buni de când n-am mai făcut-o, mă mișc cât pot de energic.

Pe la miezul nopții, ne întoarcem în camera mea, unde ne dezbrăcăm imediat și sărim în pat. Aproape că sper ca FBI-ul să fi pus microfoane în cameră ca să surprindă și cele mai slabe sunete. Dacă așa stau lucrurile, o să le spargem timpanele.

Cobor repede din taxi la un colț de pe 8th Avenue, din centrul orașului Miami. Este 9.30 dimineața, deja e caniculă și, după câteva minute de mers vioi, simt cum mi se lipește cămașa de spate. Nu cred că sunt urmărit, dar mă mișc de parcă aș fi. Clădirea este o cutie îndesată de cinci etaje, atât de urâtă, încât nu-ți vine să crezi că cineva a plătit un arhitect să o proiecteze. Însă, pe de altă parte, mă îndoiesc că majoritatea chiriașilor sunt companii de primă mână. Una dintre ele se numește Corporate Registry Services, sau CRS, un nume atât de insipid și de inofensiv, încât nimeni nu ar putea ști vreodată cu ce se ocupă. Și cei mai mulți oameni nici nu ar vrea să știe.

O fi CRS o firmă perfect legală, dar atrage nenumărați clienți care nu

sunt. Este o adresă, un loc de livrare, un paravan, un serviciu de răspuns la telefon la care poate apela o corporație pentru a căpăta o oarecare măsură de autenticitate. Cum nu am sunat în prealabil, aștept o oră un manager de cont. Îl cheamă Loyd și în cele din urmă mă conduce într-un birou micuț și aglomerat, oferindu-mi un scaun de cealaltă parte a mesei oribile. Pălăvrăgim câteva minute în timp ce el verifică chestionarul pe care l-am completat.

— Ce este Skelter Films? întreabă el, într-un sfârșit.

— O companie de producție care se ocupă cu filme documentare.

— Cine este patronul?

— Eu. Înregistrată în Delaware.

— Câte filme ați făcut?

— Niciunul. Suntem la început.

— Care sunt șansele ca Skelter Films să mai existe peste doi ani?

— Slabe.

Tipul aude chestii de-astea dubioase tot timpul, așa că nu se sperie dintr-atât.

— Pare a fi un paravan.

— Cam așa stau lucrurile.

— Avem nevoie de o declarație în care să jurați că firma dumneavoastră nu va fi implicată în activități ilegale.

— Jur că nu va fi.

A mai auzit și asta înainte.

— În regulă. Iată cum operăm noi. Noi oferim firmei Skelter o adresă fizică, chiar în această clădire. Când primim corespondență, o expediem oriunde ne indicați dumneavoastră. Vă punem la dispoziție un număr de telefon, și toate apelurile vor fi preluate de o voce reală care va turui orice veți dori dumneavoastră. „Bună dimineața. Skelter Films. Cum vă pot redirecționa apelul?“ Sau altceva. Aveți parteneri?

— Nu.

— Vreun angajat fictiv sau nu?

— Voi avea câteva nume, toate fictive.

— Nicio problemă. Dacă cel care sună întreabă de unul dintre aceste personaje-fantomă, fata noastră va spune tot ce doriți. „Ne cerem scuze, dar este la filmări“, sau orice altceva. Dumneavoastră scrieți replicile, și noi le rostim. Îndată ce primim un telefon, vă anunțăm. Ce spuneți de un web site?

Nu sunt prea sigur în această privință, așa că spun:

— Încă nu. Care sunt avantajele?

Loyd se foiește și se reazemă în coate.

— Bun. Să zicem că Skelter este o companie legală care va face o

grămadă de documentare. În acest caz, va avea nevoie de un site din toate motivele obișnuite – marketing, informații, orgoliu. Pe de altă parte, să presupunem că Skelter este o corporație reală, dar nu o companie de film. Poate doar vrea să lase această impresie, din varii motive. Un site este o modalitate grozavă de a-ți promova imaginea, de a măslui cumva realitatea. Nimic ilegal, țineți minte. Dar putem crea un site web cu fotografii de-a gata și cu biografiile angajaților, cu filmele, premiile și proiectele aflate în desfășurare și așa mai departe.

— Cât costă?

— Zece miare.

Nu sunt sigur că vreau sau trebuie să-mi cheltuiesc banii așa, cel puțin nu la acest moment.

— Dați-mi puțin timp de gândire, zic eu, iar Loyd ridică din umeri. Cât costă serviciile dumneavoastră de înregistrare, în speță pachetul de bază?

— Adresa, telefonul, faxul și toate celelalte chestii costă 500 de dolari pe lună, plătiți pe șase luni în avans.

— Se poate plăti cu banii jos?

Loyd zâmbi și spuse:

— O, cum să nu! Chiar preferăm astfel de plăți.

Deloc surprinzător. Dau banii, semnez un contract și declarația prin care promit să desfășor doar activități legale, după care plec din birou. CRS se laudă cu nouă sute de clienți satisfăcuți, și, în timp ce trec pe lângă recepție, nu mă pot abține să nu mă gândesc că tocmai m-am alăturat unui soi de lume interlopă plină de companii-fantomă, escroci fără chipuri și cetățeni străini care fug de plata taxelor. Eh, fie ce-o fi!

După alte două nopți petrecute în compania Evei, îmi propune să mă întorc cu ea în Puerto Rico. Îi promit că mă voi gândi la asta, apoi mă furișez de la Blue Moon și conduc până la Aeroportul Internațional Miami, unde îmi las mașina parcată pe termen lung și mă îndrept spre terminale. Îmi scot un card de credit și noul pașaport, și îmi cumpăr un bilet dus spre Montego Bay, la compania Air Jamaica. Avionul este plin ochi: jumătate dintre pasageri sunt jamaicani de culoare, iar cealaltă jumătate turiști albi ca varul în drum spre soare. Înainte de decolare, atrăgătoarele însoțitoare de zbor ne servesc cu punch de rom. Zborul durează 45 de minute. Când aterizăm, agentul de la vamă îmi cercetează pașaportul pe toate părțile, iar eu încep să intru în panică, atunci când, într-un târziu, îmi face semn să trec mai departe. Găsesc autobuzul spre stațiunea Rum Bay, o zonă cu plaje topless, all-inclusive, adresându-se exclusiv burlacilor. Vreme de trei zile,

stau la umbră lângă piscină și mă gândesc la rostul vieții.

Din Jamaica zbor în Antigua, pe insulele Leeward din estul Caraibelor. Insula este minunată, are vreo 260 de km², cu munți, plaje albe și zeci de stațiuni. De asemenea, mai este cunoscută și drept unul dintre cele mai prietenoase paradisuri fiscale ale lumii, iar acesta este unul dintre motivele vizitei mele. Dacă nu aș fi vrut decât să mă distrez, aș fi rămas în Jamaica. Capitala este St. John's, un orășel agitat de 30 000 de locuitori, situat într-un loc care atrage vasele de croazieră. Mă instalez în camera mea dintr-un mic han aflat la marginea orașului, cu o vedere frumoasă spre apă, bărci și iahturi. Suntem în iunie, deci în afara sezonului, și pentru 300 de dolari pe noapte o să mănânc ca un rege, o să dorm până la amiază și o să savurez din plin faptul că nimeni nu știe cine sunt, de unde vin ori altceva din trecutul meu.

| CAPITOLUL 25 |

FRIGIDERUL FUSESE DEMONTAT CU o lună în urmă, iar Victor Westlake revenise la rutina și la biroul lui de la etajul patru al clădirii Hoover din Washington. Deși cazul uciderii judecătorului Fawcett și a lui Naomi Clary era rezolvat, tehnic vorbind, rămâneau încă multe îndoieli și semne de întrebare. Cea mai presantă chestiune, bineînțeles, era validitatea mărturisirii lui Quinn Rucker. Dacă judecătorul o respingea, atunci acuzarea nu ar mai fi rămas cu cine știe ce dovezi ca să poată merge mai departe cu cazul. Crimele erau rezolvate, însă cazul nu era închis, cel puțin nu în opinia lui Westlake. Încă își petrecea câte două ore pe zi ocupându-se de el. Primea raportul zilnic al activității lui Max Baldwin: mișcările acestuia, întâlnirile, apelurile telefonice, traficul pe internet și așa mai departe. Până acum, Max nu făcuse nimic care să îi ia prin surprindere. Westlake nu era încântat de excursia asta în Jamaica și mai departe, dar nu putea face nimic în această privință. Îl supravegheau cât puteau de îndeaproape. Apoi mai era raportul zilnic asupra familiei lui Rucker. FBI-ul obținuse un mandat judecătoresc pentru interceptarea conversațiilor telefonice ale lui Dee Ray Rucker, Sammy (Lunganu') Rucker, ale surorii lor Lucinda, și ale altor patru rude implicate în operațiunile de trafic din zona D.C.-ului.

Miercuri, 15 iunie, Westlake se afla într-o ședință când fu chemat la telefon. Era urgent, și în câteva minute ajunse într-o sală de conferințe cu tehnicieni care se grăbeau să pregătească înregistrarea audio. Unul dintre ei zise:

— Apelul a venit pe telefonul mobil al lui Dee Ray, azi-noapte, la ora 11.19; nu știm sigur de unde a fost făcut, dar ăsta e. Prima voce este a lui Dee Ray, cea de-a doua a lui Sully. Nu l-am identificat încă pe Sully.

Un alt tehnician spuse:

— Iată convorbirea.

DEE RAY: Da.
SULLY: Dee Ray, Sully la telefon.
DEE RAY: Ce-ai găsit?
SULLY: L-am găsit pe turnător, omule. Pe Bannister.
DEE RAY: Glumești?

SULLY: Nu glumesc, Dee Ray.

DEE RAY: Bine, nu-mi spune cum, spune-mi doar unde e.

SULLY: Păi acum leneveşte pe-o plajă din Florida. Îl cheamă Max Baldwin, stă într-un mic apartament din Neptune Beach, la est de Jacksonville. Pare să aibă ceva bani, se relaxează, ştii tu. O duce bine.

DEE RAY: Cum arată?

SULLY: E cu totul diferit. A făcut operaţie estetică. Dar are aceeaşi înălţime, chiar dacă a mai slăbit câteva kilograme. Acelaşi mers. Plus că se potrivesc şi amprentele.

DEE RAY: Amprentele?

SULLY: Firma noastră ştie ce face. Băieţii l-au urmărit până la plajă şi l-au văzut aruncând o sticlă de apă la gunoi. Au luat-o şi aşa au obţinut amprenta.

DEE RAY: Asta-i bine.

SULLY: Cum ziceam. Şi-acum?

DEE RAY: Staţi pe poziţii. Lăsaţi-mă să mă mai gândesc. Nu pleacă nicăieri, nu?

SULLY: Nu, e foarte fericit.

DEE RAY: Minunat!

Westlake îşi dădu drumul încet într-un scaun, cu gura căscată şi alb la faţă, prea înmărmurit ea să vorbească. Apoi rosti:

— Aduceţi-l încoace pe Twill.

Un subordonat dispăru, iar Westlake se frecă la ochi şi îşi calculă următoarea mişcare în timp ce aştepta. Twill, unul dintre asistenţi, sosi în goană, şi ascultară din nou caseta. Pentru Westlake, a doua oară fu şi mai înfiorător.

— Cum naiba... îngăimă Twill.

Westlake îşi revenea.

— Sună-l pe Bratten de la Serviciul Şerifilor Federali.

— Bratten a fost operat ieri, zice Twill. Newcombe este şeful acum.

— Atunci sună-l pe Newcombe. N-avem timp de pierdut.

M-am înscris la o sală de fitness şi îmi petrec o oră pe zi acolo, pe la amiază, lucrându-mi muşchii la aparate. Dacă tot am de gând să stau atât de mult la plajă, măcar să arăt cum trebuie.

După saună şi un duş lung, mă îmbrac. Telefonul mobil începe să-mi sune în vestiar. E drăguţa de Diana, care sună la o oră neobişnuită pentru ea.

— Bună, zic eu în şoaptă, deşi nu-i prea multă lume în jur.

— Trebuie să vorbim, începe ea brusc, primul semn că s-ar putea ca lucrurile să fie în neregulă.

— Despre ce?

— Nu acum. Sunt doi agenți FBI în parcare, într-un jeep Cherokee maro, chiar lângă mașina ta. O să te aducă ei.

— Și cum se face că știți unde mă aflu în acest moment, Diana?

— Vorbim mai târziu despre asta.

Eu stau într-un scaun pliant.

— Zi-mi acum, Diana. Ce se întâmplă?

— Max, eu sunt la zece minute distanță. Urmează ordinele, urcă în jeep, și îți voi spune totul îndată ce ne vedem. Hai să nu facem asta la telefon.

— Bine.

Mă îmbrac și încerc să mă port cât pot de calm. Trec prin sala de fitness și îi zâmbesc instructoarei de yoga căreia i-am tot făcut ochi dulci în ultima săptămână, apoi mă îndrept spre ușa din față. Arunc o privire afară și văd jeepul maro parcat lângă mașina mea. Deja mi-e clar că s-a întâmplat ceva groaznic, așa că înghit în sec și ies în lumina orbitoare a soarelui de amiază. Șoferul sare din mașină și îmi deschide ușa din spate, fără să scoată o vorbă. Mergem șapte minute într-o tăcere mormântală, după care parcăm pe aleea unui duplex demodat cu un semn pe care scrie „De închiriat“ în curtea din față.

E la o stradă de ocean. Imediat ce se oprește motorul, agenții sar din mașină și se uită împrejur, de parcă locul ar fi împânzit cu lunetiști. Simt cum crește nodul care mi s-a pus în stomac.

Ajungem înăuntru fără să fim împușcați. Diana ne așteaptă.

— Ce casă drăguță, zic eu.

— Este o ascunzătoare, replică ea.

— Aha, înțeleg. Și de ce ne aflăm într-o ascunzătoare în toiul unei zile cât se poate de obișnuite?

Un bărbat cărunt apare din bucătărie și îmi întinde mâna.

— Max, sunt Dan Raynor, șerif federal, supervizorul acestei zone.

Dăm mâna ca niște vechi prieteni, iar el chiar îmi zâmbește, de parcă ar urma să luăm împreună un prânz lung.

— Încântat de cunoștință, spun eu. Ce se întâmplă?

Ei sunt patru – Raynor, Diana și cei doi agenți FBI ale căror nume nu le cunosc – și pentru câteva secunde nu sunt foarte siguri care este protocolul care trebuie urmat în acest caz. A cui e jurisdicția? Cine-i inclus? Cine stă și cine pleacă? După cum am aflat deja, confruntările pe jurisdicții dintre agenții pot crea confuzie.

Raynor e cel care ia cuvântul:

— Max, mă tem că a apărut o breșă în securitate. Mai pe șleau

acoperirea ți-a fost deconspirată. Nu avem nici cea mai mică idee cum.

Mă așez și îmi șterg fruntea.

— Cine ce știe? întreb eu.

Raynor zice:

— Nu știm prea multe, dar vin niște oameni de la Washington chiar acum. Ar trebui să ajungă cam într-o oră. Este limpede că FBI-ul a interceptat aseară ceva dintr-o convorbire telefonică. Cred că a fost o mică discuție între cei din familia Rucker și FBI-ul a tras cu urechea.

— Știu unde sunt?

— Da. Știu exact unde locuiești.

— Ne pare foarte rău, Max, spune Diana, iar eu mă revolt împotriva ei și a prostiei sale, și îmi vine să o strâng de gât.

— Vai, nici nu știi ce mult înseamnă asta pentru mine! zic eu. Nu ar fi mai bine să taci?

— Îmi pare rău.

— E deja a doua oară când zici asta. Te rog să nu o mai spui încă o dată, bine? Nu înseamnă nimic. Nu mi-e de niciun folos.

Vorbele mele aspre o rănesc, dar mie nu-mi pasă. Singura mea grijă momentan este grija pentru propria-mi piele. Cei patru oameni din fața mea, împreună cu toți superiorii lor și cu întregul guvern, sunt responsabili pentru „breșă".

— Vrei o cafea? mă întreabă Diana cu blândețe.

— Nu, aș vrea niște heroină, răspund eu.

Li se pare amuzant, și adevărul este că ne-ar prinde bine să ne destindem puțin. Se toarnă cafea în cești și se aduce și un platou cu fursecuri. Începe așteptarea. Oricât de suprarealist ar fi, încep să mă gândesc unde m-ar putea duce acum.

Raynor spune că se vor duce după mașina mea pe înserat. Așteaptă să vină un agent de culoare de la biroul din Orlando, care va fi dublura mea în următoarele zile. În niciun caz nu voi mai putea să mă întorc să stau în apartament, așa că discutăm despre recuperarea obiectelor mele personale, puține câte sunt. Serviciul Șerifilor Federali se va ocupa de chirie și va opri utilitățile. Raynor crede că voi avea nevoie de un alt automobil, dar eu mă opun la început.

Agenții FBI se duseră după sandviciuri. Ceasul pare să stea în loc, iar pereții par să cadă peste mine. Într-un sfârșit, la 15.30, domnul Victor Westlake intră pe ușa din față și zice:

— Max, îmi pare rău.

Nu mă ridic, nici nu întind mâna spre el. Canapeaua e numai a mea. Cu el mai sunt trei agenți în costume închise la culoare, și aceștia își iau scaune de bucătărie și taburete. După ce se termină prezentările și se așază

toată lumea, Westlake începe:

— E ceva foarte neobișnuit, Max, și nu știu ce să spun. Momentan nu avem nici cea mai mică idee în privința breșei și s-ar putea să nici nu aflăm vreodată.

— Atunci spuneți-mi doar ce știți, i-o întorc eu.

Westlake deschide un dosar și scoate niște hârtii.

— Iată stenograma unei conversații telefonice pe care am interceptat-o azi-noapte, între Dee Ray Rucker și cineva pe nume Sully. Ambii au folosit telefoanele mobile. Dee Ray era în D.C. Sully a sunat de undeva de pe-aici.

Toată lumea își ține respirația cât timp citesc eu stenograma. Îmi ia câteva secunde, apoi o las pe măsuța de cafea.

— Cum au reușit? întreb.

— Încă lucrăm la asta. Una dintre teorii este că au apelat la o companie particulară ca să-ți dea de urmă. Acum monitorizăm câteva firme specializate în spionaj industrial, supraveghere, persoane dispărute, muncă de detectivi particulari și alte asemenea. Vorbim de foști soldați, foști spioni, și, mi-e și rușine să o spun, câțiva foști agenți FBI. Sunt oameni pricepuți și dispun de tehnologia necesară. Pentru onorariul potrivit, ar putea strânge o grămadă de informații.

— De unde? Din interior?

— Nu știm încă, Max.

— Dacă ați ști, tot nu mi-ați zice. Nu ați recunoaște nici în ruptul capului dacă breșa ar fi fost cauzată de cineva din guvernul federal fie că ar fi vorba de FBI, de Serviciul Șerifilor Federali, de Biroul Procurorului Federal, de Departamentul de Justiție, de Direcția Penitenciarelor sau mai știu eu ce. Câți oameni știu de acest mic secret, domnule Westlake? Câteva zeci sau chiar mai mulți. Oare cei din clanul Rucker m-au găsit pentru că mi-au dat de urmă sau pur și simplu i-au urmărit pe agenții FBI aflați pe urma mea?

— Te asigur că nu a fost nicio breșă în interior.

— Dar tocmai ați spus că nu știți. Asigurările voastre nu mai înseamnă nimic. Momentan, nu mai sunt sigur decât că toți cei implicați își vor scăpa pielea și vor arăta cu degetul la alții, începând chiar de-acum. Nu cred nimic din ce-mi spuneți, domnule Westlake. Dumneavoastră sau oricine altcineva.

— Trebuie să ai încredere în noi, Max. Situația este gravă, chiar foarte gravă.

— Am avut încredere în voi până azi-dimineață și uite unde am ajuns! Nu mai am pic de încredere. Zero.

— Trebuie să te protejăm până la proces, Max. Înțelegi asta. După proces, o să ne pierdem interesul. Dar până atunci trebuie să ne asigurăm

că eşti teafăr. De aceea am interceptat convorbirile. Îi monitorizam pe cei din clanul Rucker şi am avut noroc. Suntem de partea ta, Max. Da, sigur, cineva a dat-o în bară pe undeva, şi vom afla ce s-a întâmplat. Însă încă eşti întreg pentru că noi ne-am făcut treaba.

— Felicitări, zic eu, şi mă duc la toaletă.

Adevărata dispută izbucneşte când îi informez că voi părăsi programul de protecţie a martorilor. Dan Raynor turuie despre cât de periculoasă va fi viaţa mea dacă nu le îngădui să mă salte de-aici şi să mă ducă la vreo mie de kilometri depărtare, sub un alt nume. Treaba lor. O să-mi asum riscul şi o să încerc să mă ascund singur. Westlake mă imploră să rămân în program. Depoziţia mea va fi esenţială la proces şi fără ea s-ar putea să nu se ajungă la condamnare. Îi reamintesc în mod repetat că au o mărturisire, şi niciun judecător federal nu o va respinge. Le promit că îmi voi face apariţia la proces. Argumentul meu este că viaţa mea va fi mai sigură când eu voi fi singurul care voi şti unde mă ascund. Sunt pur şi simplu prea mulţi agenţi implicaţi în protecţia mea. Raynor îmi reaminteşte la rândul lui că Serviciul Şerifilor Federali nu a pierdut niciodată un informator din programul de protecţie, din cele peste opt mii de persoane, iar eu îi reamintesc că la un moment dat vor pierde pe cineva. Şi nu vreau să fiu eu acel cineva.

Discuţia este destul de aprinsă, dar eu nu dau înapoi. Şi ei nu pot decât să aducă argumente. Nu au niciun pic de autoritate asupra mea. Sentinţa mea a fost comutată, nu sunt eliberat condiţionat. Am acceptat să depun mărturie, şi chiar am de gând s-o fac. Înţelegerea mea cu Serviciul Şerifilor Federali stipulează clar că pot ieşi din programul de protecţie a martorilor oricând vreau.

— Plec, zic eu şi mă ridic în picioare. Sunteţi drăguţi să mă conduceţi la maşina mea?

Nu se mişcă nimeni. Raynor mă întreabă:

— Ce planuri ai?

— De ce ar trebui să vă împărtăşesc planurile mele?

— Cum rămâne cu apartamentul?

— Voi pleca peste două zile, şi apoi e numai al vostru.

— Deci pleci din zonă? întreabă Diana.

— Nu am spus asta. Am spus că plec din apartament. Mă uit la Westlake şi zic: Şi vă rog să nu mă mai urmăriţi. Sunt şanse mari ca voi să fiţi urmăriţi în timp ce mă urmăriţi pe mine. Lăsaţi-mă în pace, bine?

— Nu-i adevărat, Max.

— Nu ştiţi ce-i adevărat şi ce nu. Nu mă mai urmăriţi şi gata, bine?

Sigur că nu spune da. Are obrajii roşii şi este furios la culme, dar asta-i normal pentru cineva obişnuit să i se facă mereu pe plac. Mă îndrept spre

ușă, o deschid și zic:

— Dacă nu mă duceți voi, merg pe jos.

— Duceți-l înapoi, zice Westlake.

— Mulțumesc, răspund eu și ies din căsuță.

Ultimul lucru pe care îl aud este vocea lui Raynor:

— Faci o mare greșeală, Max!

Stau pe bancheta din spate în timp ce aceiași doi agenți mă transportă în tăcere. În parcarea din fața sălii de fitness, cobor fără să scot o vorbă. Ei pleacă, dar mă îndoiesc că se duc prea departe. Eu urc în micul meu Audi, cobor capota și pornesc într-o plimbare de-a lungul plajei, pe autostrada A1A. Refuz să mă uit în oglinda retrovizoare.

Victor Westlake se întoarse la Washington cu un avion guvernamental. Când sosi în biroul său, pe înserat, fu informat că judecătorul Sam Stillwater a respins moțiunea apărării privind neadmiterea mărturisirii lui Quinn Rucker printre probe. Deși nu era o surpriză prea mare în sine, vestea era o ușurare. Îl sună pe Stanley Mumphrey în Roanoke și îl felicită. Nu îl informă pe procurorul federal că martorul lor cheie era pe punctul să iasă din programul de protecție a martorilor și să dispară în noapte.

| CAPITOLUL 26 |

DORM CU O ARMĂ lângă mine, un revolver Beretta de 9 milimetri, cumpărat în mod legal și înregistrat în statul Florida. Nu am mai tras cu o armă de douăzeci de ani, de când eram în Marină, și nu am niciun chef să încep acum. Revolverul e așezat pe cutia de carton ce-mi ține loc de noptieră, lângă pat. O altă cutie de pe podea este plină cu lucrurile de care am nevoie – laptopul, iPadul, câteva cărți, o trusă de bărbierit, o pungă cu bani gheață, două dosare cu actele mele personale și un telefon cu cartelă preplătită, cu număr nelimitat de minute și prefix de Miami. O valiză ieftină, care să poată încăpea în portbagajul micuț al mașinii, este burdușită cu haine și gata de drum. Majoritatea acestor obiecte – arma, telefonul mobil, valiza au fost cumpărate recent pentru eventualitatea în care voi fi nevoit să dispar rapid.

Ei bine, acea clipă a sosit. Înainte să se crape de ziuă, îmi pun toate lucrurile în mașină și aștept. Stau pe terasă pentru ultima oară, sorbind din cafea și privind oceanul ce capătă nuanțe trandafirii, apoi portocalii, pe măsură ce soarele se ivește la orizont. L-am privit de nenumărate ori și tot nu m-am plictisit. Într-o dimineață senină, sfera perfectă se înalță din apă și spune salut, bună dimineața, ce zi frumoasă o să fie.

Nu știu sigur încotro mă îndrept sau unde voi ajunge, dar am de gând să mă aflu prin preajma unei plaje ca să-mi încep fiecare zi cu această tihnă perfectă.

La 8.30 ies din apartament, lăsând în urma mea un frigider plin pe jumătate cu mâncare și băuturi, farfurii și articole de uz casnic, un ibric drăguț de cafea, câteva reviste pe canapea, și niște pâine și biscuiți în cămară. Am locuit patruzeci și șase de zile aici, primul meu cămin după ieșirea din închisoare, și mă întristează că trebuie să plec. Credeam că voi sta mai mult. Las lumina aprinsă, încui ușa în urma mea și mă întreb prin câte ascunzători temporare voi mai trece până ce nu voi mai fi silit să mă ascund. Pornesc la drum și mă pierd în curând în traficul aglomerat înspre Jacksonville. Știu că sunt în urma mea, dar poate că nu pentru multă vreme.

Două ore mai târziu, intru în aglomerația urbană de la nord de Orlando și mă opresc pentru micul dejun la o patiserie. Mănânc încet, citesc ziarele și privesc mulțimea. Mă cazez la un motel ieftin de pe aceeași stradă,

plătind cu bani gheață pentru o noapte. Recepționera îmi cere un act de identitate cu fotografie, iar eu îi explic că mi-am pierdut portofelul noaptea trecută, într-un bar. Nu-i place cum sună, dar îi place ideea de bani gheață, așa că nu-și mai bate capul. Îmi dă cheia și mă duc în cameră. Cu ajutorul Paginilor Aurii și al telefonului meu mobil cu cartelă preplătită, găsesc în cele din urmă un atelier auto care mă poate programa pe la trei după-amiaza. Pentru 199 de dolari, puștiul de la capătul firului promite să-mi facă mașina să arate ca nouă.

Buck's Pro Shine se află în spatele unei mari spălătorii de linie, o afacere înfloritoare. Sunt repartizat, împreună cu mașina, unui puști slăbănog de la țară, pe nume Denny, și tipul își ia treaba în serios. Îmi prezintă în detaliu planul pentru spălarea și lustruirea mașinii și este surprins când îi spun că voi aștepta.

— Ar putea să dureze două ore, zice el.

— Nu am unde să mă duc, replic eu.

El ridică din umeri și urcă mașina pe un suport. Îmi găsesc loc pe o bancă de sub o umbrelă și încep să citesc o carte de Walter Mosley. Treizeci de minute mai târziu, Denny termină de spălat capota și pornește aspiratorul. Deschide ușile, iar eu mă duc să vorbesc un pic cu el. Îi explic că plec din oraș, așa că valiza trebuie lăsată pe bancheta din spate și cutia de carton din portbagaj nu trebuie atinsă. El ridică iarăși din umeri: cu atât mai bine – mai puțină muncă. Mă dau mai aproape de Denny și-i spun că trec printr-un divorț urât și că am motive să cred că avocații soției mele îmi urmăresc fiecare mișcare. Sunt aproape sigur că am un dispozitiv de urmărire ascuns undeva în mașină sau pe ea și, dacă Denny îl găsește, o să-i dau 100 de dolari în plus. La început ezită, dar îl asigur că este mașina mea și că nu-i nimic ilegal în a deconecta un dispozitiv de urmărire. Nemernicii ei de avocați sunt cei care încalcă legea. În cele din urmă, văd cum îi apare o licărire în ochi și acceptă. Ridic capota și începem să scotocim prin mașină împreună. În timp ce facem asta, îi explic că există zeci de dispozitive diferite, de toate formele și mărimile, însă cele mai multe sunt atașate cu un magnet puternic. În funcție de model, bateria poate ține și săptămâni întregi, sau dispozitivul poate fi chiar conectat la sistemul electric al mașinii. Unele antene sunt externe, altele interne.

— De unde știi toate astea? întreabă el, întins pe spate, cu capul sub mașină, scotocind pe la șasiu.

— Știu, pentru că am ascuns și eu unul în mașina nevesti-mii, zic eu, iar lui i se pare amuzant.

— De ce nu l-ai căutat chiar tu? insistă el.

— Pentru că eram urmărit.

Căutăm vreo oră și nu găsim nimic. Încep să cred că s-ar putea ca

mașina mea să nu fi fost urmărită, de fapt, când Denny deșurubează o tăbliță din spatele farului din dreapta-față. E întins pe spate, cu umărul lipit de cauciucul drept din față. Desprinde ceva și mi-l dă. Carcasa impermeabilă e de mărimea unui telefon mobil și e făcut din plastic negru și tare. Îl îndepărtez și zic „Ăsta-i!“ M-am uitat la vreo sută de chestii de-astea pe internet și nu am văzut niciodată unul ca ăsta, așa că presupun că-i produs de stat. Nu are nicio marcă pe el, semne distinctive, numere sau litere.

— Bine lucrat, Denny, spun eu și îi dau o hârtie de 100 de dolari.

— Pot să mă întorc la curățat acum? întreabă el.

— Sigur.

Îl las să-și vadă de treabă. Lângă spălătorie se află un mic centru comercial cu vreo cinci, șase magazine cu produse ieftine. Cumpăr o ceașcă de cafea decofeinizată stătută și stau la fereastra unei cafenele, uitându-mă la parcare. Un cuplu în vârstă își parchează Cadillacul, coboară și intră într-un bufet cu mâncare chinezească. Imediat ce dispar înăuntru, ies din cafenea și pornesc prin parcare ca și cum m-aș îndrepta spre mașina mea. Când ajung în spatele Cadillacului, mă aplec brusc și lipesc dispozitivul de urmărire de partea de jos a rezervorului. Numere de înmatriculare din Ontario – perfect!

Denny spală geamurile, asudând din greu, cufundat în munca sa. Îl bat pe umăr, făcându-l să tresară, și-i zic:

— Uite ce-i, Denny, ai făcut o treabă foarte bună, dar a intervenit ceva și trebuie s-o întind. Îi dau trei hârtii de 100 de dolari. El pare confuz, dar nu comentează.

— Cum spui tu, omule, mormăie el, holbându-se la bani.

— Trebuie să plec.

El trage prosopul de pe capota mașinii.

— Multă baftă cu divorțul, omule.

— Mulțumesc.

La vest de Orlando, o iau pe Autostrada Interstatală 75, înspre nord, prin Ocala, apoi Gainesville, și intru în Georgia, unde mă opresc în Valdosta peste noapte.

În următoarele cinci zile, rătăcirile mele mă duc în sud, până în New Orleans, în vest, până în Wichita Falls, Texas, și în nord, până în Kansas City. Merg pe autostrăzi interstatale și naționale, pe șosele statale și pe drumuri de țară. Plătesc totul cu bani gheață, așa că, din câte știu eu, nu las nicio urmă. Mă întorc de zeci de ori pe unde-am mai trecut și mă

conving că nu-i nimeni pe urmele mele. Călătoria mea se încheie în Lynchburg, Virginia, unde trag pe dreapta puțin după miezul nopții și plătesc din nou cu bani gheață pentru o cameră de motel. Până acum, am fost refuzat într-un singur loc pentru că am zis că nu am acte de identitate. E la fel de adevărat că nu m-am cazat pe la Marriott sau Hilton. Sunt sătul de condus și nerăbdător să mă apuc de treabă.

Dorm până târziu a doua zi dimineață, apoi conduc o oră până în Roanoke, ultimul loc din lume în care cei care știu de Max Baldwin s-ar aștepta să-l găsească. Îmbărbătat de acest gând, dar și de noua mea înfățișare, sunt încrezător că îmi pot păstra anonimatul într-o zonă metropolitană de 200 000 de oameni. Singura parte neplăcută o reprezintă plăcuțele de înmatriculare de Florida de la mașina mea, și mă gândesc să închiriez alta. Hotărăsc să nu o fac totuși din cauza actelor care ar trebui semnate. În plus, numărul de Florida mă va ajuta mai târziu.

Conduc prin oraș o vreme, admirând peisajul, zona centrală, cartierele vechi și inevitabila aglomerație. Malcolm Bannister a vizitat Roanoke în câteva rânduri, inclusiv ca jucător de fotbal american, în liceu, la vârsta de 17 ani. Winchester este la doar trei ore înspre nord, pe Autostrada Interstatală 81. Pe când era un tânăr avocat, Malcolm a condus de două ori acolo ca să ia depoziții unor martori. Orașul Salem e chiar lângă Roanoke, iar Malcolm își petrecuse un weekend acolo la nunta unui prieten.

Căsnicia aceea se încheiase printr-un divorț, la fel ca a lui Malcolm. După ce Malcolm intrase la închisoare, nu a mai avut nicio veste de la prietenul respectiv.

Drept urmare, se poate spune că știu zona, cât de cât. Primul motel la care îmi încerc norocul face parte dintr-o rețea națională și are reguli destul de stricte cu privire la înregistrarea clienților. Vechea păcăleală cu portofelul pierdut nu mai ține, și nu primesc cameră pentru că nu prezint niciun act de identitate. Nicio problemă – sunt nenumărate moteluri ieftine prin zonă. Mă îndrept spre capătul de sud al orașului Roanoke și ajung într-o parte a Salemului mai puțin circulată, unde găsesc un motel care oferă probabil camere cu ora. Banii gheață vor fi bine-veniți. Aleg varianta de 40 de dolari și-i zic femeii de la recepție că voi sta câteva zile. Nu e prea amabilă, și îmi dau seama că s-ar putea să fi fost proprietara acestui loc încă de pe vremea în care negrii nu erau primiți. Sunt 32 de grade și o întreb dacă aerul condiționat funcționează. Da, de-abia a fost instalat, îmi răspunde ea cu mândrie. Parchez în spate, chiar în fața camerei mele și departe de stradă. Așternuturile și podelele sunt curate. Baia este imaculată. Aparatul de aer condiționat de la fereastră zumzăie în surdină, și până îmi aduc bagajele din mașină, temperatura coboară sub 21 de grade. Mă întind pe pat și mă întreb câte cuplări ilicite s-au petrecut

aici. Mă gândesc la Eva din Puerto Rico și la cât de plăcut ar fi să o țin din nou în brațe. Apoi mă gândesc la Vanessa Young și la cum mă voi simți când o voi atinge pentru prima oară.

După lăsarea întunericului, mă duc în josul străzii și mănânc o salată la un fast-food. Am slăbit vreo nouă kilograme de când am plecat de la Frostburg și sunt hotărât să mai pierd câteva, măcar pe moment. Când plec de la restaurant, văd luminile nocturnei de la stadion și mă hotărăsc să merg la meci. Conduc până la Memorial Stadium, fieful celor de la Salem Red Sox, echipa Bostonului din Clasa A. Aceștia joacă cu Lynchburg Hillcats în fața unui public destul de numeros. Pentru șase dolari, primesc un loc în tribune. Cumpăr o bere de la un vânzător ambulant și savurez priveliștea și zgomotele meciului.

În apropiere se află un tânăr tată cu cei doi fii ai săi, jucători juniori de baseball, bănuiesc, ambii având până în șase ani și purtând tricouri și șepci cu Red Sox. Mă gândesc la Bo și la toate orele petrecute antrenându-l în curtea din spatele casei, în timp ce Dionne stătea pe mica terasă, sorbind un ceai cu gheață. Parcă ar fi fost ieri – toți trei împreună, o mică familie cu vise mari și cu un viitor în față. Bo era atât de micuț și de drăguț, iar tatăl său era ca un erou pentru el. Încercam să-l învăț să lovească mingea la fel de bine cu ambele mâini, încă de la cinci ani, când cei din guvernul federal au intrat cu bocancii în viața mea și au năruit totul. Ce păcat...!

Oricum, în afara mea, nimănui nu-i mai pasă cu adevărat. Cred că tatăl și frații mei ar vrea să mă vadă din nou pe picioarele mele, dar asta nu-i o prioritate pentru ei. Au propriile vieți cu care să-și bată capul. Când ajungi la închisoare, lumea presupune că ai meritat-o și nu mai găsești pic de compasiune. Dacă mi-ai întreba foștii prieteni și cunoscuți din orașul natal, sunt sigur că toți ar spune ceva de genul ăsta: „Bietul Malcolm, s-a amestecat cu cine nu trebuia. A mai ciupit ceva, pe ici, pe colo. S-a cam lăcomit. Ce tragic!“ Toți uită repede pentru că vor să uite. Războiul împotriva infracționalității are nevoie de victime; bietul Malcolm a fost prins la mijloc.

Așa că acum am rămas doar eu, Max Reed Baldwin, liber, dar pe fugă, căutând o cale să mă răzbun și, în același timp, să încep o viață nouă și fericită.

| CAPITOLUL 27 |

PENTRU A ȘASEA ZI la rând, Victor Westlake își bea cafeaua de dimineață uitându-se peste un scurt raport asupra domnului Max Baldwin. Informatorul intrase în pământ. Dispozitivul de urmărire prin GPS fusese găsit în cele din urmă pe Cadillacul Seville al unui cuplu de canadieni în vârstă, în timp ce aceștia luau prânzul în apropiere de Savannah, Georgia. Oamenii nu aveau să afle niciodată că fuseseră urmăriți de FBI aproape 500 de kilometri. Westlake îi sancționase pe cei trei agenți de teren care trebuiau să-i monitorizeze mașina lui Baldwin. Aceștia îl pierduseră în Orlando și se luaseră după mașina greșită când Cadillacul pornise spre nord.

Baldwin nu își folosea iPhone-ul, cărțile de credit sau furnizorul de internet pe care și-l alesese la început. Urmărirea pe aceste trei fronturi, aprobată de instanță, avea să expire peste o săptămână, și șansele de a fi reînnoite ordinele judecătorești erau infime. Omul nu era nici suspect, nici evadat, iar instanța nu privea cu ochi buni asemenea intervenții amănunțite în viața unui cetățean care respecta legea. În contul său de la SunCoast mai erau doar 4 500 de dolari. Banii de recompensă fuseseră împărțiți și plimbați prin statul Florida, însă FBI-ul le pierduse într-un final urma. Baldwin mutase banii atât de repede, încât avocații FBI-ului nu mai pridideau cu cererile lor de mandate de percheziție. Fuseseră cel puțin opt retrageri de bani, în valoare totală de 65 000 de dolari. Fusese consemnat un transfer bancar de 40 000 de dolari către un cont din Panama, iar Westlake presupunea că restul banilor fuseseră scoși din țară. Deși nu ar fi vrut să recunoască, ajunsese să-l respecte pe Baldwin și abilitatea acestuia de a se ascunde. Dacă FBI-ul nu-l putea găsi, poate că omul chiar era în siguranță.

Dacă Baldwin reușea să evite folosirea cărților de credit, a iPhone-ului și a pașaportului și, dacă nu era cumva arestat, putea rămâne ascuns foarte mult timp. Nu mai fuseseră discuții în clanul Rucker, iar Westlake era încă uluit de faptul că o bandă de traficanți de droguri din D.C. îl găsise pe Baldwin tocmai în Jacksonville. FBI-ul și Serviciul Șerifilor Federali declanșaseră o anchetă, care până în acel moment rămăsese fără rezultat.

Westlake puse raportul într-un vraf de hârtii și își termină cafeaua.

Am găsit firma Beebe Security într-o clădire de birouri, nu departe de motelul meu. Anunțul din Pagini Aurii vorbea despre 20 de ani de experiență, un trecut în rândurile oamenilor legii, o tehnologie de ultimă oră și multe altele. Aproape toate anunțurile pentru Detectivi Particulari folosesc același limbaj și încerc să îmi amintesc ce m-a atras la Beebe, în timp ce-mi parchez mașina. Poate că numele. Dacă nu-mi place cum arată locul, o să trec la următorul nume de pe listă.

Dacă l-aș fi văzut pe Frank Beebe mergând pe stradă, aș fi zis: „Uite un detectiv particular". În vârstă de 50 de ani, cu pieptul masiv și cu nasturii de la cămașă gata să-i pocnească deasupra burții, cu pantaloni de poliester, cu cizme de cowboy ascuțite la vârf, cu părul cărunt, cu nelipsita mustață și cu mersul țanțoș al unui om înarmat și netemător. Închide ușa biroului său înghesuit și spune:

— Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule Baldwin?

— Trebuie să găsesc pe cineva.

— Ce fel de caz? întreabă el, trântindu-se în scaunul său de director, supradimensionat. Peretele din spatele lui este acoperit cu fotografii mari și cu tot felul de certificate.

— Nu este propriu-zis un caz. Pur și simplu vreau să găsesc un tip.

— Ce veți face după ce-l veți găsi?

— O să discut cu el. Nimic mai mult. Nu-i vorba nici de-un soț necredincios, nici de-un datornic delincvent. Nu îl caut pentru bani, răzbunare sau ceva de genul ăsta. Vreau doar să-l întâlnesc și să aflu mai multe despre el.

— Pare în regulă. Frank scoate capacul de la stilou, gata să ia notițe. Spuneți-mi mai multe despre el.

— Numele său este Nathan Cooley. Cred că i se mai zice și Nat. Are 30 de ani și cred că nu-i căsătorit. Este dintr-un orășel pe nume Willow Gap.

— Am trecut prin Willow Gap.

— Din câte știu, mama lui încă locuiește acolo, dar nu sunt sigur unde-i Cooley acum. În urmă cu câțiva ani, a fost prins în flagrant cu metamfetamină...

— Ce surpriză!

— Și a stat câțiva ani într-un penitenciar federal. Fratele său mai mare a fost ucis într-un schimb de focuri cu forțele de poliție.

Frank își notează de zor.

— De unde îl știți pe tip?

— Haideți să zicem că ne știm de mult.

— Am înțeles. Omul știe când să pună întrebări și când să nu insiste. Ce

trebuie să fac eu?

— Uitați ce este, domnule Beebe...

— Frank.

— Bine, Frank. Mă îndoiesc că sunt prea multe persoane de culoare în Willow Gap și prin împrejurimi. În plus, eu sunt din Miami, și am plăcuțe de înmatriculare de Florida la mașinuța mea străină. Dacă apar pe-acolo și încep să pun întrebări în stânga și-n dreapta, s-ar putea să nu ajung prea departe.

— Probabil că ați fi împușcat.

— Aș vrea să evit asta. Prin urmare, m-am gândit că dumneata ai putea face treaba fără să trezești bănuieli. Am nevoie doar de adresa și numărul lui de telefon, dacă se poate. Orice altceva ar fi deja un bonus.

— Ați încercat să-l căutați în cartea de telefoane?

— Da, și sunt mai multe persoane pe nume Cooley în Willow Gap. Niciun Nathan. Nu cred că aș ajunge prea departe dacă aș suna lumea la întâmplare.

— Înțeleg. Altceva?

— Atât. E destul de simplu.

— În regulă. Onorariul meu este de 100 de dolari pe oră, plus celelalte cheltuieli. O să mă duc în Willow Gap mai pe după-amiază. E la vreo oră distanță, pierdut pe coclauri.

— Așa am auzit și eu.

Prima variantă a scrisorii suna astfel:

Stimate domnule Cooley,

Numele meu este Reed Baldwin și sunt un producător de documentare din Miami. Împreună cu doi parteneri, deținem o companie de producție numită Skelter Films. Suntem specializați în documentare despre abuzurile de putere săvârșite de guvernul federal.

Actualul meu proiect tratează o serie de asasinate comise cu sânge-rece de către agenții DEA[55] DEA – Drug Enforcement Administration (în lb. engleză în orig.) – Brigada Antidrog (n.tr.). Acest subiect este foarte important pentru mine deoarece acum trei ani nepotul meu de 17 ani a fost împușcat mortal de doi agenți în Trenton, New Jersey. Era neînarmat și nu avea antecedente penale. Bineînțeles, ancheta internă nu a descoperit nicio vină din partea DEA. Procesul intentat de familia mea a fost respins.

În cercetările desfășurate pentru acest film, cred că am dat peste o conspirație care ajunge până la nivelul conducerii DEA. Cred că unii agenți sunt încurajați să omoare pur și simplu traficanții de droguri, reali sau doar suspecți. Aceasta se întâmplă din două motive: în primul rând, asemenea asasinate pun capăt oricărei activități criminale, evident. În al doilea rând, se evită astfel procesele lungi. Cei de la DEA omoară oameni, în loc să-i

aresteze.

Până în momentul de față, am descoperit cam o duzină de astfel de crime suspecte. Am intervievat câteva familii, și toți cei cu care am vorbit sunt ferm convinși că cei dragi lor au fost asasinați. Și așa ajungem la dumneavoastră: cunosc în linii mari circumstanțele în care a murit fratele dumneavoastră, Gene, în 2004. Au fost cel puțin trei agenți DEA implicați în incident și, ca de obicei, aceștia pretind că au acționat în legitimă apărare. Cred că erați și dvs. de față la acel moment.

Dați-mi, vă rog, ocazia să vă întâlnesc și să discutăm acest proiect la un prânz. Eu mă aflu în prezent în Washington, D.C., dar îmi pot rupe câteva ore ca să vin în Virginia de sud-vest, oricând sunteți disponibil. Numărul meu de telefon mobil este 305-806-1921.

Vă mulțumesc pentru timpul acordat.

Al dumneavoastră,
M. Reed Baldwin

Ceasul pare să-și fi încetinit curgerea, iar orele trec greu. Fac o plimbare lungă în sud, pe Autostrada Interstatală 81, trecând prin Blacksburg, unde se află Universitatea Virginia Tech, apoi Christiansburg, Radford, Marion și Pulaski. Este o regiune muntoasă și călătoria e plăcută, dar nu am venit aici să admir priveliștea. S-ar putea să am nevoie de unul dintre aceste orașe în viitorul apropiat, așa că îmi notez localizarea popasurilor de camioane, a motelurilor și a restaurantelor fast-food din apropierea autostrăzii. Traficul camioanelor este intens și sunt automobile din zeci de state, astfel încât nu mă remarcă nimeni. Din când în când, ies de pe cele patru benzi și mă aventurez printre dealuri, trecând prin orășele fără să opresc. Ajung în Ripplemead, cu o populație de 500 de locuitori, cătunul cel mai apropiat de cabana de pe malul lacului unde au fost omorâți judecătorul Fawcett și Naomi Clary. În cele din urmă mă întorc în Roanoke. Luminile stadionului sunt aprinse; cei de la Red Sox au din nou meci. Îmi cumpăr bilet și îmi iau un hotdog și o bere la cină.

Frank Beebe mă sună la 8 dimineața și o oră mai târziu sunt în biroul lui. În timp ce toarnă cafea în cești, trece direct la subiect:

— L-am găsit în Radford, un oraș universitar, de vreo 16 000 de locuitori. A ieșit din închisoare acum câteva luni, a stat la maică-sa o vreme, apoi s-a mutat. Am vorbit cu maică-sa, o femeie aprigă, și mi-a spus că și-a cumpărat un bar în Radford.

Sunt curios, așa că-l întreb:

— Cum ai făcut-o să vorbească?

Frank râde și își aprinde o altă țigară.

— Asta-i partea cea mai ușoară, Reed. Când ești de-o viață în meseria asta, găsești mereu ceva de spus ca să-i faci pe oameni să vorbească. Mi-am

dat seama că maică-sa încă se teme la culme de oricine din sistemul penitenciar, așa că i-am zis că sunt un agent de la un penitenciar federal și că trebuie să vorbesc cu băiatul ei.

— Dar asta nu înseamnă să te dai drept om al legii?

— Nu, pentru că nu există agenți la penitenciarele federale. Ea nu mi-a cerut legitimația, și dacă mi-ar fi cerut-o, i-aș fi arătat una. Am o grămadă de legitimații. Pot fi, la orice oră, un agent federal sau altul. Ai fi uimit să descoperi cât de ușor poți păcăli oamenii.

— Te-ai dus la bar?

— M-am dus, dar nu am intrat. Aș fi ieșit în evidență. Locul este chiar lângă campusul Universității Radford, deci clienții sunt mult mai tineri decât mine. Se numește Bombay's și e acolo de ceva vreme. Conform arhivelor orașului, a fost achiziționat anul acesta, pe 10 mai. Vânzătorul a fost un tip pe nume Arthur Stone, iar omul tău, Nathan Cooley, a fost cumpărătorul.

— Unde locuiește?

— Nu știu. Nu apare nimic în registrul funciar. Bănuiesc că stă cu chirie, ceea ce ar explica această absență. La naiba, s-ar putea să doarmă deasupra barului! Este o clădire veche, cu etaj. N-ai de gând să te duci acolo, nu?

— Nu.

— Bun. Ești prea în vârstă și prea negru. Clienții sunt toți albi.

— Mulțumesc. O să mă întâlnesc cu el în altă parte.

Îi dau lui Frank Beebe 600 de dolari bani gheață și, la ieșire, îl întreb:

— Auzi, Frank, dacă aș avea nevoie de un pașaport fals, ai idee unde aș putea găsi unul?

— Sigur că da. E un tip în Baltimore, la care am mai apelat în trecut, și care face cam orice. Însă pașapoartele sunt destul de riscante în ziua de azi. Chestie de securitate internă și-alte prostii din astea. Dacă te prind, le cam sare țandăra.

Zâmbesc și îi zic:

— A, nu, nu-i pentru mine.

El râde.

— Mda, de parcă ar fi prima oară când aud asta.

Mașina e pregătită, așa că plec din oraș. Patru ore mai târziu, ajung în McLean, Virginia, și caut un centru de copiere care oferă servicii exclusive. Găsesc unul într-un centru comercial de lux, plătesc o taxă și mă conectez cu laptopul la o imprimantă. După zece minute de încercări, reușesc să fac drăcia să meargă și tipăresc scrisoarea către Nathan Cooley. Folosesc o hârtie cu antet de la Skelter Films, cât și o adresă din Miami (8th Avenue) și mai multe numere de telefon și de fax. Pe plic scriu: „Domnului Nathan Cooley, Bombay's Bar & Grill, 914 East Main Street, Radford, Virginia 24141".

În stânga adresei trec cu litere îngroșate: „Personal și confidențial“.

Când sunt mulțumit de rezultat, traversez Potomacul și trec prin centrul D.C.-ului, căutând o cutie poștală.

| CAPITOLUL 28 |

QUINN RUCKER SE ÎNTOARSE cu spatele la gratii, își scoase mâinile printre acestea și își lipi încheieturile una de cealaltă. Un gardian îi puse cătușele, iar altul îi deschise ușa celulei. Îl escortară pe Quinn într-o încăpere mică, unde îl așteptau trei agenți FBI. De acolo, fu condus pe o ușă laterală până la un SUV negru, cu geamuri fumurii și alți gardieni înarmați. Zece minute mai târziu, ajunse cu toată această escortă la ușa din spate a clădirii federale, unde fu dus înăuntru și urcat două etaje.

Nici Victor Westlake, nici Stanley Mumphrey, nici vreun alt avocat din încăpere nu mai luase vreodată parte la o asemenea întrevedere. Inculpatul nu fusese niciodată adus pentru discuții. Dacă poliția voia să discute cu el, o făcea la închisoare. Dacă trebuia să apară în instanță, judecătorul sau magistratul convoca o audiere.

Quinn fu condus în mica sală de conferințe și îi fură scoase cătușele. Dădu mâna cu avocatul său, Dusty Shiver, care trebuia să fie prezent, bineînțeles, dar care nu știa motivul întrevederii. Îi avertizase pe angajații federali că clientul lui nu va scoate o vorbă fără consimțământul său.

Quinn era la închisoare de patra luni și nu o ducea prea bine. Din motive cunoscute doar de paznicii lui, era ținut la izolare. Contactul cu gardienii era redus la minimum. Mâncarea era groaznică și începuse să scadă în greutate. Lua antidepresive și dormea câte 15 ore pe zi. Refuza adesea să se vadă cu cei din familie sau cu Dusty. Într-o săptămâna cerea dreptul de a pleda vinovat în schimbul unei sentințe de închisoare pe viață; săptămâna următoare voia proces. Îl concediase de două ori pe Dusty, numai ca să-l reangajeze peste câteva zile. Uneori recunoștea că îi omorâse pe judecătorul Fawcett și pe amanta acestuia, dar își retracta mereu spusele și acuza guvernul că-i punea droguri în mâncare. Îi amenințase cu moartea pe gardieni și pe copiii acestora, numai ca să-și ceară scuze înlăcrimat când îi treceau toanele.

Victor Westlake era cel care conducea întrevederea, așa că începu prin a spune:

— Haideți să trecem la subiect, domnule Rucker. Avem informații concrete că dumneavoastră și anumiți complici de-ai dumneavoastră plănuiți să ne asasinați unul dintre martori.

Dusty îl atinse pe braț pe Quinn, zicându-i:

— Nicio vorbă. Nu spune nimic până nu-ți zic eu.

Quinn zâmbi către Westlake de parcă asasinarea unui martor al acuzării ar fi fost o plăcere.

Westlake continuă:

— Scopul acestei mici întrevederi este să vă avertizăm, domnule Rucker, că dacă vreunul dintre martorii noștri este cumva vătămat, veți avea de înfruntat acuzații suplimentare. Și nu doar dumneavoastră, personal. Vă vom pune sub acuzare toți membrii familiei.

Quinn rânji și pufni:

— Deci Bannister e pe fugă, să-nțeleg?

— Taci din gură, Quinn! spuse Dusty.

— Nu trebuie să tac, i-o întoarse Quinn. Am auzit că Bannister a părăsit soarele cald al Floridei.

— Ține-ți gura, Quinn! se răsti Dusty din nou.

— Are o față nouă, probabil și un nume nou... Ce mai, tot tacâmul! continuă Quinn.

Stanley Mumphrey spuse:

— Îi vom inculpa pe Dee Ray, pe Lunganu', pe câțiva dintre verii voștri, pe oricine putem să punem mâna, Quinn, dacă ne vătămați vreunul dintre martori.

— Nu aveți niciun martor, le azvârli Quinn din cealaltă parte a mesei. Numai pe Bannister.

Dusty își ridică mâinile în aer, exasperat, și se cufundă în scaun.

— Te sfătuiesc să taci, Quinn.

— Te-am auzit, replică Quinn. Te-am auzit.

Westlake izbuti să arunce o privire mânioasă înspre inculpat, dar era înmărmurit. Întrevederea fusese convocată cu scopul intimidării lui Quinn, nu a agenților federali. Cum naiba reușiseră să-l găsească pe Bannister în Florida și să știe că acum plecase? Era un moment înfiorător pentru Westlake și pentru oamenii săi. Dacă își găseau informatorul, cu siguranță aveau să-l pună sub pază.

— Întreaga ta familie ar putea să fie pusă sub acuzare pentru crimă cu premeditare, interveni Stanley într-o tentativă palidă de a părea dur.

Quinn zâmbi. Se opri din vorbit și își încrucișă brațele la piept.

Trebuie să o văd pe Vanessa Young. O întâlnire are un element de risc în ea; dacă am fi zăriți împreună de către cine nu trebuie, asta ar duce la întrebări la care nu sunt pregătit să răspund. Însă o întâlnire este inevitabilă, și știu asta de ani buni.

O văzusem la Frostburg, într-o zi cu ninsoare în care mulți vizitatori preferaseră să rămână acasă. În timp ce vorbeam cu tatăl meu, ea a intrat și s-a așezat la masa alăturată. Venise să-și viziteze fratele. Era superbă: la vreo 40 de ani, cu pielea cafenie și catifelată, ochi frumoși și triști, picioare lungi și blugi strâmți. Avea tot ce-ți puteai dori. Nu mi-am mai putut lua ochii de la ea, iar tata m-a întrebat la un moment dat: „Vrei să plec?“ Sigur că nu, fiindcă, dacă el pleca, orele de vizită se terminau pentru mine. Cu cât stătea mai mult, cu atât o puteam admira mai mult pe Vanessa. În scurt timp, a început să-mi întoarcă privirile, și am ajuns să ne uităm insistent unul la celălalt. Atracția a fost reciprocă la început.

Însă apoi au intervenit două probleme spinoase. În primul rând, încarcerarea mea și, în al doilea rând, căsnicia ei, care, după cum s-a dovedit, a fost un dezastru. Am apelat la fratele ei pentru informații, însă el nu a vrut să se bage. Am corespondat puțin, dar ea se temea ca soțul ei să nu o prindă cumva. A încercat să vină mai des în vizită, ca să-l vadă atât pe fratele ei, cât și pe mine, însă avea acasă doi copii, ambii adolescenți, ceea ce îi complica viața. După ce s-a pronunțat divorțul, a început să iasă cu alți bărbați, însă relațiile n-au mers. Am implorat-o să mă aștepte, dar șapte ani înseamnă enorm când ai 41 de ani. După ce i-au plecat copiii de-acasă, s-a mutat în Richmond, Virginia, și relația noastră de la distanță s-a răcit. Trecutul Vanessei este de așa natură încât o silește să fie extrem de precaută și să se uite mereu în oglinda retrovizoare. Se pare că măcar atâta lucru avem în comun. Folosind e-mailuri codate, reușim să stabilim un loc de întâlnire și o oră. O avertizez că nu mai semăn deloc cu acel Malcolm Bannister pe care l-a cunoscut la închisoare. Ea îmi răspunde că își asumă riscul. De-abia așteaptă să vadă noua variantă îmbunătățită.

În timp ce parchez în fața restaurantului, într-o suburbie din Richmond, simt fluturi în stomac. Sunt complet zăpăcit pentru că sunt pe punctul de a o atinge în cele din urmă pe femeia la care am visat aproape trei ani. Știu că și ea vrea să mă atingă, dar tipul de al cărui fizic se simțea atât de atrasă pe atunci arată complet diferit acum. Dacă nu-i place cum arăt? Dacă îl preferă pe Malcolm, nu pe Max? Totodată, este tulburător să realizez că sunt pe punctul de a mă întâlni cu singura persoană, cu excepția agenților federali, care-i cunoaște pe ambii bărbați.

Îmi șterg sudoarea de pe frunte și mă gândesc să plec. Apoi cobor din mașină și trântesc ușa în urma mea.

Ea este la masă, și sunt cât pe ce să mă împiedic atunci când o văd. Îmi zâmbește. Îi place ce vede. O sărut ușor pe obraz și mă așez, și o bună bucată de vreme ne uităm pur și simplu unul la celălalt. Într-un final, rostesc:

— Ei bine, ce părere ai?

Vanessa clatină din cap și-mi zice:

— Uluitor! Nu mi-aș fi dat seama în veci. Ai vreun act de identitate?

Pufnim amândoi în râs și eu îi spun:

— Sigur că da, dar e totul de fațadă. Acum mă cheamă Max, nu Malcolm.

— Pari suplu, Max.

— Mulțumesc, și tu la fel.

Am apucat să-i zăresc picioarele pe sub masă. Poartă o fustă scurtă. Tocuri înalte și șic. E gata de acțiune.

— Pe cine preferi? întreb eu.

— Ei bine, nu cred că mai am de ales acum, nu? Cred că ești drăguț, Max. Îmi place cum arăți, întregul ansamblu. A cui a fost ideea cu ochelarii de firmă?

— A consultantului meu, același tip care mi-a sugerat să mă rad în cap, dar nu și pe față.

— Cu cât văd mai mult, cu atât îmi place mai mult ce văd.

— Slavă Domnului! Eram cu nervii la pământ.

— Calmează-te, scumpule. Ne așteaptă o noapte lungă.

Chelnerul ne ia comanda – un martini pentru mine și un suc dietetic pentru ea. Sunt multe lucruri pe care nu vreau să le discut, cum ar fi ieșirea mea bruscă de la închisoare și programul de protecție a martorilor. Fratele pe care îl vizita la închisoare a ieșit, dar a ajuns din nou în spatele gratiilor, așa că nu vorbim despre el. O întreb de copii: o fiică de 20 de ani, acum la facultate, și un fiu de 18, care încă își caută rostul în viață.

La un moment dat, în timp ce vorbim, mă oprește și îmi zice:

— Până și vocea ta e diferită.

— Perfect. Este un nou ton pe care îl exersez de câteva luni încoace. O voce mai groasă și mai tărăgănată. Sună veritabil?

— Așa cred. Da. Merge.

Mă întreabă unde locuiesc, iar eu îi explic că nu mi-am găsit încă o casă. Mă plimb de colo până colo, încercând să scap de FBI și de alții cazându-mă prin tot soiul de moteluri ieftine. Nu sunt dat în urmărire, dar nici nu pot ieși la lumină. Sosește cina, însă noi nici n-o băgăm în seamă.

Îmi zice:

— Arăți mult mai tânăr. Poate că ar trebui să merg și eu la chirurgul ăsta al tău.

— Te rog, nu schimba nimic!

Vorbesc despre schimbări, în special de cele de la ochi, nas și bărbie. O distrez descriindu-i întâlnirile cu echipa de medici și eforturile noastre de a-mi crea o față nouă. Sunt cu opt kilograme mai slab, iar ea crede că ar trebui să pun câteva la loc. Pe măsură ce trece timpul, ne relaxăm și vorbim

ca doi vechi prieteni. Chelnerul ne întreabă dacă mâncarea este bună, de vreme ce aproape că nu ne-am atins de ea. Discutăm câteva subiecte, dar în realitate amândoi ne gândim la același lucru. Într-un final, zic:

— Hai să plecăm de-aici.

De-abia rostesc cuvintele, că ea se și întinde după poșetă. Plătesc cu bani gheață pentru cină și ieșim în parcare. Nu-mi place ideea de a merge acasă la ea și Vanessa îmi dă dreptate. Apartamentul ei e destul de mic și sărăcăcios, îmi explică. Ne cazăm la un hotel pe care l-am zărit în josul străzii și comandăm o sticlă de șampanie. Nici măcar doi tineri însurăței în noaptea nunții nu ar putea da dovadă de atâta energie ca mine și Vanessa. Aveam atâtea să ne spunem, atât de mult de recuperat.

| CAPITOLUL 29 |

În timp ce Vanessa este la serviciu, eu mă ocup cu rezolvarea câtorva probleme prin Richmond. Dau 70 de dolari la un magazin pe un telefon mobil preplătit ieftin, cu 100 de minute incluse, și cumpăr același model de telefon de la un alt magazin pentru 68 de dolari. O să-i dau un telefon Vanessei și o să-l păstrez eu pe celălalt. Îmi încarc cărți de credit preplătite de la o farmacie. Am o întâlnire cu un tip care deține un magazin de aparate foto și își spune videograf, dar onorariul său este cam piperat. Dacă am noroc și obțin un interviu, voi avea nevoie de doi oameni – un cameraman și un băiat bun la toate. Tipul ăsta spune că el fie lucrează cu echipa completă, fie nu lucrează deloc.

Eu și Vanessa mâncăm un sandvici la prânz, într-un mic local aflat în apropierea biroului ei. La cină mergem la un bistro din zona Carytown a Richmondului. După cină continuăm de unde ne-am oprit noaptea trecută, în aceeași cameră de hotel. Ar putea să devină un obicei. Însă planurile noastre pentru a treia noapte sunt date peste cap când o sună fiul ei. Trece prin oraș și are nevoie de un loc unde să stea. Vanessa crede că o să aibă nevoie și de niște bani.

Tocmai terminăm cina când începe să-mi vibreze telefonul celular în buzunar. Este un apel de pe un număr necunoscut, dar asta-i valabil pentru toate apelurile primite pe acest telefon. Nerăbdător să primesc vestea cea mare, mă scuz în fața Vanessei și mă ridic de la masă. Răspund în holul restaurantului.

O voce vag familiară îmi zice:

— Domnule Reed Baldwin, Nathan Cooley la telefon. Am primit scrisoarea dumneavoastră.

Mă forțez să vorbesc încet și sobru.

— Da, domnule Cooley, vă mulțumesc că m-ați sunat. „Normal că a primit scrisoarea – cum altfel să aibă numărul meu de telefon?“

— Când vreți să discutăm? mă întreabă.

— Oricând. Eu sunt în Washington momentan; am terminat filmările astăzi. Am un pic de timp liber, așa că am putea și acum. Dumneavoastră ce spuneți?

— Eu nu plec nicăieri. Cum m-ați găsit?

— Pe internet. E greu să te ascunzi în ziua de azi.

— Mda, presupun. Eu dorm de obicei până mai târziu, apoi sunt la bar de pe la două după-amiaza până la miezul nopții.

— Ce-ar fi să ne vedem mâine la prânz? îi spun, puțin cam nerăbdător. Doar noi doi, fără camere de luat vederi, reportofoane sau alte de-astea. Fac eu cinste.

Urmează o pauză, iar eu îmi țin răsuflarea.

— Da, sună bine. Unde?

— Asta-i zona dumneavoastră, domnule Cooley. Alegeți dumneavoastră locul și ora și eu vin.

— Bine. La ieșirea dinspre Radford de pe Autostrada Interstatală 81 este un loc numit Spanky's. Ne vedem acolo mâine la amiază.

— Voi fi acolo.

— Cum vă voi recunoaște? întreabă el, și aproape că scap telefonul din mână.

Riscul de a fi recunoscut e mult mai mare decât își închipuie el. Am suferit operații estetice care mi-au schimbat înfățișarea în mod radical. Mă rad în cap o dată la două zile și mă bărbieresc o dată pe săptămână. Am slăbit nouă kilograme. Port ochelari falși de firmă, cu rame roșii și rotunde, tricouri negre, imitații de jachete Armani și sandale de pânză cum găsești numai în Miami sau L.A. Am un alt nume. Am vocea și tonul diferite.

Și toată această mascaradă a fost ticluită cu grijă nu ca să-i induc în eroare pe oamenii care vor să mă urmărească sau să mă omoare, ci ca să îmi ascund adevărata identitate de dumneata, domnule Nathan Cooley.

Îi zic:

— Am 1,80, sunt negru, slab, ras în cap și voi purta o pălărie albă de paie, gen Panama.

— Sunteți negru? îi scapă lui.

— Da. E vreo problemă?

— Nu. Ne vedem mâine.

Mă întorc la masă, unde Vanessa mă așteptă cu nerăbdare. Îi spun încet:

— Era Cooley. Ne întâlnim mâine.

Îmi zâmbește și-mi spune:

— Excelent!

Terminăm cina și ne luăm rămas-bun, cu părere de rău. Ne sărutăm în fața restaurantului și ne purtăm ca doi adolescenți. Mă gândesc la ea tot drumul spre Roanoke.

Ajung cu cincisprezece minute mai devreme și parchez în așa fel, încât să pot vedea automobilele care intră în parcarea de la Spanky's. Primul

lucru pe care-l voi vedea va fi maşina sau furgoneta lui, şi asta îmi va dezvălui multe. Acum şase luni era în închisoare, unde ispăşise o pedeapsă de vreo cinci ani. Nu are tată, are o mamă alcoolică, n-a terminat decât zece clase, aşa că alegerea autoturismului va fi interesantă. În timp ce-o să vorbim, am de gând să reţin tot ce observ haine, bijuterii, ceas, telefon mobil.

Traficul se intensifică pe măsură ce vin oamenii la prânz. La 12.03, apare o furgonetă Chevrolet Silverado argintie nouă, de vreo jumătate de tonă, şi presupun că este condusă de Nathan Cooley. Aşa şi e, şi-l văd cum parchează în cealaltă parte a parcării. Se uită în jur agitat, după care intră pe uşa din faţă.

Au trecut patru ani de când l-am văzut ultima oară, şi pare să nu se fi schimbat prea mult. Aceeaşi greutate, acelaşi păr blond şi ciufulit, deşi la un moment dat se răsese în cap în închisoare. Se uită de două ori la plăcuţa mea de înmatriculare din Florida, apoi intră. Trag adânc aer în piept, îmi pun pălăria pe cap şi pornesc spre uşă. „Linişteşte-te, idiotule", îmi zic în sinea mea, simţind o strângere de inimă. Va fi nevoie de o mână sigură şi de nervi de oţel pentru treaba asta.

Ne întâlnim în holul de la intrare şi facem schimb de amabilităţi. Îmi dau jos pălăria în timp ce-o urmăm pe chelneriţă spre un separeu din spate. Stăm faţă în faţă la masă şi discutăm despre vreme. Pentru o clipă, sunt copleşit de propriul meu şiretlic. Nathan vorbeşte cu un străin, în vreme ce eu vorbesc cu un puşti pe care l-am cunoscut bine cândva. Nu pare deloc suspicios: nu se holbează la ochii sau la nasul meu; nu îşi mijeşte ochii, nu ridică din sprâncene, nu ciuleşte urechea când mă ascultă vorbind. Şi, din fericire, nu-mi zice „Ştii, îmi aminteşti de-un tip pe care l-am cunoscut cândva". Nimic, deocamdată.

Îi spun chelneriţei că vreau o halbă mare de bere, iar Nathan ezită înainte să spună: „La fel". Succesul acestei misiuni riscante ar putea depinde de alcool. Nathan a fost crescut într-un mediu de beţivi şi dependenţi de metamfetamină. Apoi a petrecut cinci ani la închisoare, fără să mai pună deloc gura pe ele. Bănuiesc că a revenit la vechile obiceiuri, după ce a ieşit de-acolo. Faptul că acum e patron de bar este un semn destul de clar.

Pentru un ţărănoi care nu a fost învăţat niciodată cum să se îmbrace, arată rezonabil. Jeanşi prespălaţi, o cămaşă de golf Coors Light, uitată probabil la bar de vreun comis-voiajor, şi bocanci de armată. Nu are bijuterii, nici ceas, însă are un tatuaj incredibil de urât pe antebraţul stâng. Pe scurt, Nathan nu arată ca un om pe care să-l dea banii afară din casă.

Când vine berea, ciocnim.

— Vorbiţi-mi despre filmul ăsta, începe el.

Din obișnuință, dau din cap, fac o pauză și îmi impun să vorbesc încet, clar și cât se poate de sobru.

— Fac documentare de zece ani, și acesta este cel mai interesant proiect la care am lucrat vreodată.

— Ascultă, domnule Baldwin, dar ce este un film documentar, mai exact? Mă uit și eu la filme, dar nu cred că am văzut prea multe documentare.

— Înțeleg. E vorba de obicei de filme mici, independente, pe care nu le vezi în sălile de cinema. Nu sunt comerciale. Sunt despre oameni adevărați, probleme adevărate, fără vedete mari și alte cele. Sunt chiar bune. Cele mai bune câștigă premii la festivaluri de film și primesc o oarecare atenție, dar nu scot niciodată prea mulți bani. Compania mea s-a specializat în filme despre abuzul de putere, în special din partea statului federal, dar și din partea marilor corporații. Iau o gură de bere și încerc să o las mai moale. Majoritatea sunt de o oră. Acesta s-ar putea să dureze nouăzeci de minute, dar asta vom stabili mai târziu.

Chelnerița revine. Comand un sandvici de pui, iar Nathan un coș de aripioare.

— Cum ați ajuns să vă ocupați de baruri? întreb eu.

Ia o înghițitură de bere și îmi zâmbește, zicând:

— Un prieten. Patronul de dinainte era înglodat în datorii, nu din cauza barului, ci a altor proprietăți. Probabil că l-a doborât criza. Așa că încerca să scape de Bombay's. Căuta un nesăbuit care să-l preia, cu tot cu datorii, și eu am zis: „De ce nu? Am doar 30 de ani, nu am slujbă sau planuri de viitor... deci, de ce să nu risc?" Până acum însă, chiar câștig bani. E destul de distractiv. O grămadă de puștoaice de facultate pe-acolo.

— Nu sunteți căsătorit?

— Nu. Nu știu cât de multe ați aflat despre mine, domnule Baldwin, dar tocmai am ispășit o condamnare de cinci ani. Mulțumită statului federal, nu prea am avut multe întâlniri amoroase în ultima vreme; de-abia am revenit și eu în rândul lumii. Știți ce vreau să spun, nu?

— Sigur. Condamnarea la închisoare a fost urmarea aceluiași incident în care a fost omorât fratele dumneavoastră, nu?

— Exact. Am pledat vinovat și am fost trimis cinci ani la răcoare. Vărul meu, Big Sandy, e încă la închisoare, în Kentucky, într-un loc nasol. Majoritatea verilor mei sunt fie întemnițați, fie morți. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care m-am mutat în Radford, domnule Baldwin: ca să scap de afacerile cu droguri.

— Înțeleg. Spune-mi Reed, te rog. Tatăl meu este domnul Baldwin.

— Bine. Eu sunt Nathan, sau Nate.

Ciocnim din nou paharele, de parcă am fi mult mai apropiați acum. La

închisoare îi spuneam Nattie.

— Povestește-mi despre compania ta de filme, rostește el.

Am anticipat întrebarea asta, dar mă aflu încă pe nisipuri mișcătoare.

Iau o gură de bere și înghit încet.

— Skelter este o companie nouă, cu sediul în Miami, doar eu și doi parteneri, plus angajații. Am lucrat mai mulți ani pentru o companie mai mare de producție din L.A., pe nume Cove Creek Films, poate că ai auzit de ea. Nu a auzit. Tocmai se uita la fundul unei chelnerițe tinere și cu forme atrăgătoare. În orice caz, Cove Creek a câștigat o puzderie de premii și a scos bani frumoși în branșă, dar anul trecut lucrurile s-au dus de râpă. A izbucnit o mare ceartă cu privire la controlul asupra procesului de creație și asupra proiectelor care ar trebui realizate mai departe. Ne aflăm încă în toiul unei dispute legale ce pare că va dura ani buni. Ba există chiar și o hotărâre judecătorească emisă de o instanță federală din L.A., prin care mi se interzice să vorbesc despre Cove Creek sau despre proces. O nebunie, nu crezi? Spre ușurarea mea, Nathan își pierde rapid interesul față de compania mea de film și de problemele acesteia.

— De ce aveți sediul în Miami?

— Am fost acolo acum câțiva ani, când lucram la un film despre matrapazlâcurile antreprenorilor guvernamentali din Apărare și m-am îndrăgostit de locurile alea. Acum stau în South Beach. Ai fost vreodată acolo?

— Nu.

Cu excepția excursiilor aranjate de Serviciul șerifilor federali, Nathan nu s-a aventurat niciodată la mai mult de 300 de kilometri de Willow Gap.

— E un loc unde se întâmplă lucruri. Plaje frumoase, fete superbe, viață de noapte nemaipomenită. Am divorțat acum patru ani și mă bucur din nou de viața de burlac. Îmi petrec cam jumătate de an acolo. În cealaltă jumătate, sunt pe drum, la filmări.

— Cum se filmează un documentar? întreabă el, apoi mai dă niște bere pe gât.

— E foarte diferit de un film artistic. De obicei sunt doar eu și un cameraman, poate și un tehnician sau doi. Povestea este cea care contează, nu peisajele sau fața actorului.

— Și vrei să mă filmezi pe mine?

— Absolut. Pe tine, pe mama ta, poate și alți membri ai familiei. Vreau să mergem în locul în care a fost omorât fratele tău. Vreau să aflu adevărul, Nathan. Sunt gata să descopăr ceva, ceva care s-ar putea dovedi extrem de important. Dacă reușesc să dovedesc că DEA asasinează în mod sistematic traficanți de droguri, că îi omoară cu sânge-rece, atunci s-ar putea să îi prindem pe nemernicii ăștia. Nepotul meu nu era pe calea cea bună, era

tot mai implicat în traficul de cocaină, dar nu era un traficant periculos. Idiot, da, dar nu periculos. Avea 17 ani și nu era înarmat, și totuși a fost împușcat de trei ori de la mică distanță. La locul crimei a fost lăsat un pistol furat, iar cei de la DEA au pretins că era al lui. Sunt niște mincinoși!

Chipul lui Nathan se schimonosește de mânie și pare că vrea să scuipe.

Eu insist:

— Filmul va relata povestea a trei, patru asemenea crime. Nu știu sigur dacă o voi include și pe cea a nepotului meu, deoarece eu sunt regizorul. Poate că sunt prea apropiat ca să fiu obiectiv. Am filmat deja povestea lui Jose Alvarez din Amarillo, Texas, un muncitor de 19 ani, fără acte, care a fost împușcat de paisprezece ori de către agenții DEA. Singura problemă e că nimeni din familia lui nu vorbește engleza și imigranții ilegali nu sunt priviți cu ochi buni. Am filmat povestea lui Tyler Marshak, un student din California care vindea marijuana. Cei de la DEA au dat buzna în camera lui de cămin ca niște gestapoviști și l-au împușcat mortal, așa cum era, în pat. Poate că n-ai citit despre asta.

Nu a citit. Nathan Cooley pe care îl știu eu se juca pe calculator ore în șir, și nu citea niciodată ziarele sau revistele. Nici nu are curiozitatea înnăscută să verifice existența Skelter Films sau Cove Creek.

— În orice caz, am deja niște material excelent cu camera de cămin, cu autopsia, cât și declarații din partea familiei, dar aceștia sunt prinși momentan într-un proces intentat celor de la DEA. S-ar putea să nu am voie să folosesc materialul.

Ne vine comanda și mai cerem niște bere. Nathan sfâșie carnea de pe oase și se șterge la gură cu un șervețel.

— De ce ești atât de interesat de cazul fratelui meu?

— Să zicem că sunt curios. Nu știu încă toate detaliile. Aș vrea să aud versiunea ta asupra a tot ce s-a întâmplat și să mai trec o dată prin flagrantul realizat la fața locului. Avocații mei au înaintat deja cereri conform legii libertății de informare pentru a obține documentele de la DEA, dar și dosarul din instanță. Vom trece prin hârțogăraie, însă sunt șanse mari ca Agenția să-și fi acoperit urmele. Asta fac ei de obicei. Vom pune treptat lucrurile cap la cap și, în același timp, vom vedea cum arată familia ta pe peliculă. Nu toată lumea dă bine pe camera de filmat, Nathan.

El zice:

— Mă îndoiesc că mama dă bine.

— Vom vedea.

— Nu sunt prea sigur de asta. Cel mai probabil o să refuze. Dacă pomenești ceva despre moartea lui Gene, cedează nervos.

Își linge degetele și trece la următoarea aripioară.

— Perfect. Asta vreau să surprind pe peliculă.

— Despre cât timp vorbim? Ce ne așteaptă?

Iau o mușcătură din sandvici și mestec o vreme, gânditor.

— Cam un an. Aș vrea să termin filmările în următoarele șase luni, apoi să petrec cam tot atâta timp tăind, montând, editând, poate chiar refilmând o parte. Poți să te ocupi de chestiile astea la nesfârșit și este greu să te desprinzi. În ceea ce te privește pe tine, aș vrea să filmez un material preliminar, cam trei, patru ore, și să-l trimit producătorilor și editorilor mei din Miami. Să-i las să te vadă, să te audă, să-și facă o părere despre povestea ta și despre felul în care o relatezi. Dacă e toată lumea de acord, atunci continuăm să filmăm.

— Mie ce-mi iese?

— Nimic, doar adevărul și darea în vileag a oamenilor care ți-au ucis fratele. Gândește-te bine, Nathan. Nu te-ai bucura să-i vezi pe ticăloșii ăștia acuzați de crimă și judecați?

— Ba da, la naiba!

Mă aplec spre el, înverșunat și cu privirea înflăcărată.

— Atunci fă-o, Nathan. Spune-mi povestea lui. Nu ai nimic de pierdut, dar ai enorm de câștigat. Spune-mi despre traficul cu droguri, cum ți-a distrus familia, cum s-a apucat Gene de asta, cum prin aceste părți e doar un mod de viață pentru că nu găseai alte slujbe. Nu trebuie să dai nume – nu vreau să creez nimănui neplăceri. Iau o gură și îmi termin a doua bere. Unde era Gene ultima oară când l-ai văzut?

— Era întins la pământ, cu mâinile la spate, și i se puneau cătușele. Nimeni nu trăsese vreun foc. Afacerea căzuse, flagrantul era terminat. Eu eram încătușat și dus de-acolo când am auzit focurile de armă. Au zis că Gene a trântit un agent și a țâșnit spre pădure. Minciună! L-au omorât cu sânge-rece.

— Trebuie să-mi spui povestea asta, Nathan. Trebuie să ne întoarcem la locul crimei și să facem reconstituirea. Lumea trebuie să știe ce face statul federal în lupta sa împotriva drogurilor. Să știe că nu ia prizonieri.

El trage adânc aer în piept, lăsând să treacă o clipă. Vorbesc prea mult și prea repede, așa că mă concentrez asupra sandviciului câteva minute. Chelnerița întreabă dacă mai vrem un rând.

— Da, vă rog, pentru mine, spun eu, iar Nathan îmi urmează repede exemplul.

Își termină aripioara, își linge degetele și zice:

— Familia îmi face probleme momentan. De-aia m-am mutat de-acolo și am venit în Radford.

Ridic din umeri, de parcă asta ar fi problema lui, nu a mea, dar nu sunt surprins. Îl întreb:

— Dacă tu cooperezi și restul familiei nu-i de acord, o să-ți facă

necazuri?

El râde și spune:

— Necazurile sunt la ordinea zilei în familia Cooley. Suntem celebri pentru certurile dintre noi.

— Hai să facem asta. Hai să semnăm o înțelegere de o pagină, pe care au pregătit-o deja avocații mei, într-o engleză atât de clară încât nu vei mai fi nevoit să-ți angajezi propriii avocați, decât dacă îți face plăcere să arunci banii în vânt, și acordul va stipula că tu, Nathan Cooley, vei coopera pe deplin la realizarea acestui film documentar. În schimbul colaborării, vei primi un onorariu de 8 ooo de dolari, adică suma minimă cu care pot fi plătiți actorii în asemenea proiecte. Din când în când, sau oricând vrei tu, poți să vezi materialul deja filmat, și – iar ăsta-i un aspect esențial –, dacă nu îți place ce vezi, poți renunța și noi nu vom putea folosi nimic din materialul cu tine. Cred că-i o înțelegere destul de cinstită, Nathan.

Dă din cap în timp ce se uită după chichițele legislative, însă Nathan nu este genul de om care să analizeze lucrurile repede. În plus, alcoolul îl îmboldește. Cred că salivează de când a auzit cuvântul „actor".

— 8 ooo de dolari? repetă el.

— Da. Așa cum spuneam, sunt filme cu buget redus. Nimeni nu va face prea mulți bani. Partea interesantă este că eu am fost cel care a adus în discuție banii, înaintea lui. Îndulcesc puțin afacerea adăugând: În plus, vei primi o bucățică la sfârșit.

O bucățică la sfârșit. Nathan se gândește probabil la altceva.

— Asta înseamnă că vei primi niște bani în plus dacă filmul are cât de cât vânzări, dar nu-ți face prea mari speranțe, continui eu. Nu faci asta pentru bani, Nathan. O faci pentru fratele tău.

Farfuria din fața lui este plină cu oase. Chelneriţa aduce al treilea rând și strânge resturile. E important să-l fac să spună ceva, ca să nu aibă timp să gândească.

— Ce fel de om era Gene? întreb eu.

El clatină din cap și pare să fie pe punctul de a izbucni în plâns.

— Era fratele meu mai mare, pricepi? Tata a dispărut când eram încă mici. Am rămas doar eu și cu Gene.

Îmi spune câteva povești despre copilăria lor, povești haioase despre doi puști care încercau să supraviețuiască. Terminăm al treilea rând de beri, comandăm încă unul și promitem să ne oprim după aceea.

La ora 10, în dimineața următoare, eu și Nathan ne întâlnim la o cafenea din Radford. Se uită peste contract, îmi pune câteva întrebări și îl semnează. Îl semnez și eu, în calitatea mea de vicepreședinte al Skelter Films, și îi înmânez un cec de 8 ooo de dolari, retras dintr-un cont bancar

din Miami al companiei.

— Când începem? întreabă el.

— Păi, Nathan, eu sunt aici și nu plec nicăieri. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Ce zici de mâine-dimineață?

— Sigur. Unde?

— M-am gândit și la asta. Ne aflăm în sud-vestul Virginiei, unde munții sunt importanți. Ba chiar aș zice că pământul de-aici are de-a face cu povestea. Munții îndepărtați și așa mai departe. Nu trebuie să stăm pe loc. Stai la oraș sau la țară?

— Am închiriat un loc chiar la ieșirea din oraș. Se văd niște dealuri frumoase din curtea din spate.

— Hai să aruncăm o privire. O să vin cu o echipă mâine-dimineață la 10, ca să facem proba de lumini.

— Bine. Am vorbit cu mama și a spus că nici nu vrea să audă.

— Pot vorbi cu ea?

— Poți încerca, dar e destul de dură. Nu-i place ideea ca tu sau altcineva să faceți un film despre Gene și despre familia noastră. Crede că o să ne prezentați ca pe niște țărani proști de la munte.

— I-ai explicat că ai dreptul de a monitoriza filmul pe măsură ce avansează?

— Am încercat, dar era cherchelită.

— Îmi pare rău.

— Ne vedem dimineață.

| CAPITOLUL 30 |

NATHAN STĂ ÎNTR-O CĂSUȚĂ din cărămidă roșie, pe un drumeag aflat la câțiva kilometri vest de Radford. Cel mai apropiat vecin al său locuiește într-o rulotă dublă, cu vreo 800 de metri mai aproape de autostrada statală. Gazonul din fața casei este tuns și îngrijit, iar de-a lungul verandei înguste sunt câteva tufe. Când sosim și parcăm pe alee în spatele furgonetei sale noi și lucioase, el este afară, jucându-se cu un labrador galben.

Echipa mea de primă mână este alcătuită din noua mea asistentă, Vanessa, care va fi numită Gwen în cadrul acestui proiect, și din doi liber-profesioniști din Roanoke – Slade, operatorul video, și asistentul lui, Cody. Slade se prezintă drept regizor și are sediul în garajul casei sale. Camerele și echipamentul sunt ale lui, și chiar își intră în rol – părul lung prins într-o coadă, blugi rupți în genunchi și două lănțișoare de aur la gât. Cody este mai tânăr și suficient de neîngrijit. Onorariul lor este de 1 000 de dolari pe zi, plus alte cheltuieli, și parte din învoială este ca ei să-și facă treaba și să-și țină gura, pe cât posibil. Le-am promis că-i voi plăti în bani gheață și nu am pomenit nimic despre Skelter Films sau altceva. Ar putea fi un film documentar sau ar putea fi cu totul altceva. Pur și simplu trebuie să-mi facă pe voie și să nu-i ofere detalii lui Nathan Cooley.

Vanessa a ajuns în Radford azi-noapte, și am tras amândoi la un hotel plăcut unde ne-am înregistrat pe numele ei și am folosit o carte de credit preplătită. I-a zis șefului său că a făcut gripă și, la recomandarea doctorului, nu poate ieși din casă câteva zile. Nu știe nimic despre cum se face un film, dar nici eu nu știu.

După o rundă de prezentări stângace pe alee, cercetăm împrejurimile. Curtea din spatele casei lui Nathan este o zonă larg deschisă, aflată pe panta unui deal. O turmă de căprioare cu coada albă sar peste un gard când ne văd. Îl întreb pe Nathan cât îi ia ca să-și taie iarba, iar el îmi spune că durează trei ore. Arată spre un șopron unde se vede o mașină de tuns iarba, marca John Deere. Pare nouă. Spune că-i un băiat de la țară care preferă să stea în aer liber, să vâneze, să pescuiască și să se pișe de pe veranda din spate. În plus, încă se mai gândește la viața din închisoare, la cei o mie de oameni înghesuiți acolo și supraviețuind în spațiul acela restrâns. Nu, domnule, lui îi plac spațiile deschise. În timp ce mergem și

vorbim, Slade și Cody se plimbă de colo-colo, vorbind în șoaptă, frecându-și bărbiile și uitându-se la soare.

— Îmi place aici, zic eu, preluând controlul și indicând un loc. Vreau să prindeți dealurile alea în cadru.

Slade pare să nu fie de acord, însă începe să aducă echipamentul de la dubă, împreună cu Cody. Pregătirea aparaturii pare să dureze o veșnicie, și, pentru a-mi arăta temperamentul de artist, încep să mă rățoiesc la ei. Gwen și-a adus o mică trusă de machiaj, iar Nathan acceptă fără prea mare tragere de inimă să fie pudrat și dat cu un pic de culoare în obraji. Sunt sigur că-i prima oară pentru el, dar trebuie să se simtă ca un actor. Gwen poartă o fustă scurtă și o bluză de-abia încheiată la nasturi, și o parte din rolul ei este să vadă cât de ușor poate fi stârnit tipul. Eu mă prefac că mă uit peste notițe, însă îl urmăresc pe Nathan în timp ce el o privește insistent pe Gwen. Îi place la nebunie atenția acordată și flirtul.

Când camera, luminile, monitorul și sunetul sunt aproape gata, îl iau pe Nathan deoparte, doar noi doi, regizor și vedetă, și îi explic ce aștept de la el.

— În regulă, Nathan, vreau să fii foarte serios. Gândește-te la Gene, la felul în care a fost ucis de statul federal. Vreau să fii posomorât, fără zâmbete și chicoteli, ne-am înțeles?

— Am înțeles.

— Să vorbești rar, aproape cu durere. Eu voi pune întrebările, tu te uiți drept în cameră și vorbești. Poartă-te natural. Arăți bine și cred că o să dai bine pe cameră, dar este important să fii tu însuți.

— O să încerc, zice el, și este limpede că Nathan de-abia așteaptă să începem.

— Încă o chestie, pe care ar fi trebuit să o menționez ieri. Dacă realizăm cu filmul ăsta ceea ce sperăm, și anume să-i dăm în vileag pe cei de la DEA, atunci există riscul unor repercusiuni, chiar al unei răzbunări. Nu am niciun pic de încredere în DEA – sunt niște ticăloși – și sunt în stare de orice. De aceea este important să nu mai fii în branșă, dacă-nțelegi ce vreau să spun.

— Sunt curat, omule, se apără el.

— Nu faci trafic de niciun fel?

— În niciun caz! Nu vreau să mă întorc la închisoare, Reed. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care m-am mutat aici, departe de familie. Ei încă se ocupă cu prepararea și vânzarea metamfetaminei, eu nu.

— Bine. Gândește-te numai la Gene.

Cody îi prinse microfonul și fiecare trecu la locul său. Suntem într-un platou, în scaune pliante, înconjurați de lumini și cabluri peste tot. Camera este pe umărul meu și pentru o clipă mă simt ca un jurnalist de investigații

în toată puterea cuvântului. Mă uit la Gwen și-i spun:

— Ai uitat de instantanee? Ce naiba, Gwen!

Ea sare când mă aude și înșfacă un aparat de fotografiat. Îi zic:

— Doar vreo două poze, Nathan, ca să ne dăm seama cum arată luminile.

Se încruntă la început, apoi îi zâmbește lui Gwen în timp ce aceasta face pozele. În sfârșit, după o oră de la sosirea noastră, începem să filmăm. Am un stilou în mâna stângă și îmi iau notițe pe un carnețel.

Malcolm Bannister era dreptaci, asta dacă Nathan ar fi suspicios, ceea ce nu pare să fie cazul.

Ca să se relaxeze, încep cu lucrurile de bază: nume, vârstă, locuri de muncă, educație, închisoare, cazier, copii, fără căsătorii și așa mai departe. Îi zic de vreo două ori să se destindă, să repete ceva, ca și cum am avea o conversație obișnuită. Copilăria lui – diversele case și școli, viața cu fratele său mai mare, Gene, absența tatălui, o relație zbuciumată cu mama lui. La acest punct, el spune:

— Uite ce-i, Reed, nu o să zic nimic rău despre mama mea, ne-am înțeles?

— Bineînțeles, Nathan. Nu am vrut să insinuez nimic.

Și schimb repede subiectul. Ajungem la metamfetamina din tinerețea lui. Un pic șovăielnic, se deschide într-un sfârșit și ne face o descriere deprimantă a unei adolescențe dure, marcate de droguri, băutură, sex și violență. La vârsta de 15 ani, știa deja să prepare metamfetamina. Doi veri de-ai lui au fost arși de vii când le-a explodat laboratorul improvizat într-o rulotă. La 16 ani, văzuse cum arată o celulă de închisoare pe dinăuntru. A abandonat școala și viața a luat-o razna. Cel puțin patru veri de-ai săi au stat la răcoare pentru distribuire de droguri; doi încă sunt închiși. Oricât de rea ar fi fost închisoarea, măcar l-a ținut departe de droguri și de alcool. A reușit să nu mai pună gura pe ele în cei cinci ani de temniță și acum este hotărât să se țină departe de metamfetamină. Berea e altceva.

Facem o pauză la amiază. Soarele este deasupra noastră, iar Slade își face griji cu privire la luminozitate în aceste condiții. El și Cody dau o raită primprejur, căutând un alt loc.

— Cât poți să stai cu noi la filmări azi, Nathan? întreb eu.

— Eu sunt șeful, răspunde el, încrezut. Pot să mă duc când vreau eu.

— Grozav! Deci putem să continuăm vreo două ore?

— De ce nu? Cum mă descurc?

— Excelent! Ți-a luat câteva minute să te liniștești, dar acum ești foarte calm, foarte sincer.

Gwen adaugă:

— Ești un povestitor înnăscut, Nathan.

Îi place să audă asta. Ea s-a întors cu trusa de machiaj, ștergându-i sudoarea de pe frunte, periindu-l, atingându-l, flirtând cu el și arătându-și nurii. Iar el tânjește după atenție.

Am adus sandviciuri și băuturi răcoritoare, și mâncăm la umbra unui stejar de lângă magazia de scule. Lui Slade îi place locul și decidem să mutăm platoul. Gwen îi șoptește lui Nathan că trebuie să folosească toaleta. Asta îl stânjenește puțin, dar acum de-abia dacă se mai poate uita în altă parte decât la picioarele ei. Mă îndepărtez, prefăcându-mă că vorbesc la telefon cu oameni importanți din Los Angeles.

Gwen dispare pe ușa din spate a casei. Îmi va raporta mai târziu că în casă există două dormitoare, din care unul singur mobilat, nimic în living în afară de o canapea, un scaun și un televizor HD imens, o baie care are nevoie de-o curățenie strașnică, o bucătărie cu chiuveta plină de vase murdare și un frigider plin cu bere și mâncare congelată. Mai e și o mansardă, cu o scară care se trage jos. Podelele sunt acoperite cu covoare ieftine. Sunt trei uși – în față, în spate și către garaj – și toate trei au încuietori solide, care se vede că au fost adăugate de curând. Nu pare să existe vreun sistem de alarmă – nu sunt tastaturi sau senzori deasupra ferestrelor și ușilor. În dulapul din dormitorul lui sunt două puști și două carabine. În dulapul din celălalt dormitor nu-i decât o pereche de bocanci murdari de vânătoare.

În timp ce ea este înăuntru, eu îmi continui conversația imaginară la telefon, urmărindu-l pe Nathan din spatele ochelarilor mari de soare. El are ochii ațintiți asupra părții din spate a casei, neliniștit să o știe singură în casă. Slade și Cody pregătesc din nou platoul. Când ea se întoarce, Nathan se relaxează și își cere scuze pentru starea în care se află casa. Ea gângurește ceva și îi aranjează părul. Când e totul gata, începem filmările de după-amiază.

El pomenește de un accident de motocicletă când avea 14 ani, iar eu insist jumătate de oră pe subiect. Discutăm despre locurile sale de muncă – șefi, colegi, îndatoriri, salarii, concedieri. Revenim apoi la traficul de droguri, cu detalii legate de prepararea metamfetaminei, cei care l-au învățat cum se face, ingredientele de bază, și multe altele. Aventuri amoroase, iubite? Susține că și-a lăsat însărcinată o verișoară tânără când avea 20 de ani, dar că nu are nicio idee ce s-a întâmplat cu mama și cu copilul. A avut o relație stabilă înainte să intre la închisoare, însă tipa l-a uitat. Dacă e să judec după felul în care se uită la Gwen, e clar că băiatul este excitat la culme.

Are 30 de ani și, în afară de moartea fratelui său și de condamnarea la închisoare, viața lui a fost destul de banală. După trei ore de descusut, obțin tot ce mă interesează. El îmi spune că trebuie să se ducă la muncă.

— Trebuie să mergem la locul în care a fost omorât Gene, zic eu când Slade oprește camera și toată lumea se relaxează.

— Este la ieșirea din Bluefield, cam la o oră de aici, spune el.

— Bluefield, Virginia de Vest?

— Exact.

— Și ce căutați acolo?

— Făceam o livrare, dar cumpărătorul era un informator.

— Trebuie să văd asta, Nathan, să trec prin tot ce s-a întâmplat, să reconstitui scena crimei, violența, momentul, locul în care a fost împușcat și ucis Gene. Era noapte, nu?

— Da, mult după miezul nopții.

Gwen îi tamponează fața cu o cârpă, îndepărtând machiajul.

— Dai foarte bine pe cameră, îi zice ea ușor, iar el îi zâmbește.

— Când putem merge acolo? întreb eu.

El ridică din umeri și zice:

— Oricând. Și mâine, dacă vrei.

Perfect. Stabilim să ne întâlnim la el acasă, la 9 dimineața, și să traversăm munții până în Virginia de Vest, până la mina izolată și părăsită unde frații Cooley au căzut în capcană.

Am avut o zi bună cu Nathan. Mă înțeleg bine cu el, ca regizor și actor, și uneori el și cu Gwen par gata să-și azvârle hainele de pe ei și să încingă o partidă de amor. După-amiaza târziu, eu și cu ea ajungem în restaurantul Bombay, de pe Main Street, chiar lângă campusul universitar din Radford, și ne luăm o masă lângă ținta de darts. E mult prea devreme pentru mulțimea de studenți, deși sunt și câteva pușlamale la bar, bucurându-se de Happy Hour. O rog pe chelneriță să-i spună lui Nathan Cooley că suntem acolo, la un pahar, și în câteva secunde îl vedem apărând cu un zâmbet imens pe față. Îl invităm să ia loc, ceea ce și face, și începem să dăm berile pe gât. Gwen bea puțin și reușește să termine un pahar de vin în timp ce eu și Nathan dăm gata câteva halbe. Studenții încep să-și facă apariția și locul devine mult mai gălăgios. Întreb de specialități, și văd un sandvici cu stridii pe panou. Comandăm două porții și Nathan se duce să-l zorească pe bucătar. Luăm cina și rămânem până după lăsarea serii. Nu numai că suntem singurii negri din bar, dar mai suntem și singurii clienți trecuți de 22 de ani. Nathan mai trece din când în când să vadă ce mai facem, dar omul e ocupat.

| CAPITOLUL 31 |

A DOUA ZI DIMINEAȚĂ, la ora 9, ne întoarcem acasă la Nathan și îl găsim tot în fața casei, jucându-se cu câinele și așteptându-ne. Bănuiesc că se întâlnește cu noi afară deoarece nu vrea să intrăm înăuntru. Îi explic că Audi-ul meu are mare nevoie de service și că poate ar fi mai bine dacă ne-am duce acolo cu furgoneta lui. O oră dus, o oră întors – asta ne-ar lăsa două ore singuri cu Nathan, fără alte întreruperi. El ridică din umeri și spune „da, sigur", așa că pornim la drum, cu Slade și Cody urmându-ne în duba lor. Eu stau pe scaunul din față; Gwen este înghesuită pe bancheta din spate a cabinei. Poartă blugi azi pentru că Nathan nu-și mai lua ochii de la picioarele ei ieri. Va fi ceva mai distantă, ca să-i dea de gândit.

În timp ce ne îndreptăm spre vest, către munți, admir interiorul camionetei și îi explic că nu am călătorit prea des în asemenea vehicule. Scaunele sunt din piele, mașina e echipată cu un sistem GPS avansat, și multe altele. Nathan este foarte mândru de camionetă și pălăvrăgește despre ea.

Ca să schimb subiectul, aduc din nou vorba despre mama lui și pretind că țin neapărat să o întâlnesc. Nathan îmi zice:

— Uite ce-i, Reed, din partea mea, n-ai decât să încerci, dar ei nu-i place ce facem noi. Am vorbit din nou aseară cu ea, i-am explicat totul despre proiect, cât de important este și cât de mult ai nevoie de ea, dar nu am ajuns nicăieri.

— Nu putem nici măcar să vorbim, să o salutăm?

Aproape că mă întorc spre Gwen să-i zâmbesc, știind acum că Nathan consideră proiectul „important".

— Mă îndoiesc. E o femeie aspră, Reed. Bea mult, are o fire aprigă. Nu suntem în cele mai bune relații momentan.

Fiind un jurnalist de investigații insistent, decid să aflu mai multe despre aceste chestiuni sensibile.

— Asta-i din cauză că ai ieșit din afacerea familiei, că acum faci bani cu barul?

— E cam personal, nu crezi? mă dojenește Gwen din spate.

Nathan trage adânc aer în piept și se uită pe geam. Apucă volanul cu ambele mâini și spune:

— E o poveste lungă, dar mama a dat mereu vina pe mine pentru

moartea lui Gene, ceea ce-i o nebunie. El era fratele mai mare, șeful găștii, șeful laboratorului de metamfetamină, și în plus era și dependent. Eu nu eram. Am folosit și eu substanța ocazional, dar nu am ajuns niciodată dependent de ea. Gene, în schimb, își pierduse complet controlul. Gene se ducea o dată pe săptămână în locul în care mergem noi acum. Uneori mă lua și pe mine. Nu ar fi trebuit să fiu acolo în noaptea în care am fost prinși. Aveam un tip (nu o să-i dau numele) care transporta metamfetamină pentru noi în partea de vest a orașului Bluefield. Noi nu știam, dar tipul a fost săltat, s-a speriat și le-a dat celor de la DEA locul și ora. Am căzut în capcană și îți jur că nu am putut face nimic ca să-l ajut pe Gene. Așa cum v-am zis, ne-am predat și ei deja ne luau de-acolo. Am auzit focuri de armă și Gene a căzut mort la pământ. I-am explicat de o sută de ori mamei, și tot nu vrea să mă asculte. Gene era preferatul ei și moartea lui a căzut pe umerii mei.

— Groaznic, bâigui eu.

— Te-a vizitat la închisoare? întreabă Gwen pe un ton mieros, din spate.

O nouă pauză lungă.

— De două ori.

Câteva minute nu mai spune nimeni nimic. Suntem pe autostrada interstatală acum, îndreptându-ne spre sud-vest și ascultându-l pe Kenny Chesney. Nathan își drege glasul și continuă:

— Să vă spun drept, încerc să scap de familia mea: mama, verii mei, plus o droaie de nepoți buni-de-nimic. S-a dus vorba cum că aș deține un bar drăguț și că mă descurc, așa că în scurt timp măscăricii ăștia o să înceapă să-mi ceară bani. Trebuie să plec cât mai departe.

— Unde te-ai duce? îl întreb eu, înțelegându-l perfect.

— Nu prea departe. Îmi plac munții, drumețiile și pescuitul. Sunt un țăran, Reed, și asta nu o să se schimbe niciodată. Boone, Carolina de Nord, este un loc frumos. Ceva de genul ăsta. Un loc în care să nu fie niciun Cooley în cartea de telefon. Râde amar și înfundat.

Câteva minute mai târziu ne ia prin surprindere când zice:

— Știi, am avut un amic la închisoare care îmi amintește oarecum de tine. Îl chema Malcolm Bannister, și era un tip foarte de treabă, un negru din Winchester, Virginia. Un avocat care spunea mereu că FBI-ul l-a băgat în pușcărie fără motiv.

Ascult și dau din cap, ca și cum asta n-ar avea nicio importanță pentru mine. Aproape că o simt pe Gwen crispându-se pe bancheta din spate.

— Ce s-a întâmplat cu el? reușesc eu să îngaim.

Nu mi-am simțit niciodată gura mai uscată ca acum.

— Cred că Mal e încă la închisoare. Mai are de stat vreo doi ani, parcă. Am uitat câți. E ceva, ceva în voce, sau poate în ticuri, ceva, nu știu sigur

ce, dar îmi amintești de Mal.

— E o lume mare, Nathan, zic eu, pe un ton mai jos, cât pot de detașat. Și nu uita, pentru albi noi arătăm toți la fel.

Râde și Gwen scoate și ea un chicotit stingher.

Pe parcursul convalescenței mele de la Fort Carson, am lucrat cu un expert care m-a înregistrat ore în șir și a făcut o listă de obiceiuri și ticuri pe care trebuia să le schimb. Am exersat ore întregi, dar după ce am aterizat în Florida, m-am oprit. E greu să te debarasezi de gesturi și ticuri. Mintea mi s-a blocat și nu știu ce altceva aș putea spune în continuare.

Gwen îmi dă o mână de ajutor.

— Nathan, pomeneai ceva despre niște nepoți, acum câteva minute. Cât crezi că o s-o mai țină așa? Adică afacerea cu metamfetamină pare să treacă din generație în generație pentru tot mai multe familii.

Nathan se încruntă, gândindu-se la întrebare.

— Cred că nu prea sunt speranțe. Singurele slujbe pe-aici sunt în minerit, și majoritatea tinerilor nu mai vor să muncească în subteran. În plus, încep să se drogheze pe la 15 ani, iar pe la 16 sunt deja dependenți. Fetele rămân însărcinate de la 16 ani, copii care au alți copii, prunci pe care nu-i vrea nimeni. După ce începi să o dai în bară, nu te mai oprești. Nu cred că zona asta are un viitor, nu pentru oameni ca mine.

Ascult, dar nu-l aud; mi se învârte capul și mă întreb cât de mult știe Nathan. Cât de suspicios este? Ce-am făcut de m-am dat de gol? Sunt încă sub acoperire – sunt sigur de asta – dar ce-o fi în mintea lui?

Bluefield, Virginia de Vest, este un oraș de 11 000 de suflete, aflat în extremitatea sudică a statului, nu departe de hotarul dintre cele două Virginii. Îl ocolim pe autostrada 52 și ajungem în curând pe drumuri șerpuitoare care urcă și coboară brusc. Nathan știe bine zona, deși au trecut ani buni de când a fost pe-aici. Intrăm pe o șosea districtuală și ne avântăm tot mai jos într-o vale. Asfaltul se termină și începem să rulăm în zigzag pe drumuri de pietriș și pământ până când ne oprim la marginea unui pârâu. Niște stejari bătrâni își întind crengile deasupra noastră, blocând razele soarelui. Buruienile ne ajung până la genunchi.

— Am ajuns, zice el, oprind motorul.

Coborâm din mașină și le zic lui Slade și lui Cody să-și aducă aparatura. Nu vom folosi luminile și vreau camera de mână, mai mică. Ei se duc după echipament.

Nathan merge până la marginea pârâului și zâmbește la apa înspumată.

— Cât de des veneai aici? îl întreb.

— Nu prea des. Aveam câteva puncte de livrare în jurul Bluefieldului, dar ăsta era cel principal. Gene făcuse drumuri până aici vreo zece ani, eu nu. Adevărul este că nu eram implicat în afacere atât de mult pe cât și-ar fi dorit el. Simțeam că ne paște primejdia. Am încercat să-mi găsesc și altceva de făcut, să știi. Voiam să ies din afacere. Gene voia să mă implic mai mult.

— Unde ați parcat?

Se întoarce și îmi arată cu degetul, iar eu decid să mutăm camioneta lui și duba lui Slade ca să nu intre în cadru. Bizuindu-mă pe nemaipomenitele mele capacități regizorale, vreau să filmăm o scenă de acțiune cu Nathan apropiindu-se pe jos de locul crimei și cu camera chiar în spatele său. Exersăm asta câteva minute, apoi începem să filmăm. Nathan este naratorul.

— Mai tare, Nathan. Trebuie să vorbești mai tare, îi strig eu din spatele camerei.

Nathan se îndreaptă vorbind spre locul crimei:

— Era cam două noaptea când am ajuns aici, eu și cu Gene. Eram în camioneta lui, eu conduceam. Când am tras pe dreapta, undeva pe aici, am văzut celălalt automobil acolo, ascuns printre acei copaci, unde și trebuia să fie. Continuă să meargă și să arate cu degetul. Totul părea normal. Am parcat lângă celălalt automobil, și omul nostru, să-i spunem Joe, deci Joe iese și ne salută. Îl salutăm și noi și ne ducem la portbagajul camionetei lui Gene. Într-o trusă de scule încuiată aveam cam patru kilograme jumătate de metamfetamină, marfă bună, în mare parte preparată chiar de Gene, și sub o foaie de placaj era o cutie frigorifică mică, aproximativ cu aceeași cantitate. Cu totul, vorbim de vreo nouă kilograme, cu o valoare de aproape 200 000 de dolari. Am scos marfa din camionetă și am mutat-o în portbagajul mașinii lui Joe, și imediat ce l-a închis, s-a dezlănțuit iadul. Cred că au năvălit vreo doisprezece agenți DEA peste noi. Nu știu de unde au apărut, dar s-au mișcat iute. Joe a dispărut, și nu l-am mai văzut de-atunci. L-au târât pe Gene până la camioneta lui Joe. Îl înjura pe Joe și amenința în stânga și-n dreapta. Eu eram atât de speriat, încât de-abia mai respiram. Ne prinseseră în flagrant și știam că ne paște pușcăria. Mi-au pus cătușele, mi-au scotocit prin portofel, prin buzunare, și apoi m-au dus pe cărăruia de-acolo. În timp ce mă îndepărtam, am aruncat o privire peste umăr și de-abia am putut să-l văd pe Gene întins la pământ, cu mâinile la spate. Era furios și încă înjura. Câteva secunde mai târziu, am auzit focuri de armă și l-am auzit pe Gene țipând.

Strig „Tăiați!“ și mă învârt în cerc câteva momente.

— Hai să o mai facem o dată, zic eu, și o luăm de la început.

După a treia dublă, sunt mulțumit de rezultat și trec la pasul următor: îi

spun lui Nathan să stea chiar pe locul în care era întins Gene ultima oară când l-a văzut el. Punem un scaun pliant acolo și Nathan se așază. Când pornim camera, îl întreb:

— Și acum, Nathan, care a fost prima ta reacție când ai auzit focurile de armă?

— Nu mi-a venit să cred. Îl aruncaseră pe Gene la pământ și cel puțin patru agenți DEA erau deasupra lui. Avea deja mâinile la spate, dar nu îi puseseră cătușele încă. Nu era înarmat. Aveam o carabină și două revolvere de 9 milimetri în camionetă, dar nu le luaserăm cu noi. Nu-mi pasă ce spun cei de la DEA, Gene nu era înarmat.

— Dar când ai auzit împușcăturile?

— M-am oprit brusc și am zbierat: „Ce-a fost asta? Ce se întâmplă?“ L-am strigat pe Gene, însă agenții m-au împins mai departe, pe cărăruie. Nu mă puteam uita înapoi – eram mult prea departe. La un moment dat am zis: „Vreau să-mi văd fratele“, dar ei au râs și au continuat să mă împingă în întuneric. Am ajuns în cele din urmă la o dubă și m-au îmbrâncit înăuntru. M-au dus la închisoarea din Bluefield, și eu îi tot întrebam de fratele meu. „Ce s-a întâmplat cu fratele meu? Unde-i Gene? Ce-ați făcut cu Gene?“

— Hai să ne oprim puțin, îi spun eu lui Slade. Îl privesc pe Nathan. Este în regulă să arăți un pic de emoție, Nathan. Gândește-te la oamenii care o să vadă filmul. Ce vrei să simtă când vor asculta povestea asta cumplită? Furie? Înverșunare? Tristețe? Depinde de tine să transmiți aceste sentimente, așa că hai să încercăm din nou, dar de data asta cu ceva mai multă emoție. Crezi că o să reușești?

— O să încerc.

— Dă-i dramul, Slade. Și-acum, Nathan, cum ai aflat că fratele tău a murit?

— A doua zi dimineață la închisoare, a venit un asistent cu niște acte. L-am întrebat de Gene, iar el mi-a zis: „Fratele tău a murit. A încercat să fugă de agenții DEA, și ei l-au împușcat“. Așa, pur și simplu. Fără urmă de compasiune sau de interes, fără nimic. Nathan face o pauză și înghite în sec. Buzele încep să-i tremure și ochii i se umezesc. Îi fac semn din spatele camerei s-o țină tot așa. El continuă: Nu știam ce să mai zic. Eram în stare de șoc. Gene nu a încercat să fugă. Gene a fost asasinat. Își șterge o lacrimă cu dosul palmei. Îmi pare rău, spune el încet, și se vede că puștiul chiar suferă.

Nu joacă un rol, chiar asta simte.

— Tăiați, rostesc eu și luăm o pauză.

Gwen vine repede cu o perie și niște șervețele.

— Frumos, foarte frumos, spune ea.

Nathan se ridică și se duce spre pârâu, pierdut în gânduri. Îi spun lui

Slade să înceapă să filmeze din nou.

Stăm trei ore acolo, filmând și refilmând scene pe care le gândesc pe moment, iar pe la unu după-amiaza obosim și ni se face foame. Găsim un fast-food în Bluefield și înfulecăm burgeri și cartofi prăjiți. Pe drumul de întoarcere în Radford, păstrăm tăcerea până când îi cer lui Gwen să-l sune pe Tad Carsloff, unul dintre partenerii mei din Miami. Numele lui Carsloff a fost pomenit de secretara CRS când Nathan a sunat pe numărul firmei cu două zile în urmă.

Simulând o conversație reală, Gwen spune:

— Bună, Tad, sunt eu, Gwen. Foarte bine. Tu? Da, păi ne întoarcem în Radford cu Nathan. Am petrecut toată dimineața la locul în care a fost ucis fratele său; a fost impresionant. Nathan s-a descurcat de minune ca povestitor. Nu are nevoie de scenariu, e un actor înnăscut.

Arunc o privire către Nathan. Acesta nu-și poate înăbuși un mic surâs arogant.

Gwen continuă dialogul ei imaginar.

— Mama lui? Urmează o pauză. E încă neclintită. Nathan zice că nu vrea să aibă nimic de-a face cu filmul și că nu-i de acord. Reed vrea să încerce din nou mâine. O nouă pauză. Se gândește să mergem până în orașul lor natal, să filmăm mormântul, să vorbim cu vechi prieteni, poate și cu niște tipi cu care a lucrat, știi tu, chestii de-astea. O altă pauză, în care ea ascultă cu atenție tăcerea de la capătul firului. Da, lucrurile merg de minune aici. Reed este încântat de primele două zile, iar Nathan este pur și simplu un tip nemaipomenit. Foarte impresionant. Reed spune că o să te sune mai târziu, după-amiază. Ciao.

Mergem în tăcere câțiva kilometri, timp în care Nathan se umflă în pene. Într-un final, rostește:

— Deci mergem în Willow Gap mâine?

— Da, dar nu trebuie să vii cu noi dacă nu vrei, îi zic eu. Bănuiesc că după două zile te-ai cam săturat.

— Deci, ați terminat cu mine? întreabă el, abătut.

— A, nu. După ziua de mâine, mă întorc în Miami, unde voi petrece câteva zile uitându-mă peste materialul filmat. Vom începe editarea, încercând să alegem ce-i mai bun. Apoi, peste vreo două săptămâni, oricând vei putea să-ți faci puțin timp pentru noi, ne vom întoarce pentru o nouă rundă de filmări.

— I-ai spus lui Nathan de ideea lui Tad? intervine Gwen de pe bancheta din spate.

— Nu, nu încă.

— Eu cred că-i excelentă, face ea.

— Despre ce-i vorba? întreabă Nathan.

— Tad este cel mai bun editor al companiei, și colaborăm tot timpul. Deoarece filmul cuprinde poveștile a trei, patru familii diferite, crime diferite, el a sugerat să vă aducem pe toți la un loc, în același timp, și să pornim camerele. Să vă punem pe toți într-o încăpere, într-un ambient foarte confortabil, și să lăsăm conversația să curgă. Fără scenariu, fără regie, doar faptele, așa brutale cum sunt. După cum ți-am zis, am investigat vreo șase cazuri și toate sunt foarte asemănătoare. Le vom alege pe cele mai bune trei, patru...

— Al tău e de departe cel mai bun, mă întrerupe Gwen.

— Și o să vă lăsăm pe voi, victimele, să vă comparați poveștile. Tad crede că asta ar putea fi extrem de emoționant.

— Are dreptate, ciripește Gwen. Eu aș vrea neapărat să văd așa ceva.

— Și eu tind să fiu de acord, completez eu.

— Unde ne-am întâlni? rostește Nathan, deja cucerit de idee.

— Nu am ajuns atât de departe cu ideea, dar cel mai probabil în Miami.

— Ai fost vreodată în South Beach, Nathan? întreabă Gwen.

— Nu.

— Oho! Pentru un burlac de 30 de ani... nu o să vrei să mai pleci. Petrecerile nu se mai opresc și fetele sunt... Cum le-ai descrie, Reed?

— Nu le-am remarcat, replic eu, conform scenariului.

— Mda. Hai să zicem că sunt frumoase și extrem de atrăgătoare.

— Nu-i vorba de petreceri aici, îmi dojenesc eu asistenta. Am putea face asta în zona D.C., ceea ce ar fi probabil mai convenabil pentru familii.

Nathan nu scoate nici o vorbă, dar știu că el votează pentru varianta South Beach.

Eu și Vanessa ne petrecem după-amiaza într-o cameră de hotel din Pulaski, Virginia, la jumătate de oră sud-vest de Radford. Trecem peste notițele mele din Fort Carson și încerc cu înfrigurare să-mi dau seama ce i-a trezit suspiciunile lui Nathan. A fost înfiorător să-l aud rostind numele Malcolm Bannister; acum trebuie să înțelegem de ce l-a rostit. Malcolm se ciupea de nas când se gândea. Își freca degetele când asculta. Își înclina capul ușor spre dreapta când era amuzat. Își lăsa bărbia în piept când era sceptic. Își ducea arătătorul de la mâna dreaptă la tâmplă când era plictisit de o conversație.

— Ține-ți mâinile nemișcate și cât mai departe de față, mă sfătuiește Vanessa. Și vorbește pe un ton mai jos.

— Am avut vocea prea ascuțită?

— Tinde să revină la tonul tău natural când vorbești mult. Fii mai tăcut.

Mai puține cuvinte.

Discutăm despre gravitatea suspiciunii lui. Vanessa e convinsă că Nathan a fost complet cucerit de idee și că de-abia așteaptă să facă o excursie la Miami. E sigură că nimeni din trecutul meu nu m-ar recunoaște acum. I-aș da dreptate dacă nu aș fi încă buimăcit de faptul că Nathan mi-a rostit vechiul nume. Aproape că am zărit o licărire în ochii lui când a făcut-o, ca și cum mi-ar fi zis: „Știu cine ești și știu de ce ești aici".

| CAPITOLUL 32 |

NATHAN INSISTĂ SĂ VINĂ cu noi în orașul lui natal, Willow Gap, așa că pentru a doua dimineață la rând ne croim drum prin munți, cu el la volan, iar Gwen turuie despre reacțiile celor din Miami. Îi spune lui Nathan că Tad Carsloff și alte persoane importante de la centru au urmărit materialul azi-noapte și sunt mai mult decât încântați. Le place la nebunie cum arată Nathan pe peliculă și sunt convinși că el reprezintă punctul de cotitură în producerea documentarului nostru. Și mai important, unul dintre investitorii noștri principali e într-o vizită la Miami și a apucat să vadă caseta din Virginia. Tipul este atât de impresionat de Nathan și de tot filmul de până acum, încât e dispus să dubleze partea sa de sponsorizare. Tipul e un mare mahăr și crede că filmul ar trebui să aibă cel puțin nouăzeci de minute. Crede că s-ar putea lăsa cu inculpări în cadrul DEA. Ar putea exploda într-un scandal cum nu a mai văzut niciodată Washingtonul.

În timp ce ascult discuția, sunt cu telefonul la ureche, vorbind, chipurile, cu cei de la sediu, însă nu este nimeni la celălalt capăt al firului. Din când în când mormăi și zic ceva profund, dar în general ascult, mă încrunt și mă port de parcă procesul creativ poate fi o adevărată povară. Uneori îi mai arunc o privire lui Nathan. Băiatul este complet cucerit.

La micul dejun, Gwen mi-a reamintit să vorbesc cât mai puțin, rar și pe un ton jos, și să-mi țin mâinile departe de față. Sunt bucuros să o las să se ocupe ea de vorbit, de vreme ce chiar se pricepe.

Gene Cooley este îngropat în spatele unei biserici de țară părăsite, într-un mic cimitir plin de buruieni, cu vreo sută de morminte.

Le spun lui Slade și lui Cody că vreau câteva cadre cu mormântul și cu împrejurimile, apoi mă îndepărtez ca să răspund la un alt apel important. Nathan, cu aere de actor acum și plin de sine, vine cu ideea de a îngenunchea lângă mormânt în timp ce camera merge, iar lui Gwen îi surâde ideea. Eu încuviințez de la distanță, cu telefonul mobil lipit de falcă, șoptind către nimeni. Nathan izbutește chiar să-și mai stoarcă niște lacrimi, iar Slade se apropie pentru un prim-plan.

În statistici, Willow Gap are 500 de locuitori, dar aceștia nu-s de văzut nicăieri. Centrul este de fapt o alee ceva mai răsărită cu patru clădiri dărăpănate și cu un magazin de țară, care are lipit de el un oficiu poștal. Se

mai văd câțiva oameni din când în când, iar Nathan devine agitat. Îi știe pe oamenii ăștia și nu vrea să fie văzut alături de o echipă de filmare. Ne spune că majoritatea locuitorilor, inclusiv rudele și prietenii lui, trăiesc în afara orașului, departe de drumurile înguste de țară, în văi adânci. Sunt oameni suspicioși din fire, și acum înțeleg de ce a ținut să ne însoțească.

Nu este nicio școală pe-aici la care să fi mers el și cu Gene; copiii din Willow Gap sunt transportați cu autobuzul undeva, la vreo oră distanță.

— Mi-a venit mai ușor să renunț, zice Nathan, mai mult pentru sine. Ne arată, fără prea mare tragere de inimă, o căsuță goală, cu patru camere, în care a locuit cândva cu Gene, vreme de un an. A fost ultimul loc în care îmi amintesc să fi locuit cu tatăl meu, continuă el. Aveam vreo șase ani, mi se pare, iar Gene, vreo zece.

Îl conving să se așeze pe treptele dărăpănate din fața casei și să vorbească spre cameră, povestind despre toate locurile în care a stat cu Gene. Pe moment, a uitat de actorie și s-a posomorât. Îl întreb de tatăl lui, dar el nu vrea să vorbească deloc despre el. Se înfurie și se răstește la mine, și deodată interpretează din nou. Câteva minute mai târziu, Gwen, trecută deja de partea lui și circumspectă în privința mea, îi spune că-i superb.

În timp ce ne învârtim prin fața cocioabei, mă port de parcă aș fi cufundat într-o pasă creativă profundă. În cele din urmă îl întreb unde locuiește mama lui acum. El îmi arată cu degetul și zice:

— Cam la vreo zece minute de mers la vale, dar nu ne ducem acolo, ne-am înțeles?

Încuviințez fără prea mare tragere de inimă și mă îndepărtez, vorbind din nou la telefon.

După două ore petrecute în Willow Gap și prin împrejurimi, am văzut destul. Le aduc la cunoștință că nu sunt prea mulțumit de cadrele trase și sunt tot mai țâfnos. Gwen îi șoptește lui Nathan:

— Las' că-i trece.

— Unde era laboratorul de metamfetamină al lui Gene? întreb eu.

— A dispărut, răspunde el. A explodat la scurt timp după ce a murit el.

— Grozav! pufnesc nemulțumit.

În cele din urmă încărcăm tot și plecăm din zonă. Pentru a doua zi consecutiv, prânzul constă din burgeri și cartofi prăjiți, chiar la o ieșire de pe autostrada interstatală. Când pornim din nou la drum, închei o nouă conversație telefonică imaginară și-mi bag mobilul în buzunar. Mă întorc ca să o văd pe Gwen, și este limpede că am vești proaspete.

— Bun, uite cum stăm. Tad a păstrat legătura cu familia Alvarez din Texas și cu familia Marshak din California. Ți-am zis de aceste două cazuri, Nathan, dacă-ți amintești. Puștiul Alvarez a fost împușcat de paisprezece ori de agenții DEA. Puștiul Marshak dormea în camera lui de cămin când

au dat buzna peste el și l-au împușcat în somn. Ți-aduci aminte?

Nathan dă din cap în semn că da.

— Au găsit un văr din familia Alvarez, care știe bine engleza și este dispus să vorbească. Domnul Marshak a dat în judecată DEA și avocații lui i-au spus să-și țină gura, dar omul este furios la culme și vrea să iasă în public. Amândoi pot ajunge la Miami în acest weekend, pe cheltuiala noastră, desigur. Însă amândoi au serviciu, așa că filmările trebuie făcute sâmbătă. Două întrebări, Nathan: în primul rând, vrei să vii și să faci asta? Și, în al doilea rând, poți veni chiar și așa, pe nepusă masă?

— I-ai zis de dosarele DEA? întreabă Gwen înainte ca el să poată răspunde.

— Nu încă. De-abia azi-dimineață am aflat și eu.

— Despre ce-i vorba? întreabă Nathan.

— Parcă ți-am spus că avocații noștri au depus cererile necesare ca să obținem copii după dosarele DEA din anumite cazuri, inclusiv al lui Gene. Ei bine, ieri, un judecător federal din Washington a decis oarecum în favoarea noastră. Putem să ne uităm peste dosare, dar nu putem intra în posesia lor. Așa că DEA din D.C. trimite dosarele la biroul DEA din Miami, și astfel vom avea acces la documente.

— Când? întreabă Gwen.

— Nu mai devreme de luni.

— Vrei să vii să vezi dosarul lui Gene, Nathan? întreabă Gwen cu băgare de seamă, aproape protector.

El rămâne pe gânduri, așa că intervin eu:

— Nu ni se va arăta totul, dar vor fi o grămadă de fotografii – chestii de la locul crimei, declarațiile tuturor agenților, probabil o declarație de-a informatorului care v-a înscenat flagrantul. Vor fi rapoarte balistice, autopsia, fotografii de la autopsie. Ar putea fi fascinant.

Nathan își încleștează fălcile și rostește printre dinți:

— Aș vrea să văd.

— Deci vii? întreb eu.

— Care-i dezavantajul pentru mine? vrea el să știe, și întrebarea mă pune pe gânduri câteva minute.

Într-un final, îi răspund:

— Dezavantajul? Dacă mai faci trafic, atunci cei de la DEA o să te vâneze și-n gaură de șarpe. Am mai discutat despre asta.

— Nu mai fac trafic. Ți-am zis deja.

— Atunci nu există niciun dezavantaj. O faci pentru Gene și pentru toate victimele ucise de agenții DEA. O faci pentru dreptate.

— Și o să-ți placă la nebunie în South Beach, adaugă Gwen.

Consfințesc înțelegerea, zicând:

— Putem pleca mâine după-amiază din Roanoke, zburăm direct la Miami, filmăm sâmbătă, ne distrăm duminică, vedem dosarul DEA luni dimineață și ești înapoi acasă în aceeași noapte.

Gwen spune:

— Credeam că avionul e la Nicky, în Vancouver.

Eu îi răspund:

— Așa e, dar o să fie aici mâine după-amiază.

— Ai un avion? întreabă Nathan, privindu-mă consternat.

Asta ne amuză pe mine și pe Gwen. Râd și zic:

— Nu-i al meu, personal, dar compania noastră are unul închiriat. Călătorim mult și uneori e singura cale de a rezolva lucrurile.

— Eu nu pot pleca mâine, ne spune Gwen, verificându-și programul pe iPhone. Voi fi în D.C., însă voi veni acolo sâmbătă. Nu am de gând să pierd momentul în care cele trei familii vor fi laolaltă în aceeași cameră. Incredibil.

— Cum rămâne cu barul tău? îl întreb pe Nathan.

— Eu sunt patronul, rostește el, arogant. Și am un manager destul de bun. În plus, chiar aș vrea să ies din oraș câteva zile. Barul îmi ocupă zece, douăsprezece ore pe zi, șase zile pe săptămână.

— Și polițistul care te supraveghează?

— Am voie să călătoresc. Trebuie doar să îl anunț, atâta tot.

— Ce palpitant! spune Gwen, aproape chițăind de încântare.

Nathan zâmbește ca un copil de Crăciun. Eu sunt la fel de serios ca întotdeauna.

— Uite ce-i, Nathan, trebuie să stabilim asta acum, pe loc. Dacă vrei să vii, spune-mi. Trebuie să-l sun pe Nicky și să pregătesc avionul, și trebuie să-l sun pe Tad ca să aranjăm zborurile celorlalte familii. Da sau ba?

Fără să ezite, Nathan zice:

— Da. Hai să mergem.

— Excelent!

Gwen întreabă:

— Ce hotel crezi că i-ar plăcea lui Nathan, Reed?

— Nu știu. Toate sunt bune. Alege tu. Tastez ceva pe telefon și încep o nouă conversație unilaterală.

— Vrei să fii chiar pe plajă, Nathan, sau la o stradă distanță?

— Unde-s fetele? întreabă el, râzând de gluma sa bună.

— Am înțeles, deci pe plajă.

Când ajungem înapoi în Radford, Nathan Cooley crede că va fi cazat la unul dintre cele mai tari hoteluri din lume, pe una dintre cele mai apreciate plaje, și că va ajunge acolo cu un avion particular, ceea ce se potrivea perfect unui asemenea actor important.

Vanessa pleacă în goană spre Reston, Virginia, în suburbiile D.C.-ului, la vreo patru ore distanță. Prima ei destinație este o organizație fără nume, cu sediul într-un spațiu închiriat într-un mic mall dărăpănat. Este atelierul unui grup de falsificatori talentați, care pot face pe loc aproape orice fel de document. Sunt specializați în pașapoarte false, dar pentru prețul potrivit pot produce diplome de facultate, certificate de naștere și de căsătorie, ordine judecătorești, acte de mașină, citații de evacuare, permise de conducere, istorice de credit – înșelătoria lor nu are limite. O parte din ceea ce fac este ilegal, o parte nu. Își fac o reclamă nerușinată pe internet, alături de un număr uluitor de rivali, dar susțin că își selectează clienții.

Am dat peste ei acum câteva săptămâni, după o vastă căutare, și, pentru a le testa credibilitatea, le-am trimis un cec de 500 de dolari din partea Skelter Films pentru un pașaport fals. Acesta a ajuns înapoi în Florida o săptămână mai târziu surprinzându-mă cât de autentic părea. Potrivit spuselor tipului de la telefon, un adevărat expert, aveam 80 la sută șanse ca pașaportul fals să treacă de vamă în caz că voiam să părăsesc țara. Erau 90 la sută șanse să pot intra în orice țară din Caraibe. Totuși, s-ar isca probleme dacă aș încerca să mă întorc în Statele Unite. I-am explicat că nu va fi cazul, nu cu noul meu pașaport fals. El mi-a explicat că în ziua de azi, în epoca terorii, serviciul vamal american este mult mai interesat de cine e pe lista celor cu interdicție de zbor decât de cei care umblă cu acte false.

Deoarece este o treabă făcută în grabă, Vanessa le dă 1 000 de dolari bani gheață, și ei se apucă de lucru. Falsificatorul care se ocupă de asta e un tocilar agitat cu un nume ciudat, pe care îl dezvăluie fără prea mare chef. Asemenea colegilor săi, lucrează într-un separeu înghesuit și baricadat, de unde nu vede pe nimeni. Atmosfera este suspicioasă, de parcă toți cei de-acolo încalcă vreo lege și se așteaptă ca o trupă de intervenție să dea buzna peste ei în orice clipă. Nu le plac clienții care vin la sediu. Preferă protecția asigurată de internet, pentru ca nimeni să nu le vadă afacerea dubioasă.

Vanessa îi dă cardul de memorie al aparatului ei foto, și pe un monitor cu diagonala de 51 de centimetri apar cadrele cu Nathan Cooley zâmbitor. Aleg unul pentru pașaport și permisul de conducere, după care îi dau datele lui – adresă, data nașterii și așa mai departe. Vanessa spune că vrea ca noile documente să fie pe numele de Nathaniel Coley, nu Cooley. „Cum zici tu", replică tocilarul. Nu-i pasă. În curând se cufundă într-o succesiune rapidă de imagini. Îi ia o oră să producă un pașaport american și un permis de conducere eliberat în Virginia, care ar putea păcăli pe oricine. Coperta de vinil albastru a pașaportului este destul de ponosită, iar băiatul nostru,

Nathan, care nu a călătorit niciodată prea departe, a văzut acum toată Europa și mare parte din Asia.

Vanessa ajunge în D.C., de unde ia repede două truse de prim ajutor, un pistol și niște pastile. La 8.30, se întoarce în sud, spre Roanoke.

| CAPITOLUL 33 |

AVIONUL ESTE UN CHALLENGER 604, unul dintre cele mai elegante modele de avioane particulare disponibile pentru curse charter. În cabină încap cu ușurință opt oameni, iar cei sub 1,90 metri pot să se miște de colo-colo fără să dea cu capul de tavan. Un aparat nou costă undeva la 30 de milioane de dolari, conform datelor și specificațiilor de pe internet, dar pe mine nu mă interesează să-l cumpăr. Vreau doar să-l închiriez, ceea ce mă costă 5 000 de dolari pe oră. Serviciul de charter este rezervat în Raleigh, și a fost achitat în întregime cu un cec Skelter Films emis de banca din Miami. Plecarea este vineri după amiaza, la ora cinci, din Roanoke, cu doar doi pasageri – Nathan și cu mine. Îmi petrec aproape toată dimineața de vineri încercând să-i conving pe cei de la compania aeriană că le voi expedia prin e-mail copii ale pașapoartelor noastre de îndată ce îl găsesc pe-al meu. Le spun că l-am rătăcit pe undeva și că îmi răscolesc apartamentul ca să-l găsesc.

Pentru călătoriile în afara țării, o companie aeriană particulară trebuie să înainteze numele pasagerilor și copii ale pașapoartelor acestora cu câteva ore înainte de plecare. Vama SUA compară aceste informații cu lista persoanelor cu interdicție de zbor. Știu că nici Malcolm Bannister, nici Max Reed Baldwin nu se află pe această listă, dar nu știu ce se va întâmpla când cei de la vamă vor primi o copie a pașaportului fals al lui Nathaniel Coley. Astfel că trag de timp, sperând și crezând că voi avea mai multe șanse dacă vama va avea mai puțin timp să verifice pașapoartele. Într-un final, îi anunț pe cei de la compania aeriană că l-am găsit pe-al meu, și mai pierd o oră înainte să le expediez pe amândouă prin e-mail la biroul din Raleigh. Nu am nici cea mai vagă idee ce va face vama când va primi o copie după pașaportul meu. E foarte posibil ca numele meu să declanșeze o alertă și FBI-ul să fie anunțat. Dacă se întâmplă așa, va fi, din câte știu eu, prima urmă pe care o voi lăsa de când am plecat din Florida, acum șaisprezece zile. Îmi spun că nu-i mare lucru, de vreme ce nu sunt nici suspect, nici urmărit general. Sunt un om liber care poate călători oriunde fără restricții, nu?

Însă de ce oare mă neliniștește acest scenariu? Deoarece nu am încredere în FBI.

O conduc pe Vanessa la aeroportul regional din Roanoke, unde ea urcă

la bordul unei curse spre Miami, cu escală în Atlanta. După ce o las acolo, conduc până găsesc micul terminal pentru curse private. Am câteva ore de pierdut, așa că îmi găsesc un loc de parcare și îmi ascund Audi-ul între două camionete. Îl sun pe Nathan la bar și îi dau vestea proastă că zborul nostru a fost amânat. Conform „piloților noștri", este o problemă la una dintre luminile de avertizare. Nu-i mare lucru, dar „tehnicienii noștri" muncesc din greu și ar trebui să putem decola undeva pe la ora șapte seara.

Compania aeriană mi-a trimis prin e-mail o copie a itinerariului, iar Challengerul este programat să fie „repoziționat" în Roanoke la ora trei după-amiaza. La trei fix, aterizează și rulează până la terminal. Aventura care mă așteaptă mă face să fiu nerăbdător și agitat în același timp. Aștept jumătate de oră înainte să sun la compania aeriană din Raleigh și să le explic că voi întârzia până pe la ora șapte seara.

Orele trec și eu mă lupt cu plictiseala. La șase, mă îndrept spre terminal, întreb în stânga și-n dreapta și mă întâlnesc cu Devin, unul din piloți. Încerc să fiu cât se poate de fermecător și pălăvrăgesc cu Devin ca și cum ne-am cunoaște de-o viață. Îi explic că Nathan, celălalt pasager, este subiectul unuia dintre filmele mele și că ne așteaptă câteva zile de distracție pe plajă. Nu îl știu prea bine pe puști. Devin îmi cere pașaportul, iar eu i-l dau. Destul de subtil, îmi compară fața cu fotografia, și totul este în regulă. Cer să arunc o privire prin avion.

Will, celălalt pilot, este în cabină și citește un ziar când eu pun piciorul pentru prima oară în viață într-un avion particular. Dau mâna cu el ca un politician și remarc numărul uluitor de monitoare, manete, instrumente, cadrane, contoare și așa mai departe. Devin îmi prezintă avionul. În spatele cabinei se află o bucătărioară completă, sau cambuză, cu cuptor cu microunde, chiuvetă cu apă rece și caldă, bar, sertare pline cu veselă de porțelan și tacâmuri, și o cutie frigorifică mare în care ne-așteaptă berea. Am cerut în mod special să fie două feluri de bere, una cu alcool și una fără. În spatele unei uși se află o varietate de gustări, în caz că ni se face foame. Cina nu va fi servită, deoarece nu am vrut la bord o stewardesă. Cei de la compania aeriană au insistat că proprietarul aparatului cerea prezența unei stewardese, așa că am amenințat că voi contramanda. Au dat înapoi, astfel că vom fi doar eu și Nathan în călătoria spre sud.

Cabina pasagerilor este mobilată cu șase fotolii mari de piele și o canapea micuță. Este decorată cu foarte mult bun-gust, în culori calde și pământii. Carpeta este din pluș, fără pată. Sunt cel puțin trei ecrane pentru filme și, așa cum precizează mândru Devin, un sistem de sunet surround. Trecem din cabină în toaletă, apoi în cală. Eu nu am multe bagaje, așa că Devin îmi ia geanta de mână. Ezit, ca și cum aș fi uitat ceva.

— Am niște DVD-uri în geantă și s-ar putea să am nevoie de ele, îi

explic. Pot ajunge la geantă în timpul zborului?

— Sigur. Nicio problemă. Și cala este presurizată, deci aveți acces, răspunde Devin.

— Excelent!

După jumătate de oră de examinat avionul, încep să mă uit la ceas de parcă aș fi nervos că Nathan întârzie.

— Puștiul ăsta-i de la munte, îi explic lui Devin în cabină. Nici nu cred că a mai fost cu avionul vreodată. E cam necioplit.

— Ce fel de film faceți? mă întreabă Devin.

— Un documentar. Despre traficul de metamfetamină din Appalachia.

Eu și Devin ne întoarcem la terminal și așteptăm în continuare.

Mi-am uitat ceva în mașina, așa că plec din clădire. Câteva minute mai târziu, văd camioneta nouă a lui Nathan intrând în parcare. Oprește repede și sare nerăbdător din ea. Poartă pantaloni scurți și tăiați din denim, o pereche de pantofi de sport Nike albi, fără șosete, o șapcă de camionagiu, cu cozorocul drept, și, cireașa de pe tort, o cămașă hawaiiană înflorată, roz cu portocaliu, cu nasturii de sus descheiați. Înșfacă o geantă de sală Adidas, burdușită, din portbagajul camionetei, și se îndreaptă în pas vioi spre terminal. Îi ies înainte și dăm mâna. Eu țin niște acte.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, îi spun eu, dar avionul a ajuns și e gata de decolare.

— Nicio problemă.

Are ochii umezi și simt că miroase a bere. Minunat!

Îl conduc înăuntru, la recepție, unde Devin flirtează cu secretara. Îl duc pe Nathan la o fereastră și îi arăt Challengerul.

— Ăla-i al nostru, îi zic cu mândrie. Cel puțin pentru acest weekend.

Se holbează la avion în timp ce Devin vine spre noi. Îi strecor iute pașaportul fals al lui Nathan. El se uită la fotografie, apoi la Nathan, care în acel moment se întoarce de la fereastră. I-l prezint lui Devin, care îmi înapoiază pașaportul și spune:

— Bine ați venit la bord.

— Suntem gata de plecare? îl întreb.

— Urmați-mă, spune Devin și, pe când ieșim din terminal, eu spun:

— Spre plajă!

La bord, Devin ia geanta de sală Adidas și o duce în cală, în timp ce Nathan se trântește într-un fotoliu de piele și admiră interiorul. Eu sunt în cambuză, pregătind prima rundă de beri – cea cu alcool pentru Nathan, una fără alcool pentru mine. După ce le pun în halbe reci ca gheața, nu mai poți vedea diferența. Glumesc cu Devin când ne explică procedurile de urgență, temându-mă să nu pomenească destinația noastră. Nu o face, și când se întoarce în carlingă și își pune centura, trag adânc aer în piept. El

și Will îmi fac semn că totul e în regulă și pornesc motoarele.

— Noroc, îi zic lui Nathan, apoi ciocnim paharele și luăm o înghițitură. Desfac o masă de mahon între noi.

Când avionul începe să ruleze, îi spun:

— Îți place tequila?

— O, da! răspunde el, gata de distracție.

Sar în picioare, mă duc în cambuză, iau o sticlă de Cuervo Gold și două păhărele, și le trântesc pe masă. Umplu paharele și le dăm pe gât, răcorindu-ne apoi cu bere. Primim o avertizare până să decolăm. Când semnalul de pus centura se stinge, torn un alt rând de beri și mai dăm pe gât niște tărie. Tărie și bere, tărie și bere. În pauzele de conversație îi îndrug tot soiul de prostii despre film și despre cât de încântați sunt partenerii noștri financiari în acest moment. Asta îl plictisește repede pe Nathan, așa că îi spun că ne așteaptă o cină târzie, și una dintre tinerele domnișoare care o să vină o cunoaște pe cea mai sexy tipă din South Beach. A văzut o parte din material și vrea să-l întâlnească pe Nathan.

— Ți-ai adus și pantaloni lungi? îl întreb.

Bănuiesc că geanta Adidas este plină cu haine la fel de stilate precum cele de pe el.

— O, da, am tot felul de lucruri, răspunde el, articulând tot mai greu cuvintele.

Când sticla de Cuervo Gold se golește pe jumătate, mă uit la harta de navigație afișată și zic:

— Mai e doar o oră până la Miami. Hai să bem.

Mai dăm gata o tărie, apoi eu îmi golesc paharul de bere fără alcool. Am aproape 14 kilograme în plus față de Nathan, jumătate din ce-am băut a fost fără alcool, și totuși am vederea încețoșată când trecem pe deasupra Savannah Georgia, la 11 000 de metri. El e beat criță.

Torn în continuare, însă el nu dă semne că ar ceda. Când trecem pe deasupra fostei mele reședințe din Neptune Beach, pregătesc ultima rundă. În halba de bere a lui Nathan scap două tablete de clorhidrat, de câte 500 de miligrame.

— Hai să le dăm gata și pe astea, spun eu, trântindu-le pe masă, și le dăm peste cap. Eu o iau mai ușor și Nathan câștigă întrecerea. Peste treizeci de minute, doarme buștean.

Urmăresc înaintarea noastră pe ecranul de lângă cambuză. Ne aflăm acum la 12 000 de metri înălțime. Miami se vede deja, dar noi nu coborâm. Îl trag pe Nathan din fotoliu și îl așez pe canapea, unde îl întind și îi iau pulsul. Îmi pun o ceașcă de cafea și mă uit cum Miami dispare în urma noastră.

În scurt timp, Cuba rămâne și ea în urmă, iar Jamaica răsare în partea de

jos a ecranului. Motoarele încetinesc, și ne începem lunga coborâre. Beau repede cafea, într-un efort disperat de a-mi limpezi gândurile. Următoarele douăzeci de minute vor fi cruciale și haotice. Am un plan, dar mare parte din el nu depinde de mine.

Nathan respiră greu și încet. Îl scutur, dar și-a pierdut cunoștința. Din buzunarul drept al șortului său prea strâmt, scot un inel de chei. Pe lângă cea de la camionetă, colecția mai cuprinde șase chei, de diverse forme și modele. Sunt sigur că vreo două se potrivesc la ușile și încuietorile de la casă. Alte două probabil că încuie și descuie barul. În buzunarul stâng, găsesc un fișic de bani – cam 500 de dolari – și un pachet de gumă de mestecat. Din buzunarul stâng de la spate îi scot portofelul, un model ieftin din vinilin, cu trei compartimente și destul de voluminos. Când scotocesc prin el, îmi dau seama de ce. Petrecărețul nostru a venit blindat cu opt prezervative Trojan, puse la îndemână în buzunarul de la spate. Mai sunt acolo zece bancnote nou-nouțe de 100 de dolari, un permis de conducere valid, eliberat în Virginia, două legitimații de membru de la Bombay's, o carte de vizită de la polițistul care îl supraveghează și una de la un furnizor de bere. Nathan nu are cărți de credit, probabil din cauza celor cinci ani de închisoare și a faptului că nu are o slujbă adevărată. Las banii la locul lor, nu mă ating de prezervative și scot restul. Înlocuiesc permisul de conducere cu cel fals și pun portofelul înapoi. Îi vâr pașaportul fals în buzunarul stâng de la spate. El nu mișcă, nu tresare, nu simte nimic.

Mă duc la toaletă și încui ușa. Deschid cala, trag fermoarul de la geanta mea de mână și scot două pungi de nailon pe care scrie cu litere îngroșate „Prim ajutor". Le întind la fundul genții de sală a lui Nathan, apoi trag fermoarul la loc. Mă duc în carlingă, trag perdeaua neagră și mă aplec înainte ca să-i atrag atenția lui Devin. El își scoate repede căștile și eu îi spun:

— Uite ce-i, tipul ăsta a băut întruna până a leșinat. Nu reușesc să-l trezesc și nici nu prea îi simt pulsul. S-ar putea să fie nevoie de îngrijiri medicale imediat ce aterizăm.

Will aude asta chiar și cu căștile pe urechi și, pentru o secundă, el și Devin se holbează unul la celălalt. Dacă nu ar fi ocupați cu coborârea, probabil că unul din ei ar intra în cabină ca să vadă ce-i cu Nathan.

— În regulă, rostește Devin într-un sfârșit, iar eu mă întorc în cabină, unde Nathan zace aproape mort, dar cu pulsul încă prezent.

Peste cinci minute, revin în carlingă și le spun că încă respiră, dar nu îl pot trezi.

— Idiotul a băut o sticlă de tequila în nici două ore, le zic, iar ei clatină din cap.

Aterizăm în Montego Bay și rulăm pe lângă un șir de avioane comerciale

aflate la porțile sălii principale de așteptare. Spre sud, văd alte trei avioane staționate la terminalul privat. Sunt și ambulanțe cu luminile pornite, toate așteptându-l pe Nathan. Voi avea nevoie de haosul produs ca să mă fac nevăzut. Nu sunt complet treaz, dar adrenalina și-a spus cuvântul și măcar am mintea limpede.

Când se opresc motoarele, Devin sare și deschide ușa. Eu am servieta și geanta de mână pe fotoliu, la îndemână, dar îl supraveghez și pe Nathan în același timp.

— Așteaptă-i pe cei de la Imigrări, zice Devin.

— Sigur.

Doi ofițeri jamaicani încruntați de la Imigrări apar în cabină și mă fixează cu privirea.

— Vă rog să-mi arătați pașaportul, spune unul din ei, și eu îi dau pașaportul meu. El se uită pe acesta și-mi zice: Vă rog să coborâți din avion.

Cobor repede pe scări, unde un alt ofițer îmi cere să aștept. Doi medici urcă la bordul avionului și bănuiesc că se ocupă de Nathan. O ambulanță dă cu spatele până la scări și ajunge și o mașină de poliție, cu luminile aprinse, dar fără sirenă. Fac un pas înapoi, apoi încă unul. Urmează o dispută cu privire la scoaterea pacientului din avion, și toți cei de față – medici, ofițeri de la Imigrări, polițiști – par să aibă o părere. Hotărăsc într-un final să nu folosească targa, așa că Nathan este practic târât afară și purtat pe brațe, pe scări. Este inert și fără viață, și dacă ar fi cântărit peste 65 de kilograme, întreaga operațiune de salvare ar fi fost compromisă. În timp ce este urcat în ambulanță, pe banda de bagaje apare geanta sa de sală și un ofițer de la Imigrări îl întreabă pe Devin de ea. Devin se asigură că autoritățile știu că geanta Adidas aparține persoanei leșinate, și aceasta este pusă într-un sfârșit în ambulanță, alături de el.

— Eu trebuie să plec, îi spun ofițerului aflat cel mai aproape, și acesta îmi arată cu degetul o ușă de la terminalul privat.

Intru chiar când Nathan este dus de-acolo. Pașaportul îmi este vizat, iar geanta de mână și servieta sunt scanate. Un funcționar de la vamă îmi zice să aștept la recepție, și în timp ce fac asta îi văd pe Devin și pe Will purtând o discuție aprinsă cu autoritățile jamaicane. Probabil că au niște întrebări dure pentru mine, și aș prefera să le evit. Un taxi trece pe poartă și se oprește sub terasa din fața ușii principale. Geamul din spate se coboară și o văd pe scumpa mea Vanessa, făcându-mi semne disperate să intru. Când nu mai e nimeni prin preajmă, ies din terminal, sar în taxi și demarăm în trombă.

Ea a rezervat o cameră la un hotel ieftin, aflat la cinci minute distanță. Din balconul de la etajul trei pot vedea aeroportul și avioanele care vin și

pleacă. Întinși în pat, le putem auzi. Suntem frânți de oboseală și de-abia ne mai ținem pe picioare, dar nici nu ne gândim să ne culcăm.

| CAPITOLUL 34 |

VICTOR WESTLAKE ÎNCERCA SĂ doarmă mai târziu sâmbătă dimineaţă, dar după al doilea telefon s-a ridicat din pat, şi-a făcut cafeaua şi se gândea să tragă un pui de somn pe canapea, când al treilea telefon l-a trezit de-a binelea, alungând orice urmă de somnolenţă. Era de la un subaltern pe nume Fox, căruia îi fusese repartizat dosarul Bannister/Baldwin şi care aştepta să apară ceva. Nu mai fusese niciun semn de mai bine de două săptămâni.

— A venit de la vamă, zise Fox. Baldwin a plecat din Roanoke ieri după-amiază cu un avion particular şi a aterizat în Jamaica.

— Un avion particular? repetă Westlake, gândindu-se la cei 150 000 de dolari din recompensă şi întrebându-se cât aveau să-i mai ajungă lui Baldwin dacă îi risipea aşa repede.

— Da, domnule, un Challenger 604, închiriat de la o companie din Raleigh.

Westlake se gândi o clipă.

— Mă întreb ce-o căuta în Roanoke. Ciudat.

— Da, domnule.

— Nu a mai fost în Jamaica acum câteva săptămâni? Prima lui călătorie în afara ţării?

— Ba da, domnule. A zburat pe ruta Miami-Montego Bay, a petrecut câteva zile acolo şi apoi a plecat în Antigua.

— Pare-se că îi plac insulele, zise Westlake, întinzându-se după cafeaua proaspătă. E singur?

— Nu, domnule. Călătoreşte împreună cu un bărbat, pe nume Nathaniel Coley, sau cel puţin aşa e trecut pe paşaport. Totuşi, se pare că acest Coley foloseşte un paşaport fals.

Westlake puse cafeaua neatinsă la loc pe bar şi începu să se plimbe nervos prin bucătărie.

— Tipul ăsta a trecut de vamă cu un paşaport fals?

— Da, domnule. Dar nu uitaţi că era un avion particular şi paşaportul nu a fost verificat direct de vamă. Tot ce-au avut a fost copia trimisă de compania aeriană, şi au comparat-o cu lista persoanelor cu interdicţie de zbor. E o operaţie de rutină.

— Aminteşte-mi să schimb rutina asta.

— Da, domnule.

— Deci, întrebarea care se pune, Fox, este ce are de gând Baldwin, nu-i așa? De ce închiriază un avion particular și de ce călătorește cu un om care folosește un pașaport fals? Îmi poți răspunde la aceste întrebări, și încă repede?

— Dacă asta îmi ordonați, da, domnule. Dar cred că nu trebuie să vă reamintesc cât de bășicați sunt jamaicanii.

— Nu, nu trebuie.

În lupta împotriva drogurilor, nu toate bătăliile se purtau între polițiști și traficanți. Jamaicanii, ca multe alte agenții de poliție din Caraibe, detestaseră dintotdeauna felul în care încercau să-i intimideze oficialii americani.

— O să trec la treabă, spuse Fox. Însă e sâmbătă, și la noi, și la ei.

— Să vii cu ceva în biroul meu luni dimineață, ai înțeles?

— Da, domnule.

Nathan Cooley se trezi într-o încăpere mică, fără ferestre, cufundată în întuneric cu excepția lucirii roșiatice a unui monitor digital de pe măsuța de lângă el. Era întins pe ceea ce părea a fi un pat de spital – îngust și cu cadru de metal. Își ridică privirea și văzu o pungă cu fluid, apoi urmări tubul până jos, la mâna stângă, unde acesta dispărea sub tifonul alb. „Bun, sunt într-un spital".

Avea gura complet uscată și capul începu să-i bubuie când încercă să se gândească. Își coborî privirea și observă că purta încă pantofii albi Nike. Ei, oricine vor fi fiind, nu se obosiseră să îl acopere sau să îi pună un halat. Își închise ochii din nou și, încet, încet, ceața începu să se ridice. Își aminti de paharele de tequila, de halbele de bere care nu se mai terminau, de țicneala lui Reed Baldwin pe măsură ce se îmbătau mangă. Își aminti că mai băuse câteva halbe și la bar, vineri după-amiază, în timp ce aștepta să plece la aeroport, și apoi spre Miami. Probabil că băuse vreo zece beri și vreo zece păhărele de tărie. Ce idiot! Își pierduse cunoștința și acum avea o perfuzie înfiptă în mână. Dădu să se ridice și să se dezmorțească, dar simți cum îi bubuie capul și ochii. „Nu te mișca", își zise în sinea lui.

Se auzi un sunet la ușă, urmat de o lumină. O infirmieră înaltă și cu pielea foarte închisă la culoare, într-o uniformă albă impecabilă, intră în cameră în timp ce vorbea.

— În regulă, domnule Coley, e timpul să plecați. Au venit niște domni să vă ia. Vorbea engleză, dar cu un accent ciudat.

Nathan era pe punctul să întrebe: „Unde mă aflu?", când în spatele

infirmierei se iviră trei polițiști în uniformă, care păreau gata să-l ia la bătaie. Toți erau negri, cu pielea foarte închisă la culoare.

— Ce naiba? izbuti Nathan să îngaime, ridicându-se în capul oaselor. Infirmiera îi scoase perfuzia și dispăru, trântind ușa în urma ei. Agentul mai în vârstă făcu un pas în față și îi arătă o legitimație.

— Căpitanul Fremont, de la poliția jamaicană, rosti el, exact așa cum vezi la televizor.

— Unde mă aflu? întrebă Nathan.

Fremont zâmbi, la fel și cei doi ofițeri din spatele său.

— Nu știți unde vă aflați?

— Unde mă aflu?

— Sunteți în Jamaica. Montego Bay. Vă aflați la spital momentan, dar în curând veți fi dus în închisoarea orașului.

— Cum am ajuns în Jamaica? întrebă Nathan.

— Cu un avion particular, și încă unul de lux.

— Dar ar trebui să fiu în Miami, în South Beach. Trebuie să fie o greșeală la mijloc, înțelegeți? E o glumă sau ce?

— Vi se pare că suntem genul glumeț, domnule Coley?

Lui Nathan i se păru ciudat felul în care oamenii ăștia îi pronunțau numele de familie.

— De ce ați încercat să intrați în Jamaica cu un pașaport fals, domnule Coley?

Nathan întinse mâna spre buzunarul de la spate și își dădu seama că nu mai avea portofelul.

— Unde mi-e portofelul? întrebă el.

— În custodia noastră, alături de toate celelalte lucruri.

Nathan se frecă la tâmple și se abținu să nu vomită.

— Jamaica? Ce dracu' caut în Jamaica?

— Avem cam aceleași întrebări, domnule Coley.

— Pașaport? Ce pașaport? Nu am avut niciodată un pașaport.

— O să vi-l arăt mai târziu. Încercarea de a intra în Jamaica cu un pașaport fals reprezintă o încălcare a legilor noastre, domnule Coley. Date fiind însă circumstanțele, aveți alte probleme, mult mai grave.

— Unde-i Reed?

— Poftim?

— Reed Baldwin. Tipul care m-a adus. Găsiți-l pe Reed și el vă va explica totul.

— Nu l-am întâlnit pe acest Reed Baldwin.

— Ei bine, trebuie să-l găsiți, da? E un negru, ca voi toți, și vă poate explica totul. Adică am plecat din Roanoke ieri pe la șapte. Cred că am băut cam mult. Mergeam în Miami, în South Beach, unde trebuia să

lucrăm la documentarul lui. Este despre fratele meu, Gene, înțelegeți? În orice caz, e o mare încurcătură la mijloc. Ar fi trebuit să ajungem în Miami.

Fremont se întoarse încet spre colegii săi. Privirile pe care le schimbară nu lăsau loc de îndoială asupra faptului că aveau de-a face cu un nătărău zăpăcit care bătea câmpii.

— Închisoare? Ați spus „închisoare"?

— Următoarea oprire pentru tine, prietene.

Nathan se apucă de stomac și simți cum i se umple gura cu vomă. Fremont îi întinse repede un coș de gunoi, apoi se dădu un pas înapoi ca să nu se murdărească. Nathan vomită, icni, gâfâi și înjură vreo cinci minute, timp în care cei trei polițiști își fixară privirea în podea sau pe tavan. Când isprăvi, într-un sfârșit, Nathan se ridică și lăsă coșul de gunoi pe jos. Se șterse la gură cu un șervețel de pe masă și luă o înghițitură de apă.

— Vă rog să-mi spuneți ce se petrece, rosti el cu glas gâjâit.

— Sunteți arestat, domnule Coley, îi explică Fremont. Pentru încălcarea legilor vamale, importul de substanțe controlate și posesie de arme de foc. De ce ați crezut că puteți intra în Jamaica cu patru kilograme de cocaină pură și cu o armă de foc?

Nathan rămase cu gura căscată, fără să mai scoată o vorbă. Își miji ochii, se încruntă, imploră din priviri și încercă din nou să vorbească. Nimic. Într-un sfârșit, izbuti să bâiguie cu glas stins:

— Ce?!

— Nu faceți pe prostul, domnule Coley. Unde mergeați? Într-una dintre celebrele noastre stațiuni pentru o săptămână de droguri și sex? Cantitatea era doar pentru uz personal sau intenționați să vindeți o parte altor americani bogați?

— Asta-i o glumă, nu? Unde-i Reed? Gata cu distracția! Ha-ha. Acum scoate-mă de-aici.

Fremont își duse mâna la centură și desprinse o pereche de cătușe.

— Întoarceți-vă, domnule! Mâinile la spate.

Nathan zbieră deodată:

— Reed! Știu că ești acolo! Oprește-te din râs și zi-le măscăricilor ăstora să înceteze!

— Întoarceți-vă, domnule, repetă Fremont.

Însă Nathan nu se supuse, ci zbieră și mai tare:

— Reed! Las'că te prind eu! Simpatică gluma! Te-aud râzând acolo!

Ceilalți doi polițiști făcură un pas înainte, luându-l fiecare de câte un braț. Nathan înțelese că nu avea rost să opună rezistență. După ce îi puseră cătușele, îl scoaseră pe hol. Nathan se uită împrejur disperat, căutându-l pe Reed cu privirea sau pe oricine ar fi putut interveni ca să pună capăt acestei nebunii. Trecură pe lângă camere cu ușile deschise, cămăruțe cu

două-trei paturi, aproape lipite între ele. Trecură pe lângă pacienți comatoși aflați pe tărgi cu roți sprijinite de pereți, asistente scriind pe tabele și infirmiere care se uitau la televizor. „Sunt toți negri, observă Nathan. Chiar sunt în Jamaica.“ Coborâră pe scări și ieșiră pe o ușă de serviciu. Când păși în aerul greu și în soarele strălucitor, Nathan își dădu seama că se afla pe tărâm străin, într-o zonă neprietenoasă.

Un taxi o duce pe Vanessa înapoi la aeroport, unde la 9.40 se va îmbarca într-un avion și va zbura spre Atlanta. Trebuie să ajungă în Roanoke diseară la 18.50. Va lua mașina până în Radford și se va caza într-un motel. Eu am să o revăd abia peste câteva zile.

Iau un alt taxi până în centrul orașului. Spre deosebire de capitala Kingston, veche de 300 de ani, Montego Bay este un oraș nou, apărut pe măsură ce stațiunile, hotelurile, locuințele și târgurile s-au extins dinspre ocean către interiorul insulei, întâlnindu-se într-un final cu cartierele. Nu există o stradă principală, sau o piață centrală, sau un tribunal impunător în centrul orașului. Clădirile guvernamentale sunt împrăștiate pe o suprafață întinsă, la fel ca și blocurile de birouri. Șoferul meu găsește cabinetul de avocatură al domnului Rashford Watley. Îi plătesc și urc în grabă niște trepte până la o platformă unde câțiva avocați își au birourile, mici și separate. Domnul Watley mi-a explicat la telefon că lucrează foarte rar sâmbăta, dar că va face o excepție pentru mine. Anunțul lui din Pagini Aurii indică o experiență de treizeci de ani în practica dreptului penal. Când dăm mâna, se vede că-i plăcut surprins de faptul că și eu sunt negru. Credea, probabil, că toți turiștii americani sunt la fel.

Luăm loc în biroul său modest și, după câteva amabilități, trec la subiect. Oarecum. El propune să renunțăm la formalități și să ne tutuim. Așa că suntem Reed și Rashford. Îi povestesc despre trecutul meu ca regizor și producător, despre proiectul meu actual care îl include pe numitul Nathan Coley și așa mai departe, însă în scurt timp divaghez. Îi zic lui Rashford că eu și Nathan am venit în Jamaica pentru câteva zile de distracție. El s-a îmbătat și a leșinat în avion, fiind nevoie de intervenția urgentă a medicilor la sosirea noastră. Nu sunt sigur, dar cred că a încercat să introducă în țară niște droguri și un pistol. Eu am reușit să scap azi-noapte, în toată harababura creată. Așa că doresc să apelez la serviciile lui Rashford din două motive: primul, și cel mai important, să mă reprezinte și să mă apere dacă o să fie nevoie, și al doilea, să dea niște telefoane și să tragă niște sfori ca să afle de Nathan și de acuzațiile împotriva acestuia. Vreau ca Rashford să îi facă o vizită lui Nathan în închisoare și să-l asigure că fac tot posibilul

să obțin eliberarea lui.

Nicio problemă, mă liniștește Rashford. Ne înțelegem asupra onorariului și îi plătesc cu banii jos. El trece imediat la telefon și discută cu cunoștințe de la vamă și de la poliție. Nu îmi dau seama dacă se dă mare în fața mea, dar tipul pare să cunoască o grămadă de oameni. După o oră, mă scuz și ies în stradă să-mi iau o băutură răcoritoare. Când mă întorc în birou, Rashford încă vorbește la telefon, notându-și ceva într-un carnețel.

Răsfoiesc o revistă la recepție sub un ventilator zgomotos de tavan, când apare Rashford și se așază pe biroul secretarei sale. Situația e cruntă și el clatină din cap.

— Prietenul tău este într-o mare belea, îmi spune el. În primul rând, a încercat să intre în țară cu un pașaport fals.

„Nu zău, Rash.“ Ascult cu atenție.

— Tu știai? mă întreabă.

— Sigur că nu, răspund eu.

Presupun că Rashford nu a închiriat niciodată un avion particular, așa că nu are cum să cunoască procedura de rutină.

— Însă ce-i mai rău, continuă el, este că a încercat să introducă în țară o armă de foc și patru kilograme de cocaină.

— Patru kilograme de cocaină! repet eu, prefăcându-mă cât se poate de șocat.

— Praful s-a găsit în două pungi de nailon, de prim ajutor, ascunse în geanta lui de sală, alături de un mic pistol. Ce nechibzuit!

Clatin din cap, nevenindu-mi a crede.

— Mi-a zis că are de gând să cumpere droguri după ce ajungem aici, dar nu a pomenit nimic despre faptul că ar încerca să vină cu ele ilegal.

— Cât de bine îl știi pe acest domn? întreabă Rashford.

— De-abia l-am cunoscut săptămâna trecută. Nu suntem tocmai prieteni apropiați. Știam că are antecedente legate de droguri în Statele Unite, dar nu credeam că e complet idiot.

— Ei bine, este. Și probabil își va petrece următorii douăzeci de ani într-una dintre închisorile noastre minunate.

— Douăzeci?!

— Cinci pentru cocaină, cincisprezece pentru armă.

— Dar e strigător la cer! Trebuie să faci ceva, Rashford!

— Nu am prea multe opțiuni, însă dă-mi voie să trec la treabă.

— Cum rămâne cu mine? Sunt în siguranță aici? Adică mi-au verificat bagajele la vamă și totul a fost în regulă. Nu sunt complice sau vinovat prin asociere, nu?

— Momentan, nu. Dar îți sugerez să pleci cât mai repede cu putință.

— Nu pot pleca până nu îl văd pe Nathan. Chiar vreau să îl ajut pe tip,

mă-nțelegi?

— Nu poți face mare lucru, Reed. Au găsit cocaina și arma în geanta lui.

Încep să mă învârt nervos prin cameră, cufundat în gânduri, îngrijorat de moarte. Rashford mă privește o clipă, apoi zice:

— Probabil că mi se va permite să îl văd pe domnul Coley. Îi știu pe băieții de la închisoare, mă văd cu ei mereu. Ai angajat avocatul potrivit, Reed, dar, repet, nu știu ce se poate face.

— Cât de des se întâmplă asta – turiști americani arestați pentru droguri aici?

El se gândește puțin, apoi spune:

— Se întâmplă tot timpul, dar nu așa. Americanii sunt prinși la plecare, nu aducând stupefiantele aici. Este destul de neobișnuit, însă nu drogurile sunt principala problemă. Suntem blânzi în privința lor, însă duri când vine vorba de arme. Avem niște legi foarte aspre, mai ales pentru pistoale. Ce-o fi fost în capul lui?

— Nu știu.

— Lasă-mă să mă duc să-l văd.

— Și eu trebuie să-l văd, Rashford. Trebuie să rezolvi cumva. Vorbește cu prietenii tăi de la închisoare și convinge-i.

— S-ar putea să ne nevoie de niște bani gheață.

— Cât?

El ridică din umeri și spune:

— Nu mult. Douăzeci de dolari americani.

— Se rezolvă.

— Lasă-mă să văd ce pot face.

| CAPITOLUL 35 |

PILOȚII MĂ SUNĂ PE telefonul mobil, dar eu nu vreau să le răspund. Devin îmi lasă patru mesaje exasperate pe căsuța vocală, zicându-mi cam același lucru: poliția a confiscat avionul și piloților li s-a spus că nu pot părăsi insula. Sunt cazați la Hilton, însă nu se distrează. Cei de la sediul din Raleigh sunt isterici și toată lumea vrea răspunsuri. Piloții sunt mustruluiți pentru că au înaintat un pașaport fals și își vor pierde probabil slujbele. Proprietarul avionul amenință în stânga și-n dreapta, și tot tacâmul.

Nu am timp să-mi fac griji pentru acești oameni. Sunt convins că un om care are un avion de 30 de milioane de dolari poate veni cu o soluție pentru a-l recupera.

La două după-amiaza, eu și Rashford plecăm din biroul său și mergem zece minute cu mașina, până la secția de poliție. Închisoarea orașului este lipită de aceasta. Oprește mașina într-o parcare aglomerată și face un semn către o clădire joasă, cu acoperișul plat, cu fante înguste drept ferestre și cu sârmă ghimpată drept decor. Mergem pe trotuar și Rashford îi salută amabil pe gardieni și pe infirmieri.

Se duce la o ușă și șușotește ceva cu un gardian pe care e limpede că îl cunoaște. Îl urmăresc fără să dau de bănuit și nu văd banii trecând dintr-o mână în alta. La ghișeu, ne semnăm într-un registru.

— Le-am zis că ești avocat și că lucrezi pentru mine, îmi șoptește el pe când îmi mâzgălesc unul dintre nume. Doar poartă-te ca un avocat.

O, dacă ar ști el...!

Rashford așteaptă în încăperea lungă și îngustă pe care avocații o folosesc pentru întâlniri cu clienții, dacă poliția nu o folosește pentru altceva. Nu există aer condiționat și camera pare o saună. După câteva minute, ușa se deschide și Nathan Coley este împins înăuntru. Îi aruncă o privire sălbatică lui Rashford, apoi se întoarce spre gardian, care iese și închide ușa. Nathan se așază încet pe un taburet de metal și se holbează la

Rashford. Avocatul împinge o carte de vizită spre el și spune:

— Mă numesc Rashford Watley și sunt avocat. Prietenul dumneavoastră, Reed Baldwin, m-a angajat pentru a vedea ce-i de făcut într-o asemenea situație.

Nathan ia cartea de vizită și își trage taburetul mai aproape. Ochiul său stâng este parțial închis, iar falca îi este umflată în partea stângă. Are sânge uscat în colțul buzelor.

— Unde-i Reed? întreabă el.

— Este aici. E foarte îngrijorat și vrea să vă vadă. Sunteți bine, domnule Coley? Aveți falca umflată.

Nathan privește chipul negru, mare și rotund și încearcă să proceseze cuvintele. Da, este clar engleză, dar cu un accent dubios. Vrea să-l corecteze pe tip și să-i explice că e „Cooley", nu „Coley", însă se răzgândește, închipuindu-și că omul chiar încearcă să spună „Cooley", dar că pronunță greșit.

— Sunteți bine, domnule Coley? repetă avocatul.

— M-am bătut de două ori în ultimele două ore. Am pierdut de ambele dăți. Trebuie să mă scoateți de-aici, domnule...

Se uită la cartea de vizită, dar nu se poate concentra asupra cuvintelor.

— Watley. Domnul Watley.

— Bine, domnule Watley. Toată treaba asta e o mare neînțelegere. Nu știu ce s-a întâmplat, unde au luat-o razna lucrurile, dar eu nu sunt vinovat de nimic. Nu am folosit un pașaport fals și în niciun caz nu am încercat să introduc ilegal în țară droguri și o armă. Cineva mi le-a plantat în geantă, pricepi? Ăsta-i adevărul și pot să jur pe-un teanc de biblii. Nu mai folosesc droguri, nu le mai vând și în niciun caz nu fac contrabandă cu ele. Vreau să vorbesc cu Reed.

Mai mult scuipă cuvintele printre dinții încleștați și își masează falca în timp ce vorbește.

— Aveți falca ruptă? întreabă Rashford.

— Eu nu sunt doctor.

— Voi încerca să găsesc unul și voi încerca să vă obțin transferul într-o altă celulă.

— Sunt toate la fel – încinse, supraaglomerate și murdare. Trebuie să faci ceva, domnule Watley. Repede. Nu o să supraviețuiesc aici.

— Credeam că ați mai fost la închisoare înainte.

— Am stat câțiva ani într-un penitenciar federal, însă nimic nu se compară cu asta! Credeam că acolo era rău. Aici, în schimb, e iadul curat! Sunt vreo cincisprezece tipi în celula mea, toți negri în afară de mine, două paturi și o gaură în care să urinezi în colț. Fără aer condiționat, fără mâncare. Vă rog, domnule Watley, faceți ceva!

— Veți fi acuzat de lucruri foarte grave, domnule Coley. Dacă veți fi condamnat pe baza acestor acuzații, ați putea primi douăzeci de ani de închisoare.

Nathan își lasă bărbia în piept și inspiră adânc.

— Nu o să rezist nici măcar o săptămână.

— Eu cred că putem obține o reducere a pedepsei, dar tot veți avea de ispășit o sentință lungă. Și nu într-o închisoare de oraș cum e asta. Veți fi trimis într-una dintre închisorile noastre regionale, unde condițiile nu sunt la fel de plăcute precum cele de aici.

— Atunci dați-mi un plan. Trebuie să îi explicați judecătorului și tuturor celorlalți că toată chestia asta e o mare greșeală. Nu sunt vinovat, pricepeți? Trebuie să faceți pe cineva să mă creadă.

— Voi încerca, domnule Coley. Însă rotițele sistemului trebuie să se pună în mișcare și, din păcate, lucrurile se mișcă destul de încet aici, în Jamaica. Instanța vă va programa prima înfățișare peste câteva zile, după care vor fi înaintate acuzațiile formale.

— Cum rămâne cu cauțiunea? Pot să plătesc cauțiune și să ies de-aici?

— Lucrez la asta chiar acum cu un agent de cauțiuni, însă nu sunt prea optimist. Instanța ar considera că există riscul să fugiți din țară. Câți bani aveți la dispoziție?

Nathan pufnește și clatină din cap.

— Nu știu. Aveam o mie de dolari în portofel, oriunde o mai fi acum. Sunt sigur că banii au dispărut. Mai aveam cinci sute de dolari în buzunar, și au dispărut și ăștia. M-au curățat. Am câteva bunuri acasă, dar nu am lichidități. Nu sunt un om bogat, domnule Watley.

Sunt un fost condamnat de 30 de ani care era încă la închisoare acum șase luni. Familia mea nu are nimic.

— Ei bine, instanța va lua în considerare cantitatea de cocaină și avionul particular și va fi de altă părere.

— Cocaina nu-i a mea. Nu am văzut-o niciodată, nu am atins-o deloc. A fost plantată acolo, înțelegeți, domnule Watley? La fel și arma.

— Eu vă cred, domnule Coley, însă instanța va fi mai sceptică, cel mai probabil. Judecătorii aud asemenea povești tot timpul.

Nathan deschise gura încet și-și șterse sângele uscat de la colțul ei. Se vedea clar că avea dureri și era în stare de șoc.

Rashford se ridică și zise:

— Rămâneți pe loc. Reed e aici. Dacă vă întreabă cineva, spuneți-i că este unul dintre avocații dumneavoastră.

Chipul bătucit al lui Nathan se luminează un pic când mă vede intrând. Mă așez pe taburet, la mai puțin de un metru de el. Vrea să zbiere, dar știe că suntem ascultați.

— Ce dracu' se întâmplă aici, Reed? Explică-mi!

În acest moment, trebuie să mă prefac că sunt îngrozit și nesigur în privința zilei de mâine.

— Nu știu, Nathan, rostesc eu agitat. Nu sunt arestat, dar nu pot pleca de pe insulă. L-am găsit pe Rashford Watley la prima oră a dimineții și încercăm acum să ne dăm seama ce-i de făcut. Tot ce-mi amintesc eu este că ne-am îmbătat crunt foarte repede. O prostie! M-am prins. Tu ai leșinat pe canapea, iar eu eram doar parțial treaz. La un moment dat, unul din piloți m-a chemat în carlingă și mi-a explicat că traficul aerian de deasupra Miami-ului era suspendat din cauza vremii. Avertizare de tornadă, o furtună tropicală, chestii urâte de tot. Aeroportul International Miami era închis. Frontul de aer se îndrepta spre nord, așa că noi am ocolit spre sud și am fost redirecționați deasupra Caraibelor. Am dat roată de câteva ori și nu-mi mai amintesc tot ce s-a întâmplat. Am încercat să te trezesc, însă sforăiai.

— Nu-mi amintesc să fi leșinat, zice el, trecându-și degetele peste falca umflată.

— Își amintește vreodată bețivul că și-a pierdut cunoștința? Nu, niciodată. Erai trotilat, înțelegi? Băusei înainte să decolăm. În orice caz, la un moment dat a trebuit să aterizăm pentru că ni se termina combustibilul. Conform piloților, am fost redirecționați aici, în Montego Bay, ca să facem plinul, apoi trebuia să pornim spre Miami, unde condițiile meteo se ameliorașeră. Eu am băut o tonă de cafea, așa că îmi amintesc mare parte din cele petrecute. Când am aterizat, căpitanul ne-a spus să rămânem în avion; nu o să stăm aici mai mult de douăzeci de minute. Apoi ne-a zis că agenții de la Imigrări și de la Vamă vor să arunce o privire. Ni s-a ordonat să coborâm din avion, dar tu erai în comă și nu te puteai mișca. De-abia dacă mai aveai puls. Așa că au chemat o ambulanță și totul a luat-o razna.

— Ce-i prostia asta cu pașaportul fals?

— Aia-i greșeala mea. Noi aterizăm des pe aeroportul din Miami, și deseori vor să ne vadă pașaportul, chiar și în cazul zborurilor interne, mai ales când e vorba de curse particulare. Cred că are de-a face cu războaiele cartelurilor de droguri din anii 1980, când o grămadă de avioane particulare erau folosite pentru transportul traficanților de droguri și al apropiaților lor. Acum, de când cu războiul împotriva terorismului, vor să vadă pașaportul. Nu este obligatoriu să ai unul, dar te ajută mult. Eu am un tip în D.C. care, pentru o sută de dolari, îți poate face unul peste noapte,

așa că i-am cerut să scoată unul pentru tine, în caz că vom avea nevoie de el. Nu m-am gândit că ar putea să devină o problemă.

Bietul Nathan nu mai știe ce să creadă. Eu am avantajul câtorva luni de pregătire. El e lovit din toate părțile cu furie și e complet buimăcit.

— Crede-mă, Nathan, pașaportul fals e ultima dintre problemele tale.

— De unde-au apărut cocaina și pistolul? întreabă el.

— De la poliție, îi zic eu, sigur pe mine. N-ai fost tu, n-am fost eu, ceea ce scurtează lista de suspecți. Rashford spune că nu e ceva ieșit din comun pe-aici. Vine un avion particular din America, cu doi tipi bogați la bord – bogați, altminteri nu și-ar permite să se plimbe cu un avion atât de elegant. Unul din tipii ăștia bogați e beat de nu mai știe de el. Beat mangă. Îl scot pe tipul treaz din avion, le distrag atenția piloților cu tot felul de documente și, la momentul potrivit, plantează drogurile. Pur și simplu le bagă în bagaje. Câteva ore mai târziu, avionul este oprit la sol de către statul jamaican, iar traficantul este pus sub arest. E o chestie de bani.

Nathan procesa cele auzite, cu privirea ațintită asupra picioarelor sale desculțe. Cămașa sa hawaiiană, în roz și portocaliu, avea pete de sânge pe ea. Pe mâini și pe brațe avea urme de zgârieturi.

— Poți să-mi aduci ceva de mâncare, Reed? Mi-e foame de mor. Au servit prânzul acum o oră, un rahat atât de scârbos cum nici nu-ți poți închipui, și înainte să apuc să iau o înghițitură, unul dintre ceilalți deținuți a decis că lui i-ar prinde mai bine decât mie.

— Îmi pare rău, Nathan. O să văd dacă Rashford poate să mituiască unul dintre gardieni.

El murmură:

— Te rog.

— Vrei să sun pe cineva de-acasă? îl întreb.

El clatină din cap.

— Pe cine? Singura persoană în care am cât de cât încredere este tipul care se ocupă de bar, și cred că până și el mă fură. Am rupt legătura cu rudele mele și oricum nu m-ar ajuta. Cum ar putea? Nici măcar nu știu unde-i Jamaica. Nici eu nu cred că aș găsi-o pe hartă.

— Rashford crede că aș putea fi acuzat de complicitate, așa că s-ar putea să ajung lângă tine.

El clatină din cap.

— Tu s-ar putea să supraviețuiești pentru că ești negru și bine făcut. Un alb slăbănog nu are nicio șansă. Imediat ce am intrat în celulă, un tip vânjos mi-a zis că-i plac mult tenișii mei. S-au dus. Următorul tip voia să împrumute niște bani, și cum eu nu aveam bani la mine, voia să-i promit că o să-i fac rost cât de curând. Asta a dus la prima luptă, care a implicat cel puțin trei bătăuși de-ăștia care m-au caftit rău. Mi-amintesc că am

auzit un gardian râzând, zicând ceva despre albii care nu prea știu să se bată. Locul meu de pe podeaua de beton este chiar lângă toaletă, care e de fapt o gaură deschisă, ca o latrină. Duhoarea te face să te sufoci și să vomiți. Dacă mă mișc câțiva centimetri, intru pe teritoriul altcuiva și se iscă bătaia. Nu există aer condiționat și parcă ești în cuptor. Cincisprezece bărbați într-un spațiu restrâns, toți asudați, flămânzi, însetați și nimeni nu poate dormi. Nu vreau să mă gândesc cum o să fie la noapte. Te rog, Reed, scoate-mă de-aici.

— O să încerc, Nathan, însă sunt șanse mari ca tipii ăștia să încerce să mă înfunde și pe mine.

— Fă ceva. Te rog!

— Uite ce-i, Nathan, e numai vina mea, pricepi? Știu că asta nu înseamnă nimic acum, dar nu aveam de unde să știu că o să nimerim în mijlocul furtunii. Proștii ăia de piloți ar fi trebuit să ne spună de starea vremii înainte să decolăm, sau ar fi trebuit să aterizeze undeva pe teritoriu american, sau ar fi trebuit să aibă mai mult combustibil în rezervor. O să-i dăm în judecată pe ticăloși când ne întoarcem în țară, bine?

— Mda, cum zici tu.

— Nathan, o să fac tot posibilul să te scot de-aici, dar și eu mă scald în ape tulburi. O să se ajungă la problema banilor. Chestia asta e o escrocherie, o goană după bani din partea unor polițiști care-s buni la asta. Cred și eu, doar ei fac regulile! Rashford zice că o să-l stoarcă de-o sumă frumușică pe proprietarul avionului. O să testeze terenul, ca să vadă câți bani putem aduna. Acum că știu că avem avocat, el crede că o să-l contacteze în curând. Preferă să termine de luat șpaga înainte să ajungă cazul în instanță. După aia, apar acuzațiile oficiale și judecătorii care sunt cu ochii pe ei. Înțelegi ce-ți spun, Nathan?

— Da, presupun. Doar că nu-mi vine să cred, Reed. Ieri, la ora asta, eram în barul meu, bând o bere cu o tipă drăguță și lăudându-mă că o să-mi petrec weekendul la Miami. Și-acum uită-te la mine azvârlit într-o celulă jegoasă de închisoare, cu o grămadă de jamaicani care de-abia așteaptă să mă bată măr. Ai dreptate, Reed, e numai vina ta. Tu și filmul tău stupid! Nu ar fi trebuit să te ascult niciodată.

— Îmi pare rău, Nathan. Crede-mă când îți spun că-mi pare rău.

— Așa și trebuie. Fă ceva, Reed, și repede. Nu cred că mai rezist multă vreme acolo.

| CAPITOLUL 36 |

RASHFORD MĂ DUCE LA hotel cu mașina lui și, în ultima clipă, mă invită amabil la cină. Îmi zice că soția lui este o bucătăreasă excelentă și că ar fi încântați să aibă ca oaspete un asemenea regizor desăvârșit. Deși propunerea mă tentează, în primul rând deoarece nu am nimic de făcut în următoarele optsprezece ore, îl refuz cu scuza penibilă că mă simt rău și am nevoie de somn. Trăiesc o minciună, și ultimul lucru care îmi trebuie acum este o conversație lungă despre viața mea, munca mea și trecutul meu. Bănuiesc că vor fi o grămadă de oameni pe urmele mele, căutând indicii, și un cuvânt aruncat ici sau colo ar putea să-mi facă rău mai târziu.

E iulie, sezonul turistic s-a încheiat și hotelul nu este aglomerat. E o mică piscină cu un bar la umbră, așa că îmi petrec după-amiaza acolo, sub o umbrelă de soare, citind o carte de Walter Mosley și savurând o bere Red Stripe.

Vanessa aterizează în Roanoke sâmbătă, la șapte seara. Este frântă de oboseală, dar nu are timp de odihnă. În ultimele patruzeci și opt de ore, a condus din Radford până în D.C. și înapoi până în Roanoke, a luat avionul din Roanoke către Jamaica și s-a întors prin Charlotte, Atlanta și Miami. În afară de trei ore de somn agitat într-un pat din Montego Bay și de câteva momente în care a ațipit în avion, nu a închis ochii deloc.

Pleacă de la terminal cu mica ei geantă de mână, căutând cu grijă mașina. Ca de obicei, observă totul și pe toată lumea din jurul ei. Ne îndoim că este urmărită, însă la acest punct al planului nostru nu riscăm nimic. Pleacă de la aeroport pe autostradă și se cazează la un Holiday Inn. Își comandă cina în cameră și mănâncă la fereastră, admirând asfințitul soarelui. La zece seara, mă sună și vorbim puțin și codat. Suntem deja la al treilea sau al patrulea telefon celular preplătit și este puțin probabil să fim ascultați, dar, așa cum ziceam, nu riscăm nimic. Închei conversația cu un: „Continuă cum am stabilit".

Ea se întoarce la aeroport, la terminalul de aviație generală, și parchează lângă camioneta lui Nathan. E sâmbătă noaptea târziu, și nu mai sunt nici curse particulare, nici vreo mișcare în parcarea pustie. Își pune o pereche

de mănuși de piele subțiri și, folosind cheile lui Nathan, îi descuie mașina și o pornește. E prima oară când Vanessa conduce un asemenea vehicul, așa că e foarte prudentă. După puțin timp, trage pe dreapta în parcarea unui fast-food și ajustează scaunul și oglinzile. În ultimii cinci ani ea a condus un mic model japonez, și schimbarea șocantă este și incomodă. Ultimul lucru pe care ni-l putem permite este un accident de circulație sau luminile vreunei mașini de poliție. În cele din urmă, ajunge pe Autostrada Interstatală 81 și se îndreaptă spre sud, către Radford, Virginia.

Este aproape miezul nopții când iese de pe șoseaua statală și intră pe drumul de țară care duce acasă la Nathan. Trece cu 25 de kilometri la oră de rulota dublă în care stă cel mai apropiat vecin al lui Nathan, fără să facă aproape deloc zgomot. A făcut deja drumul ăsta cu mașina ei de vreo zece ori, așa că știe bine zona. Drumul șerpuiește pe lângă casa lui Nathan și prin niște pășuni înainte să treacă pe lângă o altă casă, la vreo trei kilometri depărtare. Dincolo de asta, asfaltul se transformă în pietriș, apoi în pământ. Nu există trafic deoarece sunt foarte puțini locuitori. Pare ciudat că un burlac de 30 de ani a ales să stea într-un loc atât de rupt de lume.

Parchează pe alee și ascultă. Labradorul auriu al lui Nathan este în curtea din spate, la distanță, lătrând într-un țarc mare, cu o cușcă drăguță care să-l apere de ploaie. Însă nu se aude nimic altceva în afară de câine. Întunericul este împrăștiat ușor de o luminiță gălbuie de pe verandă. Vanessa are un Glock de 9 milimetri în buzunar și crede că știe să îl folosească. Umblă pe lângă casă, atentă pe unde pășește, cu urechea ciulită după cel mai firav sunet. Câinele latră mai tare, însă în afară de Vanessa, nu îl aude nimeni. Ajunsă la ușa din spate, începe să încerce cheile. Primele trei nu se potrivesc nici la încuietoare, nici la zăvor, dar a patra și a cincea sunt cu noroc. Trage aer în piept și deschide ușa. Nu pornește nicio sirenă, niciun piuit strident. A trecut prin aceeași ușă acum cinci zile, în timpul primei sesiuni de filmări, și a remarcat zăvoarele și lipsa unui sistem de alarmă.

Ajunsă înăuntru, Vanessa își dă jos mănușile de piele și își pune o pereche de mănuși din latex, de unică folosință. Urmează să scotocească peste tot prin casă, așa că nu poate lăsa nicio amprentă. Mișcându-se repede, aprinde luminile, trage jaluzelele și pornește aerul condiționat. E o casă ieftină, închiriată de un țărănoi necăsătorit care și-a petrecut ultimii cinci ani în pușcărie, astfel încât mobila și decorațiunile sunt sărăcăcioase. Sunt câteva piese de mobilier, televizorul imens de rigoare și cearșafuri pe unele ferestre. Lângă chiuveta de la bucătărie e un vraf de vase nespălate, iar pe podeaua băii un morman de rufe murdare. Dormitorul de oaspeți e folosit pe post de depozit de vechituri. Doi șoareci morți stau întinși în

capcane, perfect nemișcați, cu gâturile rupte.

Începe cu dormitorul lui Nathan, cotrobăind prin sertarele dintr-un dulap înalt. Nimic. Se uită sub pat și între saltele și cadrul patului. Scotocește prin fiecare colțișor al șifonierului său aglomerat. Casa are o fundație convențională, nu pe grindă de beton armat, și parchetul scârțâie la fiecare pas. Ciocănește în parchet, ciulind urechea după vreun ecou, căutând o ascunzătoare.

Presupun că Nathan și-a ascuns prada undeva prin casă, deși nu într-una din camerele principale, probabil. Însă trebuie să căutăm peste tot. Dacă-i deștept, ceea ce nu prea este cazul, și-a împărțit-o și folosește mai multe ascunzători.

Din dormitorul lui, Vanessa trece în camera de oaspeți, lăsându-i singuri pe șoarecii morți. La 12.30, începe să stingă luminile, ca și cum Nathan s-ar pregăti de culcare. Ia la rând toate camerele, scotocind fiecare ungher, fiecare scândură, fiecare buzunar. Nimic nu rămâne neîntors sau neverificat. Ar putea fi în pereți, în podele, în plafonul prefabricat, ar putea fi îngropată în curtea din spatele casei sau pusă la păstrare în vreun seif de la Bombay's.

Pivnița înghesuită are vreo doi metri înălțime, pereți de zgură nevăruiți și nici vorbă de aer condiționat. După o oră petrecută acolo, Vanessa e leoarcă de transpirație și mult prea obosită ca să mai poată continua. La ora două, se întinde pe canapeaua din living și adoarme cu mâna pe tocul pistolului.

Dacă Rashford acceptase cu greu să lucreze sâmbăta, duminică fu de-a dreptul revoltat, însă nu i-am dat de ales. L-am implorat să mă însoțească la închisoare și să mai tragă niște sfori, cum făcuse cu o zi în urmă. I-am dat și o bancnotă de 100 de dolari ca să-i vină mai ușor.

Ajungem la închisoare un pic înainte de ora nouă dimineața, și cincisprezece minute mai târziu sunt singur cu Nathan, în aceeași cameră folosită ieri. Sunt șocat de felul în care arată. Rănile sale sunt evidente și substanțiale, și mă întreb cât vor mai tolera gardienii abuzurile. Are fața plină de tăieturi, răni deschise și sânge închegat. Buza de sus este umflată și îi iese în afară de sub nas, în mod grotesc. Ochiul stâng e complet închis, iar cel drept e roșu și umflat. Îi lipsește unul dintre dinții din față. Duse sunt șortul tăiat și cămașa hawaiiană, înlocuite de un combinezon alb murdar și pătat cu sânge.

Ne apropiem capetele la câțiva centimetri.

— Ajută-mă, izbutește el să îngaime, gata să izbucnească în plâns.

— Iată ultimele informații, Nathan, încep eu. Escrocii cer un milion de dolari de la proprietarul avionului, iar el a fost de acord să plătească, așa că

jigodiile o să-și primească banii. Azi-dimineață am aflat că nu o să mă acuze de nimic pe mine. În schimb, pentru tine vor jumătate de milion de dolari. Le-am explicat, prin intermediul lui Rashford, că nici unul din noi nu are o asemenea sumă de bani. Le-am explicat că noi eram doar pasageri în avionul altcuiva, că nu suntem bogați și așa mai departe. Dar jamaicanii nu vor să audă. În orice caz, așa stau lucrurile în momentul de față.

Nathan se strâmbă, de parcă l-ar durea și să respire. Oricât de rău i-ar arăta fața, n-aș vrea să văd cum arată restul trupului său. Îmi închipui ce-i mai rău, așa că nu-l întreb ce s-a întâmplat.

El geme și-mi zice:

— Poți să te întorci în State, Reed? Are glasul slăbit și gâjâit; până și acesta pare rănit.

— Cred că da. Rashford așa crede. Însă nu am prea mulți bani gheață, Nathan.

El se încruntă și geme din nou și pare gata să plângă sau să leșine.

— Reed, ascultă-mă. Am eu bani, ba chiar o grămadă.

Îl privesc drept în ochi, mai bine zis în dreptul, căci stângul îi este închis. Acesta este momentul decisiv, în jurul căruia am croit tot planul. Fără acest moment, întregul proiect ar fi un dezastru colosal, un pariu groaznic și jalnic.

— Cât? întreb eu, când el se oprește. Nu vrea să continue, dar nu are de ales.

— Destul cât să mă scoată de-aici.

— O jumătate de milion de dolari, Nathan?

— Mai mult. Trebuie să fim parteneri, Reed. Doar noi doi. O să-ți spun unde sunt banii, tu te duci și-i iei, mă scoți de aici și suntem parteneri. Însă trebuie să-mi dai cuvântul de onoare, Reed. Trebuie să am încredere în tine, mă-nțelegi?

— Stai puțin, Nathan, zic eu, trăgându-mă înapoi și ridicând palmele. Te aștepți să plec de-aici, să mă duc acasă, după care să mă întorc cu un sac de bani cu care să mituiesc poliția jamaicană? Vorbești serios?

— Te rog, Reed. Nu mai am pe nimeni altcineva. Nu pot suna pe nimeni de-acasă. Nimeni nu înțelege ce se întâmplă aici, numai tu. Trebuie să o faci, Reed. Te rog! Viața mea depinde de asta. Nu pot supraviețui aici. Uită-te la mine. Te rog, Reed. Fă ce te rog, scoate-mă de aici și o să fii un om bogat.

Mă trag și mai mult înapoi, ca și cum ar fi contagios.

El mă imploră:

— Haide, Reed, tu m-ai băgat în rahatul ăsta, acum scoate-mă.

— M-ar ajuta dacă mi-ai explica de unde ai atâția bani.

— Nu sunt ai mei. I-am furat.

Nici o surpriză până aici.

— Bani din droguri? întreb eu, dar știu deja răspunsul.

— Nu, nu, nu. Suntem parteneri, Reed?

— Nu știu ce să zic, Nathan. Nu sunt sigur că vreau să dau șpagă poliției jamaicane. Dacă mă arestează? Aș putea ajunge alături de tine.

— Atunci nu te mai întoarce. Trimite-i banii lui Rashford, pune-l pe el să-i dea mai departe. Faci tu cumva, Reed, că doar te duce capul, ce naiba!

Dau din cap de parcă mi-ar plăcea felul în care gândește.

— Unde sunt banii, Nathan?

— Suntem parteneri, Reed? Jumi-juma, doar noi doi, omule?

— Bine, bine, dar să știi că n-o să risc să ajung la pușcărie din cauza asta, m-ai înțeles?

— Am înțeles.

Urmează o pauză în care ne studiem reciproc. El respiră greu și fiecare cuvânt pe care îl scoate îi provoacă durere. Încet, își întinde mâna dreaptă; e umflată și zgâriată.

— Parteneri, Reed? mă întreabă, rugător.

Încet, îi strâng mâna și el se strâmbă. Probabil că-i ruptă.

— Unde sunt banii? îl întreb.

— Acasă la mine, rostește el încet, fără tragere de inimă, destăinuindu-și astfel cel mai scump secret. Ai fost acolo. E o magazie în curtea din spate, plină cu vechituri. Are podeaua de lemn și, în dreapta, sub o mașină de tuns iarba Sears, veche și stricată, se află o trapă. Nu se vede decât după ce dai mașina și o parte din vechituri la o parte. Ai grijă la șerpi – și-au făcut cuib pe-acolo vreo doi șerpi de casă. Deschide trapa și o să vezi un coșciug de bronz.

Respiră cu greutate și transpiră masiv. Durerea fizică este evidentă, dar mai este chinuit și de durerea unei asemenea dezvăluiri cruciale.

— Un coșciug? întreb eu, nevenindu-mi a crede.

— Da, un coșciug de copil. Închis și sigilat, impermeabil și ermetic. Are un ivăr ascuns la capătul mai îngust, unde ar trebui să intre picioarele. Când îl ridici, se desigilează și îl poți deschide.

— Ce-i înăuntru?

— Sunt niște cutii de trabucuri înfășurate în bandă izolantă. Cred că sunt vreo optsprezece.

— Ai ascuns bani în cutii de trabucuri?

— Nu sunt bani, Reed, zice el, aplecându-se spre mine. E aur.

Cum eu par prea năucit ca să mai scot o vorbă, el continuă, aproape în șoaptă.

— Lingouri mici, de câte 300 de grame fiecare, pure cum nu mai găsești în lume. Sunt cam de mărimea unei piese mari de domino. Sunt frumoase,

Reed, pur și simplu frumoase.

Mă holbez la el îndelung, neîncrezător, apoi spun:

— Bine, oricât de greu mi-ar fi, o să mă abțin să pun întrebările evidente. Deci, eu ar trebui să fug repede în țară, să iau aurul dintr-un coșciug, să mă lupt cu niște șerpi, să găsesc pe cineva care să-mi cumpere aurul cu bani gheață și apoi să mă gândesc la o cale prin care să mă întorc cu jumătate de milion de parai în Jamaica, unde să-l pasez unor escroci de la vamă și de la poliție în schimbul eliberării tale. Cam despre asta-i vorba, nu, Nathan?

— Da. Și grăbește-te, bine?

— Cred că te-ai țicnit.

— Am bătut palma. Suntem parteneri, Reed. Găsește o cale s-o faci și o să fii un om bogat.

— Despre câte piese vorbim?

— Undeva între cinci și șase sute.

— Cât mai valorează aurul în ziua de azi?

— Acum două zile se vindea cu 50 de dolari gramul.

Fac un calcul rapid și-i zic:

— Asta înseamnă undeva între șapte milioane jumătate și nouă milioane de dolari.

Nathan încuviințează. Face calculele astea zi de zi, urmărind fluctuațiile de preț.

Se aude un ciocănit puternic la ușa din spatele meu, și apare unul dintre temniceri:

— A expirat timpul, omule, spune el, și dispare.

— Ăsta-i probabil unul dintre cele mai prostești lucruri pe care le voi face în viața mea, zic eu.

— Sau poate unul dintre cele mai deștepte, răspunde Nathan. Dar te rog să te grăbești, Reed. Nu mai rezist mult aici.

Dăm mâna și ne luăm rămas-bun. Ultima oară când îl văd pe Nathan, omul pare zdrobit, chinuindu-se din greu să stea în picioare. Plec cu Rashford în grabă. Mă lasă la hotel, unde fug în cameră și o sun pe Vanessa.

Ea este în pod, la aproape 50 de grade, scotocind prin cutii vechi de carton și mobilă stricată.

— Nu-i acolo, o anunț eu. E afară, în magazie.

— Stai puțin, îmi zice ea, coborând pe scară. Ți-a spus el? mă întreabă ea, încercând să-și recapete respirația.

— Da.

— E cineva aici, îmi zice ea, și aud prin telefon soneria de la ușă. Vanessa se pune pe vine în hol și se întinde după Glock. Te sun eu imediat, șoptește în telefon și îl închide.

E duminică dimineața târziu. Camioneta lui Nathan este parcată pe alee. Presupunând că prietenii lui ar ști că e plecat în weekend, prezența camionetei ridică unele semne de întrebare. Se aude din nou soneria, apoi cineva începe să bată cu pumnul în ușa de la intrare, după care răcnește:

— Nathan, ești acolo? Deschide.

Vanessa se ghemuiește, dar nu se mișcă. Ciocăniturile continuă, apoi cineva bate la ușa din spate și îl strigă pe Nathan. Sunt cel puțin doi tineri după voce, fără îndoială prieteni de-ai lui Nathan care au trecut pe la el cu vreo treabă. Nu dau niciun semn că ar vrea să plece. Unul din ei bate la fereastra de la dormitor, dar nu poate să vadă înăuntru. Vanessa se strecoară în baie și se șterge pe față. Respiră sacadat și tremură de frică.

Bat la uși și strigă, și în curând o să creadă că Nathan a pățit ceva. O să dărâme ușa. Fără să stea pe gânduri, Vanessa se dezbracă, rămânând în bikini, își șterge sudoarea de pe trup, lasă pistolul lângă chiuveta din baie și se duce la ușa de la intrare. O deschide larg și tânărul de-acolo are parte de un spectacol neașteptat. Sânii ei cafenii sunt mari și fermi; trupul e atletic și musculos. Ochii lui coboară de la piept la chiloțeii ei, ridicați astfel încât să lase să se vadă cât mai mult, apoi își revine în fire. Ea zâmbește și-i spune:

— Poate că Nathan e ocupat momentan.

— Uau! spune el. Îmi cer scuze.

Stau față în față, despărțiți de plasă, fără ca vreunul din ei să dea semne că ar pleca. El rostește peste umăr:

— Hei, Tommy, vino-ncoace.

Tommy vine în grabă la ușa de la intrare și rămâne blocat.

Vanessa zice:

— Hai, băieți, avem și noi nevoie de puțină intimitate, bine? Nathan e la duș și încă nu am terminat cu el. Cine să-i spun că a trecut?

Își dă seama apoi că, în grabă, a uitat să-și scoată mănușile de latex. Chiloței roșii, mănuși bleu.

Tipii nu-și pot lua ochii de la sânii ei. Unul din ei zice:

— Ăă, Greg și Tommy, noi... ăă, treceam pe-aici.

Sunt amândoi vrăjiți de goliciunea ei și contrariați de mănuși. Ce naiba o fi făcând tipa asta cu amicul nostru?

— Sigur, o să-i spun, rostește ea cu un surâs suav, închizând încet ușa.

Îi urmărește pe fereastră cum se retrag, încă uluiți și zăpăciți. Într-un final, ajung la camionetă și urcă în ea, apoi încep să râdă și demarează.

După ce pleacă ei, Vanessa își pune un pahar de apă rece și se așază câteva momente la masa din bucătărie. Este zbuciumată și gata să cedeze nervos, dar nu își poate permite asta. S-a săturat de casa asta și are deja îndoieli serioase cu privire la tot planul. Însă trebuie să continue.

Sunt pe bancheta din spate a unui taxi, îndreptându-mă spre aeroport, când îi văd apelul. Mi-am petrecut ultimele cincisprezece minute închipuindu-mi tot felul de scene și de dispute în casa lui Nathan, toate sfârșindu-se prost.

— Ești bine? o întreb.

— Da, erau vreo doi țărănoi care-l căutau pe Nathan. Am scăpat de ei.

— Cum?

— Îți povestesc mai târziu.

— Te-au văzut?

— O, da! E în regulă. Sunt bine. Unde-i marfa?

— În magazia din spate. Rămân la telefon.

— Bine.

Vanessa verifică încă o dată aleea, ca să se asigure că nu mai sunt și alți musafiri nepoftiți, apoi iese repede pe ușa din spate și se duce la magazie. Câinele mârâie și latră înnebunit, de-l aud și eu din Jamaica.

Nu mă lasă inima să o avertizez în privința șerpilor, așa că mă rog în gând să nu dea peste ei. E destul de rău că trebuie să scotocească printr-o dugheană dărăpănată; dacă-i mai zic și de șerpi, s-ar putea să se sperie de-a binelea și să o ia la fugă. Intră în magazie și îmi descrie interiorul. Îmi spune că este ca în cuptor. Îi transmit instrucțiunile lui Nathan și încheiem conversația. O să aibă nevoie de ambele mâini.

Mută două cutii goale de vopsea, dărâmă un sac de pânză, împinge mașina de tuns iarba Sears cât poate de departe, ridică o foaie de placaj și găsește un mâner de sfoară. E blocat, așa că trage tot mai tare de el, până reușește să deschidă trapa. Nu are balamale, ceea ce face ca întreaga trapă să sară din podea și să se izbească de perete. Sub ea, pe pământ, așa cum mi s-a spus, se află un coșciug murdar de bronz, nu mai lung de 1,20 metri. Vanessa se holbează îngrozită la el, de parcă ar fi dat peste scena vreunei crime și a găsit cadavrul unui biet copil. Însă nu-i timp de frică sau de nehotărâre, nu-i timp să te întrebi: „Ce naiba caut eu aici?“

Încearcă să ridice coșciugul, dar acesta este prea greu. Găsește ivărul, îl

sucește, și jumătate din capacul de deasupra se deschide încet. Din fericire, nu-i niciun copil mort înăuntru. Nici pe departe. Vanessa se oprește ca să cerceteze colecția de cutii mici de trabucuri, înfășurate toate cu o bandă izolantă argintie și, în marea lor parte, înșiruite. Broboane de sudoare i se scurg pe sprâncene și încearcă să și le șteargă cu antebrațul. Scoate cu mare grijă una dintre cutii și iese afară, la umbra unui stejar. Uitându-se în jur și nevăzând pe nimeni în afară de câine, obosit de-atâta lătrat și mârâit, Vanessa desface banda, deschide cutia și îndepărtează încet un strat de ziar vătuit.

Minilingouri. Mici cărămizi. Piese de domino. Un coșciug întreg plin cu ele. Milioane și milioane.

Scoate unul și îl examinează. Un dreptunghi perfect, de vreun centimetru grosime, străbătut de un șanț minuscul pe margine pentru înlesnirea depozitării. Pe partea din față are ștanțat „300 de grame". Iar sub asta: „99,9%". Și nimic altceva – niciun nume de bancă, nicio indicație asupra proveniență sau a companiei miniere care l-a scos la suprafață. Niciun număr de înregistrare.

Folosind o carte de credit preplătită, achit 300 de dolari pentru un zbor Air Jamaica spre San Juan, Puerto Rico. Acesta pleacă peste o oră, așa că găsesc o bancă lângă poartă și pierd timpul holbându-mă la telefon. În curând, acesta se luminează și începe să vibreze.

Vanessa zice:

— Nu minte.

— Spune-mi tot.

— Cu plăcere, scumpule. Suntem acum în posesia a 18 cutii de trabucuri pline cu aceste superbe minilingouri de aur, nu le-am numărat încă pe toate, dar trebuie să fie cel puțin cinci sute.

Trag adânc aer în piept și-mi vine să plâng. Am plănuit asta cu peste doi ani în urmă și, în cea mai mare parte a acestei perioade, șansele ca planul să aibă succes au fost de cel mult una la o mie. O serie de evenimente de-abia legate între ele trebuiau să se producă exact la momentul potrivit. Nu am ajuns încă la linia de sosire, dar suntem pe ultima sută de metri. Aproape că simt mirosul victoriei.

— Sunt între cinci și șase sute, conform băiatului nostru, îi zic eu.

— Eu spun că ne-a câștigat încrederea. Unde ești acum?

— La aeroport. Am cumpărat biletul, am trecut de vamă și o să decolez peste o oră. Până acum, nicio problemă. Tu unde ești?

— Plec din dugheana asta. Am încărcat bunătățile și am pus totul la loc.

Am încuiat casa.

— Nu-ți face griji în privința casei. Nu o s-o mai vadă vreodată.

— Știu. I-am lăsat un sac întreg de mâncare câinelui. Poate că o să mai treacă cineva pe-aici să aibă grijă de el.

— Pleacă de-acolo!

— Chiar acum plec.

— Ține-te de plan și te sun eu când am să pot.

| CAPITOLUL 37 |

ESTE APROAPE 11, DUMINICĂ dimineața, 24 iulie, o zi senină și caniculară cu trafic redus în preajma Radfordului. Vanessa vrea să evite o altă întâlnire cu cineva care ar putea recunoaște camioneta lui Nathan și să intre la bănuieli. Se îndreaptă spre nord, pe autostrada interstatală, dincolo de Roanoke, în inima văii Shenandoah, conducând cât se poate de atent, cu indicatorul blocat la 110 km/h și cu fiecare schimbare de bandă semnalizată regulamentar. Se uită în oglinda retrovizoare deoarece i-a intrat deja în obișnuință și este atentă la toate celelalte vehicule pentru a evita orice risc de coliziune. Pe podeaua banchetei din spate, cât și pe scaunul alăturat, se află o adevărată comoară în aur, o comoară în lingouri nemarcate și nedetectabile, proaspăt furate de la un hoț, care le-a furat de la un escroc, care le-a luat de la o bandă de tâlhari. Cum ar putea justifica o asemenea colecție de metal prețios unui polițist statal băgăcios? Nu ar putea, ceea ce o determină să conducă impecabil, în timp ce tirurile imense trec pe lângă ea pe banda din stânga.

Iese de pe autostradă într-un orășel și rătăcește până găsește un magazin ieftin. Afișul de pe ferestrele de la intrare anunță prețuri speciale pentru rechizitele școlare. Parchează lângă intrare și întinde peste cutiile de trabucuri o pătură murdară, luată din casa lui Nathan. Pune pistolul sub un colț de pătură, lângă ea, și cercetează parcarea. E practic goală duminica dimineață. În cele din urmă, trage adânc aer în piept, iese, încuie camioneta și intră repede înăuntru. În mai puțin de zece minute, Vanessa cumpără zece ghiozdane, toate kaki.

Plătește cu bani gheață și nu răspunde când casierul spune în zeflemea: „Se vede treaba că aveți mulți copii care încep școala acum".

Vanessa îndeasă cumpărăturile în cabina camionetei și revine pe autostrada interstatală. O oră mai târziu, găsește o parcare de camioane aproape de Staunton, Virginia și parchează lângă tiruri. După ce se asigură că nu o urmărește nimeni, începe să îndese repede cutiile de trabucuri în ghiozdane, două dintre acestea rămânând nefolosite.

Face plinul, mănâncă la prânz la un fast-food și își omoară timpul hoinărind în susul și-n josul Autostrăzii Interstatale 81, până la Maryland în nord și Roanoke în sud. Orele se scurg. Nu poate să parcheze și să lase potul cel mare în urmă. Trebuie păzit întruna, astfel încât Vanessa se

pierde în trafic în așteptarea căderii întunericului.

Merg printr-o aripă aglomerată și umedă a aeroportului San Juan, așteptând o cursă Delta către Atlanta. Mi-am cumpărat biletul pe numele de Malcolm Bannister, și vechiul lui pașaport a funcționat foarte bine. O să expire peste patru luni. Ultima oară când a fost folosit, eu și Dionne evadam într-o excursie ieftină în Bahamas. O altă viață.

O sun de două ori pe Vanessa și vorbim codat. Are „marfa". Pachetele sunt în siguranță. Se mișcă, urmând planul. Dacă ne-ascultă vreun copoi, probabil că acum se scarpină în cap, nedumerit.

Urcăm la bord la 3.30, apoi stăm o oră în cabina încinsă, în timp ce o furtună sălbatică bombardează aeroportul și piloții nu mai scot o vorbă. Cel puțin doi bebeluși scâncesc în spatele meu. Pe măsură ce nervii se încing, închid ochii și încerc să trag un pui de somn, dar m-am abținut să nu dorm atâta vreme, încât am uitat cum să ațipesc. Mă gândesc în schimb la Nathan Cooley și la situația lui deznădăjduită, deși nu simt cine știe ce milă. Mă gândesc la Vanessa și zâmbesc la tăria de caracter de care a dat dovadă sub presiune. Suntem atât de aproape de linia de sosire și totuși mai sunt atâtea moduri în care am putea da greș. Avem aurul, dar oare îl putem păstra?

Mă trezesc când avionul începe să ruleze pe pistă. Două ore mai târziu aterizăm în Atlanta. La Controlul pașapoartelor reușesc să evit ghișeele cu agenți vamali de culoare, alegând în schimb un tinerel alb și vânjos care pare plictisit și apatic. Îmi ia pașaportul, se uită la poza de-acum nouă ani a lui Malcolm Bannister, o compară la repezeală cu fața refăcută a lui Max Reed Baldwin și nu vede nimic neobișnuit. Oricum arătăm cu toții la fel.

Bănuiesc că vama a anunțat până acum FBI-ul că am plecat din țară cu două zile în urmă, la bordul unui avion particular cu destinația Jamaica. Ceea ce nu știu însă este dacă FBI-ul mai monitorizează încă posibilele deplasări ale lui Malcolm Bannister. Pot pune pariu că nu e cazul și vreau ca FBI-ul să creadă că sunt încă undeva prin insule, distrându-mă pe cinste. În orice caz, mă mișc repede. Cum Malcolm nu mai are un permis de conducere valabil, Max închiriază o mașină de la ghișeul Avis și, după trei sferturi de oră de la aterizarea în Atlanta, părăsesc orașul în grabă. În apropiere de Roswell, Georgia mă opresc la un Walmart și plătesc cu bani gheață pentru încă două telefoane mobile preplătite. Când ies din magazin, le arunc pe cele vechi într-un coș de gunoi.

După lăsarea serii, Vanessa parchează camioneta pentru ultima oară. A condus-o aproape 12 ore și de-abia așteaptă să scape de ea. Rămâne la volan o clipă, într-un spațiu de lângă mașina ei, o Honda Accord, și urmărește un avion de navetă rulând pe pistă până la terminalul Roanoke. E duminică seara, puțin trecut de ora 9, și nu pare să fie deloc trafic. Parcarea este aproape pustie. Trage din nou aer în piept și coboară. Mișcându-se repede în timp ce e cu ochii pe tot ce se întâmplă în jur, transferă ghiozdanele de pe scaunul din față al mașinii lui Nathan în portbagajul propriei mașini. Opt ghiozdane, unul mai greu decât celălalt, însă asta nu o deranjează deloc.

Încuie camioneta, păstrează cheile și pleacă din parcare. Dacă lucrurile merg conform planului, camioneta lui Nathan nu va fi remarcată decât peste câteva zile. Când prietenii lui își vor da seama că el nu-i de găsit, vor anunța dispariția la poliție, care la rândul ei va găsi camioneta și va începe să pună piesele puzzle-ului cap la cap. Sunt convins că Nathan s-a lăudat cuiva că merge la Miami cu un avion particular, iar asta îi va face pe polițiști să se învârtă o vreme în jurul cozii.

Nu am de unde să știu dacă autoritățile pot face legătura între persoana dispărută și Nathaniel Coley, măscăriciul care a întins-o recent din țară cu un pașaport fals, patru kilograme de cocaină și un pistol, dar mă îndoiesc. S-ar putea să nu fie găsit până ce nu i se va permite de către jamaicani să dea un telefon acasă. Pe cine va suna și ce-i va spune persoanei respective – asta nu poate ști nimeni. E mult mai probabil să socotească orele și zilele până mă voi întoarce eu cu un sac de bani, gata să mituiesc pe toată lumea. După câteva săptămâni, poate o lună, își va da seama că bunul lui amic Reed i-a tras țeapă, a luat banii și a fugit.

Aproape că-mi pare rău de el.

La unu noaptea, mă apropii de Asheville, Carolina de Nord, și văd semnul luminos al motelului într-o intersecție aglomerată. Parcată în spatele acestuia, și ascunsă de ochii lumii, este o mică Honda Accord albastră, cu draga mea Vanessa în spatele volanului și cu pistolul la îndemână. Parchez lângă ea și intrăm în camera noastră de la parter. Ne sărutăm și ne îmbrățișăm, dar suntem mult prea încordați ca să ne gândim la năzbâtii. Descărcăm ghiozdanele din portbagajul ei și le azvârlim pe unul din paturi. Încui ușa, pun lanțul și blochez clanța cu un scaun. Trag perdelele, apoi atârn prosoape ca să acopăr crăpăturile și să mă asigur că nimeni nu poate pătrunde cu privirea în mica noastră trezorerie. În timp

ce mă ocup cu asta, Vanessa face un duș și, când iese din baie, nu poartă decât un halat scurt de bumbac care dezvăluie cele mai frumoase și mai lungi picioare pe care le-am văzut în viața mea.

— Nici să nu te gândești, spune ea. E frântă de oboseală. Poate mâine.

Golim ghiozdanele, ne punem mănuși de latex de unică folosință și aranjăm frumos cele optsprezece cutii de trabucuri, fiecare legată cu două benzi izolatoare argintii. Observăm că două dintre ele par să fi fost deschise, cu banda tăiată de-a lungul capacului, și le punem deoparte. Folosind un briceag, tai banda de la primul recipient și deschid cutia. Scoatem minilingourile, le numărăm – treizeci – și le punem la loc înăuntru, resigilând capacul. Vanessa își notează cantitatea și trecem la al doilea recipient. Acesta conține treizeci și două de minilingouri, toate lucioase, perfecte ca mărime și aparent neatinse de mâna omului.

— Superb, pur și simplu superb, rostește ea întruna. O să reziste secole întregi.

— O veșnicie, zic eu, frecând un minilingou. Nu ți-ar plăcea să știi din ce colț al lumii provin?

Ea râde fiindcă nu vom ști niciodată.

Deschidem toate cele șaisprezece cutii sigilate, apoi numărăm minilingourile din cele două care au mai fost deschise. Acestea conțin cam jumătate față de celelalte. Totalul se ridică la 570. Cu prețul aurului învârtindu-se în jurul a 50 de dolari gramul, potul nostru are o valoare estimativă de 8,5 milioane de dolari.

Ne întindem în pat cu aurul stivuit între noi și nu putem să nu zâmbim. Ne-ar prinde bine o sticlă de șampanie, dar la ora două, într-o noapte de luni, într-un motel ieftin din Carolina de Nord, șampania nu-i de găsit. Sunt atâtea de cuprins cu mintea aici, în acest moment, dar unul dintre cele mai grozave aspecte ale planului nostru este că nimeni nu caută comoara asta. În afara lui Nathan Cooley, nimeni nu știe că există. Am luat-o de la un hoț care nu a lăsat nicio urmă.

Vederea, atingerea și socotitul averii noastre ne-a redat energia. Îi smulg halatul de baie și ne strecurăm sub așternuturile de pe celălalt pat. Oricât am încerca, ne e greu să facem dragoste fără să tragem cu coada ochiului la aur. După ce terminăm, ne prăbușim epuizați și adormim buștean.

| CAPITOLUL 38 |

LUNI DIMINEAȚĂ, LA ORA 6.30, agentul Fox intră în biroul mare al lui Victor Westlake și zise:

— Jamaicanii se mișcă-ncet, ca-ntotdeauna. Nu am prea multe de adăugat. Baldwin a sosit acolo vineri noaptea, cu un avion închiriat de la o companie din Raleigh, un aparat frumușel, care acum este în custodia vămii jamaicane și nu se poate întoarce acasă. Nici urmă de Baldwin. Prietenul său, Nathaniel Coley, a încercat să intră în țară cu un pașaport fals și se află acum în custodie, la fel ca avionul.

— E la închisoare? întrebă Westlake, rozându-și o unghie.

— Da, domnule. Asta-i tot ce am putut scoate de la ei momentan. Nu se știe când o să iasă. Încerc să pun poliția să verifice registrele de la hoteluri ca să îl găsim pe Baldwin, însă ei ezită s-o facă. Omul nu e urmărit general; nu le place să-i enerveze pe hotelieri; a fost weekend și așa mai departe.

— Găsiți-l pe Baldwin.

— Încercăm, domnule.

— Ce-o fi având de gând?

Fox clătină din cap.

— Nu are niciun sens. De ce să arunce atâția bani pe un avion particular? De ce să călătorească el cu cineva care folosește un pașaport fals? Cine naiba mai e și Nathaniel Coley? Am făcut o verificare în Virginia și în Virginia de Vest și nu am găsit pe nimeni. Poate că-i vreun prieten apropiat de-al lui, care nu poate obține pașaport, și încercau să treacă de vamă ca să se distreze câteva zile la soare.

— Posibil.

— Eu asta cred, domnule.

— Continuați să săpați și dați-mi raportul pe e-mail.

— Da, domnule.

— Presupun că și-a lăsat mașina la aeroportul din Roanoke.

— Da, în parcarea terminalului de aviație generală. Aceleași plăcuțe de înmatriculare de Florida. Am găsit-o sâmbătă dimineață și am pus-o sub supraveghere.

— Așa. Găsiți-l, bine?

— Și dacă-l găsim?

— Urmăriți-l și încercați să vă dați seama ce are de gând.

La o cafea și aur, punem la cale programul zilei, dar nu zăbovim prea mult. La ora nouă, Vanessa predă cheia la recepție și pleacă. Ne sărutăm de rămas-bun și o urmăresc spre ieșirea din parcare, atent să nu intru în spatele mașinii ei. Chiar acolo, ascuns bine în portbagaj, se află jumătate din aur. Cealaltă jumătate este în portbagajul Chevroletului meu Impala închiriat. Ne despărțim la intersecție; ea se îndreaptă spre nord, eu spre sud. Îmi face cu mâna în oglinda retrovizoare și mă întreb când o voi vedea din nou.

În timp ce mă pregătesc pentru lungul drum care mă așteaptă, cu cafeaua mare în mână, îmi reamintesc că trebuie să folosesc timpul cu chibzuință. Nu-i timp să visez cu ochii deschiși, nici să-mi las mintea să trândăvească sau să-mi închipui ce-o să fac cu toți banii. Sunt atâtea lucruri pe lista de priorități. Când o să găsească poliția camioneta lui Nathan? Când să-l sun pe Rashford Watley ca să-i transmit să îl anunțe pe Nathan că lucrurile se desfășoară conform planului? Câte cutii de trabucuri o să încapă în seifurile de la bancă pe care le-am închiriat acum o lună? Cât aur ar trebui să încerc să vând la preț redus ca să fac rost de bani gheață? Cum să le stârnesc interesul lui Victor Westlake și lui Stanley Mumphrey, procurorul federal din Roanoke? Și, cel mai important, cum scoatem aurul din țară și cât de mult o să ne ia asta?

În schimb, gândurile îmi zboară spre tatăl meu, bătrânul Henry, care nu a mai auzit nimic de la mezinul său de peste patru luni. Sunt sigur că l-am dezamăgit pentru că am fost dat afară din Frostburg și expediat la Fort Wayne. Sunt sigur că este nedumerit de lipsa oricărei corespondențe. Probabil că îi sună pe fratele meu, Marcus, din D.C. și pe sora mea, Ruby, din California, ca să vadă dacă ei știu ceva. Mă întreb dacă pușlamaua lui Marcus și iubita lui de 14 ani l-au făcut străbunic pe Henry sau ea a făcut avort?

Dacă stau să mă gândesc mai bine, poate că nu mi-e atât de dor de familia mea așa cum cred uneori. Mi-ar plăcea totuși să-mi văd tatăl, deși bănuiesc că nu ar fi de acord cu noua mea înfățișare. Ca să fiu sincer, sunt șanse mari să nu-mi mai văd familia niciodată. În funcție de capriciile și mașinațiunile guvernului federal, aș putea rămâne un om liber sau aș putea să-mi petrec restul zilelor ca urmărit general. În oricare dintre situații, o să am aurul.

În timp ce kilometrii trec și eu mă încadrez în limita de viteză, făcând tot posibilul să evit să fiu lovit de tirurile mari, nu mă pot abține să nu mă gândesc la Bo. Am ieșit din închisoare acum patru luni și nu a trecut zi în

care să nu trebuiască să îmi împiedic gândurile să zboare spre fiul meu. E prea dureros să mă gândesc că s-ar putea să nu-l mai văd niciodată, dar, pe măsură ce trec săptămânile, am ajuns să accept această realitate. Reluarea legăturii cu el, într-un fel sau altul, ar reprezenta primul pas uriaș pe drumul spre normalitate, însă viața mea nu va mai fi niciodată una normală. Nu vom mai putea trăi sub același acoperiș ca tată și fiu, și nu văd cu ce l-ar ajuta pe Bo să știe că sunt și eu pe-acolo și că aș vrea să mergem la o înghețată de două ori pe lună. Sunt sigur că încă își amintește de mine, însă probabil că amintirile au început să se șteargă. Dionne este o femeie fermecătoare și inteligentă și sunt sigur că ea și noul ei soț au grijă ca Bo să aibă parte de o viață fericită. De ce ar trebui ca eu, practic un străin și un tip care chiar arată a străin, să tulbur apele și să le dau viața peste cap? După ce l-aș convinge pe Bo că sunt tatăl său, cum aș reînnoda o relație încheiată brutal acum mai bine de cinci ani?

Ca să nu mă mai chinui așa, încerc să mă concentrez asupra următoarelor câtorva ore, apoi a următoarelor câtorva zile. Mă așteaptă niște etape esențiale și, dacă o dau în bară, risc să pierd toată averea și să ajung probabil din nou la închisoare.

Mă opresc să fac plinul și să iau un sandvici de la un automat de lângă Savannah și după două ore și jumătate sosesc în Neptune Beach, fosta mea reședință temporară. Cumpăr o servietă grea și încăpătoare de la o papetărie, apoi mă îndrept spre o parcare publică din apropierea plajei. Nu există camere video de supraveghere și nici pietoni, așa că deschid repede portbagajul, scot două cutii de trabucuri și le pun în servietă. Totul se ridică la vreo optsprezece kilograme și, mergând puțin în jurul mașinii, îmi dau seama că-i prea greu. Scot una din cutii și o pun la loc în portbagaj.

Patru străzi mai încolo, parchez în fața First Coast Trust și intru degajat pe ușa din față. Termometrul digital de pe panoul rotativ al băncii indică 35,5 grade. Servieta e tot mai grea cu fiecare pas, și mă străduiesc să mă comport de parcă nu ar conține decât niște acte importante. Nouă kilograme nu e o greutate nemaipomenită, dar este oricum mult prea mult pentru o servietă de orice mărime. Fiecare mișcare pe care o fac este surprinsă acum de camerele video și ultimul lucra pe care mi-l doresc este imaginea mea pășind nesigur în bancă având o servietă grea cu mine. Îmi fac griji pentru Vanessa și pentru eforturile ei de a accesa seifurile din Richmond cu o asemenea greutate pe umăr.

Oricât de mare ar fi greutatea, nu-mi pot înăbuși un zâmbet la gândul uluitoarei cantități de aur pur.

Odată ajuns înăuntru, aștept răbdător ca funcționara de la trezorerie să termine cu un alt client. Când îmi vine rândul, îi dau permisul meu de conducere din Florida și mă semnez. Ea îmi verifică înfățișarea și scrisul,

aprobă, apoi mă însoțește în trezoreria din spatele băncii. Introduce cheia băncii în seiful meu, iar eu introduc cheia mea. Se aude un clinchet, seiful se deschide și eu duc cutia din interiorul acestuia într-un vestibul îngust și separat, închizând ușa în urma mea. Funcționara așteaptă afară, în mijlocul trezoreriei.

Seiful e lat de 15 centimetri, tot pe-atât de înalt și lung de 46 de centimetri, cel mai mare seif disponibil la momentul în care l-am închiriat acum o lună pe o perioadă de un an, cu 300 de dolari. Așez cutia de trabucuri înăuntru. Eu și Vanessa am pus etichete cu numărul exact de minilingouri. Aceasta are 33, adică peste nouă kilograme, ceea ce înseamnă cam 500 000 de dolari. Închid seiful, îl admir, mai pierd câteva minute, apoi deschid ușa și îi dau de știre funcționarei. Slujba ei constă, în parte, și din a rămâne rezervată, fără să manifeste vreo suspiciune, și face asta foarte bine. Bănuiesc că, în viața ei, le văzuse pe toate.

Douăzeci de minute mai târziu, sunt în trezoreria unei sucursale a Jacksonville Savings Bank. Aceasta este mai încăpătoare, seifurile sunt mai mici, funcționara mai suspicioasă, însă în rest nu-i nici o diferență. În spatele ușii închise, așez încet un alt stoc de minilingouri în seif. 32 de lingouri superbe, care valorează încă o jumătate de milion de dolari.

În cea de-a treia și ultima bancă, aflată la mai puțin de 800 de metri de prima, fac ultimul depozit pe ziua de azi, apoi îmi petrec o oră întreagă căutând un motel unde să-mi pot parca mașina chiar în fața camerei.

Într-un mall din capătul de vest al Richmondului, Vanessa se plimbă printr-un magazin universal de lux până găsește raionul cu accesorii pentru doamne. Deși pare calmă, stă ca pe ghimpi deoarece și-a lăsat mașina în parcare, gata să fie vandalizată sau furată. Alege o geantă șic de piele roșie, destul de mare încât să poată fi considerată bagaj de mână. Are un designer celebru și va fi probabil remarcată de funcționarele de la bănci. Plătește cu bani gheață și se grăbește înapoi la mașină.

Cu două săptămâni înainte, Max – ea îl cunoscuse ca Malcolm, dar îi plăcea mai mult noul său nume – o instruise să închirieze trei seifuri. Alesese cu grijă băncile din Richmond, completase formularele necesare, trecuse prin filtre și verificări și plătise comisioanele. Apoi, așa cum fusese instruită, trecuse pe la fiecare dintre ele de două ori, ca să depoziteze acte nefolositoare și alte asemenea lucruri. Funcționarele de la trezorerie o recunoșteau de-acum, aveau încredere în ea și nu fură deloc suspicioase când domnișoara Vanessa Young apăru cu o poșetă trăsnet nouă, cerând din nou să i se permită accesul la trezorerie.

În mai puțin de nouăzeci de minute, Vanessa depozitează în siguranță aproape un milion și jumătate de dolari în lingouri de aur.

Se întoarce în apartamentul ei pentru prima oară în mai bine de o săptămână și parchează pe un loc pe care să-l poată vedea de la fereastra ei, aflată la etajul doi. Blocul este situat într-o parte liniștită a orașului, în apropierea Universității Richmond, iar cartierul este relativ sigur. Locuiește aici de doi ani și nu-și amintește să se fi furat vreo mașină sau să se fi spart vreo casă. Cu toate acestea, nu vrea să riște nimic. Verifică ușile și ferestrele ca să vadă dacă există vreun semn de intrare prin efracție și nu găsește nimic. Face un duș, se schimbă și pleacă.

Se întoarce peste patru ore și, la adăpostul întunericului, își transportă încet și meticulos comoara în apartament, ascunzând-o sub pat. Doarme deasupra ei, cu pistolul pe noptieră, toate ușile încuiate, zăvorâte și priponite cu câte un scaun.

Are un somn agitat și în zori își bea cafeaua în living, urmărind buletinul meteo pe postul local de televiziune. Timpul pare să se fi oprit în loc. Ar vrea să mai doarmă puțin, dar mintea nu îi lasă trupul să se odihnească. I-a pierit și pofta de mâncare, deși încearcă să înghită niște brânză cu smântână. Din zece în zece minute, se duce la fereastră și se uită în parcare. Navetiștii pleacă în valuri dimineața la 7.30, 7.45, 8.00. Băncile nu se deschid până la ora nouă. Face un duș lung, se îmbracă de parcă ar merge la tribunal, pregătește o geantă și o duce la mașină. În următoarele douăzeci de minute, scoate trei cutii de trabucuri de sub pat și le duce la mașină. În curând le va depune în aceleași seifuri pe care le-a vizitat cu o zi în urmă.

Cea mai mare problemă cu care se confruntă o reprezintă cele trei containere rămase: unde vor fi ele mai în siguranță – în portbagajul mașinii sau sub patul din apartament? Decide să le împartă, așa că lasă două acasă și îl ia pe al treilea cu ea.

Vanessa mă sună ca să-mi dea de veste că a terminat de făcut cele trei depuneri pe ziua de azi și că pornește spre Roanoke ca să se vadă cu avocatul. I-am luat-o înainte cu câțiva pași. Eu am trecut pe la bănci ceva mai devreme, am făcut depunerile și acum mă îndrept spre Miami. Am pus deoparte 380 din cele 570 de minilingouri. E o senzație plăcută, dar nu am scăpat încă de presiune. Agenții federali pot să ne confișteze toate bunurile dacă li se dă ocazia și o vor face, indiferent de circumstanțe, așa că nu ne permitem să riscăm. Trebuie să scot aurul din țară.

Presupun că FBI-ul nu știe că eu și Vanessa lucrăm împreună. De asemenea, presupun că nu au făcut încă legătura între Nathan Cooley și mine. Fac o grămadă de presupuneri și nu am de unde să știu dacă sunt corecte.

| CAPITOLUL 39 |

PRINS ÎNTR-UN AMBUTEIAJ ÎN apropiere de Fort Lauderdale, formez numărul de mobil al domnului Rashford Watley din Montego Bay. Îmi răspunde cu un râs călduros, de parcă am fi prieteni de zeci de ani. Îi explic că am ajuns în siguranță înapoi în Statele Unite și că totul este în regulă. Acum patruzeci și opt de ore mă furișam din Jamaica după ce îmi luasem rămas-bun de la Nathan și Rashford, îngrozit că voi fi oprit de oameni în uniformă înainte de a mă urca la bordul cursei de Puerto Rico. Sunt uluit de rapiditatea cu care se desfășoară lucrurile. Îmi impun în repetate rânduri să rămân concentrat și să mă gândesc la următoarea mutare.

Rashford nu a mai fost în vizită la închisoare de duminică. Îi explic că Nathaniel mi-a propus un plan năucitor, care implică mituirea oficialităților de acolo și că își închipuie că o să mă întorc cu un morman de bani gheață. Am dat câteva telefoane și se pare că băiatul nostru are un istoric îndelungat legat de cocaină; încă nu-mi vine să cred că idiotul a încercat să introducă clandestin patru kilograme; nici nu pot găsi o explicație pentru armă. Ce netot!

Rashford îmi dă dreptate și spune că a discutat cu procurorul ieri, adică luni. Dacă Rashford își pune în valoare talentele, pe tip îl așteaptă „doar" vreo douăzeci de ani de închisoare în penitenciarele jamaicane. După părerea sinceră a lui Rashford, Nathaniel nu o să reziste prea mult la pușcărie. Dacă ne luăm după bătăile încasate în primele două nopți la închisoare, o să aibă noroc dacă supraviețuiește o săptămână.

Ne înțelegem ca Rashford să treacă pe la închisoare în această după-amiază și să vadă ce mai face Nathaniel. Îl rog să îi transmită un mesaj din partea mea: muncesc din greu ca să-i obțin eliberarea, vizita la el acasă a decurs conform planului și toate lucrurile se desfășoară cum am stabilit. „Cum dorești", răspunde Rashford. Eu i-am plătit onorariul, așa că, tehnic vorbind, încă lucrează pentru mine.

Sper ca aceasta să fie ultima noastră conversație.

Vanessa face din nou drumul de trei ore și jumătate de la Richmond la Roanoke și sosește la timp pentru întrevederea programată la ora două după-amiaza cu Dusty Shiver, avocatul lui Quinn Rucker. Când a făcut programarea, i-a promis că va aduce cu ea niște probe cruciale în cazul lui

Quinn. Dusty a fost intrigat și a încercat să o tragă de limbă la telefon, însă ea a insistat să se întâlnească, ba chiar cât mai repede cu putință.

E îmbrăcată șic, cu o fustă suficient de scurtă ca să întoarcă privirile, și are un diplomat elegant de piele. Când intră în biroul lui Dusty, acesta sare în picioare și îi oferă un scaun. O secretară aduce cafele, în timp ce ei schimbă banalități până ce ușa se închide definitiv.

— Voi trece direct la subiect, domnule Shiver, începe ea. Quinn Rucker este fratele meu și îi pot dovedi nevinovăția.

Dusty procesează informația și așteaptă să se estompeze unda de șoc. Știe că Quinn are doi frați – Dee Ray și Lunganu' – și o soră, Lucinda. Toți au fost implicați în afacerea familiei. Acum își amintește că mai era o soră, care nu fusese implicată și nici pomenită vreodată.

— Quinn este fratele dumneavoastră, repetă el, bălmăjind.

— Da. Eu am plecat din D.C. acum câțiva ani și am păstrat distanța.

— Bine. Ascult. Spuneți-mi.

Vanessa pune picior peste picior, iar Dusty continuă să o privească drept în ochi. Ea începe: La vreo săptămână după ce Quinn a fugit din lagărul de la Frostburg, a luat în D.C. o supradoză de cocaină care i-a fost aproape fatală. Noi, familia, știam că drogul o să-l omoare. Quinn a fost dintotdeauna cel mai avid consumator – așa că am intervenit. Eu și fratele meu, Dee Ray, l-am dus la un centru de dezintoxicare de lângă Akron, Ohio, un loc dur, pentru dependenți înveterați. Nu exista o hotărâre judecătorească, așa că nu îl puteau ține sub lacăt, dar cam asta se întâmplă în acea instituție. Quinn era acolo de 21 de zile când au fost descoperite cadavrele judecătorului Fawcett și al secretarei sale, pe 7 februarie. Scoate un dosar din servietă și îl pune pe biroul lui Dusty.

— Aici sunt toate actele. Fiindcă abia evadase din închisoare, a fost internat sub un nume fictiv – domnul James Williams. Am plătit suma de 20 000 de dolari în bani gheață, ceea ce i-a făcut pe cei de la clinică să-l accepte bucuroși. Nu au pus prea multe întrebări. I-au făcut analize complete, inclusiv ale sângelui, ceea ce înseamnă că există dovezi ADN care atestă prezența lui Quinn în acel loc la momentul producerii crimelor.

— De cât timp știți asta?

— Nu vă pot răspunde la toate întrebările, domnule Shiver. Sunt multe secrete în familia noastră, dar nu prea multe răspunsuri.

Dusty se holbează la Vanessa, iar ea îi întoarce privirea cu mult calm. El știe că nu va afla toate amănuntele, și momentan acestea nici nu sunt atât de importante. Tocmai a repurtat o victorie răsunătoare asupra guvernului și deja râde.

— De ce a mărturisit?

— De ce ar mărturisi cineva că a comis o infracțiune pe care nu a comis-

o de fapt? Nu știu. Quinn suferă de o tulburare bipolară severă și mai are și alte probleme. Cei de la FBI l-au pisat cu întrebări zece ore în șir și și-au folosit toate trucurile lor murdare. La cum îl știu pe Quinn, probabil că se juca atunci cu ei. Cred că le-a dat tot ce-au vrut ca să îl lase în pace. Poate că a născocit niște baliverne ca să-i facă să se învârtă în jurul cozii, în încercarea de a vedea dacă sunt adevărate sau nu. Nu știu. Vă mai amintiți de răpirea copilului familiei Lindbergh, cea mai celebră răpire din istorie?

— Am citit despre ea, bineînțeles.

— Ei bine, cel puțin 150 de oameni au mărturisit că ei sunt făptașii. Nu are niciun sens, însă Quinn chiar o ia razna câteodată.

Dusty deschide dosarul. Acolo se află un raport al fiecărei zile petrecute de Quinn la reabilitare, de pe 17 ianuarie până pe 7 februarie, lunea în care au fost descoperite cadavrele judecătorului Fawcett și al lui Naomi Clary.

— Aici se spune că a părăsit instituția în după-amiaza zilei de 7 februarie, rostește Dusty, citind de pe foaie.

— Într-adevăr. A plecat, sau a scăpat, și a ajuns în Roanoke.

— Pot să întreb de ce s-a dus în Roanoke?

— Încă o dată, domnule Shiver, nu vă pot răspunde la prea multe întrebări.

— Deci apare în Roanoke la o zi după ce au fost găsite cadavrele, se duce într-un bar, se îmbată, se ia la bătaie, e arestat și are o grămadă de bani la el. Sunt foarte multe lacune aici, domnișoară...

— Da, așa este, și cu timpul aceste lacune vor fi umplute. Pe moment însă, nu asta e ceea ce contează, nu? Ceea ce contează este faptul că aveți dovezi clare care să-i demonstreze nevinovăția. În afara acelei mărturisiri false, acuzarea nu mai are alte probe împotriva fratelui meu, corect?

— Corect. Nu există dovezi materiale, doar un comportament bizar. De pildă, ce căuta în Roanoke? Cum a ajuns acolo? De unde a făcut rost de tot bănetul ăla? De unde a cumpărat armele furate? Foarte multe întrebări, domnișoară, dar bănuiesc că nu dumneavoastră aveți răspunsurile, corect?

— Corect.

Dusty își prinde mâinile la ceafă și se holbează la tavan. După o pauză lungă, rostește:

— Va trebui să cercetez asta, înțelegeți. Va trebui să merg la centrul de dezintoxicare, să-i chestionez pe oamenii de acolo, să iau declarații sub jurământ și tot așa. Agenții federali nu se vor da bătuți până ce dosarul nostru nu va fi mult mai consistent și nu îi vom pocni peste cap cu el. Voi avea nevoie de încă 25 000 de dolari.

Fără nicio ezitare, ea zice:

— Voi vorbi cu Dee Ray.

— Ședința preliminară este programată peste două săptămâni, ceea ce

înseamnă că va trebui să ne mișcăm repede. Aș vrea să înaintez o moțiune de renunțare la toate acuzațiile înainte de ședință.

— Dumneavoastră sunteți avocatul.

Urmează o nouă pauză, timp în care Dusty se apleacă înainte sprijinindu-se pe coate și o privește pe Vanessa.

— L-am cunoscut bine pe judecătorul Fawcett. Nu am fost foarte apropiați, dar întrețineam relații amicale. Dacă nu l-a omorât Quinn, aveți vreo idee cine a făcut-o?

Ea clatină deja din cap. Nu.

Poliția a găsit camioneta lui Nathan în zona de aviație generală a aeroportului regional Roanoke de-abia marți dimineață. După cum era de așteptat, angajații de la bar au început să se îngrijoreze luni, când nu a apărut acolo, și după-amiază au început să curgă telefoanele. Într-un final au sunat la poliție, care în cele din urmă a verificat la aeroport. Nathan se lăudase că va zbura la Miami cu un avion particular, așa că nu le-a fost greu să-i găsească măcar camioneta. Cum găsirea acesteia nu indica în mod automat săvârșirea vreunei infracțiuni, poliția nu s-a grăbit să pornească vânătoarea de oameni. O verificare rapidă a numelui a dezvăluit cazierul, ceea ce le-a inhibat și mai mult compasiunea. În plus, nu existau rude care să plângă după cel dispărut.

O căutare pe calculator și câteva telefoane au indicat că Nathan cumpărase noul Chevrolet Silverado cu două luni înainte, de la un distribuitor din Lexington, Virginia, la o oră nord de Roanoke, pe Autostrada Interstatală 81. Prețul de vânzare fusese de 41 000 de dolari, iar Nathan plătise cu banii jos. Nu genul de bani gheață la care se referă de obicei lumea când plătește cu cecuri, ci un teanc impresionant de bancnote de 100 de dolari.

Fără ca distribuitorul de mașini, poliția sau altcineva să știe, Nathan își găsise un negustor de aur.

În sfârșit mi-am găsit și eu unul.

După două drumuri la trezoreria de la Palmetto Trust, din zona central-sudică a Miami-ului, încă mai am asupra mea, în portbagajul mașinii mele închiriate, exact 41 de minilingouri prețioase, în valoare de aproximativ 600 000 de dolari. Trebuie să schimb o parte din ele în bani gheață și, ca să fac asta, sunt silit să pătrund în lumea dubioasă a comerțului cu aur, unde

regulile sunt flexibile și ajustate din zbor și unde toate personajele au ochi lunecoși și vorbesc în doi peri.

Primii doi comercianți, găsiți în Pagini Aurii, bănuiesc că aș fi vreun agent și îmi închid de îndată. Al treilea, un domn cu accent, ceea ce aflu repede că nu este deloc neobișnuit în această meserie, vrea să știe cum am ajuns în posesia unui lingou de 300 de grame de aur pur. „E o poveste lungă", rostesc eu, apoi închid. Al patrulea este un biet trepăduș care amanetează aparate de uz casnic prin față și cumpără bijuterii prin spate. Al cincilea dă dovadă de ceva potențial, însă, bineînțeles, va trebui să vadă ce am eu. Îi explic că nu vreau să intru în magazinul lui, deoarece nu vreau să fiu surprins de camerele video. El face o pauză și bănuiesc că se gândește că ar putea fi jefuit sub amenințarea armei. Ne înțelegem în cele din urmă să ne întâlnim la o gelaterie aflată la câțiva pași de magazinul lui, într-un centru comercial dintr-o parte liniștită a orașului. El va purta o șapcă neagră a echipei de baseball Miami Marlins.

Treizeci de minute mai târziu stau în fața unei înghețate duble de fistic. Hassan, un sirian masiv, cu barba căruntă, e la masă cu mine, luptându-se cu un baton de ciocolată triplu. La vreo șase metri de noi se află un alt domn tuciuriu care citește ziarul, mâncând o porție de iaurt înghețat, și probabil gata să mă împuște dacă dau cel mai mic semn că aș vrea să fac scandal.

După ce eșuăm în încercarea de a ne spune banalități, împing spre el un plic boțit. Înăuntru se află un singur lingou de aur. Hassan se uită împrejur, dar singurii clienți sunt niște mame tinere cu copiii lor de cinci ani și celălalt sirian. Tipul ia minilingoul în mâna sa masivă, îl strânge, zâmbește, îl lovește ușor de colțul mesei și scoate un „Uau" fără urmă de accent.

Sunt uimit de cât de liniștitoare poate fi această simplă exclamație. Nu mi-a trecut niciun moment prin minte că aurul ar putea fi fals, dar confirmarea din partea unui profesionist este reconfortantă.

— Deci vă place? rostesc eu prostește, încercând să scot ceva de la el.

— Foarte frumos, zice el, strecurând lingoul la loc în plic. Întind mâna și îl iau. El mă întreabă: Câte din astea?

— Să spunem că mai sunt cinci lingouri, 1,4 kilograme în total. Aurul a fost cotat la 53,62 dolari gramul ieri, la închidere, așa că...

— Știu prețul aurului, mă întrerupe el.

— Sigur că-l știți. Vreți să cumpărați cinci lingouri?

Un tip ca ăsta nu zice niciodată da sau nu. Preferă să bălmăjească, să vorbească pe lângă subiect, să se eschiveze și să blufeze. Îmi zice:

— Posibil, în funcție de preț, evident.

— Cât îmi oferiți? întreb eu, fără să par prea nerăbdător. Mai sunt și alți negustori de aur în Pagini Aurii, deși nu prea mai am timp și m-am cam

săturat să sun la întâmplare.

— Ei bine, asta depinde de mai multe lucruri, domnule Baldwin. Trebuie presupus, într-o asemenea situație, că aurul a fost procurat de pe piața neagră. Nu știu de unde l-ați luat, și nici nu vreau să știu, dar există o șansă bunicică să îl fi, hmm, sustras de la fostul proprietar.

— Chiar contează de unde...

— Sunteți proprietarul înregistrat al aurului, domnule Baldwin? mi-o retează el.

Eu mă uit în jur.

— Nu.

— Sigur că nu. De aceea, prețul de pe piața neagră este redus cu 20%. Tipul nu are nevoie de calculator. Îți dau 43 de dolari pe gram, rostește el încet, dar cu fermitate, aplecându-se spre mine. Barba îi acoperă parțial buzele, însă cuvintele sale cu accent străin sunt clare.

— Pentru cinci lingouri? întreb eu. Pentru 1,4 kilograme?

— Presupunând că și celelalte patru sunt de aceeași calitate.

— Sunt identice.

— Și nu aveți acte de înregistrare, certificate, documente, nimic, nu-i așa, domnule Baldwin?

— Așa este, și nu vreau acte nici acum. O afacere simplă, aur pe bani gheață, fără chitanțe, fără documente, fără înregistrări video, fără nimic. Vin, plec și mă pierd în noapte.

Hassan zâmbește și îmi întinde mâna dreaptă. Dăm mâna, cădem la învoială și ne înțelegem să ne întâlnim la ora nouă, a doua zi dimineața, într-un bistrou de peste drum, unul cu separeuri, în care putem să ne socotim fără să fim deranjați. Plec din gelaterie de parcă aș fi comis o infracțiune și îmi repet în sinea mea ceea ce ar trebui să fie evident: tehnic vorbind, nu este ilegal să cumperi sau să vinzi aur, la prețuri reduse sau umflate. Nu-i ca și cum am face trafic de cocaină pe stradă sau ca și cum am divulga informații dintr-un consiliu de administrație. E o tranzacție perfect legală, nu?

Oricine ne-ar privi pe mine și pe Hassan ar jura că a surprins doi pungași punând la cale o afacere necurată. Și cine le-ar putea reproșa asta? Dar am ajuns în punctul în care nu-mi mai pasă.

Îmi asum riscuri pentru că nu am de ales. Hassan este un pariu riscant, dar am nevoie de bani gheață. Scoaterea aurului din țară va implica alte riscuri, însă dacă l-aș lăsa aici, aș putea să-l pierd.

Îmi pierd următoarele două ore făcând cumpărături de la magazine cu

prețuri reduse. Cumpăr chestii la grămadă: jocuri de table, cutii mici de scule, cărți cartonate și trei laptopuri ieftine. Le duc pe toate într-o cameră de motel de la parter, undeva la sud de Coral Gables, și îmi petrec restul nopții desfăcându-le, împachetând și bând bere rece.

Scot hard diskurile și bateriile de la laptopuri, reușind să le înlocuiesc cu trei dintre micile mele cărămizi. În fiecare carte cu copertă groasă îndes un minilingou înfășurat în ziare și staniol, apoi le leg strâns cu bandă izolatoare. În cutiile de scule las ciocanul și șurubelnițele, dar scot restul. În fiecare cutie încap patru minilingouri. În jocurile de table intră două lingouri fără să trezească suspiciuni. Folosind efecte poștale de la FedEx, UPS și DHL, împachetez cu grijă bunurile pe măsură ce orele trec și eu sunt pierdut într-o altă lume.

O sun pe Vanessa de două ori și ne povestim reciproc întâmplările din ultimele zile. Ea s-a întors în Richmond, făcând același lucru ca mine. Suntem amândoi epuizați, fizic și psihic, însă ne îndemnăm reciproc să continuăm. Nu e momentul să încetinim sau să devenim neatenți.

La miezul nopții, termin și îmi admir opera. Pe bufet se află douăsprezece colete cu livrare rapidă, toate sigilate și timbrate corespunzător, fără să dea cumva de bănuit, și conținând laolaltă 32 de minilingouri cu o valoare estimată la 500 000 de dolari. Pentru coletele internaționale, întocmirea actelor este obositoare și sunt silit să le falsific conținutul declarat. Expeditorul este domnul M. Reed Baldwin de la Skelter Films din Miami, iar destinatarul este același tip de la Sugar Cove Villas, numărul 26, Willoughby Bay, Antigua. Planul meu este să fiu acolo ca să le primesc. Dacă vor ajunge la destinație fără probleme, eu și Vanessa vom încerca probabil să trimitem colete similare în viitorul apropiat. Dacă ceva nu va fi în regulă, vom face alte planuri. Acest tip de expediere prezintă și alte riscuri: pachetele ar putea fi percheziționate și confiscate; aurul ar putea fi furat undeva pe drum. Totuși, sunt destul de sigur că își vor găsi drumul spre noua casă. Îmi spun mereu că nu expediez substanțe interzise.

Sunt prea încordat ca să adorm și la ora două noaptea aprind luminile și pornesc laptopul, compunând un e-mail. Este adresat domnilor Stanley Mumphrey, procuror federal din districtul sudic al Virginiei, și Victor Westlake, FBI, Washington. În forma actuală, e-mailul arată astfel:

> Stimați domni Mumphrey și Westlake,
>
> Mă tem că am comis o greșeală gravă. Nu Quinn Rucker i-a ucis pe judecătorul Raymond Fawcett și pe domnișoara Naomi Clary. Acum că am ieșit din închisoare, mi-au trebuit câteva luni ca să înțeleg asta și ca să îl descopăr pe adevăratul criminal. Mărturisirea lui Quinn nu valorează nimic,

după cum probabil știți de-acum, și nu aveți nici cea mai mică probă materială împotriva lui. Avocatul său, Dusty Shiver, are acum în posesia sa dovezi clare ale unui alibi solid care îl va disculpa pe Quinn, așa că ar trebui să vă împăcați cu ideea de a renunța la toate acuzațiile împotriva lui. Îmi pare rău pentru neplăcerile produse.

Trebuie să vorbim neapărat, cât mai curând posibil. Am un plan amănunțit al pașilor de urmat, și numai cooperarea dumneavoastră deplină va conduce la prinderea și condamnarea criminalului. Planul meu începe cu promisiunea unei imunități absolute pentru mine și pentru alte persoane, și se încheie exact cu rezultatul pe care vi-l doriți dumneavoastră. Lucrând împreună, putem rezolva în sfârșit această problemă, asigurându-ne că s-a făcut dreptate.

Sunt plecat din țară și nu am de gând să mă mai întorc vreodată.

Cu stimă,
Malcolm Bannister

| CAPITOLUL 40 |

CA DE OBICEI, SOMNUL e o problemă. De fapt, este atât de dificil și de zbuciumat încât nici nu sunt sigur dacă am dormit. Sunt atâtea de făcut încât mă trezesc că beau cafea proastă și mă uit la televizor cu mult înainte să răsară soarele. În cele din urmă, fac un duș, mă îmbrac, încarc coletele cu livrare rapidă în mașină și pornesc pe străzile pustii din Miami în căutarea micului dejun. La nouă, Hassan apare în bistrou cu o pungă maro de hârtie, de parcă ar fi venit de la cumpărături. Ne înghesuim într-un separeu, comandăm cafea și, ascunzându-ne de chelneriță, facem socotelile. Lui îi vine mult mai ușor decât mie; mângâie cele cinci minilingouri înainte să le strecoare în buzunarele interioare ale jachetei sale sport șifonate. Bag mâna în punga maro și mă chinui să număr 122 de teancuri de bancnote de 100 de dolari, câte zece pe teanc.

— Sunt toți acolo, îmi zice el, uitându-se după chelneriță. O sută douăzeci și două de mii de dolari.

După ce termin de numărat, închid punga și îmi savurez cafeaua. Hassan pleacă la douăzeci de minute după ce a venit. Aștept o vreme, apoi mă îndrept spre ușă, așteptându-mă speriat să fiu atacat de o trupă de intervenție în timp ce mă grăbesc spre mașină. Păstrez 22 000 de dolari pentru călătorie și îndes 50 000 în cele două cutii de table rămase. La un oficiu FedEx, aștept la rând cu cinci colete cu livrare rapidă și-i urmăresc atent pe clienții din fața mea care-și văd de treabă. Când îmi vine rândul, funcționara se uită peste formulare și întreabă cu nonșalanță:

— Ce-i înăuntru?

— Obiecte de uz casnic, câteva cărți, nimic valoros, nimic de asigurat, îi răspund, folosind cuvinte repetate cu grijă. Am un loc în Antigua și vreau să-l mai dichisesc puțin. Ea dă din cap, prefăcându-se interesată de planurile mele.

Pentru o livrare standard, în termen de trei zile, factura se ridică la 310 dolari și o plătesc folosind o carte de credit preplătită. Când plec de la ghișeu, lăsând aurul în urmă, trag adânc aer în piept și mă rog să meargă. Folosind GPS-ul mașinii mele închiriate, găsesc un oficiu UPS și trec prin aceeași procedură. Mă întorc la Palmetto Trust și îmi ia o oră să ajung la seif. Las acolo restul banilor gheață și cele patru minilingouri rămase.

Îmi ia ceva mai mult până găsesc oficiul DHL în aglomerația de la

Aeroportul Internaţional Miami, însă reuşesc în cele din urmă să ajung acolo şi să mai pun nişte colete. Mă despart de Chevy-ul Impala la o benzinărie Avis şi iau un taxi către zona de aviaţie generală a aeroportului, la mare depărtare de terminalul principal. Sunt hangare pentru avioane private, companii de charter şi şcoli de pilotaj, iar şoferul meu se rătăceşte, căutând în zadar o firmă cu numele de Aviaţie Maritimă. Oamenii ăştia au nevoie de un semn mai mare, căci cel pe care îl folosesc acum de-abia poate fi văzut de pe cea mai apropiată stradă, şi sunt cât pe ce să mă răstesc la funcţionarul de la ghişeu când intru. Reuşesc să mă abţin şi să mă relaxez.

Nu au scaner cu care să mă verifice pe mine sau bagajele, şi presupun că terminalele companiilor particulare nu sunt echipate cu astfel de aparate. Mă aştept să fiu scanat la un moment dat, după ce voi sosi în Antigua, aşa că nu risc nimic. Am vreo 30 000 de dolari în bani gheaţă, majoritatea ascunşi în bagaje, şi dacă mi le vor scotoci şi se vor ambala, voi face pe prostul şi voi plăti amenda. Am fost tentat să încerc să introduc clandestin un lingou de aur sau două, însă am decis că nu merită riscul.

La 13.30, piloţii spun că e momentul să urcăm la bord şi intrăm într-un Learjet 35, un avion mic, cam jumătate din mărimea Challengerului cu care am zburat eu şi Nathan în Jamaica. Modelul 35 poate transporta vreo şase oameni, însă dacă aceştia ar fi toţi nişte bărbaţi laţi în umeri, s-ar cam înghesui. În loc de toaletă, există o oliţă de urgenţă sub un scaun. Locul e strâmt, ca să nu spun mai mult, dar cui îi pasă? Este mult mai ieftin decât un avion mare şi la fel de rapid. Sunt singurul pasager şi mă grăbesc.

La bord se află Max Baldwin, cu actele în regulă. Malcolm Bannister s-a pensionat pentru ultima oară. Sunt sigur că vama va anunţa la un moment dat pe cineva de la FBI, şi că acesta le va raporta şefilor, după momentul iniţial de nedumerire. O să se scarpine-n cap şi o să se întrebe ce face Baldwin, care-i treaba cu avioanele particulare, de ce îşi cheltuie toţi banii? O grămadă de întrebări, însă cea mai importantă dintre ele rămâne: ce naiba face?

Nu vor avea nici cea mai mică idee dacă nu le voi spune chiar eu.

Când avionul începe să ruleze pe pistă, recitesc e-mailul către Mumphrey şi Westlake, apoi apăs „trimite“.

Este 28 iulie. Acum patru luni am părăsit Frostburgul, iar acum două luni am plecat din Fort Carson cu o faţă nouă şi un alt nume. Când încerc să îmi amintesc aceste ultime câteva săptămâni şi să le privesc în perspectivă, încep să aţipesc. Când ajungem la 12 000 de metri altitudine,

adorm de-a binelea.

Două ore mai târziu sunt trezit de turbulențe și mă uit pe geam. Trecem pe deasupra unei furtuni de vară și micul avion este zgâlțâit. Unul din piloți se întoarce și îmi face semn că totul e în regulă. Dacă zici tu, amice... Câteva minute mai târziu cerul se înseninează din nou, furtuna rămâne în urma noastră și se pot vedea frumoasele ape ale Mării Caraibilor. Conform ecranului de navigație din fața mea, suntem pe punctul de a trece pe deasupra insulei St. Croix din arhipelagul Virginelor Americane.

Sunt atâtea insule frumoase acolo jos și o asemenea diversitate... Când eram la închisoare, țineam ascuns în bibliotecă un ghid Fodor al Caraibilor, un volum gros cu două duzini de fotografii color, hărți, liste de lucruri de făcut și rezumate ale istoriei insulelor. Am visat să ajung într-o zi în Caraibe, singur cu Vanessa, doar noi doi pe un mic iaht, plutind de la o insulă la alta într-o libertate deplină și necondiționată. Nu știu să navighez și n-am avut niciodată o barcă, dar acela era Malcolm. Astăzi, Max începe o viață nouă la 43 de ani și, dacă vrea să cumpere o ambarcațiune, să învețe să navigheze și să-și petreacă tot restul vieții plutind de la o plajă la alta, cine-l poate opri?

Avionul tresaltă ușor când motoarele își încetinesc turația. Îl urmăresc pe căpitan scăzând presiunea asupra ambreiajului pe măsură ce începem lunga coborâre. Lângă ușă este un mic frigider din care îmi iau o bere. Trecem pe deasupra arhipelagului Nevis și St. Kitts, care se zărește în depărtare. Și acele două insule au legi bancare atractive și chiar le-am luat în calcul la început, când eram la Frostburg și aveam destul timp la dispoziție ca să caut locul perfect. Am luat în calcul și Insulele Cayman, dar am aflat că acum sunt cumplit de aglomerate. Insulele Bahamas sunt prea aproape de Florida și pline ochi de agenți federali americani. Puerto Rico este teritoriu american, așa că nici nu l-am mai trecut pe listă. St. Bart e renumit pentru ambuteiaje. Arhipelagul Insulelor Virgine Americane are un nivel de infracționalitate prea ridicat. În Jamaica se află Nathan acum. Am ales Antigua ca bază de operațiuni deoarece are 75 000 de locuitori, aproape toți negri ca mine, nefiind nici prea aglomerată, dar nici prea pustie. Este o insulă muntoasă cu 365 de plaje, una pentru fiecare zi a anului, sau cel puțin așa zic broșurile și site-urile de internet. Am ales Antigua deoarece băncile de acolo sunt celebre pentru flexibilitatea și discreția lor. Și, dacă dintr-un motiv sau altul insula nu îmi place, pot pleca oricând. Sunt atâtea locuri de văzut...

Aterizăm zgomotos pe pistă și ne oprim cu un scârțâit. Căpitanul se întoarce și își cere scuze. Piloții se mândresc mult cu aterizările lor line și tipul e probabil stânjenit. Ca și cum mi-ar păsa. Singurul lucru care contează acum este să ies în siguranță din avion și să intru fără incidente

în țară. Mai sunt două avioane la terminalul privat și din fericire tocmai a aterizat un aparat mare. Cel puțin zece americani adulți, în pantaloni scurți și sandale, se îndreaptă spre clădire pentru formalități. Trag de timp cât să rămân în urma lor. Pe măsură ce ofițerii de imigrație și de vamă își desfășoară controlul, îmi dau seama că nu există scanere pentru pasagerii și bagajele de la cursele particulare. Excelent! Îmi iau rămas-bun de la piloți. După ce ies din clădire, mă uit la ceilalți americani care se urcă într-o dubă și pleacă. Mă așez pe o bancă și aștept să apară taxiul.

Vila se află pe Willoughby Bay, la douăzeci de minute de aeroport. Stau pe bancheta din spate a taxiului, cu geamurile mașinii coborâte și vântul cald și sărat suflându-mi în față, în timp ce urcăm pe un versant și coborâm pe cealaltă parte a muntelui. În depărtare se văd zeci de ambarcațiuni mici ancorate într-un golf, odihnindu-se pe luciul albastru ce pare complet nemișcat.

Locuința este un apartament mobilat, cu trei camere, într-un complex care nu are vedere direct spre plajă, dar e suficient de aproape ca să se audă valurile spărgându-se de țărm. Este închiriat pe numele meu actual și chiria pe trei luni a fost achitată cu un cec de la Skelter Films. Îi plătesc cursa taximetristului și intru pe poarta din față de la Sugar Cove. O doamnă amabilă de la recepție îmi dă cheia și o broșură cu intrările și ieșirile din clădire. Intru în apartament, pornesc ventilatoarele și aerul condiționat, apoi verific camerele. Cincisprezece minute mai târziu sunt în ocean.

La ora 17.30 fix, Stanley Mumphrey și doi subalterni de-ai săi se așază lângă un difuzor aflat în centrul mesei din sala de conferințe. Peste câteva secunde, se aude vocea lui Victor Westlake, care, după ce îi salută pe cei prezenți, rostește:

— Deci, Stan, ce părere ai?

Stanley, care nu se gândise la nimic altceva de când primise e-mailul, în urmă cu patru ore, răspunde:

— Ei bine, Vic, mi se pare că trebuie mai întâi să ne hotărâm dacă îl mai credem pe tipul ăsta sau nu, ce zici? Adică tocmai a recunoscut că a greșit data trecută. Nu recunoaște că ne-a mințit, doar că a făcut o greșeală. Se joacă cu noi.

— Va fi greu să mai avem încredere în el, admite Westlake.

— Știi unde se află acum? întreabă Mumphrey.

— Tocmai a zburat din Miami în Antigua, cu o cursă privată. Vinerea trecută a zburat din Roanoke în Jamaica într-un avion particular, apoi a

reintrat duminică în țară sub numele de Malcolm Bannister.

— Ai vreo idee ce-i cu toate mișcările astea ciudate?

— Nici cea mai vagă idee, Stan. Suntem derutați. A dovedit că se pricepe să dispară și să mute bani dintr-o parte în alta.

— Înțeleg. Eu am un scenariu, Vic. Să presupunem că ne-a mințit în privința lui Quinn Rucker. Poate că Rucker este și el implicat și i-a făcut jocul lui Bannister pentru ca acesta să poată ieși din închisoare. Acum încearcă să-l facă scăpat și pe Rucker. Mie îmi sună a conspirație. Minciună, conspirație. Ce-ar fi să-i plesnim cu un rechizitoriu sigilat, să-l săltăm pe Bannister și să-l azvârlim din nou în pușcărie, și să vedem după aia cât de mult știe despre adevăratul criminal? S-ar putea să-și dea drumul la gură dacă ajunge iarăși după gratii.

— Deci acum îl crezi? întreabă Westlake.

— Nu am zis asta, Vic, în niciun caz. Dar dacă este adevărat ce scrie în e-mail, și Dusty Shiver are un alibi, atunci am dat-o în bară cu inculparea asta.

— Să vorbim cu Dusty?

— Nu va fi nevoie. Dacă are probele necesare, o să le vedem cât de curând. Ce nu pot înțelege însă, printre atâtea alte chestii, este de ce au așteptat atât de mult ca să vină cu probele.

— Da, nici eu nu înțeleg asta, rostește Westlake. Una dintre teorii ar fi că Bannister a avut nevoie de timp ca să găsească asasinul... asta, bineînțeles, dacă e să-i dăm crezare. Să fiu sincer, nu mai știu ce să cred la punctul ăsta. Și dacă Bannister știe adevărul? Noi nu avem nimic deocamdată. Nu avem nici cea mai mică probă materială. Mărturisirea este șubredă. Iar dacă Dusty are un pistol fumegând[66] Expresia idiomatică, „smoking gun“ este folosită mai ales în Statele Unite și Canada cu sensul de probă irefutabilă – în justiție, în special, în cazuri penale (n.tr.) înseamnă că o să încasăm glonțul în plin.

Mumphrey zice:

— Hai să-i punem sub acuzare și să-i strângem cu ușa. O să convoc marele juriu mâine și vom obține o inculpare în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Cât de greu va fi să punem mâna pe Bannister în Antigua?

— Al naibii de greu! Va trebui să fie extrădat. Ar putea dura câteva luni. În plus, ar putea să dispară din nou. Tipul ăsta e chiar bun. Așteaptă să vorbesc cu șeful înainte să convoci marele juriu.

— Bine. Însă dacă Bannister cere imunitate, atunci sună ca și cum ar fi comis o infracțiune și vrea să facă un târg, nu?

Westlake se gândește o clipă, apoi spune:

— Se întâmplă foarte rar ca un om nevinovat să ceară imunitate. Se întâmplă, dar nu prea des. La ce infracțiune te gândești?

— Nimic specific, dar vom găsi noi una. Escrocheria, de exemplu. Sunt

sigur că putem forța un pic Legea OICE ca să corespundă nevoilor noastre. Conspirație în vederea obstrucționării justiției. Dezinformarea instanței și a FBI-ului. Dacă mă gândesc, rechizitoriul se lungește cu cât vorbim mai mult. Am început să mă enervez, Vic. Bannister și Rucker au fost amici la Frostburg și au venit cu planul ăsta. Rucker a fugit de-acolo în decembrie. Judecătorul Fawcett a fost ucis în februarie. Și acum se pare că Bannister ne-a vândut tot felul de gogoși despre Rucker și motivele acestuia. Nu știu ce crezi tu, Vic, dar eu încep să cred că am fost trași pe sfoară.

— Hai să nu ne ambalăm. Primul lucru pe care trebuie să îl facem este să stabilim dacă Bannister spune adevărul.

— Bine, și cum propui să facem asta?

— Hai să așteptăm să vedem ce are Dusty. Între timp, o să vorbesc cu șeful meu. Discutăm mâine din nou.

— S-a făcut.

| CAPITOLUL 41 |

LA O TUTUNGERIE DIN centrul orașului St. John, văd ceva care mă îngheață, apoi mă face să zâmbesc. Este o cutie de Lavos, o marcă obscură de trabucuri produse în Honduras, care costă dublu în Statele Unite. Modelul torpedo, de zece centimetri, se vinde cu 5 dolari în Antigua și cu 10 dolari la tutungeria din centrul orașului Roanoke, pe nume Vandy's Smokes. De acolo își achiziționa de obicei judecătorul Fawcett marca sa preferată. Pe partea de jos a patru dintre cele paisprezece cutii de Lavo pe care le-am depozitat în bănci se află un abțibild alb și pătrat de la Vandy's, cu adresă și număr de telefon.

Cumpăr douăzeci de trabucuri Lavo și admir cutia. E făcută din lemn, nu din carton, iar numele pare să fi fost gravat pe capac. Era lucru știut că judecătorul Fawcett se plimba pe Lacul Higgins în canoea sa, pufăind trabucuri Lavo în timp ce pescuia și savura singurătatea. Evident, a păstrat cutiile goale.

Vasele de croazieră nu au ajuns încă, așa că zona centrală este liniștită. Comercianții stau la umbră, în fața magazinelor, sporovăind și râzând în dialectul lor seducător și săltăreț de engleză britanică. Hoinăresc de la un magazin la altul, pierzând noțiunea timpului. Am trecut de la plictiseala de moarte a vieții de închisoare, la nebunia antrenantă a găsirii unui criminal și a prăzii sale, și apoi la asta, tihna și lâncezeala vieții pe o insulă. Prefer ultima variantă, din motive evidente, dar și pentru că reprezintă momentul acesta, prezentul și viitorul. Max este o nouă persoană, cu o nouă viață, iar restul rămâne rapid în urmă.

Îmi cumpăr niște haine, pantaloni scurți și tricouri, lucruri pentru plajă, apoi mă duc la banca mea, Banca Regală a Caraibilor de Est, și flirtez cu tipa drăguță de la recepție. Ea îmi arată unde trebuie să merg și ajung în cele din urmă la funcționara de la trezorerie. Aceasta îmi verifică pașaportul, apoi mă conduce în străfundul băncii. La prima mea vizită făcută aici, acum nouă săptămâni, am închiriat două dintre cele mai mari seifuri disponibile. Rămas singur cu ele acum, las acolo niște bani gheață și hârtii nefolositoare, întrebându-mă cât va mai trece până ce vor fi umplute cu mici lingouri de aur. Flirtez la ieșire și promit să mă întorc în curând.

Închiriez un Beetle decapotabil pe o lună, las capota jos, îmi aprind un Lavo și încep turul insulei. După câteva minute, mă simt amețit. Nu-mi

mai amintesc când am fumat ultima oară trabuc și nu știu sigur de ce o fac acum. Trabucul Lavo este scurt și negru și chiar pare tare. Îl azvârl pe geam și merg mai departe.

FedEx câștigă cursa. Primele colete sosesc luni, pe la amiază, și deoarece m-am tot foit pe lângă Sugar Cove, văd camioneta când oprește în față. Domnișoara Robinson, femeia cumsecade de la recepție, a auzit deja varianta completă a poveștii. Sunt un scriitor/producător de film, retras la vila ei pentru următoarele trei luni, străduindu-mă din toate puterile să termin un roman și scenariul bazat pe respectivul roman. Între timp, partenerii mei filmează deja scenele preliminare. Bla, bla, bla. Așa se face că aștept aproximativ douăzeci de colete cu livrare rapidă din Miami: manuscrise, fișe de lectură, materiale video, ba chiar și niște echipament. Femeia este vizibil impresionată.

De-abia aștept ziua în care voi putea înceta cu minciunile.

După ce intru în vilă, deschid cutiile. Dintr-o cutie de table scot două lingouri; dintr-o trusă de scule, patru; dintr-un roman cartonat, unul; și încă două din altă cutie de table. În total nouă, toate aparent neatinse în timpul călătoriei din Miami în Antigua. Mă întreb adeseori care-i povestea lor. Cine a extras aurul? De pe ce continent? Cine l-a turnat în lingouri? Cum a ajuns în America? Și așa mai departe. Însă știu că aceste întrebări vor rămâne fără răspuns.

Mă grăbesc să ajung în St. John, la Banca Regală a Caraibilor de Est, și să pun prețioasele lingouri la adăpost.

Al doilea e-mail al meu către domnii Westlake și Mumphrey sună așa:

> Bună, băieți.
>
> Tot eu vă deranjez. Să vă fie rușine că nu mi-ați răspuns la e-mailul de acum două zile. Dacă vreți să îl găsiți pe ucigașul judecătorului Fawcett, atunci trebuie să mai lucrați la abilitățile voastre de comunicare. Eu nu plec nicăieri.
>
> Pun pariu că prima voastră reacție este să născociți vreo acuzație fantezistă și să porniți pe urmele mele și ale lui Quinn Rucker. Știu că nu vă puteți abține, pentru că, la urma urmelor, sunteți agenți ai guvernului federal și asta vă stă în fire. Ce-o fi în neregulă cu sistemul nostru penal de-i face pe tipi ca voi să vrea să bage toată lumea la închisoare? E de-a dreptul jalnic, sincer. Am întâlnit zeci de oameni cumsecade la închisoare; oameni care nu au vătămat niciodată pe cineva și oameni care nu ar mai da-o niciodată în bară, însă care, „mulțumită“ vouă, ispășesc pedepse grele și și-au văzut viețile distruse.

Însă mă îndepărtez de la subiect. Uitați de-o altă inculpare. Nu puteți să vă susțineți acuzațiile, nu că asta v-ar fi oprit vreodată, dar chiar nu există niciun paragraf în vastul vostru Cod Federal pe care să-l puteți folosi împotriva mea.

Ce e și mai important: nu mă puteți prinde. Dacă faceți ceva prostesc, o să dispar din nou. Nu mă mai întorc niciodată la închisoare.

Am atașat patru fotografii color la acest e-mail. Primele trei sunt fotografii ale aceleiași cutii de trabucuri, o cutie din lemn castaniu-închis lucrată de mână undeva prin Honduras. În această cutie, un muncitor a așezat cu grijă douăzeci de bucăți de Lavo, un trabuc tare, negru, aromat și aproape letal, cu vârful conic. Cutia a fost expediată unui importator din Miami și de acolo a fost trimisă mai departe la Vandy's Smokes, în centrul Roanoke-ului, unde a fost cumpărată de onorabilul Raymond Fawcett. Evident, judecătorul Fawcett a fumat trabucuri Lavo mulți ani și a păstrat cutiile goale. S-ar putea să fi găsit și voi câteva când ați percheziționat cabana după crime. Am o bănuială că, dacă îl întrebați pe patronul de la Vandy's, acesta vă va spune că îl știa bine pe judecătorul Fawcett și îi cunoștea preferințele oarecum extravagante în materie de trabucuri.

Prima fotografie este a cutiei, așa cum apare ea în magazin. Este un cub aproape perfect, cu latura de 12,7 centimetri – neobișnuit pentru o cutie de trabucuri. A doua fotografie este făcută din lateral. Cea de-a treia înfățișează partea inferioară a cutiei, arătând clar abțibildul alb de la Vandy's Smokes.

Această cutie a fost luată din seiful judecătorului Fawcett cu puțin timp înainte să fie executat. Ea se află acum în posesia mea. V-aș da-o, dar mai mult ca sigur are pe ea amprentele criminalului, și nu aș vrea să vă stric surpriza.

A patra fotografie este motivul pentru care discutăm noi acum. Ea înfățișează trei lingouri de aur de 300 de grame, minilingouri mici și perfecte fără niciun semn de înregistrare sau de identificare (vom reveni mai târziu pe marginea subiectului). Puiuții ăștia erau puși câte treizeci într-o cutie de trabucuri și ascunși în seiful judecătorului Fawcett.

Deci, acum am elucidat un mister. De ce a fost ucis? Cineva știa că stă pe o mină de aur.

Însă cel mai mare mister încă vă bântuie. Criminalul este în continuare în libertate și, după șase luni de bâlbâială, împleticeală, alergat după cai verzi pe pereți, pufnit, făcut pe cocoșii și mințit, NU AVEȚI NICI CEA MAI MICĂ IDEE CINE ESTE!

Hai, băieți, dați-vă bătuți! Hai să ne-nțelegem și să clasăm dosarul ăsta.

Prietenul vostru, Malcolm

Victor Westlake își contramandă încă o cină cu soția și, vineri seară, la ora 19, intră în biroul șefului său, directorul FBI, domnul George McTavey.

Doi subalterni de-ai lui McTavey rămaseră în birou ca să ia notițe și să aducă dosare. Se așezară la o masă lungă de conferințe, epuizați cu toții după o nouă săptămână interminabilă.

McTavey primise un raport complet, așa că nu mai era nevoie să se treacă prin lucruri deja cunoscute. Începu cu obișnuita-i: „E ceva ce nu știu?“ Trebuia să te aștepți mereu la această întrebare și, dacă știai ce-i mai bine pentru tine, trebuia să răspunzi la ea cât puteai de sincer.

— Da, replică Westlake.

— Ascult.

— Creșterea bruscă a prețului aurului a dus la o cerere uriașă pentru acesta, și asistăm la tot soiul de înșelătorii. Toți cămătarii din țară sunt acum negustori de aur, și nu vă puteți închipui porcăriile cumpărate și vândute în ziua de azi. Am desfășurat o anchetă în New York City anul trecut asupra unor comercianți cu oarecare reputație, care topeau aurul, îl diluau și apoi îl vindeau ca fiind aur pur. Nu s-a ajuns încă la inculpări, însă cazul nu s-a clasat. În această perioadă, un informator care lucra pentru un traficant a pus mâna pe un lingou de 300 de grame fără număr de înregistrare. O puritate de 99,9%, marfă de calitate excelentă, la un preț neobișnuit. A întrebat în stânga și-n dreapta și a aflat că un tip pe nume Ray Fawcett venea din când în când și vindea câteva lingouri, cu o reducere modică, pe bani gheață, bineînțeles. Avem o înregistrare care îl înfățișează pe Fawcett în magazinul de pe Forty Seventh Street în decembrie, cu două luni înainte să fie asasinat. Se pare că venea la New York de două ori pe an, făcea târgul și se întorcea la Roanoke cu un sac plin de bani. Dosarele sunt incomplete, însă, bazându-ne pe ce avem, se pare că ar fi vândut aur de cel puțin 600 000 de dolari în ultimii patru ani în New York City. Nu-i nimic ilegal în asta, presupunând, desigur, că aurul era proprietatea personală a judecătorului Fawcett.

— Interesant, dar...?

— I-am arătat informatorului nostru fotografia aurului făcută de către Bannister. După cum ne-a zis, aurul e identic. Bannister are aurul. Cât este? Asta nu avem de unde știi. Cutia de trabucuri se potrivește. Aurul e același și, presupunând că îl are de la criminal, atunci sigur trebuie să cunoască adevărul.

— Și teoria ta este...?

— Malcolm Bannister și Quinn Rucker au fost închiși împreună la Frostburg și au fost prieteni mai apropiați decât am bănuit noi. Unul din ei a aflat de Fawcett și de comoara lui de aur, așa că și-au pregătit escrocheria. Rucker fuge de la închisoare, intră la dezintoxicare pentru alibi, apoi așteaptă ca ucigașul să lovească. Când se întâmplă asta, planul lor devine deodată operațional. Bannister îl toarnă pe Rucker, care dă o mărturie

falsă, ceea ce duce imediat la inculpare, iar Bannister scapă. După ce iese de-acolo, trece prin programul de protecție a martorilor, iese din el și izbutește cumva să găsească aurul și pe ucigaș.

— Nu ar fi fost nevoit să îl omoare pe criminal ca să pună mâna pe aur?

Westlake ridică din umeri, neavând nici cea mai mică idee.

— Poate că da sau poate că nu. Bannister vrea imunitate și putem să punem pariu că va solicita eliberarea lui Rucker. Quinn mai are cinci ani de ispășit din pedeapsa inițială, plus alți câțiva pentru evadare. Dacă ai fi Bannister, ce te-ar împiedica să încerci să-ți scapi și prietenul? Dacă ucigașul a murit între timp, atunci Regula 35 s-ar putea să nu meargă în cazul lui Quinn. Nu știu. Avocații sunt la parter, storcându-și creierii să găsească un răspuns.

— Mda, asta-i întotdeauna reconfortant, zise McTavey. Care-i dezavantajul unei înțelegeri cu Bannister?

— Am mai făcut o înțelegere cu el și ne-a mințit.

— Bine, dar ce-are de câștigat acum dacă minte?

— Nimic. Aurul e la el.

Chipul obosit și îngrijorat al lui McTavey se înveseli brusc. Chicoti, își ridică mâinile și spuse:

— Superb, genial, îmi place la nebunie! Trebuie să-l angajăm pe tipul ăsta pentru că-i mult mai deștept decât noi. Cât tupeu! Obține inculparea bunului său prieten pentru uciderea cu premeditare a unui judecător federal, știind în tot acest timp că îl poate scoate din belea oricând. Glumești? Noi suntem cei care pică de proști.

Westlake nu se putu abține să nu se alăture și el distracției. Zâmbi și clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

McTavey continuă:

— Nu minte, Vic, pentru că nu are niciun motiv. Minciunile au fost importante înainte, în timpul primei faze a proiectului, dar nu și acum. Acum e vremea adevărului, iar Bannister știe adevărul.

Westlake încuviințează.

— Deci care-i planul nostru?

— Ce poziție are procurorul federal în noua situație? Cum îl cheamă?

— Mumphrey. O ține pe-a lui, cu o nouă inculpare, dar asta n-o să se întâmple.

— Știe totul?

— Nu, sigur că nu. Nu știe că noi am aflat că Fawcett vindea aur în New York.

— O să iau o gustare mâine-dimineață cu procurorul general. O să-i explic ce facem ca să-l pună și pe Mumphrey în temă. Vă sugerez să vă întâlniți cu Bannister cât mai repede cu putință și să puneți odată capăt

acestei poveşti. M-am săturat până peste cap de judecătorul Fawcett, Vic, mă-nţelegi?

— Da, domnule.

| CAPITOLUL 42 |

AȘTEPT O ALTĂ CURSĂ care are întârziere în terminalul ca un cuptor al aeroportului internațional V.C. Bird, dar nu sunt deloc enervat sau neliniștit. Deja, după patru zile petrecute în Antigua, mi-am lăsat ceasul de mână într-un sertar și am trecut pe ora insulei. Schimbările sunt subtile, însă renunț treptat la obiceiurile frenetice ale vieții moderne. Mișcările mele sunt mai încete, gândurile, clare; scopurile mele, inexistente. Trăiesc clipa, aruncând câteodată un ochi leneș spre ziua de mâine; în afară de asta, nu vreau să fiu deranjat, absolut deloc.

Vanessa arată ca un fotomodel când coboară pe treptele cursei de navetă din San Juan. O pălărie de paie cu borul larg, ochelari de soare de firmă, o rochie de vară delicios de scurtă și grația detașată a unei femei care știe că arată trăsnet. Zece minute mai târziu, suntem în Beetle și îmi pun mâna pe coapsa ei. Mă anunță că a fost concediată, din cauza îndelungatei absențe nemotivate. Și a indisciplinei. Pufnim în râs. Cui îi pasă?

Mergem să luăm prânzul la Great Reef Club, aflat pe un promontoriu cu vedere la ocean și unde panorama te hipnotizează. Clienții sunt britanici bogați. Noi doi suntem singurele persoane de culoare de la mese, deși toți angajații sunt negri. Mâncarea este rezonabilă și-atât, așa că ne promitem să căutăm alte localuri, unde să mâncăm alături de oameni adevărați. Tehnic vorbind, bănuiesc că suntem și noi bogați acum, dar îmi este cu neputință să gândesc în acești termeni. Nu ne dorim atât de mult banii, cât libertatea și siguranța. Presupun că ne vom obișnui cu o viață mai bună.

După o baie în ocean, Vanessa vrea să exploreze Antigua. Lăsăm capota jos, găsim un post de muzică reggae la radio și gonim pe drumurile înguste ca doi tineri îndrăgostiți care, în sfârșit, evadează. Mângâindu-i picioarele și admirându-i surâsul, îmi vine greu să concep că am ajuns atât de departe. Mă minunez de norocul nostru.

Întrunirea se desfășoară la Blue Waters Hotel, în colțul nord-vestic al insulei. Intru în clădirea principală, construită în stil colonial, în holul aerisit, singur-singurel. Observ doi agenți deghizați stângaci în turiști, bând un suc și încercând să nu dea de bănuit. Un turist adevărat are o

atitudine relaxată și nepăsătoare, în vreme ce un agent federal care se dă drept turist nu se simte în largul lui. Mă întreb câți agenți, procurori, directori adjuncți și așa mai departe au reușit să se lipească de această mică excursie în insule, cu tot cu soții, pe banii Unchiului Sam, desigur. Trec pe sub arcade, pe lângă casele ce par făcute din turtă dulce, de-a lungul unor gărdulețe albe, îndreptându-mă spre o aripă unde se pot discuta afaceri.

Ne întâlnim într-un mic apartament de la etajul doi, cu vedere spre plajă. Sunt întâmpinat de Victor Westlake, Stanley Mumphrey și de alți patru oameni ale căror nume nici nu mă mai ostenesc să le reții. Duse sunt costumele închise la culoare și cravatele sobre, înlocuite de cămăși de golf și de bermude. Deși este începutul lui august, picioarele palide din cameră nu par să fi văzut soarele. Atmosfera este relaxată; nu am mai văzut niciodată atâtea zâmbete la o întâlnire atât de importantă. Oamenii ăștia sunt crema celor care luptă împotriva infracționalității, obișnuiți cu zile grele, fără pic de umor, și această mică diversiune e ca un vis pentru ei.

Am o ultimă îndoială care nu-mi dă pace, anume că aș putea nimeri într-o capcană. Ar putea fi o înscenare, iar tipii ăștia ar putea să scoată un rechizitoriu, un mandat, un ordin de extrădare și orice altceva m-ar putea arunca înapoi în închisoare. Pentru acea eventualitate, Vanessa are un plan prin care să asigure protecția bunurilor noastre. Ea e la nici două sute de metri distanță, așteptând.

Nu sunt surprize. Am vorbit destul la telefon ca să știm detaliile, așa că trecem direct la treabă. De pe un telefon cu difuzor, Stanley sună la Roanoke, la biroul lui Dusty Shiver, care acum nu îl mai apără doar pe Quinn Rucker, ci și pe sora acestuia, Vanessa, și pe mine. Când răspunde, Dusty glumește pe seama faptului că ratează distracția din Antigua. Agenții federali se prăpădesc de râs.

Mai întâi, ne mai uităm o dată peste înțelegerea prin care ni se acordă imunitate și care practic stipulează că guvernul nu ne va inculpa pe mine, Quinn, Vanessa Young sau Denton Rucker (cunoscut și ca Dee Ray) pentru niciun delict săvârșit pe parcursul anchetei criminalistice în cazul judecătorului Raymond Fawcett și al lui Naomi Clary. Le trebuie paisprezece pagini ca să spună asta, dar termenii folosiți mă satisfac. Dusty a citit și el actul și vrea ca biroului lui Mumphrey să efectueze câteva modificări minore. Fiind avocați, sunt nevoiți să se târguiască puțin, dar ajung într-un final la un acord. Documentul este redactat din nou, în cameră, apoi semnat și expediat printr-un e-mail unui magistrat federal din Roanoke. Peste treizeci de minute, o copie este trimisă înapoi, tot prin e-mail, cu aprobarea și semnătura magistratului. Din punct de vedere legal, suntem blindați.

Libertatea lui Quinn este o chestiune ceva mai complicată. În primul rând, există o hotărâre de retragere a acuzațiilor în cazul crimelor, iar aceasta conține niște termeni neutri introduși de Mumphrey și de oamenii lui, în încercarea de a pasa o parte din responsabilitatea pentru acuzarea neîntemeiată. Eu și Dusty obiectăm și termenii sunt eliminați în cele din urmă. Hotărârea este trimisă magistratului din Roanoke, iar acesta o semnează imediat.

Apoi urmează o moțiune de aplicare a Regulii 35, prin care i se comută sentința și este pus în libertate. Aceasta a fost depusă la curtea federală din D.C., unde el fusese condamnat pentru distribuire de cocaină, însă Quinn se află încă la închisoare, în Roanoke. Repet ce am mai zis de nenumărate ori înainte: nu îmi voi îndeplini partea mea din învoială până când nu este eliberat Quinn. Punct. S-a convenit asupra acestui aspect, însă este nevoie de acțiunile coordonate ale mai multor oameni, cu instrucțiuni ce vin acum dintr-un mic stat insular, cunoscut ca Antigua. Judecătorul care l-a condamnat pe Quinn în D.C. este la curent, însă este prins într-o ședință la tribunal. Serviciul șerifilor federali simte nevoia să intervină și insistă să îl transfere pe Quinn la momentul potrivit. La un moment dat, cinci dintre cei șase avocați care participă la întrevedere vorbesc la telefoanele celulare, iar doi dintre ei mai aruncă între timp și-un ochi pe laptop.

Luăm o pauză și Vic Westlake mă cheamă să bem o răcoritoare împreună. Găsim o masă sub o terasă de lângă o piscină, departe de celelalte, și comandăm ceai cu gheață. El se preface supărat pe timpul pierdut și așa mai departe. Presupun că are un microfon la el și probabil vrea să vorbească despre aur. Sunt tot numai un zâmbet, ca un antiguan relaxat, însă am toate simțurile în alertă.

— Și dacă vom avea nevoie de mărturia ta la tribunal? mă întreabă el grav.

— Am discutat pe larg despre asta și am crezut că lucrurile sunt clare.

— Știu, știu, zice el, dar dacă vom avea nevoie de dovezi suplimentare?

De vreme ce nu cunoaște încă numele criminalului sau circumstanțele, această întrebare este prematură, fiind probabil o încălzire pentru altceva.

— Răspunsul meu este nu, bine? Am explicat cât se poate de clar. Nu am de gând să mă mai întorc vreodată în Statele Unite. Chiar mă gândesc în mod serios să renunț la cetățenie și să devin antiguan cu acte în regulă și, dacă nu voi mai călca niciodată pe pământ american, voi muri fericit.

— Eh, exagerezi un pic, nu crezi, Max? rostește el pe un ton pe care îl disprețuiesc. Acum ai imunitate deplină.

— Îți vine ușor să spui asta, Vic, însă tu nu ai stat la închisoare pentru o infracțiune pe care nu ai comis-o. Guvernul federal m-a înșfăcat o dată și aproape mi-a distrus viața; asta nu o să se mai întâmple vreodată. Sunt

norocos că am primit o a doua șansă și, poate în mod ciudat, ezit când vine vorba de a intra din nou sub jurisdicția voastră.

El soarbe din ceai și se șterge la gură cu un șervețel.

— O a doua șansă. Să începi o viață nouă, fericită, cu o căruță de bani.

Îl privesc fără să scot o vorbă. După câteva secunde, el spune, puțin stingherit:

— Nu am discutat despre aur, nu-i așa, Max?

— Nu.

— Hai să discutăm, atunci. Ce-ți dă ție dreptul să îl păstrezi?

Mă uit la un nasture de la cămașa lui și rostesc răspicat:

— Nu știu despre ce vorbești. Nu am eu aurul. Punct.

— Cum rămâne cu cele trei minilingouri din fotografia pe care ne-ai trimis-o prin e-mail săptămâna trecută?

— Acelea sunt probe și la momentul potrivit vi le voi preda, împreună cu cutia de trabucuri din cealaltă fotografie. Bănuiesc că aceste mici obiecte sunt pline de amprente, atât ale lui Fawcett, cât și ale criminalului.

— Minunat, și marea întrebare care va rămâne va fi: unde-i restul aurului?

— Nu știu.

— Bine. Trebuie să înțelegi, Max, că va fi important pentru punerea sub acuzare a criminalului să se știe ce se afla în seiful judecătorului Fawcett. Ce i-a adus moartea? La un moment dat, va trebui să aflăm totul.

— Poate că nu veți afla totul niciodată. Vor fi probe mai mult decât suficiente pentru a-l condamna pe acest criminal. Dacă guvernul o dă în bară cu acuzarea, asta deja nu mai este problema mea.

O altă înghițitură și o privire exasperată. Apoi:

— Nu ai dreptul să-l păstrezi, Max.

— Ce să păstrez?

— Aurul.

— Aurul nu-i la mine. Însă, vorbind la modul ipotetic, într-o asemenea situație eu cred că prada nu aparține nimănui. În niciun caz nu este proprietatea guvernului; nu a fost luată de la contribuabili. Nu ați avut-o niciodată în posesie și nu puteți emite nicio pretenție legitimă asupra ei. Nu ați văzut-o niciodată și nici măcar nu știți sigur dacă există. Nu îi aparține criminalului; și el e tot un hoț. A furat-o de la un funcționar public care a obținut-o, bănuim, prin corupție. Și dacă ați putea identifica totuși sursa inițială a prăzii și ați încerca să o restituiți, tipii ăia fie s-ar face că plouă, fie ar fugi mâncând pământul. Pur și simplu e pe-acolo, pe undeva, prin nori, cam ca internetul, care nu aparține nimănui.

Îmi ridic mâinile spre cer când termin acest răspuns îndelung exersat.

Westlake zâmbește, deoarece știm amândoi adevărul. E o sclipire în

ochii săi, de parcă ar vrea să râdă și să-mi zică: „Excelent lucrat!“ Bineînțeles, nu se întâmplă așa ceva.

Ne întoarcem în apartament și suntem informați că judecătorul din D.C. este încă ocupat cu chestiuni mai importante. Nu am de gând să-mi pierd timpul la masă cu niște agenți federali, așa că mă duc să mă plimb pe plajă. O sun pe Vanessa, îi spun că lucrurile se desfășoară cu încetineală și că, nu, n-am văzut cătușe sau arme. Până acum totul e pe față. Quinn ar trebui să fie eliberat în curând. Ea îmi spune că Dee Ray este în biroul lui Dusty, așteptându-și fratele.

În pauza de prânz, judecătorul care l-a condamnat pe Quinn la șapte ani de închisoare pentru trafic de droguri semnează, fără prea mare tragere de inimă, un ordin de aplicare a Regulii 35 de comutare a pedepsei. Cu o zi înainte discutase cu Stanley Mumphrey, Victor Westlake și cu șeful acestuia din urmă, George McTavey, și, pentru a accentua importanța situației, cu procurorul general al Statelor Unite.

Quinn a fost transportat imediat din închisoarea din Roanoke în cabinetul de avocatură al lui Dusty Shiver, unde l-a îmbrățișat pe Dee Ray și s-a schimbat în jeanși și într-un tricou. După o sută patruzeci de zile de la arestarea lui ca urmărit general în Norfolk, Virginia, Quinn este din nou un om liber.

Se face aproape 14.30 până sunt semnate, examinate și verificate toate ordinele și documentele și, în ultima clipă, ies din cameră și îl sun pe Dusty. Acesta mă asigură că „i-am prins de beregată“, că toate actele sunt în ordine, toate drepturile sunt protejate, toate promisiunile îndeplinite.

— Poți să începi să ciripești, rostește el, râzând.

La șase luni după ce am ajuns la instituția corecțională federală Louisville, am acceptat să mă uit peste cazul unui traficant de droguri din Cincinnati. Instanța îi calculase complet eronat perioada sentinței, greșeala era evidentă, așa că am depus o moțiune prin care ceream eliberarea imediată a tipului, de vreme ce își ispășise deja pedeapsa. A fost una dintre acele rare ocazii în care totul a funcționat perfect și rapid și, în două săptămâni, clientul meu a ajuns acasă. Deloc surprinzător, în penitenciar s-a aflat despre asta și am fost catalogat imediat drept un avocat de închisoare strălucit, capabil să săvârșească miracole. Am fost asediat cu cereri de a mă uita peste cazurile deținuților și de a-mi face

scamatoriile, și a trecut ceva timp până s-a mai domolit agitația.

Tot cam pe-atunci, un tip pe nume Nattie a intrat în viața mea și mi-a consumat mai mult timp decât mi-aș fi dorit. Era un puști alb și slăbănog, arestat pentru distribuire de metamfetamină în Virginia de Vest, și ținea neapărat să mă uit peste cazul lui, să pocnesc din degete și să-l scot din închisoare. Nattie era simpatic, așa că m-am uitat peste hârtiile lui și am încercat să-l conving că nu era nimic de făcut. El a început să vorbească despre o recompensă; mai întâi au fost vagi referiri la foarte mulți bani ascunși undeva, și cum o parte din aceștia ar putea fi ai mei dacă reușeam să-l scot din închisoare. A refuzat să creadă că nu-l pot ajuta. În loc să accepte realitatea, a devenit și mai obsedat, și mai convins că pot găsi o portiță legislativă sau că pot depune o moțiune prin care să-l scot de acolo. La un moment dat, a pomenit în sfârșit ceva despre o cantitate de lingouri de aur, și m-am gândit că și-a pierdut mințile. L-am luat în râs și, ca să-și dovedească spusele, mi-a povestit totul. M-a pus să jur că voi păstra secretul și mi-a promis jumătate din comoară dacă îl ajut.

În copilărie, Nattie fusese un găinar desăvârșit, iar în adolescență a nimerit în universul metamfetaminei. Se muta des, scăpându-le printre degete agenților brigăzii antidrog, recuperatorilor, șerifilor, taților cu fiice însărcinate și rivalilor din celelalte găști de traficanți. A încercat să se îndrepte de câteva ori, dar a revenit la viața în afara legii. Vedea cum verii și prietenii lui își distrug viața cu drogurile, fie ajungând dependenți, fie infractori condamnați, și chiar își dorea să facă mai mult cu viața sa. Avea o slujbă de casier într-un magazin de țară pierdut prin munții de lângă orășelul Ripplemead, când a fost abordat de un străin care i-a oferit 10 dolari pe oră pentru ceva muncă fizică. Nimeni din magazin nu-l mai văzuse vreodată pe străin și nici nu aveau să-l mai vadă. Nattie scotea 5 dolari pe oră, bani gheață, nedeclarați la fisc, și a acceptat imediat oportunitatea de a câștiga mai mult. După serviciu, Nattie s-a întâlnit cu străinul într-un loc stabilit dinainte și l-a urmat pe un drumeag îngust de pământ până la o cabană construită în coasta unui deal abrupt, chiar deasupra unui mic lac. Străinul s-a prezentat ca fiind Ray și conducea o camionetă drăguță cu o cutie de lemn în spate. După cum s-a dovedit, cutia conținea un seif de 225 de kilograme, mult prea mult pentru ca Ray să se descurce cu el de unul singur. Au folosit un cablu și o creangă de copac ca să facă un scripete și au reușit să scoată seiful din camionetă, să îl coboare pe pământ și, într-un final, în pivnița cabanei. A fost o muncă plictisitoare și istovitoare, și le-a luat aproape trei ore ca să aducă seiful înăuntru. Ray l-a plătit cu bani gheață, i-a mulțumit și și-a luat rămas-bun.

Nattie i-a spus fratelui său, Gene, care se afla în apropiere, ascunzându-se de șeriful de la două districte distanță. Seiful și conținutul său le-a

stârnit curiozitatea celor doi fraţi, care s-au hotărât să investigheze. După ce s-au asigurat că Ray a plecat de la cabană, au încercat să pătrundă înăuntru, dar au fost opriţi de uşile masive de stejar, de sticla incasabilă şi de zăvoarele groase. Astfel că pur şi simplu au scos din balamale o fereastră de la pivniţă. Nu au putut găsi seiful înăuntru, însă şi-au dat seama cine este Ray. Răsfoind prin nişte hârtii de pe o măsuţă de lucru, au descoperit că vecinul lor era un judecător federal cu greutate din Roanoke. Chiar era un articol în ziar despre un proces important legat de mineritul de uraniu din Virginia, prezidat de onorabilul Raymond Fawcett.

S-au dus apoi în Roanoke, au găsit tribunalul federal şi au urmărit vreo două ore desfăşurarea depoziţiilor. Nattie purta ochelari şi o şapcă de baseball, în eventualitatea în care judecătorul s-ar fi plictisit şi şi-ar fi aruncat privirea prin sală. Erau numeroşi spectatori, iar Ray nu-şi ridică deloc privirea. Convinşi că au descoperit ceva important, fraţii s-au întors la cabană, au intrat pe aceeaşi fereastră de la pivniţă şi au căutat din nou seiful. Trebuia să fie în pivniţa strâmtă, deoarece acolo îl lăsaseră Nattie şi judecătorul. Un perete era acoperit cu rafturi pline cu cărţi groase de drept, şi fraţii au ajuns la concluzia că trebuie să fie un spaţiu ascuns în spatele peretelui. Au scos cu grijă fiecare carte, s-au uitat în spatele ei, apoi au pus-o la loc. Le-a luat ceva vreme, dar în cele din urmă au găsit un comutator care activa o uşă secretă. După ce aceasta s-a deschis, seiful le-a apărut înaintea ochilor, la nivelul podelei, aşteptând să fie descuiat. Însă asta s-a dovedit a fi imposibil, deoarece avea o tastatură digitală care cerea, bineînţeles, introducerea unui cod. S-au jucat la ea vreo două zile, însă fără succes. Au petrecut mult timp în cabană, dar au avut întotdeauna grijă să nu lase vreo urmă. Într-o vineri, Gene s-a dus cu maşina în Roanoke, aflat cam la o oră distanţă, a mers la tribunal, a văzut ce face judecătorul, apoi a aşteptat ca acesta să-şi termine programul pe acea săptămână, urmând să se întoarcă la serviciu luni dimineaţă, la ora nouă. Gene l-a urmărit până la apartamentul său şi a văzut cum îşi încarcă maşina cu ceea ce părea a fi o pungă maronie de cumpărături, o cutie frigorifică, câteva sticle de vin, o geantă de sală, două serviete voluminoase şi un teanc de cărţi. Ray a plecat singur din apartament şi a pornit spre vest. Gene l-a sunat pe Nattie şi i-a zis că Ray venea spre el. Nattie a curăţat cabana, a pus la loc fereastra de la pivniţă, a şters toate urmele de bocanci de pe pământul de lângă verandă şi s-a căţărat într-un copac aflat la mai puţin de cincizeci de metri distanţă. Şi, într-adevăr, o oră mai târziu, judecătorul Fawcett a sosit la cabană, şi-a descărcat camioneta şi a tras un pui de somn în hamacul de pe verandă, urmărit de Nattie şi de Gene din pădurea deasă din jur. A doua zi, sâmbătă, judecătorul Fawcett şi-a tras canoea la marginea apei, a pus în ea două undiţe şi nişte sticle de apă, şi-a aprins un trabuc scurt şi închis la culoare

și a pornit pe lacul Higgins. Nattie l-a urmărit prin binoclu, în vreme ce Gene a scos fereastra și a intrat iarăși în cabană. Ușa secretă era deschisă, seiful se vedea, dar era închis și încuiat. După această nouă încercare nereușită, Gene ieși repede din pivniță, puse fereastra la loc în balamale și se ascunse în pădure.

Băieții erau hotărâți să afle ce se afla în seif, dar aveau și răbdare. Ray nu avea habar că era urmărit și, dacă își tot sporea comoara cu fiecare săptămână care trecea, atunci nu era nicio grabă. În următoarele două vineri, Gene a ținut sub supraveghere tribunalul din Roanoke, dar judecătorul a rămas până târziu la serviciu. Se apropia o sărbătoare federală și ei bănuiau că judecătorul ar putea pleca într-un weekend prelungit. Conform articolelor din ziare, procesul era istovitor și foarte dificil și judecătorul Fawcett se afla sub o presiune imensă. Bănuiala lor s-a adeverit. Vineri, la ora două după-amiaza, ședința fu suspendată până marți dimineața, la ora nouă. Gene îl urmări pe Ray încărcându-și mașina și pornind spre lac, singur.

Cabana era prea departe în munți ca să aibă electricitate sau gaze; așadar, nu avea aer condiționat sau încălzire, cu excepția unui șemineu mare. Mâncarea și băuturile erau ținute la rece în cutia frigorifică pe care Ray o lua mereu cu el. Când avea nevoie de lumină ca să citească noaptea, pornea un mic generator pe bază de gaze din fața pivniței, iar sunetul jos și înfundat al acestuia răsuna în toată valea. Însă, de obicei, judecătorul adormea până la nouă seara.

Pivnița avea o cameră și un șifonier, un spațiu îngust cu două uși mici. În șifonier, Ray depozita lucruri de care părea să fi uitat – haine de vânătoare, bocanci, plăpumi și pături vechi.

Gene s-a gândit atunci să-l ascundă pe Nattie înăuntru, câteva ore bune, în ideea că prin ușa crăpată ușor, acesta va putea vedea cum descuie judecătorul seiful și ce ascunde în el. Nattie, la 1,70 metri și 60 de kilograme, avea un trecut bogat când venea vorba de ascuns în tot soiul de crăpături și firide, deși la început nu a dorit să-și petreacă întreaga noapte în șifonier. Planul a fost modificat din nou.

În vinerea de dinaintea Zilei lui Columb, judecătorul Fawcett a sosit la cabană pe la ora șase după-amiaza, descărcându-și încet lucrurile din camionetă. Nattie era chircit în șifonierul din pivniță, practic invizibil printre hainele de vânătoare, pături și plăpumi. Avea un pistol în buzunar pentru cazul în care situația ar fi degenerat. Gene urmărea totul din copaci, și el înarmat. Erau agitați la culme, dar și nerăbdători. Când Ray s-a apucat să-și aranjeze lucrurile și să se instaleze, și-a aprins un trabuc și întreaga cabană a început să miroasă puternic a tutun. Omul nu se grăbea, vorbea singur, fredona întruna același cântec și, în cele din urmă, a coborât

cu o servietă voluminoasă în pivniță. Nattie de-abia dacă mai respira când l-a văzut pe judecător luând o carte de drept de pe raft, apăsând comutatorul și deschizând ușa secretă. A tastat apoi codul și a descuiat seiful. Acesta era plin cu cutii de trabucuri. S-a tras înapoi și a luat o altă cutie de trabucuri din servietă. S-a oprit o clipă, a ridicat capacul, și a scos un superb lingou de aur. L-a admirat, l-a mângâiat și apoi l-a pus înapoi în cutie, pe care a plasat-o în seif, cu mare grijă. A făcut apoi același lucru cu o altă cutie de trabucuri, a închis repede seiful, a programat codul și a închis ușa secretă.

Inima lui Nattie bătea atât de tare încât s-a temut că va zgâlțâi tot șifonierul, dar s-a forțat să-și păstreze calmul. La plecare, judecătorul a observat ușa crăpată a șifonierului și a închis-o bine.

Pe la 7 seara, a aprins un alt trabuc, și-a turnat un pahar de vin alb și s-a așezat pe un balansoar de pe verandă, ca să privească soarele ce asfințea dincolo de munți. După ce s-a lăsat întunericul, a pornit generatorul și a trebăluit prin cabană până la ora zece, când l-a închis și s-a dus la culcare. Când în cabană s-a lăsat liniștea, Gene a apărut din pădure și a ciocănit la ușă. „Cine-i?“ a întrebat Ray supărat. Gene i-a zis că își caută câinele. Ray a deschis ușa și au vorbit prin plasă. Gene i-a explicat că are o cabană la vreun kilometru și jumătate distanță, de cealaltă parte a lacului, și că Yank, îndrăgitul său câine, dispăruse. Ray nu a fost deloc amabil și i-a spus că nu văzuse niciun câine pe-acolo. Gene i-a mulțumit și a plecat. Când Nattie a auzit ciocănitul și conversația de sus, s-a strecurat afară din șifonier și a plecat printr-o ușă a pivniței. Nu a reușit să tragă la loc zăvorul și băieții s-au gândit că judecătorul o să fie nedumerit că ușa nu era încuiată ca lumea. Însă până atunci, ei aveau să se facă nevăzuți în pădure. Judecătorul avea să caute peste tot, dar nu va găsi niciun semn de pătrundere prin efracție, va vedea că nu lipsește nimic și în cele din urmă va uita de incident.

Evident, frații erau uluiți de ceea ce aflaseră și au început să pună la cale jefuirea seifului. Avea să fie nevoie de o altercație cu judecătorul și probabil de violență, însă erau hotărâți să meargă până la capăt. Au trecut două weekenduri și judecătorul a rămas în Roanoke. Apoi trei weekenduri.

În timp ce supravegheau cabana și pe judecător, Gene și Nattie se reapucaseră de afacerea cu metamfetamină deoarece erau falițI. Înainte să poată pune mâna pe bani, au fost prinși în flagrant de agenții brigăzii antidrog. Gene a fost omorât, iar Nattie a ajuns la închisoare.

A așteptat cinci ani înainte să îl doboare pe judecătorul Fawcett, să o tortureze pe Naomi Clary, să fure ce era în seif și să-i execute pe amândoi.

— Și cine este acest Nattie, mai exact? întrebă Westlake. Toți cei șase oameni mă țintuiesc cu privirea.

— Numele lui este Nathan Edward Cooley, și o să-l găsiți în închisoarea din Montego Bay, Jamaica. Nu-i nicio grabă, că nu pleacă nicăieri.

— Nu cumva mai este cunoscut și sub numele de Nathaniel Coley, amicul tău cu pașaportul fals?

— El e. Îl așteaptă douăzeci de ani într-o închisoare jamaicană, așa că s-ar putea să vă ușureze munca. Am o bănuială că Nattie va pleda bucuros vinovat dacă va primi închisoare pe viață în SUA, fără posibilitatea de eliberare condiționată, desigur, doar ca să scape din Jamaica. Dacă-i propuneți târgul ăsta, nu o să vă mai pierdeți timpul cu un proces.

Urmează o pauză lungă în care ei își trag sufletul. În cele din urmă, Vic întreabă:

— Ți-a scăpat ceva din vedere?

— Sigur că da. Însă aș prefera să nu vă spun vouă ce anume.

| CAPITOLUL 43 |

TALENTUL MEU DE POVESTITOR îi vrăjise, și vreme de-o oră mă pisează cu întrebări. Le răspund pe îndelete și când încep să mă repet, mă enervez. Dă-le unor avocați amănuntele unui mister care i-a făcut să nu doarmă noaptea și nu o să se abțină să nu pună aceeași întrebare în cinci moduri diferite. Părerea mea proastă despre Victor Westlake se mai îmbunătățește puțin când îl aud zicând:

— Gata. Întrunirea s-a terminat. Mă duc la bar.

Îi sugerez să bem împreună, doar noi doi, și ne întoarcem la aceeași masă de lângă piscină. Comandăm bere și o dăm pe gât când ne este adusă.

— Mai e ceva? întreabă el.

— Da, de fapt chiar mai e ceva. Ceva aproape la fel de important ca asasinarea unui judecător federal.

— Nu ți-a ajuns pe ziua de azi?

— O, ba da, însă mai am o lovitură pregătită... așa, de despărțire.

— Ascult.

Iau încă o gură de bere și-i savurez gustul.

— Dacă am calculat corect, judecătorul Fawcett primea și ascundea aurul în toiul cazului cu uraniu. Reclamantul era Armanna Mines, un consorțiu de companii cu interese în toată lumea. Însă acționarul majoritar este o companie canadiană cu sediul în Calgary, și această companie deține două dintre cele mai mari cinci mine de aur din America de Nord. Numai depozitele de uraniu din Virginia au o valoare estimată la 20 de miliarde de dolari, dar nimeni nu știe cu siguranță cât valorează de fapt. Dacă un judecător federal corupt vrea câteva lingouri de aur în schimbul unui profit de 20 de miliarde de dolari, de ce nu? Compania i-a dat lui Fawcett potul cel mare; el le-a dat tot ce voiau.

— Cât aur? întreabă Westlake încet, de parcă nu ar vrea să fie înregistrat de propriul microfon.

— Nu vom ști niciodată, dar bănuiesc că Fawcett a primit în jur de 10 milioane de dolari în aur curat. A mai vândut din el, pe ici pe colo. Aveți informatorul din New York, însă nu vom ști niciodată unde s-a mai dus să tranzacționeze pe piața neagră. Și nici câți bani gheață erau în seif când Nathan a ajuns, într-un sfârșit, la el.

— Poate ne spune Nathan.

— Hm, n-aș prea crede. În orice caz, totalul este irelevant. E vorba de o grămadă de bani sau de aur și, pentru ca această grămadă să fi ajuns de la Armanna Mines în biroul sobru al onorabilului Raymond Fawcett, cineva trebuie să o fi transportat. Cineva a aranjat târgul și a făcut livrarea.

— Unul dintre avocați?

— Probabil. Sunt sigur că Armanna avea o duzină.

— Ai vreo idee?

— Nici cea mai vagă idee. Dar sunt convins că s-a produs o infracțiune majoră, cu implicații grave. Curtea Supremă a Statelor Unite va audia cazul în octombrie și, dată fiind preferința majorității pentru marile trusturi, e foarte probabil ca darul făcut de Fawcett companiilor care se ocupă de extragerea uraniului să fie menținut. Și ar fi păcat, nu crezi, Vic? O opinie coruptă devine lege. O companie minieră imensă dă șpagă ca să treacă de interdicția statuată în legislație și primește mână liberă ca să devasteze mediul înconjurător din sudul Virginiei.

— Și ce-ți pasă ție? Doar nu te mai întorci acolo. Nu așa ai spus?

— Sentimentele mele nu sunt importante, dar FBI-ului ar trebui să-i pese. Dacă lansați o anchetă, cazul ar putea fi deturnat în mod decisiv.

— Deci acum îi zici FBI-ului cum să-și facă treaba.

— Nu, deloc. Însă nu vă așteptați să-mi țin gura. Ai auzit de un reporter de investigații pe nume Carson Bell?

Ridică din umeri, întorcându-și privirea de la mine.

— Nu.

— E de la *New York Times*. El s-a ocupat de cazul cu uraniu și a urmărit apelul și recursul. Cred că aș fi o sursă anonimă incredibilă.

— N-o face, Max!

— Nu mă puteți opri. Dacă nu declanșați voi o anchetă, sunt sigur că domnul Bell ar fi încântat s-o facă. Pe prima pagină chiar. Mușamalizare marca FBI.

— N-o face. Te rog. Dă-ne și nouă puțin timp!

— Aveți treizeci de zile. Dacă nu aud nimic de vreo anchetă, atunci îl invit pe domnul Bell să petreacă o săptămână pe insulița mea. Îmi golesc berea, trântesc paharul pe masă și mă ridic. Mulțumesc pentru bere.

— Tu te răzbuni acum, nu, Max? O ultimă lovitură dată guvernului.

— Cine-a zis că-i ultima? îi arunc eu peste umăr.

Plec din hotel și merg pe jos pe aleea lungă. La capătul ei, Vanessa apare în Beetle și demarăm în trombă. Zece minute mai târziu parcăm în fața

terminalului particular, ne luăm bagajele ușoare și ne întâlnim cu echipajul de la aviația maritimă la recepție. Ne sunt verificate pașapoartele și ne îndreptăm spre același Learjet 35 care m-a adus în Antigua acum o săptămână.

— Hai s-o întindem de-aici, îi spun căpitanului când urcăm la bord. Două ore și jumătate mai târziu, aterizăm pe aeroportul din Miami, chiar când soarele dispare sub linia orizontului. Avionul rulează pe pistă până la un ghișeu al vămii pentru procedurile de reintrare în țară, apoi așteptăm jumătate de oră un taxi. De la terminalul principal, Vanessa cumpără un bilet dus către Richmond, prin Atlanta, după care ne îmbrățișăm și ne sărutăm, luându-ne rămas-bun. Îi urez baftă și ea face la fel. Închiriez o mașină și mă cazez la un motel.

La nouă dimineața, sunt în fața la Palmetto Trust chiar când se descuie ușile. Am o valiză cu rotile și intru cu ea în trezorerie. În câteva minute, scot 50 000 de dolari în bani gheață și trei cutii de trabucuri Lavo care conțin 81 de minilingouri. La ieșire, nu îi spun funcționarei de la trezorerie că nu voi mai reveni niciodată. Chiria pentru seif va expira într-un an de zile, iar banca pur și simplu va face o nouă cheie și îl va închiria altcuiva. Mă lupt cu traficul de dimineață și reușesc într-un final să ajung la Autostrada Interstatală 95, îndreptându-mă în viteză spre nord, dar având grijă să nu fiu tras pe dreapta. Jacksonville este la șase ore distanță. Am rezervorul plin și plănuiesc să conduc fără oprire.

Când ajung la nord de Fort Lauderdale, Vanessa mă sună ca să-mi dea de știre că misiunea ei s-a încheiat cu succes. A recuperat lingourile ascunse în apartamentul său, a golit cele trei seifuri din băncile din Richmond și se îndreaptă deja spre D.C. cu un portbagaj plin cu aur.

Sunt întârziat de lucrările din zona Palm Beach și asta îmi dă peste cap planurile pentru după-amiază. Băncile vor fi închise când voi ajunge eu la plajele din Jacksonville. Nu am de ales, ci trebuie să încetinesc și să merg în coloană. Ajung în Neptune Beach după ora șase și, de dragul vremurilor de altădată, mă cazez la același motel unde am mai tras și înainte. Cei de-aici primesc bani gheață și îmi pot parca mașina lângă camera aflată la parter. Iau valiza cu mine înăuntru și dorm cu ea în pat. Vanessa mă trezește la zece. Este în siguranță, în apartamentul lui Dee Ray de lângă Union Station. Quinn e și el acolo și cu toții se bucură de revedere. Pentru această fază a operațiunii, Dee Ray s-a despărțit de iubita lui și a dat-o afară din casă. În opinia lui, tipa nu era de încredere. Nu făcea parte din familie și nici nu era prima fată pe care o schimba. O rog să mai aștepte cu șampania

încă douăzeci şi patru de ore.

Eu, Vanessa şi Dee Ray ne-am exprimat îndoielile cu privire la intenţia lui Quinn de a o include pe soţia de care s-a despărţit în planurile noastre. Divorţul pare inevitabil şi e mai bine să nu ştie nimic la momentul ăsta.

Încă o dată, aştept câteva minute în parcarea unei bănci, First Coast Trust. Când se deschid uşile, la ora nouă, intru cât se poate de dezinvolt, trăgând după mine valiza goală şi flirtând cu funcţionarele. O zi însorită ca oricare alta în Florida. Rămas singur în trezorerie, într-un separeu, scot două cutii de trabucuri Lavo şi le aşez cu grijă în valiză. Câteva minute mai târziu, merg cu maşina la câteva străzi distanţă, la o sucursală a Jacksonville Savings. După ce golesc seiful, fac o ultimă oprire la o sucursală a Wells Fargo din Atlantic Beach. Până la zece sunt înapoi pe Autostrada Interstatală 95, îndreptându-mă spre D.C. cu 261 de lingouri în portbagaj. Singurele care lipsesc sunt cele cinci pe care i le-am vândut lui Hassan pe bani gheaţă.

Este aproape miezul nopţii când intru în centrul Washingtonului. Fac un mic ocol pe First Street, trecând prin faţa clădirii Curţii Supreme şi întrebându-mă care va fi decizia în cazul extrem de important Armanna Mines contra statul Virginia. Unul dintre avocaţi sau poate doi, trei dintre cei implicaţi în caz au pângărit la un moment dat biroul unui judecător federal cu şpaga lor murdară. Acea şpagă se află acum în portbagajul maşinii mele. Ce mai periplu! Aproape că-mi vine să trag pe dreapta, să scot un minilingou şi să-l azvârl printr-una dintre ferestrele masive.

Însă rămân cu capul pe umeri. Ocolesc Union Station, urmez GPS-ul pe First Street, apoi până la colţul cu Fifth Street. Când parchez în faţa clădirii, domnul Quinn Rucker coboară ţopăind treptele, cu cel mai mare zâmbet pe care l-am văzut vreodată. Ne îmbrăţişăm îndelung, emoţionaţi:

— Ce ţi-a luat atâta? mă întreabă.

— Am ajuns cât am putut de repede, răspund eu.

— Ştiam că o să vii, frate-miu. Nu m-am îndoit niciodată de tine.

— Au fost totuşi destule îndoieli.

Suntem amândoi uluiţi că am reuşit s-o ducem la bun sfârşit şi, în acest moment, izbânda noastră este copleşitoare. Ne îmbrăţişăm din nou şi ne admirăm reciproc, remarcând cât suntem de subţirei. Eu spun că de-abia aştept să mănânc din nou. Quinn zice că s-a săturat să facă pe nebunul.

— Sunt sigur că ţi-a venit uşor, îl tachinez eu.

El mă ia de umeri, se uită atent la noul meu chip şi spune:

— Acum arăţi aproape drăguţ.

— O să-ți dau numărul doctorului. Nu ți-ar strica nici ție niște retușuri.

Nu am avut niciodată un prieten mai apropiat decât Quinn Rucker și orele pe care le-am petrecut la Frostburg punând planul la punct mi se par acum desprinse dintr-un vis de demult. Pe atunci credeam în acest plan, pentru că nu mai aveam în ce altceva să ne punem speranțele, însă în adâncul sufletului nu am crezut niciodată că va funcționa. Urcăm treptele braț la braț și intrăm în apartament. O îmbrățișez și o sărut pe Vanessa, apoi fac din nou cunoștință cu Dee Ray. L-am întâlnit în treacăt acum câțiva ani, la vorbitorul de la Frostburg, când a venit să-și vadă fratele, dar nu știam sigur dacă l-aș mai fi recunoscut pe stradă. Nu contează; acum suntem rude de sânge, cu legăturile întărite de încredere și de aur.

Prima sticlă de șampanie este turnată în patru pahare Waterford cu picior – Dee Ray are gusturi rafinate – și o dăm peste cap. Dee Ray și Quinn își pun pistoalele în buzunar și descărcăm repede ce-i în mașina mea. Petrecerea care urmează ar părea neplauzibilă chiar și într-un film de ficțiune.

Printre paharele de șampanie, lingourile de aur sunt aranjate în grămezi de zece în centrul sufrageriei, toate cele 524, și noi ne așezăm pe perne în jurul comorii. Ne este imposibil să nu ne holbăm și nimeni nu încearcă să își înăbușe hohotele de râs. Cum eu sunt avocatul și liderul neoficial, încep cu partea întâlnirii care ține de afaceri, făcând o socoteală simplă. Avem în fața noastră 524 de lingouri; 5 au fost vândute unui negustor de aur sirian din Miami; iar 41 se află acum în siguranță în trezoreria unei bănci din Antigua. Totalul luat de la amicul nostru Nathan este de 570, Cu o valoare aproximativă de 8,5 milioane de dolari. Conform înțelegerii noastre, Dee Ray primește 57 de minilingouri strălucitoare. Și-a câștigat partea sa de 10 la sută oferind banii gheață cu care a fost prins Quinn; plătind onorariul lui Dusty; furnizându-ne cele patru kilograme de cocaină cu care a fost prins Nathan, cât și pistolul și sedativul cu care l-am năucit. Dee Ray a fost cel care l-a luat pe Quinn când acesta a evadat de la Frostburg, și tot el a monitorizat eliberarea lui Nathan din închisoare, ca să știm când anume să ne începem proiectul. Tot el a plătit cei 20 000 de dolari centrului de dezintoxicare de lângă Akron pentru falsa problemă cu drogurile a lui Quinn.

Dee Ray este responsabil cu iahtul. Pe măsură ce se îmbată tot mai tare, îmi dă o listă cu cheltuielile sale, inclusiv iahtul, și o rotunjește la suma de 300 000 de dolari. Lucrăm cu o valoare de piață de 53 de dolari gramul, așa că hotărâm în unanimitate să îi mai acordăm douăzeci de lingouri. Nimeni nu are chef să se târguiască și, când ai în față o asemenea avere, e ușor să fii mărinimos.

La un moment dat în viitor, nu știu când, cele 488 de lingouri rămase vor

fi împărțite în mod egal între mine, Quinn și Vanessa. Dar nu asta contrează acum – cel mai important și presant lucru este scoaterea lor din țară. Ne va lua foarte mult timp să transformăm aurul în bani gheață, însă ne vom face griji despre asta mai târziu. Pe moment, ne mulțumim să ne petrecem orele bând, râzând și povestind pe rând cele întâmplate din perspectiva noastră. Când Vanessa ne descrie scena din casa lui Nathan, când s-a dezbrăcat și a ieșit să dea ochii cu prietenii lui la ușa din față, ne prăpădim de râs. Când Quinn ne povestește de întâlnirea cu Stanley Mumphrey în care i-a „scăpat" faptul că știa de Max Baldwin și cum acesta părăsise programul de protecție a martorilor și Florida, imită reacția de groază și de consternare a lui Mumphrey la aflarea incredibilei vești. Când le descriu a doua mea întâlnire cu Hassan și cum am încercat să număr 122 de teancuri de bancnote de 100 de dolari într-o cafenea aglomerată, ei cred că mint.

Poveștile continuă până la trei dimineața, când suntem deja prea beți ca să continuăm. Dee Ray acoperă aurul cu un pled, iar eu mă ofer să dorm pe canapea.

| CAPITOLUL 44 |

REVENIM TREPTAT LA VIAȚĂ câteva ore mai târziu. Mahmureala și oboseala ne sunt alungate de agitația sarcinii care ne așteaptă. Pentru un tânăr crescut printre oameni foarte pricepuți la introducerea clandestină a substanțelor ilegale în țară, scoaterea clandestină a aurului este o nimica toată pentru Dee Ray. Ne spune că acum suntem niște scafandri pasionați și ne-a cumpărat o colecție uluitoare de echipamente, toate ținute în saci marinărești de nailon, cu marca scafandrilor SUA pe ei, cu fermoare zdravene și cu lacăte. Trebăluim prin apartament, scoțând din țiplă măști, tuburi de oxigen, labe de scafandru, mecanisme de reglare, rezervoare de oxigen, centuri cu greutăți, compensatoare de flotabilitate, indicatoare, costume de scafandru, chiar și harpoane, toate nefolosite. Într-o lună o să fie toate pe eBay. Echipamentul este înlocuit cu o combinație de rucsacuri pentru tuburi de oxigen și saci impermeabili, umplute toate cu minilingouri de aur. Testăm și retestăm greutatea fiecărui sac, ca să vedem cât putem căra. Sacii sunt voluminoși și grei, însă la fel ar sta lucrurile și dacă ar fi plini cu echipament pentru scufundări. În plus, Dee Ray a făcut rost și de foarte multe valize solide, toate pe rotile. Punem aurul în pantofi, truse de bărbierit și de machiaj, chiar și în două truse de scule pentru pescuit la adâncime. După ce mai adăugăm și câteva articole de îmbrăcăminte pentru călătorie, bagajele noastre par destul de grele cât să scufunde o ambarcațiune măricică. Greutatea contează, fiindcă nu vrem să trezim suspiciuni. Însă și mai important este faptul că toate cele 524 de lingouri sunt acum împachetate, sub lacăt și cheie, și sigure, sau cel puțin așa sperăm noi.

Înainte să plecăm, arunc o privire prin apartament. Peste tot sunt echipamente de scufundări și resturi de la împachetat. Pe masa din bucătărie văd cutiile goale de trabucuri Lavo și simt o urmă de nostalgie. Ne-au fost de mare folos.

La ora zece, sosește o dubă mare și încărcăm sacii marinărești și bagajul în ea. De-abia dacă avem loc toți patru. Vanessa stă în poala mea. Cincisprezece minute mai târziu ne oprim într-o parcare din portul Washington. Cheiurile sale sunt presărate cu docuri, și sute de ambarcațiuni de toate formele se leagănă încet pe apă. Cele mai mari se află în celălalt capăt. Dee Ray arată în acea direcție și îi spune șoferului

unde să ne ducă.

Iahtul este un vas aerodinamic și frumos, lung de vreo treizeci de metri, cu trei punți, sclipitor de alb și numit *Rumrunner,* ceea ce pare oarecum potrivit. Pot dormi lejer în el opt oameni și are un echipaj de zece persoane. În urmă cu o lună, Dee Ray l-a închiriat pentru o croazieră rapidă în Bermuda, așa că îl știe pe căpitan și echipajul. Le zice pe nume când coborâm din dubă și începem să ne luăm bagajele. Doi hamali ne ajută cu sacii marinărești, încovoindu-se sub greutatea lor. Dar oamenii au mai avut de-a face cu scafandri profesioniști și înainte. Stewardul strânge pașapoartele și le duce pe punte. Al lui Quinn este fals, așa că așteptăm cu sufletul la gură.

Ne ia o oră să ne inspectăm cabinele, să ne instalăm și să ne pregătim de drum. Dee Ray le explică mateloților că vrem echipamentul de scufundat în cabine, deoarece ținem la el ca la ochii din cap. Oamenii îl saltă din cală și ni-l aduc în camere. Când pornesc motoarele, ne schimbăm în haine mai confortabile și ne întâlnim pe puntea inferioară. Stewardul aduce prima sticlă de șampanie și un platou cu creveți. Ieșim încet din port și intrăm pe fluviul Potomac. Lumea de pe celelalte ambarcațiuni se uită ciudat la noi. Poate că e ceva neobișnuit să vezi un iaht plin cu afro-americani. E o lume a albilor, nu?

Stewardul se întoarce cu toate cele patru pașapoarte și vrea să stea la taclale. Îi explic că tocmai mi-am cumpărat o locuință în Antigua și că mergem acolo să sărbătorim. Mă întreabă ce meserie am (cu alte cuvinte, de unde am atâția bani), iar eu îi spun că sunt producător de film. După ce pleacă, ciocnim în cinstea actorului meu preferat, Nathan Cooley. În scurt timp ajungem în Atlantic și coasta rămâne în urmă.

Cabina noastră este mare, după standardele maritime, ceea ce nu înseamnă de fapt prea mult. Cu patru bagaje și doi saci marinărești de-abia avem loc să ne mișcăm. Patul, în schimb, e numai bun. Eu și Vanessa facem o partidă rapidă de sex, apoi dormim două ore.

Trei zile mai târziu intrăm în Jolly Harbour, în capătul vestic al insulei Antigua. Navigația este o îndeletnicire foarte serioasă pe insulă și golful este plin ochi cu ambarcațiuni de toate mărimile. Trecem foarte încet pe lângă ele, aproape fără siaj, în timp ce admirăm priveliștea munților care ne înconjoară. Iahturile mari sunt ancorate la unul dintre cheiuri, iar căpitanul nostru manevrează încet vasul *Rumrunner,* strecurându-l printre două ambarcațiuni elegante, una la fel de mare ca a noastră și cealaltă mult mai mare. În acest moment trecător, când trăim precum cei mai bogați

oameni, nu putem să nu comparăm lungimile iahturilor. Ne holbăm la cel mai mare și ne gândim: oare al cui o fi? Ce-o fi făcând și de unde-o fi individul respectiv? Și așa mai departe. Echipajul nostru se grăbește să andocheze și, după ce se opresc motoarele, căpitanul strânge din nou pașapoartele și coboară pe chei. Se duce la vreo treizeci de metri mai încolo, într-o mică clădire de-a vămii, intră și se ocupă de hârțogăraie.

Acum o săptămână, în timp ce îmi pierdeam timpul așteptând-o pe Vanessa, am dat târcoale prin preajma docului de la Jolly Harbour până a sosit un iaht. L-am urmărit pe căpitan intrând în clădirea vămii, așa cum face și al nostru acum. Și, mai important, am remarcat că nimeni de la vamă nu a inspectat ambarcațiunea.

Căpitanul se întoarce; totul este în ordine. Am ajuns în Antigua cu aurul și fără să trezim bănuieli. Îi explic stewardului că vreau să duc echipamentul de scafandru la vilă, pentru că îmi va fi mai ușor să îl folosesc de acolo. Și, dacă tot veni vorba, o să luăm și bagajele. Vom folosi probabil iahtul ca să facem scufundări pe lângă insule și pentru o cină romantică, dar în primele zile vom sta acasă. Stewardul nu are nicio problemă cu asta, cum dorim noi, și ne cheamă niște taxiuri. În timp ce acestea sunt pe drum, îi ajutăm pe mateloți să ne descarce bagajele și sacii pe doc. Se formează un adevărat morman și nimeni nu ar bănui că ascundem opt milioane de dolari în aur în bagaje și echipament de scafandru.

Este nevoie de trei taxiuri ca să ducem totul și, în timp ce încărcăm bagajele în ele, ne luăm rămas-bun de la steward și de la căpitan. Douăzeci de minute mai târziu sosim la vila din Sugar Cove. După ce ducem totul înăuntru, ne strângem mâinile și sărim în ocean.

NOTA AUTORULUI

Cartea de față este o operă de ficțiune, ba chiar mai mult decât de obicei. Aproape nimic din cele peste 300 de pagini nu se bazează pe realitate. Nemaifiind o prioritate, am apelat foarte rar la cercetare. Nu am mai socotit acuratețea drept crucială. Am folosit paragrafe lungi de ficțiune ca să evit căutarea evenimentelor reale. Nu există un lagăr federal la Frostburg, nici vreun proces cu uraniu (încă), nici vreun judecător mort care să mă fi inspirat, și nici vreo cunoștință de-a mea aflată în închisoare și care să pună la cale un plan de ieșire, cel puțin nu din câte știu eu.

În mod inevitabil însă, chiar și cel mai leneș dintre scriitori are nevoie de o oarecare bază pentru creația sa, și uneori m-am trezit în pană de inspirație. Ca întotdeauna, m-am bizuit pe alții. Mulțumirile mele lui Rick Middleton și Cal Jaffe de la Centrul sudic de legislație a mediului. În Montego Bay am fost asistat de onorabilul George C. Thomas și de echipa lui de tineri avocați, toți oameni de ispravă.

Le mulțumesc, de asemenea, lui David Zanca, John Zunka, Ben Aiken, Hayward Evans, Gaines Talbott, Gail Robinson, Ty Grisham și Jack Gernert.